

Giới thiệu Vạn Cổ Thần Đế

Bối cảnh truyện Vạn Cổ Thần Đế của Phi Thiên Ngự diễn ra vào thời điểm 800 năm trước, Minh Đế chi tử Trương Nhượng Trần, bị vị hôn thê của hắn Trì Dao công chúa giết chết, thiên kiều một đời, liền như vậy ngã xuống. Tám trăm năm sau, Trương Nhượng Trần một lần nữa sống lại trong truyện tiên hiệp hot, lại phát hiện vị hôn thê đã từng giết chết hắn, đã thống nhất Côn Lôn Giới, mở ra Đế Nhất Trung Ương đế quốc, được xưng "Trì Dao Nữ Hoàng".

Trì Dao Nữ Hoàng —— thống ngự thiên hạ, uy lâm bát phương; thanh xuân mãi mãi, bất tử bất diệt. Trương Nhượng Trần đứng ở Chư Hoàng Từ Đường ở ngoài, nhìn Trì Dao Nữ Hoàng tượng thần, trong lòng bốc cháy lên hừng hực cứu hận liệt diễm, "Đợi ta trùng tu mười ba năm, dám gọi Nữ Hoàng dưới Hoàng Tuyền". Mời bạn cùng đọc truyện và thưởng thức truyện xuyên không hay nhất khá thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tám Trăm Năm Sau

"Trì Dao, ta đối với ngươi như tình cảm chân thành, ngươi vì sao muốn giết ta?"

Trương Nhượng Trần hét lớn một tiếng, nghĩ trước bỏ nhào về phía trước, ép tới mạ vàng chế tạo giường "Kèo kẹt" một tiếng, đột nhiên ngồi dậy.

Phát hiện chỉ là một giấc mộng, Trương Nhượng Trần mới thở ra một hơi thật dài, dùng ống tay áo đem mồ hôi trên trán lau khô.

Không!

Đây không phải là một giấc mộng!

Hắn cùng Trì Dao công chúa phát sinh hết thảy, lại thế nào có thể là một giấc mộng?

Trương Nhượng Trần vốn là Côn Lôn Giới chín đại Đế Quân một trong "Minh Đế" con trai độc nhất, năm gần 16 tuổi, lợi dụng nghịch thiên thể chất, tu luyện tới Thiên Cực Cảnh đại viên mãn.

Nhưng là, ngay tại hắn trở thành Côn Lôn Giới thế hệ tuổi trẻ đệ nhất nhân thời điểm, lại chết tại mình thanh Mai Trúc ngựa vị hôn thê Trì Dao công chúa trong tay.

Trì Dao công chúa, là chín đại Đế Quân một trong "Thanh Đế" nữ nhi.

Minh Đế cùng Thanh Đế là tốt nhất bạn tri kỷ, Trương Nhượng Trần cùng Trì Dao công chúa càng là chỉ phúc vi hôn, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng một chỗ tu luyện. Một cái tư thế hiên ngang, một cái mỹ mạo tuyệt luân, có thể xưng Kim Đồng Ngọc Nữ, lúc đầu có thể trở thành tu luyện giới một đoạn giai thoại.

Trương Nhượng Trần làm sao cũng không ngờ được, Trì Dao công chúa thể mà lại ra tay với hắn!

Chết tại Trì Dao công chúa trong tay về sau, khi Trương Nhượng Trần lần nữa tỉnh lại, lại phát hiện mình đã tại 800 năm về sau.

Đã từng Trì Dao công chúa, bình định Cửu Đế chi loạn, thống nhất cửu quốc, thành lập thứ nhất Trung Ương Đế Quốc, trở thành toàn bộ Côn Lôn Giới Chúa Tể —— Trì Dao Nữ Hoàng.

800 năm trước, xưng hùng Côn Lôn Giới Cửu Đế, triệt để trở thành quá khứ, biến mất tại lịch sử trường hà bên trong.

Cửu Đế đã chết, Nữ Hoàng đương lập.

Thời đại này, chỉ có một vị Hoàng giả, cái kia chính là Trì Dao Nữ Hoàng, thống ngự thiên hạ, uy lâm bát phương.

"Nàng vì sao muốn giết ta? Lòng của nàng tại sao có thể ác như vậy, hay là nói lòng của phụ nữ đều như thế hung ác?"

Trương Nhượng Trần ánh mắt sắc bén, tâm chìm như sắt, đầy bụng nghi vấn. Nhưng là, nhưng không ai có thể giúp hắn giải đáp.

800 năm đi qua, sớm đã thương hải tang điền, cảnh còn người mất, ngoại trừ tu vi tuyệt thế Trì Dao Nữ Hoàng, thanh xuân vẫn như cũ, bất lão bất tử. Đã từng những cổ nhân kia, toàn bộ đều đã hoá thành cát vàng, biến thành bạch cốt.

Cho dù là năm đó uy phong bát diện Cửu Đế, cũng đều toàn bộ ở nhân gian tuyệt tích, chỉ để lại từng đoạn để hậu nhân kéo dài truyền tụng huy hoàng cổ sự.

"Kẹt kẹt!"

Một cái thân thể nhu nhược cung trang mỹ phụ nhân, từ bên ngoài đẩy cửa đi tới, nhìn xem ngồi tại trên giường Trương Nhược Trần, mang theo mắt ân cần thần, "Trần Nhi, ngươi lại thấy ác mộng?"

Trước mắt người mỹ phụ này, là Vân Võ Quận Vương Vương phi, cũng là Trương Nhược Trần mẫu thân, Lâm Phi.

Cái này một thân thể nguyên chủ nhân, bởi vì người yếu nhiều bệnh, ba ngày trước liền bệnh chết tại trên giường.

Trương Nhược Trần bị Trì Dao công chúa giết chết về sau, lần nữa tỉnh lại, liền xuất hiện tại cái này một thân thể bên trong, để nguyên bản bệnh chết thiếu niên khôi từ hồi sinh. Càng thêm trùng hợp chính là, cái này một thân thể nguyên chủ nhân, cũng gọi Trương Nhược Trần.

Trương Nhược Trần vừa mới lúc tỉnh lại, còn rất bài xích Lâm Phi. Dù sao ở trong mắt Trương Nhược Trần, Lâm Phi, chỉ là một người xa lạ.

Nhưng là, đi qua ba ngày tiếp xúc, Trương Nhược Trần dần dần phát hiện, Lâm Phi thật hết sức quan tâm hắn, đơn giản cẩn thận, nhìn thấy Trương Nhược Trần làm ác mộng bị làm tỉnh lại, càng không để ý trời đông giá rét, lập tức chạy đến Trương Nhược Trần gian phòng.

Ở kiếp trước, Trương Nhược Trần chưa bao giờ thấy qua mình mẹ đẻ. Nghe nói, tại mình ra đời thời điểm, nàng liền đi thế! Không nghĩ tới, bị Trì Dao công chúa giết chết về sau, trùng sinh tại cái này một thân thể bên trong, vậy mà để hắn nhiều một vị mẫu thân, cảm nhận được tình thương của mẹ âm áp.

"Có lẽ nàng còn không biết, mình Trần Nhi, tại ba ngày trước, liền bệnh chết!"

Nếu là nói cho nàng chân tướng, nàng chưa hẳn chịu được tin dữ này đã kích.

Trương Nhược Trần nhìn trước mắt người mỹ phụ này, nhãn thần trở nên nhu hòa, mỉm cười: "Mẫu thân, không cần lo lắng cho ta, chỉ là một giấc mộng mà thôi."

Lâm Phi đơn bạc trên thân hắt lên một kiện đồ thẩm sắc ngay cả mũ lông chồn, ngồi tại Trương Nhược Trần bên giường, vuốt ve Trương Nhược Trần cái trán, lo lắng nói: "Đã ba ngày buổi tối, ngươi luôn luôn bị ác mộng làm tỉnh lại, mỗi lần đều gọi 'Trì Dao' danh tự. Nàng đến cùng là ai a?"

Lâm Phi tự nhiên không có khả năng đem "Trì Dao" cái tên này, liên tưởng đến thứ nhất Trung Ương Đế Quốc Nữ Hoàng.

Huống hồ, Trì Dao Nữ Hoàng thống nhất Côn Lôn Giới, thành lập thứ nhất Trung Ương Đế Quốc về sau, liền danh xưng "Đại Uy Đại Đức Nữ Thánh Hoàng", bình thường căn bản không có người dám nhắc tới "Trì Dao" hai chữ. Sẽ phạm kiêng kỵ.

Trương Nhược Trần nói: "Không có gì, mẫu thân, ngươi nghe lầm!"

Lâm Phi thở dài một cái, nói: "Sau này tuyệt đối không nên lại gọi thẳng 'Trì Dao' hai chữ, cho dù là trong mộng cũng không được, đây chính là Nữ Hoàng tục danh. Gọi thẳng Nữ Hoàng tục danh là đại bất kính, một khi bị người hữu tâm nghe được, sẽ bị xử tử."

Trương Nhược Trần nhẹ gạt đầu, thật chặt nhéo nhéo ngón tay, có phần ngậm thâm ý nói: "Tuyệt đối sẽ không! Sau này..."

Sau này, ta chính là nàng ác mộng.

Lâm Phi nhìn xem dáng người gầy yếu, sắc mặt tái nhợt Trương Nhược Trần, nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong lòng vô cùng chua xót.

Mặc dù sinh ở Quận Vương nhà, nhưng là, hắn lại từ nhỏ người yếu nhiều bệnh, đã 16 tuổi, vẫn như cũ chỉ có thể lâu dài nằm ở trên giường, chỉ sợ đời này cũng chỉ có thể bộ dáng này!

Bên ngoài, vang lên một trận xóc xếch tiếng bước chân.

"Các ngươi chơi cái gì? Nơi này chính là Ngọc Sáu Cung, ai cho các ngươi lá gan, dám tùy ý xông loạn tiến đến?" Một cái dung mạo xinh đẹp thị nữ, muốn ngăn lại xông vào Bát vương tử, lại bị Bát vương tử nhẹ nhàng đẩy, ném tới hơn mười mét bên ngoài.

Bát vương tử thể nhưng là một vị võ giả, tu vi đạt tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, một chương đánh ra, đủ để đem nặng ba trăm cân bàn đá đánh ra xa mười trượng, huống chi chỉ là một cái trên dưới một trăm cân nặng thị nữ?

Ngón tay búng một cái, liền có thể đưa nàng bắn bay ra ngoài.

Một cái kia thị nữ kêu thảm một tiếng, trùng điệp ngã xuống đất, tay trái cánh tay bị ngã đoạn.

Bát vương tử mặc một thân kim sợi áo, trên lưng quần lấy một cây ngọc thạch mạng, thân thể trắng kiện, cánh tay thon dài, bộ pháp trầm ổn, đi vào Ngọc Sáu Cung, lặng lẽ nhìn chăm chăm người thị nữ kia một chút, "Một cái nô tỳ cũng dám can bản vương tử con đường, thật sự là muốn chết."

Bát vương tử sau lưng, đi theo sáu vị người mặc lần giáp da giáp thị vệ, thân thể cao lớn, lưng hùm vai gấu, hiển nhiên đều là chiến lực cường đại tu sĩ Võ

Đạo, thuộc về hoàng cung cấm vệ.

Lâm Phi nghe phía bên ngoài động tĩnh, trấn an Trương Nhược Trần cảm xúc về sau, liền đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Nàng nhìn chăm chăm đứng ở bên ngoài Bát vương tử, có chút cau lại lông mày, nói: "Bát vương tử điện hạ, nơi này chính là Ngọc Sáu Cung, coi như ngươi là Vương tử, cũng không thể xông loạn đi!"

Bát vương tử Trương Tế ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lâm Phi, cất cao giọng nói: "Vương hậu có lệnh, Lâm Phi nương nương cùng Cửu đệ tể cung, đổi đến 'Tứ Di Thiên Điện' . Sau này Ngọc Sáu Cung chủ nhân, chính là bản vương tử mẹ đẻ Tiêu Phi nương nương."

Lâm Phi sắc mặt hơi đổi, nàng đã sớm ngờ tới một ngày này sẽ đến, nhưng là, nhưng không có nghĩ đến sẽ đến đến nhanh như vậy.

Lâm Phi đau thương cười một tiếng, nói: "Vương hậu nhanh như vậy liền muốn đuổi chúng ta mẹ con rồi đi Ngọc Sáu Cung sao? Tốt a! Ngày mai, ta liền cùng Trần Nhi dọn đi Thiên Điện."

Bát vương tử nói: "Thật xin lỗi! Mẫu thân nói, nàng đêm nay liền muốn vào ở Ngọc Sáu Cung. Xin Lâm Phi nương nương hiện tại liền dọn đi Thiên Điện!"

Lâm Phi biết Trương Nhược Trần người yếu nhiều bệnh, chịu không được giày vò, mang theo vài phần cầu khẩn khẩn khí, nói: "Bát vương tử điện hạ, ngươi cũng biết người Cửu đệ người yếu nhiều bệnh, đêm đã khuya, thời tiết rét lạnh, vạn nhất..."

Bát vương tử cười lạnh, may may đều không khách khí nói: "Lâm Phi nương nương, trên đời này người đáng thương nhiều đến đi, nhưng là, không phải mỗi người đều đáng giá đáng thương. Tất nhiên Cửu đệ người yếu nhiều bệnh, cái kia còn sống trên đời làm gì?"

"Hắn nhưng là người Cửu đệ!"

Lâm Phi còn muốn nói tiếp cái gì, đột nhiên, cửa phía sau bị đẩy ra.

Trương Nhược Trần thân thể suy yếu, lấy tay chống đỡ cột cửa mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng, nhìn chăm chăm cách đó không xa Bát vương tử. Hắn nhìn như yếu không trải qua gió thân thể, giống như là ẩn chứa ý chí bất khuất, nói: "Không cần cầu bọn hắn, chúng ta bây giờ liền dọn đi."

"Trần Nhi, ngươi làm sao xuống giường? Khí trời bên ngoài rét lạnh, còn không mau trở về." Lâm Phi liền vội vàng tiến lên đỡ Trương Nhược Trần, sợ hắn nhiễm lên phong hàn.

Trương Nhược Trần cố chấp lắc đầu, nói: "Mẫu thân, chúng ta không cần cầu bất luận kẻ nào, sớm muộn có một ngày... Chúng ta sẽ một lần nữa về tới đây!"

Lâm Phi nhìn xem Trương Nhược Trần ánh mắt kiên định, tựa hồ cũng bị tâm tình của hắn cảm nhiễm, nước mắt lượn quanh nhẹ gạt đầu.

Lâm Phi cùng tham gia vịn Trương Nhược Trần, từng bước một đi ra Ngọc Sáu Cung, ngoại trừ một cái kia bị Bát vương tử một chương đẩy đi ra quảng tay gãy cánh tay thị nữ. Khác những người hầu kia, toàn bộ đều không có đi theo đám bọn hắn rồi đi Ngọc Sáu Cung.

Tất cả mọi người nhìn ra được, Lâm Phi cùng Cửu vương tử đã triệt để thất thế, tại Quận Vương trong phủ, lại khó có bọn hắn nơi sống yên ổn.

Lúc đầu bọn hắn liền là Ngọc Sáu Cung người hầu, hiện tại tự nhiên lựa chọn sáng suốt lưu tại Ngọc Sáu Cung, toàn bộ đều đi nịnh nọt Bát vương tử vị này chủ nhân mới.

Tứ Di Thiên Điện, bình thường đều là thất sủng Vương phi chỗ ở, mười phần vắng vẻ, đầy đất lá rụng, tựa hồ đã thật lâu không có người ở.

Đêm lấy sâu, hàn phong đầu đầu.

Ngồi tại băng lãnh trên mặt ghế đá, Trương Nhược Trần gầy yếu trên thân bọc lấy một kiện áo ngoài, nhưng như cũ cảm giác được rét lạnh.

"Cái này một bộ nhục thân quá yếu ớt, chỉ có tu luyện Võ Đạo, mới có thể để cho thân thể dần dần cường tráng. Nếu không, coi như ta hiện tại là Quận Vương chi tử, vẫn như cũ chỉ có thể bị người bài bố." Trương Nhược Trần trong lòng thầm nghĩ.

800 năm đi qua, Trương Nhược Trần cũng không biết mình bây giờ có thể đi nơi nào? Tất nhiên thương thiên an bài hắn trùng sinh tại cái này một thân thể bên trong, vô luận là vì tương lai hướng Trì Dao Nữ Hoàng báo thù, vẫn là vì vị kia cần thận chiếu cố mẹ ruột của mình, hắn đều nhất định muốn cường đại lên.

Hôm nay gặp khuất nhục cùng lạnh nhạt, hoàn toàn đều là bởi vì chính mình quá yếu ớt, không cách nào phản kháng, không cách nào nắm giữ vận mệnh của mình, thậm chí ngay cả mình chỗ ở đều bị người khác cưỡng chiếm.

Muốn có được người khác tôn trọng, muốn thu hoạch được ầm áp thoải mái dễ chịu ở lại hoàn cảnh, nhất định phải trở thành một tên võ giả, chứng minh năng lực của mình.

Tại Côn Lôn Giới, muốn trở thành một tên võ giả, nhất định phải trước mở ra "Thần Võ Ấn Ký".

Cái gọi là "Thần Võ Ấn Ký", liền là Thần Linh ban cho nhân loại tu luyện Võ Đạo tư cách. Không có mở ra "Thần Võ Ấn Ký" người, liền vĩnh viễn cũng

tu luyện không ra chân khí, không cách nào trở thành giữa thiên địa cường giả.

Trương Nhược Trần đã 16 tuổi, vẫn không có mở ra "Thần Võ Ấn Ký" .

Qua 16 tuổi, liền bỏ lỡ tu võ tốt nhất tuổi tác, coi như mở ra "Thần Võ Ấn Ký", cũng không có khả năng lớn bao nhiêu thành tựu.

Đồng dạng đều là Vân Võ Quận Vương nhi tử, vì sao Bát vương tử liền có thể tài trí hơn người? Có thể đem Trương Nhược Trần cùng Lâm Phi đuổi ra Ngọc Sáu Cung?

Cũng là bởi vì, Bát vương tử tại 10 tuổi thời điểm, liền mở ra "Thần Võ Ấn Ký", hiện tại đã là Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ tuổi trẻ võ giả.

"Chỉ cần để cho ta mở ra 'Thần Võ Ấn Ký', ta liền có thể tu luyện « Cửu Thiên Minh Đế Kinh ». Lấy « Cửu Thiên Minh Đế Kinh » huyền diệu, coi như ta đã bỏ lỡ tốt nhất tu luyện niên kỷ, vẫn như cũ có khả năng đuổi kịp khác thiên tài, một lần nữa trở thành một tên Võ Đạo cường giả."

« Cửu Thiên Minh Đế Kinh » là Minh Đế tu luyện chí cao bảo điển, ngoại trừ Minh Đế bên ngoài, liền chỉ có Trương Nhược Trần biết « Cửu Thiên Minh Đế Kinh » hoàn chỉnh tu luyện pháp quyết.

"Ngày mai sẽ là tế tự đại điển, hy vọng có thể đạt được Thần Linh tán thành, đem 'Thần Võ Ấn Ký' mở ra." Trương Nhược Trần nắm thật chặt nắm đấm, đối mở ra "Thần Võ Ấn Ký" tràn ngập khát vọng.

Lâm Phi đem gian phòng thu thập chỉnh lý tốt về sau, liền tới nâng Trương Nhược Trần, "Trần Nhi, người nhanh sớm nghỉ ngơi một chút đi! Ngày mai, còn muốn đi tham gia tế tự đại điển."

"Mẫu thân yên tâm, ta ngày mai khẳng định có thể mở ra 'Thần Võ Ấn Ký' !" Trương Nhược Trần nói.

"Ừm! Mẫu thân tin tưởng người!"

Lâm Phi nhìn thật sâu Trương Nhược Trần một chút, trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Kỳ thật, nàng đối Trương Nhược Trần mở ra "Thần Võ Ấn Ký" căn bản không báo bất cứ hy vọng nào, dù sao Trương Nhược Trần đã 16 tuổi, qua 16 tuổi, liền gần như không có khả năng còn có thể mở ra Thần Võ Ấn Ký.

Nhưng là, làm một vị mẫu thân, nàng lại nhất định phải cố vũ con của mình, cho hắn lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Mở Ra Thần Võ Ấn Ký

Trương Nhược Trần hiện tại chỗ quốc gia, tên là "Vân Võ Quận Quốc", chỉ là Côn Lôn Giới Đông Vực hàng ngàn hàng vạn cái Quận Quốc bên trong một cái.

Cái gọi là Quận Quốc, kỳ thật liền là thứ nhất Trung Ương Đế Quốc cái thứ nhất quận, hàng năm nhất định phải hướng thứ nhất Trung Ương Đế Quốc cống lên cùng nộp thuế.

Quận Quốc quốc quân, xưng là "Quận Vương" .

Trương Nhược Trần thân phận bây giờ, liền là Vân Võ Quận Vương con trai thứ chín.

Nằm thẳng tại băng lãnh, cứng rắn trên giường gỗ, Trương Nhược Trần vẫn tại suy tư ngày mai tế tự đại điển sự tình.

"Cơ thể này nguyên chủ nhân, đến 16 tuổi thế mà đều không có mở ra 'Thần Võ Ấn Ký', khẳng định là bị Chư Thần vứt bỏ người. Ta muốn làm thế nào, mới có thể có càng lớn cơ hội mở ra 'Thần Võ Ấn Ký' ?"

Tại Côn Lôn Giới, muốn mở ra "Thần Võ Ấn Ký", nhất định phải đạt được Thần Linh tán đồng.

Được xưng là, võ quyền thần thụ.

Tại tế tự đại điển thời điểm, Thần Giới cùng Côn Lôn Giới ở giữa sẽ xuất hiện một đầu Thiên Địa Thần Kiêu , liền tiếp lưỡng giới. Chư Thần tại hưởng dụng tế phẩm về sau, sẽ ban cho một chút người có thiên phú loại "Thần Võ Ấn Ký", giúp bọn hắn mở ra cánh cửa tu luyện.

Thiên phú càng cao người, liền có thể càng sớm đạt được "Thần Võ Ấn Ký".

Trương Nhược Trần ở kiếp trước, còn tại thai trong bụng thời điểm, liền mở ra "Thần Võ Ấn Ký", có thể nói là trời sinh kỳ tài.

Một thế này, đến 16 tuổi, thế mà đều không có mở ra "Thần Võ Ấn Ký", cái kia trên cơ bản liền là bị Chư Thần vứt bỏ người. Coi như ngày mai lại tham gia tế tự đại điển, cơ hồ cũng không có khả năng thu hoạch được "Thần Võ Ấn Ký".

Trương Nhược Trần không cách nào chìm vào giấc ngủ, từ trên giường ngồi dậy, cầm trong tay một viên hạt táo hình dạng màu trắng Tinh Thạch, hai đầu bén nhọn, ở giữa lập thể, óng ánh sáng long lanh, không có chút nào tạp chất.

Hắn bắt đầu nghiền cứu cái này một viên màu trắng Tinh Thạch, có lẽ, nó có thể giúp mình, đạt được một vị nào đó Thần Linh tán thành, mở ra "Thần Võ Ấn Ký".

Cái này một viên màu trắng Tinh Thạch, là tại hắn 16 tuổi lễ thành nhân thời điểm, Minh Đế đưa cho hắn lễ vật.

Trương Nhược Trần cũng không biết cái này một viên màu trắng Tinh Thạch rốt cuộc là thứ gì, chỉ là đưa nó thiếp thân đeo ở trên người. Không nghĩ tới, đi vào 800 năm về sau, nó thế mà vẫn như cũ còn tại trên người mình.

"Ta sẽ từ 800 năm trước đi vào 800 năm về sau, nói không chừng liền cùng nó có quan hệ."

Trương Nhược Trần thật chặt nắm vuốt màu trắng Tinh Thạch, hai mắt nhắm lại, trong đầu hiện ra phụ thân Minh Đế thân ảnh, cũng không biết phụ thân còn sống trên đời không có?

Một đêm này, Vương thành rơi ra tuyết lớn.

Sáng sớm ngày thứ hai, toàn bộ Vương thành đều bị thật dày tuyết đọng bao trùm, từng tòa màu đỏ thắm cung điện, lầu các, đình đài, toàn bộ trùm lên một tầng băng điều tuyết y.

Ngày Đông chí, cả năm rét lạnh nhất một ngày.

Toàn bộ Vương thành võ giả, tụ tập đến Chư Hoàng Từ Đường bên ngoài, tại Quận Vương dẫn đầu dưới, tế tự Chư Thần.

Chư Hoàng Từ Đường bên ngoài, dùng cự thạch đắp lên lấy một tòa cổ xưa tế đàn. Trên tế đài, không chỉ có trối chặt nước cờ lấy vạn nhớ súc vật, trâu, dê, heo... , còn có rất đa dụng xích sắt khóa lại cường đại Man thú.

Vân võ bá quan, tu sĩ Võ Đạo, Vương tử Tàn phi, vô số chờ đợi mở ra Thần Võ Ấn Ký thiếu niên cùng thiếu nữ, thậm chí là một chút còn tại trong tã lót hài nhi.

Đây là một trận cả nước buổi lễ long trọng, không chỉ có chỉ là Vương thành, tại Vân Võ Quận Quốc mỗi một tòa thành trì, mỗi một cái tiểu trấn, mỗi một cái thôn xóm đều muốn cử hành tế tự.

"Ngân ngân! Cừu đệ, ngươi cũng 16 tuổi, coi như tham gia tế tự đại điển, cũng không có khả năng thu hoạch được 'Thần Võ Ấn Ký', làm gì đến mất mặt xấu hổ?" Bát vương tử Trương Tế chấp hai tay sau lưng, lạnh buốt cười một tiếng.

Lục vương tử liền đứng tại Bát vương tử bên người, gương mặt lạnh lùng, nói: "Đều nói rằng sinh chín con, đều có khác biệt. Phụ vương cỡ nào anh hùng nhân vật, lại sinh ra ngươi cái phế vật này, 16 tuổi, ngay cả 'Thần Võ Ấn Ký' đều không có mở ra, Vương tộc mặt đều bị ngươi mất hết. Ngươi sống ở trên đời này làm gì? Vì cái gì không chết đi đâu?"

Câu nói này nói đến có chút qua, nhưng là ở đây mấy vị Vương tử tiếng lòng.

Đế vương gia thân tình, nhất là đơn bạc, giờ khắc này thể hiện đến phát huy vô cùng tinh tế.

Tại Côn Lôn Giới, có thể mở ra "Thần Võ Ấn Ký" người cũng không nhiều, mười người bên trong cũng nhiều nhất chỉ có một cái. Có thể nói, mỗi một vị địa vị của võ giả đều cực cao.

Đương nhiên đối với Võ Đạo cường giả tới nói, lại là một chuyện khác. Võ Đạo cao thủ huyết mạch cường đại, hậu thế cũng sẽ đem cường đại huyết mạch truyền thừa xuống, mở ra "Thần Võ Ấn Ký" xác suất cũng liền lớn.

Vân Võ Quận Vương hết thấy có chín cái nhi tử, trong đó tám cái đều mở ra "Thần Võ Ấn Ký", duy chỉ có Trương Nhược Trần, đã 16 tuổi, nhưng như cũ không có mở ra "Thần Võ Ấn Ký", biến thành Vương tộc trò cười.

Rất nhiều người đều cười xưng là hắn "Hỗ phụ khuyến tử".

Thậm chí trong triều còn có một số tin đồn, công bố Trương Nhược Trần cũng không phải là Vân Võ Quận Vương con ruột. Mặc dù chỉ là lời đồn đại, nhưng cũng để trong vương tộc người trên mặt không ánh sáng.

Cho nên, khác những cái kia Vương tử, phần lớn đều cho rằng Trương Nhược Trần là Vương tộc sĩ nhục, căn bản không có đem hắn xem như thân huynh đệ, hận không thể hắn sớm đi chết mất.

Mấy năm gần đây, liền ngay cả Vân Võ Quận Vương đều có chút xa lánh Trương Nhượng Trần cùng Lâm Phi. Tại phi tần khác cùng Vương tử xa lánh dưới, tại đêm qua, Trương Nhượng Trần cùng Lâm Phi rốt cục bị đuổi ra chủ điện, bị ép dọn đi Thiên Điện.

Trương Nhượng Trần chỉ là yên lặng đứng ở nơi đó, cũng không để ý tới Ngũ vương tử cùng Bát vương tử.

Tại không có đủ thực lực trước đó, bất kỳ cái gì miệng lưỡi chi tranh, sẽ chỉ làm người khác càng thêm xem nhẹ người.

Lâm Phi cùng khác những cái kia Vương phi đứng chung một chỗ, nhìn thấy có thụ xa lánh Trương Nhượng Trần, đau lòng không thôi, nhưng là, lại không có biện pháp nào.

"Tề tự đại điển, bắt đầu!"

Vân Võ Quận Quốc Quốc sư đứng tại phía trên tế đàn, bưng lấy một quyển Chúc Văn, đọc diễn cảm.

Sau đó, phía trên tế đàn, thổi lên đại pháp loa, đại hào giác, từng vị y phục rực rỡ thướt tha cung nữ gõ vang khánh, chuông nhạc, chiêng chuông mười sáu loại nhạc khí.

Tiếp theo, chém giết súc vật, lấy huyết tế trời.

"Hoa —— "

Nồng đậm huyết khí, hóa thành một cây tráng kiện cột sáng, bay thẳng thiên khung, đem tầng mây đánh nát, xông vào mệnh môn thiên khung.

Đột nhiên, một hạt tinh quang từ thiên ngoại bay thấp xuống tới, rơi xuống một cái 6 tuổi tiểu nam hài mi tâm, cùng tiểu nam hài thân thể hòa làm một thể, hóa thành một cái xích hồng sắc "Thần Võ Ấn Ký".

Trong đám người, phát ra một tiếng kinh hô, "Tiết độ thống ấu tử, mới 6 tuổi liền mở ra Thần Võ Ấn Ký!"

"Xích Diễm Thần Võ Ấn Ký, thuộc về Tứ phẩm Thần Võ Ấn Ký. Quá lợi hại, tương lai tiền đồ vô lượng!"

Thần Võ Ấn Ký cũng chia phẩm cấp, từ Nhất phẩm đến Cửu phẩm.

Nhất phẩm Thần Võ Ấn Ký nhược tiểu nhất, Cửu phẩm Thần Võ Ấn Ký cường đại nhất.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt hâm mộ, nhìn chăm chăm một cái kia 6 tuổi tiểu nam hài.

6 tuổi liền mở ra Tứ phẩm Thần Võ Ấn Ký, có thể xưng thiên chi kiêu tử, thành tựu tương lai tuyệt đối không thấp.

Vân Võ Quận Quốc đông đảo võ tướng bên trong, một người đáng đáp khôi ngô nam tử vỗ bộ ngực, cao giọng cười to, hưng phấn không thôi, "Tốt! Không hổ là ta Tiết Lượng nhi tử, đêm nay đô thống phủ bày yến, các vị nhưng nhất định phải tới đến dự. Ha ha!"

"Xoạt!"

Trên bầu trời, lại bay xuống vô số tinh quang, rơi vào từng vị thiếu niên, thiếu nữ mi tâm, hóa thành hóa thành từng cái Thần Võ Ấn Ký.

Trong đó, lấy Nhất phẩm Thần Võ Ấn Ký nhiều nhất, có thể mở ra Nhị phẩm Thần Võ Ấn Ký thiếu niên đều ít càng thêm ít, người lợi hại nhất, vẫn như cũ là vị nào Tiết độ thống ấu tử, Tứ phẩm Thần Võ Ấn Ký, làm cho tất cả mọi người đều theo không kịp.

Mở ra Thần Võ Ấn Ký người, dù sao cũng là số ít, đại khái chỉ có tổng số người một phần mười. Mỗi người đều hưng phấn không hiểu, rốt cục đạt được Thần Linh tán thành, mở ra Võ Đạo chi môn.

Những cái kia không có mở ra Thần Võ Ấn Ký thiếu niên cùng thiếu nữ, toàn bộ đều mười phần thất lạc, có người càng là khóc ròng nghẹn ngào, có thể nói là mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu.

Mất thấy tề tự liền muốn kết thúc, nhưng là, Trương Nhượng Trần nhưng như cũ không có mở ra Thần Võ Ấn Ký.

16 tuổi đều không có mở ra Thần Võ Ấn Ký, cơ hồ liền là không thể nào còn có thể mở ra Thần Võ Ấn Ký, sau này chỉ có thể làm một cái bình thường người bình thường.

Tất cả mọi người đem hắn coi nhẹ, tựa như trong góc một hạt bụi, căn bản không nhận chú ý.

Lâm Phi ban đầu cũng ôm một tia hy vọng, hi vọng mình hài nhi có thể sáng tạo ra kỳ tích, mở ra Thần Võ Ấn Ký. Coi như không thể trở thành Võ Đạo cường giả, chỉ ít có thể cường thân kiện thể, không đến mức lại bị bệnh ma tra tấn.

Theo tề tự chuẩn bị kết thúc, Lâm Phi hi vọng, lần nữa biến thành thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

Ngay tại Trương Nhượng Trần đều cho là mình không cách nào mở ra Thần Võ Ấn Ký thời điểm, bị hắn nắm chặt trong tay màu trắng Tinh Thạch, hơi

sáng một cái.

Tại tế tự kết thúc trước tốt nhất một cái sát na, một hạt tinh quang, từ trên trời giáng xuống, rơi xuống Trương Nhược Trần mi tâm, hóa thành một cái màu trắng hình tròn Thần Võ Ấn Ký.

"Xoạt!"

Một cỗ nóng rực cảm giác, từ mi tâm truyền đến, chợt truyền khắp toàn thân.

Mở ra!

Trương Nhược Trần hưng phấn vô cùng, rốt cục mở ra Thần Võ Ấn Ký.

Chỉ cần mở ra Thần Võ Ấn Ký liền tốt, cho dù là Nhất phẩm Thần Võ Ấn Ký, hần cũng không có chút nào thêm quan tâm.

Lúc đầu không có người chú ý Trương Nhược Trần, nhưng là, tại Trương Nhược Trần mở ra Thần Võ Ấn Ký một sát na kia, lại hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Đây không phải là Cửu vương tử, hần đều 16 tuổi, mà lại người yếu nhiều bệnh, thế mà còn có thể mở ra Thần Võ Ấn Ký!" Rất nhiều người đều lấy một loại ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Đứng tại Trương Nhược Trần bên cạnh Lục vương tử cùng Bát vương tử cũng mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ kinh dị.

Cái này sao có thể?

Lâm Phi hướng về Trương Nhược Trần nhìn sang, nhìn thấy Trương Nhược Trần mi tâm Thần Võ Ấn Ký về sau, mừng rỡ nước mắt chảy xuống, lập tức vọt tới Trương Nhược Trần trước mặt, đem Trương Nhược Trần nhọc thân thân thể ôm chặt lấy, "Trần Nhi, ngươi rốt cục làm được! Làm được!"

Vân Võ Quận Vương bên người một vị lão thái giám, đi đến Trương Nhược Trần trước mặt, cười nhẹ nhàng mà nói: "Chúc mừng Lâm Phi nương nương, chúc mừng Cửu vương tử điện hạ mở ra Thần Võ Ấn Ký! Vương hậu đề lão nô đến xin Cửu vương tử điện hạ đi qua, nàng muốn đích thân kiểm tra Cửu vương tử điện hạ mở ra Thần Võ Ấn Ký phẩm cấp!"

"Vương hậu!"

Lâm Phi nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, có chút khẩn trương đem Trương Nhược Trần bảo hộ ở sau lưng.

"Mẫu thân, chúng ta đi gặp Vương hậu đi!"

Trương Nhược Trần phát giác được Lâm Phi biến hóa vi diệu, trong lòng thầm nghĩ, xem ra cái này Vương hậu nương nương không phải thiện nhân, được nhiều càng cần thận.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hoàng Cực Cảnh

Vương hậu nương nương ngồi tại bên dưới tế đàn phượng trong doanh trướng, đầu đội vàng Kim Phượng quan, người khoác Thái Phượng bào, coi trọng lên 28, chín dáng vẻ, tú lệ đoan trang, không hề giống Trương Nhược Trần trong tưởng tượng như vậy già nua, ngược lại còn cho người một loại khí chất cao quý.

Nàng nói: "Đại vương tại Sinh Tử Điện bế quan tu luyện, lần này 'Tế tự đại điển' là từ bản hậu chủ trì. Quốc sư, kiểm tra ra Cửu vương tử điện hạ mở ra Thần Võ Ấn Ký phẩm cấp sao?"

Vân Võ Quận Quốc Quốc sư, trong tay bưng lấy một quyển thiết thư, lắc lắc, nói: "« Thần Võ Ấn Ký Toàn Sách » phía trên ghi chép Côn Lôn Giới từ trước tới nay tất cả xuất hiện qua võ đạo ấn ký đồ án, từ Nhất phẩm võ đạo ấn ký đến Cửu phẩm võ đạo ấn ký, tất cả đều ghi lại ở. Tuy nhiên lại không có một cái nào ấn ký cùng Cửu vương tử điện hạ Thần Võ Ấn Ký tương xứng."

Vương hậu nương nương hướng về Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua, mang theo vài phần đạm mạc, "Tất nhiên kiểm tra không ra kết quả, đoán chừng chính là không có phẩm cấp Thần Võ Ấn Ký. Tại khác Quận Quốc, cũng xuất hiện qua một chút mở ra không biết Thần Võ Ấn Ký võ giả, thành tựu cuối cùng đều mười phần có hạn."

Bát vương tử cũng đứng tại trong doanh trướng, lập tức góp lời, nói: "Vương hậu nương nương nói không sai, Cửu đệ dù sao đã 16 tuổi, bỏ qua tốt nhất tu luyện niên kỷ, với hắn mà nói, coi như mở ra Tử phẩm Thần Võ Ấn Ký, Ngũ phẩm Thần Võ Ấn Ký, cũng sẽ không có cái gì thành tựu."

Vương hậu nương nương nhẹ gật đầu, đồng ý Bát vương tử, nói: "Tất nhiên Cửu vương tử mở ra chỉ là không có phẩm cấp Thần Võ Ấn Ký, mà lại, cũng đã 16 tuổi, vì tận lực tiết kiệm Vương tộc tài nguyên tu luyện, cũng chỉ cho Cửu vương tử một phần Tủy Dịch đi!"

Lâm Phi sắc mặt biến đổi, nói: "Vương hậu nương nương, mở ra Thần Võ Ấn Ký năm thứ nhất, là trọng yếu nhất một năm. Năm đó Thất vương tử mở ra Thần Võ Ấn Ký về sau, hết thảy đạt được mười hai phần Tủy Dịch, mỗi tháng đều có thể tẩy tủy một lần. Trần Nhi, vì sao chỉ có thể đạt được một phần Tủy Dịch?"

Vương hậu nương nương lạnh giọng mà nói: "Thất vương tử tại lúc ba tuổi, liền mở ra Thất phẩm Thần Võ Ấn Ký. Cửu vương tử há có thể cùng Thất vương tử so sánh?"

Bát vương tử nín nọt mà nói: "Thất ca, thế nhưng là Vương hậu nương nương con trai trưởng, kế thừa Vương hậu nương nương cường đại huyết mạch, có được Thất phẩm Thần Võ Ấn Ký, toàn bộ Văn Võ Quận Quốc ai có thể cùng Thất ca so sánh? Tương lai Văn Võ Quận Quốc có thể hay không càng thêm hưng thịnh, càng thêm cường đại, tất cả đều thất ở Thất ca trên người một người."

Hắn lại nói: "Bản vương tử nói một câu không thích nghe, Thất ca một đầu ngón tay, cũng so Cửu đệ tính mệnh trọng yếu gấp mười lần, gấp trăm lần, căn bản không có khả năng so sánh."

Lâm Phi cắn chặt răng môi, tiếp tục vì Trương Nhượng Trần tranh thủ, nói: "Thế nhưng là Bát vương tử mở ra Thần Võ Ấn Ký thời điểm, cũng đã nhận được bốn phần Tủy Dịch."

Vương hậu nương nương mười phần không vui nói: "Thiên phú càng cao, lấy được tài nguyên càng nhiều. Cửu vương tử thiên phú thấp nhất, lấy được tài nguyên tự nhiên càng ít."

"Thế nhưng là..." Lâm Phi nói.

Vương hậu nương nương càng thêm không kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Bốn hậu đã làm ra quyết định, Lâm Phi, ngươi như còn dám nói nhiều một câu, tin hay không bốn hậu để cho người ta đưa ngươi lần nữa kéo ra ngoài trượng chứ?"

"Lần nữa..." Trương Nhượng Trần nghe được Vương hậu nương nương, thông suốt ngẩng đầu lên.

Chẳng lẽ Vương hậu nương nương đã từng trượng trách qua mẫu thân?

Lâm Phi nghe được Vương hậu nương nương lời nói về sau, toàn thân khẽ run lên, giống như là nhớ lại cái gì đáng sợ sự tình, lập tức ngậm miệng lại.

Giờ phút này, đã có người đem một phần Tủy Dịch đưa tới, đưa tới Trương Nhượng Trần trong tay.

Trương Nhượng Trần tiếp nhận Tủy Dịch, liền đi tới Lâm Phi bên người, xoay người thật sâu nhìn chăm chăm một chút ngồi ở phía trên Vương hậu nương nương, nói: "Mẫu thân, chúng ta trở về đi!"

"Ừm!" Lâm Phi nhẹ nhàng mím môi, đáng chất nhẹ gật đầu.

Vương hậu nương nương nhìn chăm chăm Trương Nhượng Trần cùng Lâm Phi bóng lưng rời đi, nói: "Ba tháng về sau, liền là Vương tộc cuối năm khảo hạch, Cửu vương tử nhưng nhất định phải cố gắng tu luyện, tranh thủ tại trong vòng ba tháng hoàn thành 'Tẩy tủy trùng mạch', trở thành một tên chân chính võ giả. Đến lúc đó, Đại vương cũng sẽ xuất quan, hi vọng ngươi có thể mang cho hắn kinh hi."

Lập tức lại vang lên Bát vương tử khinh thường thanh âm, cười nói: "Cho dù có ba phần Tủy Dịch, cũng không có khả năng tại trong vòng ba tháng hoàn thành tẩy tủy trùng mạch. Ta đều hao tổn thời gian nửa năm mới làm đến, lấy Cửu đệ tư chất, đoán chừng phải hao phí một năm trở lên, mới có cơ hội. Ngân ngân!"

Trương Nhượng Trần cũng không quay đầu, nắm thật chặt nắm đấm, ý niệm trong lòng mười phần kiên định, "Các ngươi liền đợi đến nhìn đi, ta tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi thất vọng!"

Trở lại Tử Di Thiên Điện, Trương Nhượng Trần liền không kịp chờ đợi đóng cửa phòng, lập tức tu luyện.

Mặc dù không biết mở ra là cái gì Thần Võ Ấn Ký, nhưng là, tất nhiên có được Thần Võ Ấn Ký, liền khẳng định có thể tu luyện ra chân khí.

Đầu tiên, bước đầu tiên, tại Thần Võ Ấn Ký phía dưới, mở ra "Khí Trì".

Cái gọi là "Khí Trì", liền là dung nạp chân khí ao.

Ao càng lớn, dung nạp chân khí càng nhiều. Theo tu vi tăng lên, "Khí Trì" cũng sẽ dần dần mở rộng.

Nói như vậy, muốn mở "Khí Trì", nhất định phải tại trường bồi chỉ điểm xuống tiến hành.

Đối với có được phong phú kinh nghiệm tu luyện Trương Nhượng Trần tới nói, mở "Khí Trì" cũng không phải là việc khó, vèn vẹn chỉ là tổn hao nửa canh

giờ, hần liền thành công mở ra "Khí Trì" .

Đối với tu sĩ khác tôi nói, ít nhất cũng phải tốn hao mấy ngày thời gian tiến hành nếm thử, mới có thể đem "Khí Trì" mở ra tới.

Trương Nhược Trần lại chỉ dùng nửa canh giờ.

"Cơ thể này quả nhiên rất nhỏ yếu, cũng chỉ là mở ra lớn chừng cái trứng gà một cái Khí Trì, có thể dung nạp chân khí quá ít!"

Mở ra "Khí Trì", còn xa xa không đủ.

Khí Trì, chỉ là chứa đựng chân khí địa phương.

Chân khí muốn tại toàn thân vận hành, nhất định phải mở ra thuộc về mình tu luyện kinh mạch.

Chỉ có hoàn thành một bước này, mới có thể có được chân khí, trở thành một tên chân chính võ giả.

Sau đó liền là bước thứ hai, tẩy tủy trùng mạch.

Trương Nhược Trần lấy ra một con kia chứa Tẩy Tủy Dịch bình ngọc nhỏ, dùng cái mũi nhẹ nhàng hít hà, xác định là thật Tẩy Tủy Dịch về sau, trực tiếp đem trọn bình Tẩy Tủy Dịch rót vào miệng bên trong.

Tẩy Tủy Dịch vào cổ họng về sau, mười phần lạnh buốt, nhưng là, vền vẹn chỉ là đi qua một cái sát na, cái kia một cổ băng lãnh liền biến mất không thấy, thay vào đó là một cổ nóng hổi nhiệt độ cao.

Tựa như có một đám lửa, tại thể nội thiêu đốt!

Từng tia hỏa diễm, tiến vào Trương Nhược Trần toàn thân mỗi một chỗ kinh mạch, sau đó, dung nhập kinh mạch.

Chính là cái này thời điểm!

"« Cửu Thiên Minh Đế Kinh », tầng thứ nhất, Thái Hoàng Hoàng Cảnh Thiên."

Tu luyện khác biệt công pháp, mở ra đến kinh mạch lộ tuyến tự nhiên không giống.

Càng là cao thâm công pháp, kinh mạch lộ tuyến thì càng nhiều, càng phức tạp, càng sợ kỳ.

« Cửu Thiên Minh Đế Kinh » vận hành kinh mạch, hết thảy nhiều đến 36 đầu.

Đương nhiên, Trương Nhược Trần hiện tại cũng không cần đem tất cả kinh mạch toàn bộ mở ra đến, chỉ cần mở ra đầu thứ nhất kinh mạch, liền xem như hoàn thành tẩy tủy trùng mạch.

"Bọn hần nói ta tốn hao ba tháng thời điểm cũng không thể hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, nhưng là, ta sẽ dùng hành động thực tế chứng minh, đêm nay ta liền có thể hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, trở thành một tên chân chính võ giả!"

Trương Nhược Trần mượn nhờ ở kiếp trước kinh nghiệm tu luyện, lợi dụng chỉ có một sợi chân khí, toàn lực trùng mạch, rất nhanh liền đem đầu thứ nhất kinh mạch đã thông hơn phân nửa.

Một cổ đau đớn kịch liệt, từ thể nội truyền đến, tựa như kinh mạch muốn bị xé đứt, để Trương Nhược Trần toàn thân run rẩy một cái.

Nếu là những người khác, gặp phải tình huống như vậy, khẳng định đã trùng mạch thất bại.

Nhưng là, Trương Nhược Trần lại cắn chặt hàm răng, lấy ý chí cường đại lực kiên trì nổi , mặc cho mồ hôi không ngừng rót xuống đất, từ đầu đến cuối không buông bỏ.

"Chỉ kém... Cuối cùng một đoạn ngắn..."

Hì vọng đang ở trước mắt, nhất định phải trùng mạch thành công!

Nhất định phải thành công!

Trương Nhược Trần nhất cổ tác khí, là số không nhiều chân khí toàn bộ trùng kích đi qua.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn từ thể nội truyền đến, phát ra thanh âm tiếng tai nhức óc, kém một chút đem Trương Nhược Trần chấn động đến ngất đi.

Cái kia một cổ cảm giác đau đớn biến mất về sau, chỉ cảm thấy một cổ lạnh buốt khí lưu ở trong kinh mạch lưu động, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, một cổ trước nay chưa có sáng khoái truyền khắp toàn thân.

"Ha ha! Thành công! Thành công hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, trở thành một tên chân chính võ giả!"

Bát vương tử hoàn thành một bước này, phục dụng bốn phần Tẩy Tủy Dịch, ròng rã hao tổn thời gian nửa năm.

Trương Nhược Trần vẹn vẹn chỉ là dùng một đêm, cũng chỉ phục dụng một phần Tẩy Tủy Dịch.

Hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, liền là 'Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ' tu vi.

Võ Đạo tu luyện, chia làm "Vàng, huyền, trời" tứ đại cảnh giới, tức: Hoàng Cực Cảnh, Huyền Cực Cảnh, Địa Cực Cảnh, Thiên Cực Cảnh.

Mỗi cái đại cảnh giới, chia làm bảy cái tiểu cảnh giới, chia làm là: Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, tiểu cực vị, trung cực vị, đại cực vị, đại viên mãn.

Tứ đại bảy nhỏ.

Trương Nhược Trần hiện tại liền là Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ tu vi.

Hoàng Cực Cảnh "Sơ kỳ", "Trung kỳ", "Hậu kỳ", mở kinh mạch, chân khí bình thể, làm lực lượng của thân thể trở nên càng ngày càng mạnh, mỗi tăng lên một cái tiểu cảnh giới, lực lượng liền sẽ tăng cường một mảng lớn.

Bát vương tử liền là Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ tu vi, có thể tay không giờ lên nặng ba trăm cân bàn đá, đem bàn đá ném ra xa mười trượng. Hắn đánh ra một quyền lực lượng, có thể so với một đầu Vạn Ngu lực lượng.

Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ võ giả, phần lớn đều có thể tu luyện ra "Nhất ngu chi lực".

Tại "Hậu kỳ" phía trên, liền là "Tiểu cực vị", "Trung cực vị", "Đại cực vị", "Đại viên mãn" bốn cái cảnh giới.

Đột phá Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, liền có thể đạt tới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, lập tức liền có thể có được "Tứ ngu chi lực", lực lượng lật ra bốn lần.

Cho nên, Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị võ giả, đối đầu Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ võ giả, đơn giản tựa như đại nhân đối đầu tiểu hài, một người đánh mười người, cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Lại hướng lên "Trung cực vị", "Đại cực vị", "Đại viên mãn", càng khủng bố hơn, có được thường nhân khó có thể tưởng tượng lực lượng.

Những cảnh giới kia cách Trương Nhược Trần còn rất xa xôi, bây giờ căn bản không cần suy nghĩ nhiều, ổn trát ổn đã tu luyện mới là mấu chốt, một bước một cái dấu chân, mới có thể đi được càng xa.

Bát vương tử tu luyện tám năm, cũng mới đạt tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, chỉ có thể coi là phổ Thông Thiên phú.

"Bát vương tử tổn hao thời gian nửa năm, mới hoàn thành tẩy tủy trùng mạch. Ta chỉ dùng một đêm thời gian."

"Bát vương tử hao tổn thời gian tám năm, mới tu luyện đến Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ. Ta nhất định phải tại trong vòng ba tháng, hoàn thành cái mục tiêu này. Đối với ta mà nói, cũng không phải là không có cơ hội làm đến."

Ba tháng về sau, liền là Vương tộc cuối năm khảo hạch, tất cả Vương tộc tuổi trẻ võ giả, bao quát các vị Vương tử, quận chúa, hoàng thân quốc thích, toàn bộ đều sẽ tham gia khảo hạch, kiểm nghiệm một năm đã qua thành quả tu luyện.

Tại trong vương tộc, muốn thu hoạch được địa vị, muốn được người tôn trọng, muốn thu hoạch được càng nhiều tài nguyên tu luyện, nhất định phải chứng minh thực lực của mình.

Ba tháng!

Trong vòng ba tháng, nhất định phải tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, coi như không vì mình, cũng phải vì vị kia quan tâm cùng yêu thương mẹ ruột của mình, vì năng tranh thủ đến thuộc về năng tôn nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thời Không Bí Diễn

Đạt tới Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ, "Khí Trì" biến lớn mấy chục lần, chừng một cái bóng rổ lớn như vậy.

Khí Trì bên trong chân khí vẫn như cũ rất thưa thớt, chỉ có trứng gà lớn như vậy một đoàn, không đến Khí Trì dung lượng một phần mười.

Chỉ có đem Khí Trì bên trong chân khí tu đầy, mới có thể trùng kích vào một cảnh giới, Hoàng Cực Cảnh trung kỳ.

Trương Nhược Trần khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, mi tâm Thần Võ Ấn Ký mở ra, bắt đầu tu luyện « Cửu Thiên Minh Đế Kinh » tầng thứ nhất "Thái Hoàng Hoàng Cảnh Thiên".

Chân khí, từ Khí Trì bên trong chảy ra, dọc theo mở ra tới cái kia một đầu kinh mạch, lưu chuyển toàn thân.

Theo chân khí trong cơ thể vận hành, Trương Nhược Trần thân thể tựa như là hóa thành một cái vòng xoáy, bắt đầu chậm rãi hấp thu giữa thiên địa linh khí.

Thiên Địa linh khí, chảy đến mi tâm Thần Võ Ấn Ký.

Thần Võ Ấn Ký lại đem Thiên Địa linh khí chuyển hóa làm chân khí, chứa đựng tại Khí Trì. Chân khí từ Khí Trì bên trong chảy ra, dọc theo kinh mạch, vận chuyển toàn thân.

Chân khí tại thể nội vận hành một vòng, chính là một cái chu thiên.

Rõ ràng vận hành chín cái chu thiên, khi Trương Nhược Trần lần nữa mở hai mắt ra thời điểm, phát hiện chân khí trong cơ thể số lượng tăng lên gấp đôi, đạt đến Khí Trì dung lượng một phần mười.

Nếu là khác võ giả biết, có thể tại ngắn ngủi như vậy thời gian bên trong, để chân khí trong cơ thể số lượng tăng lên gấp đôi, khẳng định sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng là, Trương Nhược Trần lại có chút không vừa ý, "Tu luyện chín cái chu thiên, thể mà mới tăng lên ngàn ấy chân khí, quá chậm! Nếu là có thể đạt được một viên Linh Tinh liền tốt! Tốc độ tu luyện của ta, còn có thể tăng lên gấp đôi!"

Phải biết, Trương Nhược Trần tu luyện thể nhưng là « Cửu Thiên Minh Đế Kinh », hấp thu chân khí tốc độ vốn là so với cái kia tu luyện cấp thấp công pháp võ giả phải nhanh.

Hiện tại tốc độ tu luyện, tự nhiên để hắn rất không hài lòng.

Nếu là có thể một viên Linh Tinh, liền có thể để tu vi tốc độ tăng lên một mảng lớn.

Linh Tinh, từ linh khí tụ tập thành Tinh Thạch.

Đã có thể trong lòng đất trong mỏ quặng đào móc "Tự nhiên Linh Tinh", cũng có thể chém giết Man thú, đào lấy Man thú thể nội "Hậu Thiên Linh Tinh".

Một viên Linh Tinh giá trị, đồng dạng tương đương với 1000 mai ngân tệ giá trị, cũng chỉ có vương tôn quý tộc, hoặc là đại gia tộc bồi dưỡng thiên tài, mới có cơ hội đạt được Linh Tinh.

1000 mai ngân tệ, đối với hiện tại Trương Nhược Trần cùng Lâm Phi tới nói, tuyệt đối là một cái khổng lồ số lượng, căn bản không có khả năng mua được.

"Linh Tinh!"

Trương Nhược Trần trong lòng khẽ động, lập tức đem cái kia một viên một mực đeo ở trên người màu trắng hạt táo hình Tinh Thạch lấy ra, nâng ở lòng bàn tay.

Này lại không phải là một khối Linh Tinh?

Chân khí trong cơ thể vận chuyển, hắn mi tâm Thần Võ Ấn Ký, lập tức nổi lên, hóa thành một cái tiền xu lớn nhỏ hình tròn vàng sáng.

Một đạo chân khí màu trắng, từ mi tâm bắn ra, đánh vào màu trắng Tinh Thạch phía trên.

"Xoạt!"

Màu trắng tinh thạch mặt ngoài, hiện ra bốn cái cổ lão văn tự.

Rất cổ quái!

Trương Nhược Trần từ trước tới nay chưa từng gặp qua dạng này văn tự, lại một chút đem bốn cái văn tự nhận ra —— "Thời Không Tinh Thạch".

Phải biết, ở trên một thể thời điểm, Trương Nhược Trần đã từng đem chân khí rót vào màu trắng Tinh Thạch, nhưng là, nhưng lại chưa bao giờ đem Tinh Thạch mặt ngoài văn tự kích phát ra tới.

"Ở kiếp trước, tu vị của ta so hiện tại gấp mấy trăm lần, cũng không có để màu trắng tinh thạch mặt ngoài xuất hiện văn tự. Một thể này, mới Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ tu vị, thể mà liền để màu trắng Tinh Thạch xuất hiện biến hóa. Nói rõ căn bản không phải cường độ chân khí nguyên nhân, mà là chân khí thuộc tính nguyên nhân."

Tỉ như, có được Liệt Diễm Thần Võ Ấn Ký võ giả, sử dụng Hòa thuộc tính Linh Tinh hiệu quả tốt nhất, có thể đạt tới gấp ba tốc độ tu luyện. Sử dụng phổ thông Linh Tinh, cũng chỉ có thể đạt tới gấp hai tốc độ tu luyện.

Trong giới tự nhiên, 90% Linh Tinh đều không có thuộc tính. Tựa như 90% võ giả, cũng chỉ có thể kích phát ra không có thuộc tính võ đạo ấn ký.

"Chẳng lẽ ta mở ra Thần Võ Ấn Ký cũng có được một loại nào đó thuộc tính, vừa vận cùng cái này một viên Thời Không Tinh Thạch phù hợp với nhau? Chờ một chút, Thời Không Tinh Thạch là cái gì?"

Trương Nhược Trần ở kiếp trước thể nhưng là Minh Đế chi tử, kiến thức cực lớn, nghe nói qua rất nhiều thuộc tính Linh Tinh, Xích Diễm Linh Tinh, Huyền Băng Linh Tinh, lôi điện Linh Tinh, Tà Huyết Linh Tinh... , nhưng là, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói qua thời không thuộc tính Linh Tinh.

Bởi vì, thời gian cùng không gian căn bản không phải nhân lực có thể khống chế, liền xem như thần, cũng không thể rung chuyển thời gian cùng không gian, nhất định phải tuân theo thời gian cùng không gian quy tắc.

Ngay tại Trương Nhược Trần còn mười phần không hiểu thời điểm, Thời Không Tinh Thạch mặt ngoài hiện ra một vầng sáng, hóa thành một cái vòng xoáy.

Vòng xoáy không ngừng biến lớn, bao trùm Trương Nhược Trần thân thể.

Trương Nhược Trần chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, sau một khắc, hần liền tới đến một cái không gian bịt kín, trùng điệp ngã xuống đến cứng rắn trên mặt đất.

May mắn hần hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, đạt tới Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ, thân thể tăng cường không ít. Nếu là lấy hần trước kia yếu ớt thân thể, quãng lần này, đoán chừng liền đã ngã chết.

Trương Nhược Trần từ dưới đất bò dậy, hoạt động một chút đau đớn gân cốt, bắt đầu quan sát không gian bốn phía.

Cái không gian này hoàn toàn bịt kín, không nhìn thấy cửa sổ. Không gian độ cao, đại khái là mười mét, dài cùng rộng không sai biệt lắm cũng là chừng mười thước.

"Tại sao có thể như vậy? Ta từ chỗ nào tiến đến? Nơi đây lại là chỗ nào? Ồ! Nơi đó có một tòa bệ đá!"

Toàn bộ không gian bên trong, chỉ có một tòa bệ đá.

Trên bệ đá để đó một bức cuộn lại vẽ, một bản màu bạc thiết thư. Trừ cái đó ra, liền không có thứ khác!

Trương Nhược Trần dẫn đầu đi lấy cái kia một bức họa, nhưng là, cái kia một bức họa lại nặng nề vô cùng, giống như là cùng bệ đá hợp thành một thể, vô luận Trương Nhược Trần sử dụng bao lớn lực lượng, bức tranh cũng không nhúc nhích tí nào.

Tất nhiên đem bức tranh không cầm lên được, cũng đem bức tranh mở không ra, Trương Nhược Trần chỉ có thể tạm thời từ bỏ, sau đó đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía cái kia một bản thật mỏng màu bạc thiết thư.

Màu bạc thiết thư mặt ngoài, viết lấy bốn chữ: "Thời Không Bí Điển!"

Lần này, Trương Nhược Trần có chỗ chuẩn bị, đem vận chuyển chân khí toàn thân, đem lực lượng toàn thân đều điều động, đem « Thời Không Bí Điển » từ thứ nhất lật ra.

"Như thế... Dễ dàng?"

« Thời Không Bí Điển » lật xem mười phần nhẹ nhõm, may mắn đều không phí sức.

Trương Nhược Trần hần hần nhiên lắc đầu, ngừng vận chuyển chân khí, đem « Thời Không Bí Điển » cầm lên, nâng ở trong tay, cẩn thận đọc.

« Thời Không Bí Điển » từ thứ nhất phía trên ghi lại cũng không phải là cái gì tu luyện bí điển, mà là Thời Không Tinh Thạch đòi trước chủ nhân "Tu Di Thánh Tăng" ghi chép.

Trương Nhược Trần đem Tu Di Thánh Tăng ghi chép sau khi xem xong, rốt cuộc hiểu rõ tất cả sự tình.

"Nguyên lai ta mở ra Thần Võ Ấn Ký, lại là Thời Không Thần Võ Ấn Ký. Căn cứ Tu Di Thánh Tăng nói, ức vạn người bên trong cũng không có một cái có thể mở ra Thời Không Thần Võ Ấn Ký. Từ xưa đến nay, vền vền chỉ có hai người, tính cả ta chính là ba cái."

"Tu Di Thánh Tăng liền là cái thứ hai mở ra Thời Không Thần Võ Ấn Ký người, nhưng là, căn cứ hần tại « Thời Không Bí Điển » phía trên ghi chép thời gian, hần tại hơn mười vạn năm trước liền đã chết rồi. Hơn mười vạn năm trước, cái kia đã là thời đại Trung Cổ, cách hiện tại quá xa rồi."

Trương Nhược Trần hiện tại vị trí không gian, liền là Thời Không Tĩnh Thạch bên trong không gian.

Bên trong không gian bên trong thời gian lưu động tốc độ cùng ngoại giới hoàn toàn không giống, ở bên trong không gian bên trong tu luyện ba ngày, ngoại giới mới đi qua một ngày.

Trương Nhược Trần đại hỉ, kích động nói: "Ồ bên trong tu luyện ba ngày, bên ngoài mới đi qua một ngày, chẳng phải là so người khác trông rộng thêm ra gấp ba thời gian tu luyện? Thật sự là quá tốt."

Trương Nhược Trần muốn đọc qua « Thời Không Bí Điển » trang thứ hai, nhưng là vô luận hần sử dụng biện pháp gì, lại đều không cách nào đem trang thứ hai lật ra.

"Lại không cách nào mở ra."

Trương Nhược Trần có một loại muốn đem « Thời Không Bí Điển » quăng xuống đất xúc động, bỗng nhiên, hần nhìn từ thứ nhất hàng cuối cùng còn có một hàng chữ nhỏ.

"Tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, đem chân khí rót vào bức tranh, có thể đem bức tranh mở ra."

Trương Nhược Trần lần nữa đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía cái kia một bức tranh quyền, trong lòng suy đoán, trong bức họa khẳng định ghi chép một loại nào đó thần bí công pháp, nói không chừng liền cùng thời gian tu luyện cùng không gian có quan hệ.

"Cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá đến tiểu cực vị, ngược lại muốn xem xem, trong bức tranh đến cùng ẩn giấu đi bí mật gì?"

"Tiểu cực vị" là Hoàng Cực Cảnh cái thứ tư tiểu cảnh giới, lại hướng lên liền là trung cực vị, đại cực vị, đại viên mãn.

Trương Nhược Trần trong bụng truyền đến một cỗ cảm giác đói bụng, liền lập tức từ Thời Không Tĩnh Thạch bên trong không gian tạm thời lui ra ngoài, lần nữa trở lại gian phòng của hần.

Hần đem Thời Không Tĩnh Thạch thật chặt nắm ở trong tay, có cái này một khối Tĩnh Thạch, liền có càng lớn nắm chắc tại trong vòng ba tháng tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ.

Trương Nhược Trần, Lâm Phi, thị nữ Vân Nhi, ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm.

Ăn đồ vật, vền vẹn chỉ là gạo trắng cùng mận thầu, căn bản không nhìn thấy loại thịt.

Đối với võ giả tới nói, tiêu hao thể lực so với người bình thường phải lớn hơn nhiều, ăn đồ vật liền lộ ra tương đối quan trọng.

Khác những cái kia mở ra Thần Võ Ấn Ký Vương tử cùng quận chúa, mỗi ngày ăn đều là dùng Man thú huyết dịch luyện chế thành "Huyết Đan", đã sớm không còn ăn thức ăn thông thường.

Ăn vào một hạt Huyết Đan, liền có thể bổ sung cả ngày thể lực tiêu hao, coi như tu luyện một ngày quyền pháp, kiếm pháp, cũng sẽ không cảm thấy đói khát.

Mà lại, phục dụng Huyết Đan hay là tăng lên huyết khí, tăng cường võ thể, gia tăng nhục thân lực lượng.

Nếu là Trương Nhược Trần liền ăn gạo trắng cùng mận thầu, coi như mỗi ngày ăn tám bữa cơm, cũng còn thiếu rất nhiều thân thể tiêu hao.

"Trần Nhi, ngươi bây giờ đã mở ra Thần Võ Ấn Ký, không thể lại ăn thức ăn thông thường. Cái này mười cái Huyết Đan ngươi trước nhận lấy, nếu là không đủ, mẫu thân đang suy nghĩ những biện pháp khác." Lâm Phi đem một chiếc bình ngọc lấy ra, đưa cho Trương Nhược Trần.

Trương Nhược Trần ngay tại gặm mận thầu, căn bản không có nghĩ đến Lâm Phi lại có thể xuất ra mười cái Huyết Đan, hơi nghi hoặc một chút mà nói: "Mẫu thân, năm mai ngân tệ mới có thể mua được một viên Huyết Đan, mười cái Huyết Đan liền là 50 mai ngân tệ, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy a?"

Lâm Phi cười cười, nói: "Mẫu thân luôn luôn có biện pháp."

Thị nữ Vân Nhi đứng sau lưng Lâm Phi, nói: "Nuông nung là đem yêu thích nhất trăm cái tóc trăm cái bán, mới đi chợ đàn được đổi mười cái Huyết Đan!"

Lâm Phi nhẹ nhàng trừng Vân Nhi một chút, giống như là đang trách nàng lẩm miệng, sau đó lại nói: "Trần Nhi, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần ngươi có thể tu luyện thành một vị chân chính võ giả, mẫu thân coi như đem tất cả trang sức toàn bộ bán đi, cũng sẽ ủng hộ ngươi tu luyện."

Trương Nhược Trần trong lòng vô cùng cảm động, thật chặt nắm vuốt bình ngọc trong tay, cắn môi, rất muốn nói cho Lâm Phi, mình bây giờ đã tu luyện thành một vị chân chính võ giả.

Không được, không thể làm như thế.

Vén vén một đêm liền mở ra Khí Trì, hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, thực sự quá nhanh, nếu là tin tức không cẩn thận rò rỉ ra ngoài, khẳng định sẽ truyền đến khác Vương tử cùng Vương hậu trong tai. Đến lúc đó, ngược lại sẽ hại mình, cũng hại Lâm Phi.

Hắn hiện tại hay là quá yếu ớt, cần lực lượng càng thêm cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Long Tượng Bàn Nhược

Trương Nhược Trần trong ánh mắt mang theo một cổ sắc bén, ý niệm kiên định nói: "Mẫu thân, yên tâm đi! Ta nhất định sẽ mau chóng tu luyện thành làm một tên cường giả, dùng chính ta lực lượng đến bảo hộ ngươi."

Cầm Huyết Đan, Trương Nhược Trần trở về gian phòng của mình, tiếp tục ra sức tu luyện.

"Nương nương, nghe nói võ giả không chỉ có chí là muốn phục dụng Huyết Đan, hơn nữa còn muốn tu luyện công pháp, nhất định phải có được tu luyện công pháp, mới có thể mở trừ ra kinh mạch." Thị nữ Vân Nhi nói.

Lâm Phi nhìn qua Trương Nhược Trần rồi đi bóng lưng, ngậm miệng, đắng chát nhẹ gật đầu, nói: "Ta biết! Nhưng là, cho dù là phẩm chất thấp nhất cấp công pháp, cũng phải bán 500 mai ngân tệ trở lên, bằng vào ta hiện tại tài lực, căn bản mua không nổi. Mà lại, hiện tại là Vương hậu cùng Quốc sư đang chủ trì triều chính, Vương hậu căn bản không có khả năng để Trần Nhi đi 'Tàng Thư Điện' nhận lấy tu luyện công pháp cùng võ kỹ. Xem ra chỉ có một cái biện pháp!"

Thị nữ Vân Nhi nói: "Nương nương muốn đi cầu người Lâm gia? Thế nhưng là ba năm trước đây, nương nương đã cùng Lâm gia triệt để trở mặt, bọn hắn sẽ cho Cửu vương tử điện hạ tu luyện công pháp?"

"Chỉ cần bọn hắn nguyện ý cho Trần Nhi tu luyện công pháp, coi như muốn ta quỳ trên mặt đất nhận làm, ta cũng giống vậy có thể quỳ." Lâm Phi giống như là nghĩ tới chuyện cũ gì, trong mắt không khỏi nước mắt chảy xuống.

"Thế nhưng là lúc trước rõ ràng không phải nương nương sai..." Thị nữ Vân Nhi nhẹ nhàng thở dài.

...

Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian, linh khí mười phần sung túc, mức độ đậm đặc đại khái là ngoại giới gấp hai.

Phải biết, tại Vân Võ Quận Quốc, những cái kia danh sơn đại xuyên nồng độ linh khí nếu là đạt tới 1,5 lần, liền đã xem như tu luyện bảo địa, sẽ gặp phải các đại gia tộc tranh đoạt.

Ngồi ở bên trong không gian trung ương, Trương Nhược Trần đem một con kia chứa mười cái Huyết Đan bình ngọc lấy ra, từ trong bình ngọc đổ ra một hạt Huyết Đan, cầm tới chóp mũi nhẹ nhàng hít hà.

"Huyết Đan" mặc dù là dùng Man thú huyết dịch luyện chế mà thành, nhưng lại cũng không có mùi máu tươi, ngược lại mang theo một cổ nhàn nhạt mùi thơm ngát.

Luyện Đan Sư tại luyện chế Huyết Đan thời điểm, trừ đi trong đó mùi máu tanh, lại gia nhập hồ la cò cùng Mạn Đà hoa.

Dùng lâu dài Huyết Đan, không chỉ có thể vì võ giả cung cấp liên tục không ngừng thể lực, hơn nữa còn có thể cải thiện võ giả kinh mạch, xương cốt, tạng phủ, làm võ giả thân thể trở nên càng thêm cường đại.

"Chỉ là Nhất phẩm Huyết Đan." Trương Nhược Trần khẽ gật đầu, tự lẩm bẩm nói: "Coi là tu vi hiện tại, phục dụng Nhất phẩm Huyết Đan như vậy đủ rồi."

Trương Nhược Trần đem một viên Huyết Đan phục tiến miệng bên trong, liền lập tức đem bình ngọc một lần nữa đắp lên, phóng tới trên bệ đá.

Tại chân khí thôi động dưới, Huyết Đan huyết khí, rất nhanh liền hòa tan mở, vì Trương Nhược Trần cung cấp cuộn cuộn không dứt thể lực.

"Ta mặc dù đạt tới Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ, trở thành một tên võ giả, nhưng là cái này một bộ nhục thân thực sự quá gầy yếu đi, căn bản không thể cùng khác võ giả so sánh. Nhất định phải đem thân thể của mình luyện đến cường tráng, bằng không tại cùng cùng cảnh giới võ giả giao thủ thời điểm, sẽ ăn rất lớn thua thiệt."

Đối với võ giả tới nói, không chỉ có chí là muốn tu luyện chân khí, hơn nữa còn muốn tu luyện võ kỹ.

"Long Tượng Bàn Nhục Chương!"

Trương Nhục Trần trong đầu hiện ra một bộ này huyền diệu chương pháp, tại hắc trong trí nhớ võ kỹ bí điển bên trong đủ để xếp vào ba vị trí đầu, vừa vận thích hợp hắc hiện tại tu luyện.

Hai chân của hắc tách ra, eo cuộn xuống chìm, đem chân khí trong cơ thể tràn đầy đến hai chân, cố định trụ thân thể, chậm rãi nâng lên đôi cánh tay, bắt đầu dựa theo một loại nào đó huyền diệu quy luật, đập động song chương.

Trong đầu, tưởng tượng mình là một đầu lực lượng vô tận Thái Cổ thần tượng, thôn vãn thổ vụ vực sâu Ma Long, đánh ra mỗi một quyền đều dùng đem hết toàn lực, tựa như là muốn đem thể nội mỗi một tia lực lượng đều đem ra ngoài.

Mỗi một chương đánh đi ra, toàn thân cơ bắp đều bị kéo động, chân khí trong cơ thể cũng đi theo dung nhập cơ bắp cùng gân cốt, làm cơ bắp cùng gân cốt phát sinh thoát biến, trở nên càng thêm có lực, cứng cáp hơn, thậm chí cùng chân khí hòa làm một thể.

Long Tượng Bàn Nhục Chương, một loại có mười ba chiêu chương ấn, thuộc về Vương cấp hạ phẩm võ kỹ.

Xác thực nói, nếu là có thể đem Long Tượng Bàn Nhục Chương tu luyện tới thứ mười ba chương, coi như cùng Thần cấp võ kỹ so sánh cũng không sai biệt nhiều.

Công pháp và võ kỹ đều chia làm năm cái đẳng cấp: Người, linh, quý, vương, thần.

Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ nhất chương "Man Tượng Trì Địa", tu luyện thành công, uy lực có thể so với Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ.

Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ hai chương "Phi Long Tại Thiên", tu luyện thành công, uy lực có thể so với Nhân cấp trung phẩm võ kỹ.

Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ ba chương "Long Tượng Quy Điền", tu luyện thành công, uy lực có thể so với Nhân cấp thượng phẩm võ kỹ.

Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ tư chương "Long Hình Tượng Ảnh", tu luyện thành công, uy lực có thể so với Linh cấp hạ phẩm võ kỹ.

...

Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ mười ba chương, được xưng là "Long Tượng diệt thể", uy lực có thể so với Thần cấp võ kỹ, phát huy ra lực lượng không thể tưởng tượng.

Long Tượng Bàn Nhục Chương trước mấy chương, chỉ có thể coi là cấp thấp võ kỹ, uy lực cũng không cường đại. Mà lại, Long Tượng Bàn Nhục Chương, chí cương chí dương, rất khó tu luyện, có thể tu luyện tới thứ 7 chương người đều ít càng thêm ít.

Thứ 7 chương về sau, mỗi tu luyện một chương đều cần hao phí đại lượng thời gian, đại lượng tinh lực, nếu là ngăn cản không nổi thể nội chí cương chí dương lực lượng, thậm chí có khả năng đốt thể tự đốt.

Chính là bởi vì những nguyên nhân này, dẫn đến Long Tượng Bàn Nhục Chương chỉ có thể coi là Vương cấp hạ phẩm võ kỹ.

Mặc dù Long Tượng Bàn Nhục Chương mười phần khó tu luyện, nhưng là, lại vừa vận thích hợp Trương Nhục Trần hiện tại tu luyện, có thể trong thời gian ngắn, đem thân thể luyện đến cường tráng.

"Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ nhất chương, Man Tượng Trì Địa."

Trương Nhục Trần đầu tiên là đứng thẳng trung bình tấn, sau đó, nhanh chóng khởi động bộ pháp, vọt mạnh ra ngoài, nhanh chóng đánh ra chương ấn.

Tĩnh như sơn nhạc, động như Man Tượng.

Một lần lại một lần luyện tập, thẳng đến đem chân khí trong cơ thể hao hết, mới lau khô mồ hôi, xếp bằng ngồi dưới đất, lợi dụng mi tâm Thần Võ Ấn Ký hấp thu Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian bên trong linh khí, chuyển hóa làm cuộn cuộn không dứt chân khí.

Tại Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian bên trong, liên tiếp tu luyện chín ngày, rốt cục đem Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ nhất chương "Man Tượng Trì Địa" tu luyện thành công.

Bên trong không gian bên trong chín ngày, ngoại giới cũng liền chỉ là đi qua ba ngày mà thôi.

"Cũng không biết bằng vào ta tu vi hiện tại, thi triển ra Long Tượng Bàn Nhục Chương thứ nhất chương, lực lượng mạnh bao nhiêu?"

Trương Nhục Trần từ Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian đi tới, đi vào hậu viện, đứng tại viện lạc trung ương, vận chuyển chân khí trong cơ thể, tràn ngập tại hai chân.

"Man Tượng Trì Địa."

Hắc gầm lên quy luật tính bộ pháp, đột nhiên lao ra.

Theo bộ pháp rảo bước tiến lên, một cỗ lực lượng mạnh mẽ, từ hai chân vọt lên đến, đi qua eo, sống lưng, vọt tới phần lưng cùng hai vai, từ hai tay dâng trào ra ngoài.

Mặc dù vền vền chỉ là một chiêu chương pháp, nhưng lại điều động toàn thân mỗi một chỗ bắp thịt lực lượng, lực bộc phát tự nhiên khá kinh người.

"Bành!"

Song chương đánh vào một khối cao cỡ nửa người ngàn cân trên tảng đá lớn, sau đó, lập tức thu chương, giẫm lên vừa rồi dẫu chân, hồi hả lui về nguyên địa.

Trương Nhượng Trần hướng về kia một khối ngàn cân tảng đá lớn nhìn lại, chỉ gặp tảng đá lớn mặt ngoài thêm ra hai cái nhàn nhạt chương hình vết lõm. Tảng đá lớn dưới đây, hướng về trong đất bùn trầm xuống khoảng hai cen-ti-mét.

Đối với một chương này uy lực, Trương Nhượng Trần vẫn có chút hài lòng.

Mặc dù Long Tượng Bàn Nhượng Chương hiện tại chỉ là Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, lại so những người khác cấp hạ phẩm võ kỹ càng cao minh hơn, sức mạnh bùng lên cũng càng thêm cường đại.

"Phẩm cấp càng cao võ kỹ, tu luyện càng khó. Nếu là ta hiện tại liền trực tiếp tu luyện Linh cấp võ kỹ, căn bản không có khả năng tại cửu thiên bên trong tu luyện thành công, ít nhất cũng phải tốn hao nửa năm trở lên thời gian. Mà lại, bằng vào ta chân khí trong cơ thể số lượng, cũng vô pháp thi triển ra Linh cấp võ kỹ."

Tu luyện võ kỹ cùng tu luyện công pháp thời gian, nhất định phải hợp lý an bài.

Nếu là thiên về tại tu luyện võ kỹ, mà xem nhẹ công pháp tu luyện, liền sẽ dẫn đến tu vi cảnh giới chậm chạp.

Nếu là thiên về tại tu luyện công pháp, mà xem nhẹ võ kỹ tu luyện, tại cùng người giao thủ thời điểm, liền sẽ thiệt thòi lớn.

Vô luận nói như thế nào, tu luyện thành Long Tượng Bàn Nhượng Chương thứ nhất chương, Trương Nhượng Trần tại 800 năm về sau, rốt cục sơ bộ có được năng lực tự vệ.

Cái này chín ngày, Trương Nhượng Trần tu vi cũng tiến bộ cực lớn, Khí Trì bên trong chân khí đã tu luyện đầy, có thể bắt đầu mở đầu thứ hai gân mạch.

Nhưng là muốn mở gân mạch, nhất định phải phục dụng Tẩy Tủy Dịch. Vương hậu vền vền chỉ cấp Trương Nhượng Trần một phần Tẩy Tủy Dịch, tại mở đầu thứ nhất kinh mạch thời điểm liền đã sử dụng.

Muốn thế nào mới có thể đi làm phần thứ hai Tẩy Tủy Dịch, thậm chí nhiều hơn Tẩy Tủy Dịch?

"Cửu vương tử, nương nương chính bốn phía tìm người, người ở chỗ này làm gì?" Thị nữ Vân Nhi nhìn thấy đứng tại trong sân Trương Nhượng Trần, thuận tiện kỳ đi tới.

Vân Nhi là Lâm Phi cùng Trương Nhượng Trần bên người duy nhất thị nữ, đại khái 17, 18 đáng vẽ, đáng đáp có chút mỹ lệ, con mắt sáng tỏ, cái cảm nhận vền vền lên.

Trương Nhượng Trần đi đến Vân Nhi đối diện, ngăn trở Vân Nhi ánh mắt, để tránh nàng nhìn thấy xa xa cái kia một khối ngàn cân trên tảng đá lớn hai cái thủ ấn, ân cần hỏi: "Vân Nhi tỷ tỷ, tay người trên cánh tay thương thế tốt lên chút ít sao?"

Vân Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Thương căn động cốt một trăm ngày, chỉ sợ còn muốn qua hai ba tháng mới có thể khỏi hẳn."

Cánh tay nàng bên trên thương, liền là trước mấy ngày bị Bát vương tử một chương đẩy đi ra té gãy xương cốt. Đối với các nàng dạng này tỷ nữ, đừng nói là gãy xương đầu, liền xem như đưa các nàng loạn côn đánh chết, Bát vương tử cũng không cần phụ bất cứ trách nhiệm nào.

Tại cường giả vì tôn thể giới, kẻ yếu căn bản không có bất luận cái gì địa vị.

Trương Nhượng Trần nói: "Vì cái gì không mua sắm một phần Cân Cốt Đoạn Tục Cao?"

Vân Nhi chịu đựng cánh tay đau đớn, đắng chát cười một tiếng: "Một phần kém nhất Cân Cốt Đoạn Tục Cao cũng cần tốn hao 200 mai ngân tệ mới có thể mua được, giống chúng ta dạng này người hạ đẳng, căn bản sử dụng không dậy nổi. Cửu vương tử, người có thể quan tâm chúng ta những này nô tỳ liền đã rất khá. Nhanh đi với ta gặp nương nương, hôm nay, chúng ta muốn xuất cung."

Trương Nhượng Trần cùng sau lưng Vân Nhi, hiếu kỳ hỏi: "Xuất cung? Đi nơi nào?"

"Đi gặp Ninh San a! Thật lâu không có gặp nàng, người khẳng định thật cao hứng a?" Vân Nhi trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, nhìn chằm chằm Trương Nhượng Trần.

Mỗi lần nói đến "Ninh San", hẳn liền khẳng định sẽ mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng giống như một cái đại cô nương.

"Ninh San là ai?" Câu nói này Trương Nhược Trần vừa định hỏi ra lời, liền lập tức nuốt trở vào.

Rất hiển nhiên, bệnh chết trước Trương Nhược Trần, khẳng định là nhận biết vị kia gọi là Ninh San nữ tử, mà lại nghe Vân Nhi ngữ khí, bọn hắn quan hệ nói không chừng còn rất không.

Nếu là Trương Nhược Trần hỏi ra "Ninh San là ai", khẳng định sẽ lộ tẩy. Đã như vậy, vậy liền giữ yên lặng, càng ít nói hơn càng tốt.

May mắn những năm này, Trương Nhược Trần một mực người yếu nhiều bệnh, ngoại trừ Lâm Phi một mực quan tâm hắn, liền rất ít cùng người tiếp xúc, nếu không, đoán chừng hắn cũng sớm đã bị người hoài nghi.

Vân Nhi gặp Trương Nhược Trần vậy mà rất bình tĩnh đáng vẻ, trong lòng hơi có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ ngợi thêm, tiếp tục hướng về Lâm Phi ở lại viện lạc đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lâm Ninh San

Trương Nhược Trần, Lâm Phi, thị nữ Vân Nhi ngồi một cỗ Linh Mã cổ xa, chậm chậm đi ra Vân Võ hoàng cung.

Linh Mã, cũng không phải thật sự là ngựa, mà là một loại trên đầu mọc ra độc giác Man thú, thân thể cao tới hơn ba mét, tựa như là một đầu Tiểu Tượng, chạy tốc độ là phổ thông chiến mã gấp năm lần trở lên. Trong đó một chút cường tráng Linh Mã, thậm chí có thể làm đến ngày đi ba ngàn dặm.

Linh Mã cổ xa cũng không biết đi bao xa, dần dần ngừng lại.

Trương Nhược Trần từ trong xe đi xuống, nhìn cách đó không xa vàng son lộng lẫy hai phiến đại môn, lại nhìn một chút treo ở đại môn đỉnh chóp viền vàng tấm biển, phía trên viết lấy hai cái cứng cáp hữu lực chữ lớn: "Lâm phủ!"

Trong lòng của hắn khẽ động, mẫu thân chẳng phải họ "Lâm" ?

Nhìn tòa phủ đệ này khí phái bộ dáng, Lâm gia cũng không phải là cái gì tiểu gia nhà nghèo, mà là một phái đại gia tộc phong phạm.

Nếu là mẫu thân nhà mẹ đẻ thật là đại gia tộc, lại vì sao không chiếm được nhà mẹ đẻ duy trì, ngược lại tại Quận Vương trong phủ khắp nơi nhận khác Vương phi ức hiếp?

Khẳng định có ẩn tình.

Lâm Phi cũng từ trong xe ngựa đi xuống, ngẩng đầu nhìn một chút cái kia một cái tức là quen thuộc mà xa lạ đại môn, nói: "Trần Nhi, người khẳng định đã sớm muốn gặp Ninh San đi! Hiện tại người cũng mở ra Thần Võ Ấn Ký, tin tưởng người cùng Ninh San có rất nhiều lời để có thể đàm, người nhưng nhất định phải ứng hộ a!"

Cho đến bây giờ, Trương Nhược Trần cũng không biết Ninh San rốt cuộc là ai, nghe được Vân Nhi cùng Lâm Phi, luôn có một loại cảm giác là lạ.

Tại Lâm Phi dẫn đầu dưới, Trương Nhược Trần cùng Vân Nhi cùng đi tiến Lâm phủ.

Vương phi về đến gia tộc, trên lý luận là hắn là nhận long trọng nghênh đón, nhưng là đem Lâm Phi cùng Trương Nhược Trần nghênh đón tiến đại môn vén vén chỉ là một cái lớn tuổi quân gia.

Lâm Phi bị vị kia lão quân gia mang đến nội phủ, Trương Nhược Trần cùng Vân Nhi thì lưu tại bên ngoài phủ, chỉ có hai vị thị nữ lưu lại tiếp đãi bọn hắn.

Trương Nhược Trần luôn cảm giác bầu không khí rất không thích hợp, nhưng lại không biết nên như thế nào hỏi thăm, chỉ có thể tiếp tục giữ yên lặng.

"Cửu vương tử, người không đi gặp Ninh San sao? Nàng hiện tại hắn là Diễm Võ Trường, Lâm gia những kia tuổi trẻ tử đệ, hắn là đều ở nơi đó tu luyện." Vân Nhi hỏi.

Bị Vân Nhi cùng Lâm Phi đề mấy lần, Trương Nhược Trần trong lòng liền càng thêm hiếu kỳ, một cái kia gọi là "Ninh San" nữ tử đến cùng là ai? Đi gặp một lần, hắn là cũng không sao.

"Ừm! Đi thôi, đi Lâm gia Diễm Võ Trường." Trương Nhược Trần gật đầu nói.

...

Lâm gia nội phủ.

Một tòa cổ kính mùi hương cổ xưa trong thính đường, Lâm gia gia chủ Lâm Phụng Tiên tứ bình bát ổn ngồi tại trên ghế bành.

Hắn nhìn qua chừng 30 tuổi, trên môi phượng giữ lại hai phiến chỉnh tề sợi râu, hướng về ngồi tại đối diện Lâm Phi nhìn thoáng qua, nói: "Cửu vương tử chính là Quận Vương phủ con cháu đời sau, coi như mở ra Thần Võ Ấn Ký, cũng nên đi Quận Vương phủ Tăng Thư Các chọn lựa tu luyện công pháp, Lâm Phi nương nương vì sao muốn đến Lâm gia yêu cầu tu luyện công pháp?"

Lâm Phi nhẹ nhàng cắn môi một cái, nói: "Không phải yêu cầu, là ta thỉnh cầu Đại huynh xem ở Trần Nhi là người thân ngoại sinh về mặt tình cảm, có thể cho hắn một quyền tu luyện công pháp."

"Bành!"

Lâm Phụng Tiên hừ lạnh một tiếng, một chuông vỗ ở trên bàn, nói: "Hiện tại biết đi cầu ta người huynh trưởng này rồi? Hiện tại đến cùng ta van xin hộ phân? Ba năm trước đây, ta đi Quận Vương phủ cầu người thời điểm, người tại sao không có xem ở thần dụ là người thân ngoại sinh về mặt tình cảm cứu hắn? Người biết rõ, thần dụ là ta con trai trưởng, càng là Lâm gia trăm năm khó ra một vị tuyệt thế thiên tài, chỉ cần người đi cầu Quận Vương, luôn có thể đem hắn bảo trụ, nhưng là, người nhưng không có..."

"Ba năm trước đây..." Lâm Phi mười phần ủy khuất, nhìn không được rơi lệ, muốn nói ra ba năm trước đây chân tướng.

Nhưng là, Lâm Phụng Tiên lại đánh gãy nàng, nói: "Người đi đi! Lâm gia cùng người cũng sớm đã ân đoạn nghĩa tuyệt, sau này cũng đừng trở lại nữa. Lâm Phi nương nương."

"Đồng!"

Lâm Phi trực tiếp quỳ trên mặt đất, không ngừng rơi lệ, thanh âm nghẹn ngào mà nói: "Đại ca, người giống như này tuyệt tình sao? Ta muốn gặp cha."

"Cha đi Thiên Ma Linh, ba tháng về sau mới có thể trở về, người bây giờ không gặp được hắn." Lâm Phụng Tiên đạm mạc mà nói: "Còn có một việc, Ninh San cùng Thất vương tử điện hạ liền muốn đính hôn, gọi Cửu vương tử điện hạ sau này cách Ninh San xa một chút."

Lâm Phi trong lòng càng thêm tuyệt vọng, nói: "Người biết rõ Trần Nhi một mực ưa thích Ninh San, hắn nếu là biết Ninh San cùng Thất vương tử đính hôn, sẽ cỡ nào thương tâm? Lại nói, thế nào lại là Thất vương tử?"

Lâm Phụng Tiên nói: "Thất vương tử điện hạ tại lúc ba tuổi, liền mở ra Thất phẩm Thần Võ Ấn Ký, thiên tư cỡ nào kinh diễm? Lấy hắn bây giờ tu vi Võ Đạo, toàn bộ Vân Võ Quận Quốc thế hệ tuổi trẻ, căn bản không có người có thể nhìn theo bóng lưng. Ninh San có thể cùng Thất vương tử điện hạ kết thành vợ chồng, đối với chúng ta Lâm gia tương lai có lợi ích cực kỳ lớn."

"Cửu vương tử mặc dù cùng Ninh San là biểu huynh muội, khi còn bé cũng là rất tốt bạn chơi, được cho thanh Mai Trúc ngựa. Nhưng là, Cửu vương tử dù sao tư chất bình thường, 16 tuổi mới mở ra Thần Võ Ấn Ký, kiếp này cũng sẽ không có bao lớn thành tựu, có thể tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ hắn là cực hạn, cùng Thất vương tử căn bản không cách nào so sánh được."

Lâm Phi nói: "Ninh San cũng nguyện ý cùng Thất vương tử đính hôn? Vì gia tộc lợi ích kết hợp, thật sẽ hạnh phúc sao?"

Lâm Phụng Tiên nhìn chằm chằm Lâm Phi, đạm mạc mà nói: "Người sai, bản này liền là Ninh San quyết định của mình!"

...

Lâm gia Diễn Võ Trường, mười phần khoáng đạt, chừng nửa cái sân bóng lớn như vậy.

Từng cái mặc màu xanh võ áo Lâm gia con em trẻ tuổi, ngay tại trên diễn võ trường tu luyện võ kỹ, có tại tu luyện quyền pháp, có tại tu luyện kiếm pháp, có tại tu luyện đao pháp.

Bọn hắn thuộc về Lâm gia tinh anh, mỗi một cái đều mở ra Thần Võ Ấn Ký, hết sức chuyên chú tu luyện. Đồng thời cũng có Lâm gia trưởng bối tại diễn võ trường bên trong đối bọn hắn tiến hành chỉ điểm, một phái vui vẻ phấn vinh khí tượng.

Trương Nhượng Trần nhẹ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, "Lâm gia tại Vân Võ Quận Quốc cũng coi như được là đại tộc."

Bỗng nhiên, Trương Nhượng Trần ánh mắt chăm chú vào một cái vóc người mảnh khảnh thiếu nữ trên thân, không khỏi có chút kinh diễm.

Chỉ gặp thiếu nữ kia nhìn qua cũng chỉ có 14~15 tuổi, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn linh lung, đại mi như lá liễu, đôi mắt sáng tỏ giống như sao trời, da thịt tuyết trắng giống như Linh Ngọc, tốt một cái mỹ nhân bại hoại.

Tay nàng cầm một thanh tân ra nhàn nhạt tinh quang bảo kiếm, tân mát ra màu xanh nhạt kiếm mang, vô số kiếm khí vờn quanh tại thân thể của nàng chung quanh, đi theo bước tiến của nàng du tẩu, nhanh như cầu vồng, uyển như Du Long, kiếm pháp đơn giản tinh diệu tới cực điểm.

"Chân khí ngoại phóng, Kiếm Tùy Tâm Tẩu. Võ đạo tu vi của nàng chỉ ít cũng đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung cực vị, mạnh mẽ hơn Bát vương tử nhiều lắm." Trương Nhượng Trần trong lòng âm đạo.

"Ồ! Đây không phải là Cửu vương tử sao? Hắn thế mà còn tới Lâm phủ?" Một cái Lâm gia con em trẻ tuổi nhìn thấy đứng tại diễn võ trường bên ngoài Trương Nhược Trần, lộ ra mấy phần lạnh lẽo ý cười.

"Khẳng định lại là tìm đến Ninh San muội muội, đáng tiếc a, Ninh San muội muội bây giờ căn bản đều chẳng muốn gặp hắn."

"Nghe nói hắn cũng mở ra Thần Võ Ấn Ký."

"Ha ha! 16 tuổi mới mở ra Thần Võ Ấn Ký, có thể có cái gì làm? Như hắn không phải Ninh San muội muội biểu ca, nói không chừng ngay cả Lâm gia đại môn đều vào không được."

"Nghe nói Ninh San muội muội liền muốn cùng Thất vương tử đính hôn, thật sự là trai tài gái sắc a!"

"Hắc hắc! Nghe nói vị kia Cửu vương tử vẫn luôn thầm mến Ninh San muội muội, các người đoán, nếu là hắn nghe nói Ninh San cùng Thất vương tử điện hạ liền muốn đính hôn, sẽ là biểu tình gì?"

Lâm gia những kia tuổi trẻ võ giả toàn bộ đều dừng lại tu luyện, nhìn chăm chăm đứng tại diễn võ trường bên ngoài Trương Nhược Trần, chỉ trỏ, nghị luận âm ỉ, khi thì phát ra trêu tức tiếng cười.

Lâm Ninh San cũng đình chỉ luyện kiếm, hướng về đứng tại diễn võ trường bên ngoài Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua, mảnh khánh cánh tay ngọc nhẹ nhàng vung lên, trong tay tinh huy bảo kiếm liền tinh chuẩn cắm vào năm mét bên ngoài võ kiếm.

Lâm Ninh San đi đến Trương Nhược Trần trước mặt, nhìn một chút Trương Nhược Trần đơn bạc thân thể, nói: "Biểu ca, đã lâu không gặp, nghe nói người cũng mở ra Thần Võ Ấn Ký?"

Tại lúc còn rất nhỏ, Lâm Ninh San cùng Trương Nhược Trần vẫn rất tốt bạn chơi, coi là thanh Mai Trúc ngựa, nhưng là về sau Lâm Ninh San mở ra Thần Võ Ấn Ký, phần lớn thời gian liền tổn hao về mặt tu luyện mặt, cùng Trương Nhược Trần càng ngày càng xa lánh.

Ba năm trước đây sự tình sau khi phát sinh, nàng liền không còn có đi qua Vân Võ hoàng cung. Trương Nhược Trần mặc dù lâu dài nhiều bệnh, nhưng như cũ thường xuyên đi Lâm gia tìm nàng, cho dù là có thể gặp nàng một mặt, cũng sẽ cảm thấy tương đương vui vẻ.

Nhưng là, có thể nhìn thấy nàng số lần lại càng ngày càng ít, gần nhất nửa năm càng là chưa bao giờ từng thấy nàng. Nàng đều là điều động một vị thị nữ đi ra, đem Trương Nhược Trần đuổi rồi đi.

"Nguyên lai nàng là biểu muội của ta."

Hiện tại Trương Nhược Trần có thể nói là lần thứ nhất nhìn thấy Lâm Ninh San, đối nàng cũng không có cảm giác gì, cho nên lộ ra rất bình tĩnh, khiêm tốn một câu: "Đích thật là mở ra Thần Võ Ấn Ký, bất quá Vương hậu nương nương nói chỉ là không có phẩm cấp Thần Võ Ấn Ký, tự nhiên là không thể cùng biểu muội Thần Võ Ấn Ký đánh đồng."

Lâm Ninh San nhẹ gật đầu, ngẩng lên tuyết trắng cái cằm, cao ngạo đến tựa như một cái trắng Thiên Nga, nói: "Người dù sao đã 16 tuổi, có thể mở ra Thần Võ Ấn Ký, cũng coi là thượng thiên đối người ban ân. Sau này nhất định phải cố gắng tu luyện, mặc dù không thể trở thành Võ Đạo cường giả, nhưng là chỉ ít có thể lấy cường thân kiện thể, không cần lâu dài nằm tại trên giường bệnh, đối với người mà nói... Chỉ ít có thể lấy làm một người bình thường."

Trương Nhược Trần có chút cau lại lông mày, nhẹ gật đầu, nói: "Ta sau này nhất định sẽ cố gắng tu luyện, tranh thủ đuổi kịp biểu muội tu vi của người."

Lâm Ninh San tự nhiên biết Trương Nhược Trần thích nàng, nghe được Trương Nhược Trần, liền cho rằng Trương Nhược Trần vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, còn muốn tiếp tục truy cầu nàng.

"Áy! Biểu ca, tu vi của ta đã đạt tới Hoàng Cực Cảnh bên trong cực cảnh, cách lớn cực cảnh cũng chỉ có cách xa một bước. Lấy tư chất của người, đoán chừng cả đời cũng tu luyện không đến bên trong cực cảnh, đối người bây giờ tới nói phải làm nhất liền là cước đạp thực địa tu luyện, đừng mù quáng truy cầu một chút không nên theo đuổi đồ vật, làm người không thể mơ tưởng xa vời, không phải sẽ phản thụ nó hại." Lâm Ninh San nói một câu hai nghĩa.

Trương Nhược Trần mày nhíu lại đến càng sâu.

Lâm Ninh San có chút đồng tình nhìn Trương Nhược Trần một chút, nói: "Biểu ca, còn có một chuyện ta phải nói cho người, hi vọng người không nên quá thương tâm. Ba tháng về sau, chờ đến Quận Vương xuất quan, ta cùng Thất vương tử điện hạ hẳn là liền muốn đính hôn."

"Có trò hay để nhìn! Hắc hắc!"

Lâm gia những kia tuổi trẻ võ giả, toàn bộ đều trong lòng mừng rỡ, nhao nhao đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía Trương Nhược Trần, muốn xem Trương Nhược Trần sẽ là dạng gì phản ứng?

Chương 7: Thiên Tâm Kiếm Pháp

Trương Nhược Trần cũng không có tâm tình gì ba động, thần nhiên nói: "Vây liền chúc mừng biểu muội, sau này chúng ta cũng coi như được là thân càng thêm thân."

Nói xong lời này, Trương Nhược Trần liền quay người rời đi.

Lần thứ nhất gặp mặt, Trương Nhược Trần đối cái này một vị mỹ mạo động lòng người biểu muội không có hảo cảm gì, lời không hợp ý không hơn nữa câu, cho nên hẳn liền có chút tẻ nhạt vô vị rời đi.

Nhìn thấy Trương Nhược Trần vậy mà một điểm phản ứng đều không có, Lâm gia những kia tuổi trẻ võ giả toàn bộ đều thất vọng.

Tại sao có thể như vậy?

Nhìn thấy Trương Nhược Trần không quan trọng đáng vẻ, Lâm Ninh San trong lòng cũng có mấy phần thất lạc, nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần quay người bóng lưng rời đi, có chút không cam lòng nói: "Người chẳng lẽ không muốn biết nguyên nhân sao?"

Lâm Ninh San cùng ai đính hôn, Trương Nhược Trần là thật một chút hứng thú đều không có, bất quá nàng tất nhiên nhất định phải nói cho hắn biết bộ dáng, hẳn tự nhiên liền cố mà làm dừng bước lại, khẽ gật đầu: "Các người đính hôn thời điểm, ta nhất định sẽ trình diện chúc mừng. Nếu là không có chuyện khác, ta liền đi tìm mẫu thân."

Vừa mới nói xong lời này, Trương Nhược Trần liền trông thấy Lâm Phi từ bên trong Lâm phủ viện đi ra.

Lâm Phi hai mắt có chút đỏ lên, hiển nhiên là đã mới vừa khóc, mặc dù đã đem nước mắt lau khô, nhưng là lại làm sao giấu giếm được Trương Nhược Trần?

Trương Nhược Trần lập tức nghênh đón, ân cần hỏi, "Mẫu thân, người thế nào? Ai khi dễ người rồi?"

Lâm Phi lắc đầu, nói: "Không có việc gì, chúng ta trở về đi!"

Nhìn Lâm Phi đáng vẻ, làm sao có thể không có việc gì?

Gặp qua Lâm Ninh San về sau, Trương Nhược Trần đối người Lâm gia liền không có một chút hảo cảm.

Nhìn thấy Lâm Phi thời khắc này bộ dáng, Trương Nhược Trần đối Lâm gia liền càng thêm không có hảo cảm.

"Chậm đã!"

Lâm Phụng Tiên hai tay chấp sau lưng, từ trong viện đi ra, nhàn nhạt hướng về Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua, từ trong tay áo lấy ra một quyển da thú cổ thư, nói: "Đây là một bộ Nhân cấp hạ phẩm tu luyện công pháp 'Thái A Quyết', có thể mở ra bảy đầu kinh mạch, cầm lấy đi tu luyện đi! Mặc dù không tính là cái gì cao thâm tu luyện công pháp, chỉ ít có thể lấy hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, đối với người mà nói, hẳn là đủ."

Sau đó, Lâm Phụng Tiên lại sai người mang tới hai phần Tây Tựu Dịch, lạnh buốt mà nói: "Trên người của người dù sao cũng có chúng ta Lâm gia huyết mạch, cái này hai phần Tây Tựu Dịch cũng cùng nhau cầm lấy đi!"

Lâm Phi thật sâu nhìn chăm chăm Lâm Phụng Tiên một chút, lộ ra một cái ánh mắt cảm kích, lập tức lôi kéo Trương Nhược Trần tay, nói: "Trần Nhi, còn không mau tạ ơn cậu."

Trương Nhược Trần nhìn xem Lâm Phụng Tiên cái kia một bộ bộ thí đáng vẻ, trong lòng liền mười phần không vui, khó trách mẫu thân sẽ hai mắt đỏ bừng, đoán chừng vừa rồi mẫu thân vì hướng hắn cầu một quyển tu luyện công pháp, ở trước mặt của hắn không ít thụ khuất nhục.

"Không cần bọn hắn người Lâm gia bộ thí, mẫu thân chúng ta đi!"

Trương Nhược Trần nhìn cũng không nhìn Lâm Phụng Tiên xuất ra tu luyện công pháp cùng Tây Tựu Dịch, lôi kéo Lâm Phi liền rời đi Lâm phủ.

"Cho thể diện mà không cần, thật đúng là đem mình trở thành Vương tử." Lâm gia những kia tuổi trẻ võ giả toàn bộ đều phốc chi lấy mũi, cười lạnh không thôi.

Lâm Ninh San nhìn chăm chăm một cái kia đứt khoát đi ra Lâm phủ thiếu niên, trong lòng càng thêm kinh ngạc, luôn cảm giác vị kia từ nhỏ mềm yếu biểu ca tựa hồ trở nên có chút không giống.

"Mở ra Thần Võ Ấn Ký, hần tự nhiên sẽ trở nên kiên cường một chút. Nhưng là, hần nhưng lại không biết 16 tuổi mới mở ra Thần Võ Ấn Ký, kỳ thật đã sớm qua tu võ hoàng kim tuổi tác. Nghĩ nhiều như vậy làm gì, sau này chúng ta nhất định chính là người của hai thế giới."

Lâm Ninh San hít một tiếng, một lần nữa trở về Diễn Võ Trường, tiếp tục tu luyện.

Ra Lâm phủ, Lâm Phi nói: "Trần Nhi, người quá vọng động rồi. Chỉ cần người có thể trở thành võ giả, có thể dùng Võ Đạo cường thân kiện thể, mẫu thân coi như thụ lại nhiều ủy khuất cũng không sao."

Trương Nhược Trần thân thể đứng nghiêm, xoay người nhìn chăm chăm in "Lâm phủ" màu vàng kim tám biển, chém sắt như chém bùn mà nói: "Mẫu thân, người yên tâm đi! Coi như không có Lâm gia bố thí, ta cũng vẫn như cũ có thể trở thành võ giả, hơn nữa còn nếu là võ giả bên trong cường giả."

Lâm Phi nhẹ giọng thở dài, không còn nói tiếp, bỗng nhiên lại giống như là nghĩ tới điều gì, nói: "Trần Nhi, Ninh San cùng Thất vương tử liền muốn đính hôn sự tình, người đã biết đi? Người nhưng tuyệt đối không nên quá thương tâm!"

Trương Nhược Trần cười cười nói: "Mẫu thân, người cứ yên tâm đi! Thiên hạ cô gái tốt còn nhiều, rất nhiều, so Lâm Ninh San tốt nữ tử, dù sao vẫn là có."

"Người có thể nghĩ như vậy, mẫu thân liền thật yên tâm." Lâm Phi vui mừng cười nói.

Trở lại Vân Võ hoàng cung, Trương Nhược Trần đem cuối cùng một viên Huyết Đan ăn vào, tiến vào Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian, lần nữa bắt đầu tu luyện Long Tượng Bản Nhược quyền.

Luyện đến sức cùng lực kiệt về sau, hần mới ngồi xuống nghỉ ngơi ngắn ngủi.

"Mẫu thân tại Lâm gia nhận khuất nhục, ta sớm muộn muốn để Lâm gia gấp bội trả lại. Ba năm trước đây, đến cùng chuyện gì xảy ra? Xem ra cần phải tìm cơ hội hướng Vân Nhi tỷ tỷ hỏi thăm một phen, đương nhiên ta hiện tại hàng đầu mục tiêu là mau chóng trùng kích đến Hoàng Cực Cảnh trung kỳ."

Muốn trùng kích Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, nhất định phải phục dụng Tẩy Tủy Dịch.

Một phần Tẩy Tủy Dịch giá cả, cần tốn hao chỉ ít 200 mai ngân tệ mới có thể mua được.

200 mai ngân tệ, đối Trương Nhược Trần cũng không phải số lượng nhỏ.

Mà lại, hần tu luyện là « Cửu Thiên Minh Đế Kinh », muốn đột phá Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, một phần Tẩy Tủy Dịch hiển nhiên là không đủ.

"Có!"

Trương Nhược Trần vỗ trán một cái, thầm mắng mình quá ngu, rõ ràng mình có được một tòa cự đại bảo khố, vẫn còn cả ngày vì kiếm lấy ngân tệ hao tâm tổn sức.

Phải biết, hần ở kiếp trước thế nhưng là Minh Đế chi tử, đọc qua qua rất nhiều cao phẩm cấp công pháp và võ kỹ, toàn bộ đều ghi tạc trong đầu, tùy tiện xuất ra một bản tu luyện công pháp cùng tu luyện võ kỹ cũng có thể bán đi giá trên trời.

« Cửu Thiên Minh Đế Kinh » cùng Long Tượng Bản Nhược quyền tại toàn bộ Côn Lôn Giới đều là thần công bảo điển cấp bậc đồ vật, tự nhiên không có khả năng lấy ra buôn bán.

Trong trí nhớ của hần, còn có khác một chút đề phẩm cấp công pháp và võ kỹ, tùy tiện xuất ra một bản, tại Vân Võ Quận Quốc cũng có thể tạo thành không nhỏ oanh động.

Trương Nhược Trần lập tức tìm đến trang giấy cùng bút mực, đem một bộ Linh cấp võ kỹ "Thiên Tâm Kiếm Pháp" chép lại.

Thiên Tâm Kiếm Pháp, đã là Trương Nhược Trần trong trí nhớ phẩm cấp thấp nhất võ kỹ.

Linh cấp hạ phẩm.

"Linh cấp hạ phẩm võ kỹ, tại Vân Võ Quận Quốc hần là coi là đỉnh tiêm võ kỹ, liền xem như Lâm gia loại kia đại gia tộc, cường đại nhất võ kỹ, đoán chừng cũng chính là Linh cấp hạ phẩm, mà lại nhiều nhất chỉ có một hai bộ, làm trấn tộc tuyệt học."

Phải biết, tại Vân Võ Quận Quốc, rất nhiều võ giả là không có cơ hội tu luyện võ kỹ. Liền xem như Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, đối bọn hần tới nói cũng là không tầm thường bảo vật.

Giá cả thấp nhất Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, ít nhất cũng phải bán 300 mai ngân tệ, trong đó một chút lợi hại nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, thậm chí có thể bán được 1000 mai ngân tệ trở lên, phổ thông Võ Đạo tán tu căn bản mua không nổi. Một chút võ giả vì tranh đoạt một bản Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, thậm chí không tiếc cùng người liều mạng.

Về phần Linh cấp hạ phẩm võ kỹ, một khi xuất ra đi bán, liền xem như những đại gia tộc kia gia chủ cũng sẽ tâm động không thôi, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đem võ kỹ mua về.

Nhiều một bản Linh cấp võ kỹ, gia tộc nội tình liền sẽ gia tăng một mảng lớn.

Đem Thiên Tâm Kiếm Pháp phương thức tu luyện viết xong, Trương Nhược Trần lại đang trên trang giấy vẽ ra mỗi một chiêu kiếm pháp hình nhỏ.

Trương Nhược Trần đem thể nội số lượng không nhiều chân khí, toàn bộ ngưng tụ đến ngòi bút, đem chân khí cùng Võ Đạo ý cảnh, toàn bộ ngưng hoạch định kiếm chiêu hình thức bên trong.

Đem chân khí trong cơ thể hao hết, cũng vẹn vẹn chỉ là vẽ xong một bức tranh.

Trương Nhược Trần lập tức ngồi xếp bằng, vận chuyển « Cửu Thiên Minh Đế Kinh », đem Khí Trì bên trong chân khí tu luyện đầy, liền bắt đầu vẽ bức thứ hai hình.

Ròng rã tốn hao nửa ngày thời gian, mới đưa "Thiên Tâm Kiếm Pháp" mười hai chiêu hình thức toàn bộ vẽ xong.

Tu vi của hắn mặc dù đã không tại, nhưng là nhãn lực vẫn còn tại, đối Võ Đạo lý giải cũng vẫn còn, vẽ ra mỗi một chiêu kiếm pháp đều mười phần tinh diệu, cùng "Thiên Tâm Kiếm Pháp" ban sơ bản phía trên vẽ ra kiếm chiêu không hề khác gì nhau.

"Bằng vào ta hiện tại đối Võ Đạo lý giải, vẽ ra Linh cấp hạ phẩm võ kỹ, đã là cực hạn. Nếu là muốn ta vẽ Linh cấp trung phẩm võ kỹ đồ lục, đoán chừng cũng chỉ có thể vẽ ra Linh cấp trung phẩm võ kỹ một phần ba ý cảnh."

Võ kỹ bí tịch, không phải tùy tiện liền có thể thác ẩn cùng phục chế.

Người bình thường coi như đem "Thiên Tâm Kiếm Quyết" khẩu quyết cùng kiếm chiêu hình thức chép lại, vậy cũng chỉ là đồ có nó hình, coi như đem kiếm pháp tu luyện thành công, cũng căn bản không có khả năng đạt tới Linh cấp hạ phẩm uy lực kiếm pháp.

Trương Nhược Trần ở kiếp trước là Thiên Cực Cảnh đại viên mãn cường giả, cũng vẹn vẹn chỉ có thể vẽ ra Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp thần vận, cao cấp đến đâu khác võ kỹ, hắn liền vẽ không ra toàn bộ thần vận.

"Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp, hắn là có thể đủ bán đi một cái không sai giá cả."

Trương Nhược Trần cũng không có lập tức liền mang theo "Thiên Tâm Kiếm Pháp" đi Võ Thị, mà là chờ đến trời tối, mới hướng về cửa cung phương hướng bước đi.

"Cửu vương tử điện hạ, muộn như vậy còn muốn xuất cung?" Thủ vệ cửa cung hai vị cấm vệ nói ra.

Hai vị cấm vệ cũng biết Cửu vương tử cùng Lâm Phi bị tiến đến Thiên Điện ở lại, cũng liền mang ý nghĩa bọn hắn trong cung thất thế. Cho nên trên mặt của bọn hắn cũng không có cung kính thần sắc, thậm chí đều không có đối Trương Nhược Trần hành lễ.

Trương Nhược Trần cũng không phải là đã từng cái kia hèn yếu Trương Nhược Trần, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hai vị kia cấm vệ một chút, có chút ưỡn ngực, nói: "Bản vương tử muốn đi Lâm phủ tìm Ninh San biểu muội, còn không lập tức mở ra cửa cung?"

Trương Nhược Trần dù sao cũng là vương tôn quý tộc, hai vị cấm vệ đương nhiên sẽ không thật đắc tội hắn, bọn hắn đem cửa cung mở ra, đưa mắt nhìn Trương Nhược Trần rời đi.

"Kiên cường cái gì? Như hắn không phải Văn Võ Quận Vương chi tử, cũng sớm đã không biết chết bao nhiêu lần." Trong đó một vị cấm vệ lạnh lùng một câu.

"Nghe nói Lâm gia vị kia thiên tài nữ tử từ Lâm Ninh San liền muốn cùng Thất vương tử đính hôn, hắn thế mà còn không hết hi vọng, thật sự là đủ ngu xuẩn." Một vị khác cấm vệ khinh thường nói.

Trương Nhược Trần tự nhiên không phải thật sự đi tìm Lâm Ninh San, chỉ là tìm dạng này một cái lý do xuất cung mà không bị người hoài nghi.

Đi ra hoàng cung, Trương Nhược Trần liền từ Thời Không Tinh Thạch bên trong lấy ra một kiện rộng lượng đầu bông màu đen áo, đem trọn cái thân thể đều quấn tại áo choàng trong nội y, đi vào đèn đuốc sáng trưng Vương thành.

Trong bóng tối, căn bản không có người có thể thấy rõ mặt của hắn.

Cũng không lâu lắm, Trương Nhược Trần liền xuyên qua từng đầu đường phố phồn hoa, đi vào Võ Thị.

Vương thành khác những địa phương kia, chỉ có thể coi là "Tục thị". "Võ Thị" chiếm đoạt khu vực, chỉ có toàn bộ Vương thành một phần mười nhỏ, lại là Văn Võ quận thành nhất phồn thịnh địa phương.

Võ Thị lại phân làm năm cái khu vực: Chợ đan dược, chợ binh khí, chợ thú, chợ nô lệ, trung tâm phòng đấu giá.

Võ Thị ở một mức độ nào đó quyết định toàn bộ Văn Võ Quận Quốc hưng suy, cho nên, Quận Quốc đối Võ Thị quản lý mười phần nghiêm ngặt.

Mỗi một cái tiến vào Võ Thị lối vào đều có quân sĩ tại nắm tay, chỉ có võ giả, hoặc là thân phận cao quý người, mới có tư cách tiến vào Võ Thị.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Võ Thị

Đi vào Võ Thị, Trương Nhượng Trần trực tiếp hướng trung tâm phòng đấu giá đi đến.

Linh cấp hạ phẩm võ kỹ, không phải những đồng dạng kia cửa hàng có thể ăn được, chỉ có cảm tới trung tâm phòng đấu giá, đấu giá cho những đại gia tộc kia, mới có thể đem võ kỹ giá trị tới đại hóa.

Trương Nhượng Trần vừa mới đi vào phòng đấu giá, một người mặc sạch sẽ dung nhan xinh đẹp thị nữ liền tiến lên đón, nhìn thấy Trương Nhượng Trần cái kia một bộ thần bí trang phục, nàng may mắn đều không cảm thấy kinh ngạc, mười phần lễ phép nói: "Tiên sinh, người cần trợ giúp gì?"

"Ta muốn gặp các người trung tâm phòng đấu giá Đại chấp sự!" Trương Nhượng Trần hơi đem thanh âm của mình cải biến một chút, lộ ra có chút trầm hèn, nghe vào tựa như là một cái ba, bốn mươi tuổi trung niên nhân.

Đây rốt cuộc là người nào a? Mới mở miệng liền muốn gặp Đại chấp sự, xem ra lai lịch không nhỏ.

"Nô tỳ hiện tại liền đi bẩm báo Đại chấp sự, nhưng là Đại chấp sự bình thường đều bận rộn nhiều việc, muốn tiếp đãi khách quý hộ khách, chưa chắc sẽ có thời gian đi ra gặp người. Người trước chờ một lát một lát!"

Nói xong lời này, một cái kia thị nữ liền lập tức đi vào một cái đại môn, tiến đến bẩm báo Đại chấp sự.

Trương Nhượng Trần cũng là không vội, chỉ là đứng tại trong hành lang lẳng lặng chờ đợi.

Cũng không lâu lắm, vị kia thị nữ liền dẫn dắt một vị mặc long lấy áo bào hơi mập lão giả đi ra, chỉ hướng Trương Nhượng Trần phương hướng, nói: "Đại chấp sự, liền là người kia."

Đại chấp sự xa xa hướng về mặc đấu bông màu đen áo Trương Nhượng Trần nhìn thoáng qua, ánh mắt dừng lại tại Trương Nhượng Trần trên chân, cái kia một đôi giày nua con mắt có chút nhíu lại, hiện lên một tia tinh mang.

Trương Nhượng Trần trên chân mặc giày, tên là "Kỳ Lân Tương Kim Ngoa", chỉ có trong cung người, mới có tư cách mặc như thế giày.

Trương Nhượng Trần tự nhiên là cố ý đem giày của chính mình lộ ra, dù sao hắn muốn bán đấu giá là Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp, khó tránh khỏi sẽ không bị người ngấp nghé. Lấy hắn hiện tại tu vi Võ Đạo, căn bản không gánh nổi Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp.

Nhưng nếu là để người ta biết, hắn là trong cung đại nhân vật, như vậy còn dám đánh hắn chủ ý người, đoán chừng liền không có mấy cái.

Tại thực lực của mình không đủ cường đại tình huống dưới, chỉ có thể giả ra mình rất có thực lực đáng sợ, dùng để hù dọa một chút người, vẫn rất có cần thiết.

"Địa vị không đơn giản a!"

Đại chấp sự nhìn xem Trương Nhượng Trần dưới chân cái kia một đôi giày, trong lòng nghĩ như vậy đến.

Đại chấp sự thái độ đối với Trương Nhượng Trần lập tức trở nên cung kính, đem Trương Nhượng Trần trở thành trong cung đại nhân vật, đi đến Trương Nhượng Trần trước mặt thấp giọng nói ra: "Đại nhân, mời tới bên này!"

"Ừm!"

Trương Nhượng Trần vì chán nể đối phương, chấp hai tay sau lưng, biểu hiện ra mười phần khí độ, khẽ gật đầu.

Trong hành lang những cái kia võ giả, nhìn thấy Đại chấp sự thế mà biểu hiện ra thái độ như vậy, trong lòng đều đang âm thầm đoán, xem ra trung tâm phòng đấu giá tới một vị không tầm thường đại nhân vật.

Leo lên trung tâm phòng đấu giá tầng thứ ba, Trương Nhượng Trần tứ bình bát ổn ngồi tại trên cùng, tiếp nhận thị nữ đưa tới chén trà, dùng đến một loại thượng vị giả giọng điệu nói ra: "Ta chỗ này có một dạng bảo bối, muốn gửi đến trung tâm phòng đấu giá đấu giá, đem bọn người cấp cao nhất Giám Định Sư kêu đến, giúp ta xem xét một cái."

Đại chấp sự nhìn thấy Trương Nhượng Trần cái kia một phần khí độ, càng thêm khẳng định đối phương là trong cung cung nhân vật trọng yếu, lập tức sai người đi mời Giám Định Sư.

Sau một lát, một vị lão giả tóc hoa râm đi đến.

Lão giả, nhìn qua bảy tám chục tuổi, một đôi mắt lại sáng ngời hữu thần, đem Trương Nhượng Trần nhìn thoáng qua, phát hiện mình vậy mà nhìn không thấu tu vi của đối phương, trong lòng không khỏi giật mình.

Lão giả lập tức cung kính đối Trương Nhượng Trần cúi đầu, "Lão hủ liền là trung tâm phòng đấu giá thủ tịch Giám Định Sư, không biết đại nhân muốn bán đấu giá đồ vật ở nơi nào?"

Nhìn không thấu tu vi của đối phương, chỉ có ba loại tình huống: Loại thứ nhất, đối phương tu vi Võ Đạo so với hân cao hơn.

Loại thứ hai, đối phương tu luyện công pháp, so với hân tu luyện công pháp cao mình rất nhiều.

Tỉ như, tu luyện Nhân cấp công pháp võ giả, đồng dạng liền nhìn không thấu tu luyện Linh cấp công pháp võ giả tu vi, chỉ có thể từ đối phương một chút chi tiết cùng bày ra khí tức, đại khái suy đoán tu vi của đối phương.

Đương nhiên, nếu là công pháp cấp bậc không sai biệt nhiều, tu vi cao người, vẫn như cũ có thể nhìn thấu tu vi thấp người tu vi Võ Đạo.

Loại thứ ba, trên người của đối phương có ẩn giấu tu vi bảo vật.

Loại thứ hai cùng loại tình huống thứ ba cũng không phổ biến, cho nên vị kia lão giả bản năng tưởng rằng loại tình huống thứ nhất, coi là Trương Nhượng Trần tu vi ở trên hân, cho nên mới lập tức rất cung kính đối Trương Nhượng Trần hành lễ.

Phải biết Trương Nhượng Trần tu luyện thể nhưng là « Cửu Thiên Minh Đế Kinh », cao thâm bậc nào công pháp, trừ phi là hân tận lực đem kinh mạch trong cơ thể bày ra, nếu không, toàn bộ Vân Võ Quận Quốc đoán chừng đều không có mấy người có thể nhìn thấu hân tu vi Võ Đạo.

Lại nói, Trương Nhượng Trần kiếp trước vốn chính là Thiên Cực Cảnh đại viên mãn cường giả, mặc dù nặng sinh ở một người bình thường trên thân, nhưng là cái kia một cỗ đối Võ Đạo lý giải cùng linh hồn mang theo tinh khí thần, cùng Thiên Cực Cảnh đại viên mãn võ giả cũng không có khác nhau.

Muốn xem thấu tu vi của hân, trừ phi đối phương cảnh giới Võ Đạo tại Thiên Cực Cảnh đại viên mãn phía trên.

Trương Nhượng Trần tay vươn vào ống tay áo, phía trên Thời Không Tinh Thạch vừa sờ, bàn tay trực tiếp tiến vào Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian, đem « Thiên Tâm Kiếm Pháp » khẩu quyết lấy ra, đưa cho một cái kia lão giả tóc hoa râm.

"Ta muốn bán đấu giá liền là một quyển này Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp!" Trương Nhượng Trần thân nhiên nói.

Thủ tịch Giám Định Sư vừa mới tiếp nhận "Thiên Tâm Kiếm Pháp" khẩu quyết, liền nghe đến Trương Nhượng Trần, trong lòng hơi kinh hãi. Lại muốn đấu giá Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp!

Thủ tịch Giám Định Sư lập tức đem cuốn tại cùng nhau trang giấy triển khai, cẩn thận nghiên cứu.

Đứng ở một bên Đại chấp sự, cũng lập tức đi qua, cùng một chỗ tìm đọc cái kia một phần "Thiên Tâm Kiếm Pháp" khẩu quyết.

Thủ tịch Giám Định Sư cùng Đại chấp sự đều là Võ Đạo cao thủ, rất nhanh liền giám định ra kết quả, đồng thời nhẹ gật đầu.

"Đích thật là Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp khẩu quyết, không biết đại nhân trong tay nắm giữ bao nhiêu chiêu kiếm chiêu?" Đại chấp sự hỏi.

Khẩu quyết cùng kiếm chiêu phối hợp cùng một chỗ, mới có thể phát huy ra Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp chân chính uy lực.

Coi như Đại chấp sự cùng thủ tịch Giám Định Sư cưỡng ép đem "Thiên Tâm Kiếm Pháp" khẩu quyết nhớ kỹ, nếu là không có tới cùng phối hợp kiếm chiêu, như vậy nhớ kỹ khẩu quyết liền không có bất kỳ chỗ dùng nào.

Trương Nhượng Trần nói: "Trọn bộ kiếm pháp, hết thảy mười hai chiêu. Kiếm pháp ban sơ vốn đã di thất, nắm trong tay của ta "Thiên Tâm Kiếm Pháp" là từ một vị Thiên Cực Cảnh cường giả tự tay vẽ ra kiếm chiêu hình thức, cùng kiếm pháp ban sơ bản, cũng không có khác nhau chút nào."

Thủ tịch Giám Định Sư trầm tư một lát, nói: "Đã như vậy, vậy liền cho "Thiên Tâm Kiếm Pháp" giá khởi điểm định là 20 vạn mai ngân tệ. Nhưng là có một cái tiền đề, đấu giá sau khi thành công, người mua muốn đổi "Thiên Tâm Kiếm Pháp" kiếm chiêu cùng khẩu quyết tiến hành kiểm duyệt, nếu là kiểm duyệt ra cũng không phải là Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp, đấu giá kết quả liền không làm số."

Trương Nhượng Trần nhẹ gật đầu, nói: "Hết thảy đều theo phòng đấu giá quy củ xử lý!"

"Thiên Tâm Kiếm Pháp" đấu giá, ngay hôm nay ban đêm, trở thành trung phẩm phòng đấu giá đêm nay áp trực vật phẩm

Tại phòng đấu giá trước khi bắt đầu, trung tâm phòng đấu giá liền lập tức đem tin tức truyền cho trong vương thành các đại gia tộc.

Các đại gia tộc nhân vật trọng yếu, nhao nhao mang theo món tiền khổng lồ đuổi tới Võ Thị, đều muốn đem cái kia một bộ hoàn chỉnh Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp đấu giá mua tới tay.

Trương Nhược Trần cũng không quan tâm đấu giá quá trình, chỉ quan tâm bán đấu giá kết quả.

Đại khái hai canh giờ đi qua, đấu giá hội kết thúc, bán đấu giá kết quả cũng đi ra.

Tại các đại gia tộc tranh đoạt bên trong, "Thiên Tâm Kiếm Pháp" giá cả bị nâng lên đến 124 vạn mai ngân tệ, cuối cùng bị Lâm gia gia chủ đoạt tới tay.

"Lại là Lâm gia!" Trương Nhược Trần nghe được kết quả này về sau cũng hơi kinh ngạc một cái.

Cũng không lâu lắm, tại Đại chấp sự dẫn đầu dưới, Lâm gia gia chủ Lâm Phụng Tiên, Lâm gia một vị tộc thúc Lâm Đức, còn có Vân Võ Quận Quốc tứ đại tuổi trẻ mỹ nhân một trong Lâm Ninh San, từ bên ngoài đi vào.

"Lâm gia chủ, vị đại nhân này, liền là 'Thiên Tâm Kiếm Pháp' chủ nhân." Đại chấp sự trên mặt mang theo ý cười, hướng về ngồi tại trên cùng Trương Nhược Trần chỉ đi qua,

Lâm Phụng Tiên ánh mắt tại Trương Nhược Trần trên chân cái kia một đôi "Kỳ Lân Tương Kim Ngoa" phía trên dừng lại một lát, khẽ gật đầu, có chút chấp tay, nói: "Tại hạ Lâm gia gia chủ Lâm Phụng Tiên, không biết đại nhân xưng hô như thế nào?"

Tại tiền đến trước đó, Lâm Phụng Tiên liền nghe Đại chấp sự miêu tả qua thần bí nhân này, biết đối phương có lai lịch lớn, rất có thể là trong vương cung đại nhân vật.

Cho nên, Lâm Phụng Tiên đi tới về sau, mới chủ động hạ thấp mình Lâm gia gia chủ tư thái.

Nhìn thấy Lâm Phụng Tiên cùng Lâm Ninh San, Trương Nhược Trần liền càng thêm bắt đầu cẩn thận, đề phòng bị bọn hắn nhận ra.

Trương Nhược Trần ho khan hai tiếng, thanh âm trở nên trầm trầm: "Các người không cần biết tục danh của ta. Đây là 'Thiên Tâm Kiếm Pháp' khẩu quyết cùng kiếm chiêu hình thức, Lâm gia chủ cảm tới kiểm duyệt một phen đi!"

Đang khi nói chuyện, Trương Nhược Trần từ trong tay áo đem khẩu quyết cùng kiếm chiêu hình thức lấy ra, để lên bàn.

Lâm Phụng Tiên cũng không có kiểm duyệt "Thiên Tâm Kiếm Pháp" khẩu quyết, hẳn tin tưởng, trung tâm phòng đấu giá đang đấu giá trước đó, liền đã xem xét qua khẩu quyết.

Hắn đem "Thiên Tâm Kiếm Pháp" kiếm chiêu hình thức triển khai, chỉ gặp trên trang giấy khắc hoạ lấy thập nhị phúc tiêu nhân hình.

Nếu là người bình thường nhìn cái kia thập nhị phúc hình, căn bản nhìn không ra bất luận cái gì chỗ đặc thù, nhưng khi Lâm Phụng Tiên ánh mắt rơi vào trên trang giấy, cái kia mười hai cái cầm trong tay trường kiếm tiêu nhân tựa như là sống đến đây, đứng tại trên trang giấy múa kiếm pháp.

Mỗi một chiêu kiếm pháp đều tinh diệu tuyệt luân, ẩn chứa bác đại tinh thâm Võ Đạo ý cảnh, dù là chỉ là học được trong đó một chiêu, liền đã hưởng thụ vô tận.

"Bộ kiếm pháp này tại Linh cấp hạ phẩm võ kỹ bên trong tuyệt đối thuộc về đỉnh tiêm cấp bậc, đơn giản mua quá đáng giá!" Lâm Phụng Tiên trong lòng vô cùng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ba Năm Trước Đây Chân Tướng

"Không sai! Đích thật là Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp, hơn nữa, còn là một vị cường đại Thiên Cực Cảnh tiền bối tự tay vẽ ra kiếm chiêu hình thức!"

Lâm Phụng Tiên mang trên mặt vui mừng, lập tức đem Thiên Tâm Kiếm Pháp khẩu quyết cùng kiếm chiêu hình thức thu vào.

Quá tốt rồi!

Mua được cái này một loại Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp, Lâm gia nội tình lại có thể gia tăng một mảng lớn.

Đại chấp sự đi đến Trương Nhược Trần trước mặt, nói: "Đại nhân, 'Thiên Tâm Kiếm Pháp' hết thấy đấu giá 124 vạn mai ngân tệ, khấu trừ thanh toán cho phòng đấu giá một vạn hai ngàn mai ngân tệ, tổng cộng là 122 vạn tám ngàn mai ngân tệ. Không biết đại nhân là chuẩn bị toàn bộ hối đoái thành Linh Tinh? Hay là hối đoái thành Huyết Đan? Hay là tồn nhập Võ Thị Tiền Trang?"

Người bình thường giao dịch thời điểm, sử dụng đều là đồng tệ, ngân tệ, kim tệ. Nhưng là, võ giả ở giữa giao dịch đồng dạng sử dụng đều là Huyết Đan,

hoặc là Linh Tinh.

Trương Nhược Trần nói: "120 vạn mai ngân tệ tồn nhập Võ Thị Tiền Trang, hai vạn mai ngân tệ hối đoái thành Linh Tinh, còn lại tám ngàn ngân tệ trực tiếp rút ra cho ta là được rồi."

Sau nửa canh giờ, Đại chấp sự đem một trương màu vàng Tinh Thạch rèn đúc thành tám thẻ đưa cho Trương Nhược Trần, nói: "Đại nhân, đây là một Trương Võ đồng cân trang tam tinh thẻ quý tộc, 120 vạn mai ngân tệ đã tồn nhập trong thẻ."

"Thẻ quý tộc" là thân phận tượng trưng, tại Văn Võ Quận Quốc có thể có được tam tinh thẻ quý tộc người ít càng thêm ít.

Có được tam tinh thẻ quý tộc, đã nói người có tài phú đạt đến một trăm vạn ngân tệ trở lên.

Sau đó, Đại chấp sự lại đem chứa 20 mai Linh Tinh cùng tám ngàn mai ngân tệ bao phục đưa cho Trương Nhược Trần.

Trương Nhược Trần không nói câu nào, nhắc lên bao phục, liền hướng về trung tâm phòng đấu giá đi ra ngoài.

"Bóng lưng của người này rất quen thuộc!"

Lâm Ninh San nhìn chăm chăm một cái kia dần dần đi xa bóng đen bóng người, trong lòng hiện ra một cỗ cảm giác quen thuộc.

Lâm Phụng Tiên nói: "Ta cũng có mấy phần cảm giác quen thuộc, hẳn là trong vương cung gặp qua. Người này thật không đơn giản, thân phận chân thật chỉ sợ có chút dọa người."

Lâm Ninh San hiếu kỳ hỏi: "Cha, người tại sao lại nói như vậy?"

Lâm Phụng Tiên sắc mặt nghiêm nghị nói: "'Thiên Tâm Kiếm Pháp' bút tích, không có khô ráo, nói rõ là hôm nay mới vẽ ra kiếm chiêu hình thức. Mà vẽ ra 'Thiên Tâm Kiếm Pháp' người, khẳng định là một vị Thiên Cực Cảnh cường giả."

"Nói cách khác, hoặc là hẳn liền là vị nào Thiên Cực Cảnh cường giả, như vậy sau lưng của hắn có một vị Thiên Cực Cảnh cường giả. Vô luận là loại nào tình huống, người này đều không phải là chúng ta có thể trêu chọc."

"Thiên Cực Cảnh cường giả..." Lâm Ninh San khiếp sợ không thôi, nói: "Liền xem như gia gia, tựa hồ cũng còn không có đột phá đến Thiên Cực Cảnh."

Lâm Phụng Tiên nhẹ gật đầu, ánh mắt lộ ra mấy phần thần sắc khát khao.

Võ Đạo tứ đại cảnh giới, Hoàng Cực Cảnh, Huyền Cực Cảnh, Địa Cực Cảnh, Thiên Cực Cảnh.

"Thiên Cực Cảnh" liền đại biểu Võ Đạo cảnh giới cực hạn, có thể xưng võ lâm thần thoại, một khi bước vào Thiên Cực Cảnh, liền có thể cách mặt đất phi hành, một thân một mình có thể ngăn cản 10 vạn Đại Quân, chính là cường giả chân chính.

Vượt qua Thiên Cực Cảnh về sau, liền là siêu việt võ học phạm trù, thậm chí siêu việt nhục thể phạm thai, thi triển ra đủ loại thủ đoạn không phải đồng dạng võ giả có thể tưởng tượng.

Lâm Ninh San nói: "Trong vương cung hẳn là cũng không có mấy vị Thiên Cực Cảnh cường giả, nếu là đi tra, nói không chừng có thể tra ra là ai."

Lâm Phụng Tiên sắc mặt nghiêm một chút, nói: "Tuyệt đối đừng đi làm việc ngốc như vậy, nếu là chọc giận tới vị kia Thiên Cực Cảnh cường giả, chúng ta toàn bộ Lâm gia đều muốn nỗ lực thế thâm đầu đón đại giới."

Lâm Ninh San trong đôi mắt lóe ra trí tuệ quang mang, nói: "Cha! Ta có một nỗi nghi hoặc, tất nhiên hẳn là trong vương cung đại nhân vật, cũng không thiếu ngân tệ, vì sao còn muốn đem Linh cấp kiếm pháp lấy ra đấu giá?"

Lâm Phụng Tiên trầm tư một lát, nói: "Vương tộc tám loại Linh cấp võ kỹ, toàn bộ đều là tiếng tăm lừng lẫy chiến kỹ, trong đó cũng không có 'Thiên Tâm Kiếm Pháp'. Việc này chúng ta tốt nhất còn cũng đừng có đuổi theo tra, Thiên Cực Cảnh cường giả, không phải chúng ta Lâm gia có thể đắc tội."

"San nhi, người có được Kiếm Đạo Thần Võ Ấn Ký, là tu luyện 'Thiên Tâm Kiếm Pháp' nhân tuyển tốt nhất. Sau khi trở về, người liền bế quan tu luyện 'Thiên Tâm Kiếm Pháp', nếu là người có thể tại trong vòng ba tháng, đem chiêu thứ nhất kiếm pháp tu luyện thành công, cuối năm khảo hạch thời điểm, người khẳng định có thể tại vương thân quốc thích tuổi trẻ tài tử bên trong rực rỡ hào quang."

...

Rời đi trung tâm phòng đấu giá, Trương Nhược Trần liền đi ra Võ Thị, tại trong vương thành đi vòng một vòng, tìm tới một chỗ ẩn nấp địa phương, đem trên người đấu bông màu đen áo cùng Kỳ Lân Trương Kim Ngọa cởi, bỏ vào Thời Không Tinh Thạch, một lần nữa đổi lại một đôi phổ thông giày vải.

Giả bộ như vậy buộc, nhìn qua tựa như một cái bình thường thiếu niên võ giả.

"Hắn không có người nhận được ta chính là vừa rời một cái kia đấu giá Thiên Tâm Kiếm Pháp người thần bí."

Trương Nhược Trần dẫn theo chứa Linh Tinh cùng ngân tệ bao khóa, lần nữa đi vào Võ Thị, bắt đầu mua sắm mình vật phẩm cần thiết.

Đầu tiên, hấn tốn hao bốn ngàn mai ngân tệ, mua 20 phần Tủy Tùy Dịch.

Sau đó, hấn lại tốn hao 1000 mai ngân tệ, mua 200 mai Huyết Đan. Lấy hấn tu vi hiện tại, phục dụng Nhất phẩm Huyết Đan là đủ rồi. 200 mai Nhất phẩm Huyết Đan, đầy đủ hấn phục dụng nửa năm.

Tiếp theo, hấn lại mua hai loại khác tăng cao tu vi được vật "Luyện Thể Tán" cùng "Tụ Khí Đan".

Hai loại được vật giá cả đều mười phần đắt đỏ, liền xem như những đại gia tộc kia bên trong đệ tử thiên tài, tại Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ thời điểm, cũng dùng không nổi bảo vật như vậy.

Đối với "Tài đại khí thô" Trương Nhược Trần tới nói, chỉ cần có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, tốn hao lại nhiều ngân tệ đều đáng giá.

Cuối cùng, hấn tốn hao năm mai Linh Tinh, mua năm phần Luyện Thể Tán.

Tốn hao mười cái Linh Tinh, mua mười cái Tụ Khí Đan.

Lại thêm, hấn tốn hao 500 mai ngân tệ vì Vân Nhi mua sắm Căn Cốt Đoạn Tục Cao. Không tính cả tiền tại Võ Thị Tiền Trang 120 vạn mai ngân tệ, trên người hấn, còn lại năm mai Linh Tinh cùng hai ngàn năm trăm mai ngân tệ.

Đem mua sắm đan dược toàn bộ bỏ vào Thời Không Tinh Thạch, Trương Nhược Trần mới lần nữa trở lại hoàng cung.

"Vân Nhi tỷ tỷ, đây là ta mua cho ngươi đến Căn Cốt Đoạn Tục Cao, khẳng định có thể để ngươi cánh tay mau mau tốt." Trương Nhược Trần lấy ra một cái tinh xảo Ô Mộc hộp, đưa cho Vân Nhi.

Vân Nhi có chút chần chừ chỉ chốc lát, có chút bối rối đem Ô Mộc hộp tiếp nhận đi, đem hộp mở ra.

Trong hộp, lập tức tản mát ra một mùi thơm mùi thuốc.

Trong lòng của nàng tức là cảm kích, lại mười phần giật mình, hỏi: "Cửu vương tử điện hạ, ngươi... Ngươi từ đâu tới ngân tệ mua sắm Căn Cốt Đoạn Tục Cao?"

Phải biết, kém nhất Căn Cốt Đoạn Tục Cao, cũng phải bán 200 mai ngân tệ. Tốt một chút, thậm chí muốn bán 500 mai ngân tệ.

Trương Nhược Trần cười cười nói: "Vân Nhi tỷ tỷ, ta có một ít bí mật, tạm thời còn không thể nói cho ngươi, hi vọng ngươi cũng có thể vì ta bảo thủ bí mật."

Vân Nhi thật sâu nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần một chút, nhẹ gật đầu, lại thấp giọng nói: "Ta có thể nói cho Lâm Phi nương nương sao?"

"Tạm thời đừng," Trương Nhược Trần nói.

"Tốt a! Ta đáp ứng ngươi." Vân Nhi thật chặt nắm vuốt trong tay Ô Mộc hộp, trong lòng sinh ra mấy phần vui mừng. Tất nhiên Cửu vương tử điện hạ có thể tốn hao mấy trăm miếng ngân tệ, cho nàng mua sắm Căn Cốt Đoạn Tục Cao, khẳng định là có không tầm thường cơ duyên.

Nói không chừng Cửu vương tử điện hạ tương lai cũng có thể trở thành Võ Đạo cường giả!

Trương Nhược Trần hỏi: "Có một việc, ta vẫn muốn không rõ, hi vọng Vân Nhi tỷ tỷ có thể nói cho ta biết chân tướng. Tất nhiên mẫu thân là Lâm gia gia chủ thân mọii mọii, vì sao mẫu thân sẽ cùng Lâm gia đoạn tuyệt quan hệ? Ba năm trước đây, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Vân Nhi hít một tiếng, nói: "Bởi vì Cửu vương tử điện hạ một mực người yếu nhiều bệnh, chịu không nổi kích thích, cho nên chuyện này liền bị che giấu đi. Tất nhiên, Cửu vương tử điện hạ hiện tại mở ra Thần Võ Ấn Ký, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết đi!"

"Ngươi hấn còn nhớ Lâm gia đệ nhất thiên tài, Lâm Thần Dụ, hấn là biểu ca của ngươi, cũng là Lâm gia gia chủ trưởng tử, năm gần 17 tuổi, liền tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn."

"Nhưng là, ngay tại ba năm trước đây, Lâm Thần Dụ đắc tội một vị khác càng bỏ thêm hơn không dậy nổi thiên tài, bị vị kia thiên tài đánh gãy hai chân, nhốt vào thiên lao."

"Tại sao có thể như vậy?" Trương Nhược Trần nói: "Lâm gia tại Vân Võ quận cũng coi là một đường đại gia tộc, ai dám đem Lâm gia đệ nhất thiên tài, nhốt vào thiên lao? Chẳng lẽ, Lâm Thần Dụ đắc tội thiên tài, có được mười phần không tầm thường địa vị?"

Vân Nhi nhẹ gật đầu, nói: "Không sai! Lâm Thần Dụ đắc tội liền là Vân Võ Quận Quốc chói mắt nhất thiên kiêu, Thất vương tử điện hạ. Khác những thiên tài kia, tại Thất vương tử điện hạ trước mặt, lập tức liền sẽ âm thầm thất sắc."

"Thì ra là thế!" Trương Nhược Trần điểm một cái, rốt cục sáng tỏ tới.

Vân Nhi tiếp tục nói: "Lâm Thần Dụ bị giam tiến thiên lao về sau, Lâm gia gia chủ liền lập tức chạy đến hoàng cung cầu Lâm Phi nương nương, hấn hi vọng Lâm Phi nương nương có thể ra mặt, hướng Quận Vương cầu tình. Chỉ cần có thể bỏ qua cho Lâm Thần Dụ một mạng, Lâm gia có thể trả bất cứ

giả nào."

"Lâm Phi nương nương tự nhiên là lập tức đi ngay cầu kiến Quận Vương, tuy nhiên lại bị Vương hậu cho ngăn lại. Cũng là bởi vì chuyện này, Lâm Phi nương nương cùng Vương hậu phát sinh tranh chấp, Vương hậu dưới cơn nóng giận, liền sai người trách Lâm Phi nương nương 30 côn. Khi 30 côn đánh xong thời điểm, Lâm Phi nương nương đã máu me be bét khắp người, hấp hối."

"Bành!"

Trương Nhược Trần một chương đánh vào trên cây cột, cắn chặt hàm răng, nói: "Chuyện này, Vân Võ Quận Vương thế mà mặc kệ không hỏi?"

Vân Nhi nói: "Người phải biết, Thất vương tử điện hạ thế nhưng là Quận Vương chín cái nhi tử bên trong thiên tư cao nhất một vị, thậm chí Quận Vương yêu thích, đối với hắn kỳ vọng cao. Vân Võ Quận Vương tra ra chân tướng, cả sự kiện, hoàn toàn chính xác tất cả đều là Lâm Thần Dụ sai, Thất vương tử điện hạ đều kém một chút bị Lâm Thần Dụ hại chết."

"Bởi vì việc này, Vân Võ Quận Vương nổi trận lôi đình. Hắn cảm thấy, rõ ràng là Lâm Thần Dụ phạm vào sai lầm lớn, Lâm Phi nương nương thế mà còn muốn xin tha cho hắn, đơn giản liền là không biết chuyện."

"Vân Võ Quận Vương vốn là mười phần yêu thương Lâm Phi nương nương, thế nhưng là đi qua sau chuyện này, liền đối Lâm Phi nương nương lãnh đạm rất nhiều."

Vân Nhi tiếp tục nói: "Lâm Phi nương nương bị ủy khuất, người Lâm gia lại cũng không lý giải. Bọn hắn không dám đắc tội Vương hậu cùng Thất vương tử, liền đem tất cả sai lầm đều thêm tại Lâm Phi nương nương trên thân. Bọn hắn cảm thấy, chính là bởi vì Lâm Phi nương nương không có đi hướng Quận Vương cầu tình, cho nên mới dẫn đến Lâm gia tổn thất một vị tuyệt đỉnh thiên tài. Từ đó về sau, Lâm gia liền cùng Lâm Phi nương nương triệt để phân rõ giới hạn, không còn nhận Lâm Phi nương nương là người Lâm gia."

Trương Nhược Trần hít một hơi thật sâu, trong lòng có chút đắng chát, vì Lâm Phi cảm thấy bất công, thật chặt bóp bóp nắm tay, một quyền đánh vào trên cây cột, trầm giọng nói: "Lực lượng! Trên thế giới này, không có lực lượng cường đại, căn bản là không cách nào đặt chân, căn bản không chiếm được công bằng đái ngộ!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: 36 Đầu Kinh Mạch Đò

Trương Nhược Trần suy tư một lát, lại hỏi: "Lâm Thần Dụ bị xử tử rồi?"

"Không có! Thất vương tử điện hạ cái nào dễ dàng như vậy buông tha hắn?" Vân Nhi nói: "Lâm Thần Dụ bị chỗ lấy cung hình, biến thành một tên thái giám, bị Thất vương tử điện hạ thu làm nô bộc."

Trương Nhược Trần nói: "Lâm gia đệ nhất thiên tài, lại trở thành thái giám, còn trở thành địch nhân nô bộc. Đối Lâm gia tới nói, đơn giản liền là một cái cự đại sỉ nhục."

Vân Nhi cau mày, nói: "Thế nhưng là ta mười phần không thể lý giải, tất nhiên Lâm gia thụ lớn như thế khuất nhục. Vì sao Lâm gia gia chủ còn muốn đem nữ nhi của mình, gả cho Thất vương tử?"

Trương Nhược Trần nói: "Cái này rất dễ lý giải! Lấy Thất vương tử thiên tư, tương lai tất nhiên sẽ kế thừa vương vị, trở thành Vân Võ Quận Quốc chi chủ. Lâm gia muốn tại Vân Võ Quận Quốc đặt chân, liền khẳng định phải cùng Thất vương tử chữa trị quan hệ. Thông gia là biện pháp tốt nhất."

"Tiếp theo, Lâm gia đệ nhất thiên tài, tất nhiên trở thành Thất vương tử nô bộc. Lâm gia cùng Thất vương tử quan hệ, đoán chừng không có chúng ta trong tưởng tượng như vậy đối địch. Nói không chừng, Lâm Ninh San cùng Thất vương tử thông gia, liền là Lâm gia đệ nhất thiên tài Lâm Thần Dụ một tay thúc đẩy."

Vân Nhi con mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần, đơn giản không thể tin được, Cửu vương tử điện hạ lại có thể phân tích như thế đạo lý rõ ràng, căn bản không giống như là đã từng một cái kia khiếp nhược thiếu niên, ngược lại cho người ta một loại lão luyện, cơ trí cảm giác.

"Xem ra mờ ra Thần Võ Ấn Ký về sau, thật dễ Cửu vương tử điện hạ triệt để phát sinh cải biến." Vân Nhi trong lòng thầm nghĩ, nếu là Lâm Phi nương nương biết Cửu vương tử điện hạ phát sinh lớn như vậy cải biến, khẳng định sẽ hết sức vui mừng.

Trở lại gian phòng của mình, Trương Nhược Trần lập tức tiến vào Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian.

"Hiện tại liền bắt đầu mở đầu thứ hai kinh mạch!"

Trương Nhược Trần đem bình ngọc nhỏ nắp bình mở ra, đem một phần Tẩy Tủy Dịch ăn vào.

Tại Tẩy Tủy Dịch được lực tác dụng dưới, toàn thân huyết dịch đều giống như sôi trào lên. Mượn nhờ khổng lồ được lực, Trương Nhược Trần lập tức dựa theo « Cửu Thiên Minh Đế Kinh » phía trên ghi chép, bắt đầu mở đầu thứ hai kinh mạch.

Thể nội mở ra tới kinh mạch càng nhiều, hấp thu linh khí tốc độ liền càng nhanh, chân khí trong cơ thể vận hành tốc độ cũng càng nhanh.

Kinh mạch trong cơ thể càng nhiều, tu luyện ra được võ thể tự nhiên cũng liền càng thêm cường đại, tại cùng cảnh giới, có thể bộc phát ra càng cường đại hơn chiến lực.

Mượn nhờ đã từng kinh nghiệm tu luyện, Trương Nhược Trần rất nhanh liền mở ra đầu thứ hai kinh mạch, chân khí trong cơ thể vận hành tốc độ tăng lên gấp đôi.

"Khí Trì cũng không có mở rộng, không có đột phá Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, xem ra còn phải lại mở ra một đầu kinh mạch mới được."

Trương Nhược Trần ăn vào một viên Huyết Đan, khôi phục thể lực, đại khái nghỉ ngơi một canh giờ, làm mình đạt tới trạng thái tốt nhất về sau, liền lập tức lại ăn vào một phần Tẩy Tủy Dịch, bắt đầu mở đầu thứ ba kinh mạch.

Khác những tu sĩ kia, mở ra một đầu mới kinh mạch về sau, bình thường đều muốn điều dưỡng một tháng đến ba tháng, gia tăng kinh mạch nhận tính và hoạt tính, mới có thể tiếp tục mở tích tiếp theo đường kinh mạch.

Thế nhưng là Trương Nhược Trần lại đợi không được sau một tháng, hần hiện tại liền muốn mở đầu thứ ba kinh mạch, trùng kích Hoàng Cực Cảnh trung kỳ.

Cứ như vậy, độ khó đầu chỉ tăng lên gấp đôi.

"Ta nhất định có thể làm, nhất định có thể làm được, đêm nay nhất định phải trùng kích đến Hoàng Cực Cảnh trung kỳ."

Trương Nhược Trần trong tay nắm vuốt một viên Linh Tinh, một bên hấp thu Linh Tinh bên trong linh khí, một bên điều động thể nội toàn bộ chân khí, đột nhiên hướng về đầu thứ ba kinh mạch trùng kích đi qua.

"Oanh!"

Trương Nhược Trần chỗ mi tâm, phát ra một tiếng vang trầm.

Nguyên bản chỉ có một cái bóng rở lớn như vậy Khí Trì, lập tức mở rộng gấp mười lần, đạt tới một cái vạc nước lớn như vậy, giống như là một cái ba thước vuông ao.

Hiện tại, Trương Nhược Trần Khí Trì, mới chính thức có thể được xưng tụng là Khí Trì.

Đây chính là Hoàng Cực Cảnh trung kỳ tu vi!

"Hiện tại, chỉ có thể coi là mới vừa tiến vào Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, chân khí trong cơ thể cũng không có tăng thêm bao nhiêu. Đương nhiên, ta hiện tại lại có tăng lên không gian, nếu là ta đem Khí Trì bên trong chân khí tu luyện đây, chân khí trong cơ thể sẽ gia tăng gấp mười lần." Trương Nhược Trần trong lòng sinh ra một loại cảm giác vui sướng, tu vi Vô Đạo rốt cục lại mạnh mẽ một mảng lớn.

Mỗi tăng lên một cảnh giới, Khí Trì dung lượng liền sẽ đi theo biến lớn, tự nhiên cũng liền có thể dung nạp càng nhiều chân khí.

Nếu là không cách nào đột phá cảnh giới, như vậy thì tính người tu luyện mười năm, chân khí trong cơ thể cũng sẽ không có bất luận cái gì gia tăng. Bởi vì người Khí Trì cũng chỉ có lớn như vậy, chỉ có thể dung nạp nhiều như vậy chân khí.

Đột phá đến Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, nhục thân bên trong tạp chất, từ trong lỗ chân lông vận chuyển đi ra, giống như là một tầng màu đen dính bùn, phát ra nhàn nhạt tanh hôi.

Trương Nhược Trần lập tức đánh tới một thùng nước nóng, tắm rửa xong về sau, thay đổi một kiện quần áo mới, liền lập tức trở lại Thòi Không Tinh Thạch bên trong không gian.

Trong tay của hần nắm vuốt một cây bút, mười phần thông thuận, tại cuộn giấy bên trên hóa thành một cái hình người đồ án.

Sau đó, hần lại nương tựa theo trong đầu ký ức, tại hình người phía trên đồ án vẽ ra 36 đường kinh mạch, mỗi một đường kinh mạch vận hành lộ tuyến đều không giống nhau.

Chỉ có một cái điểm giống nhau: 36 đường kinh mạch, toàn bộ đều muốn hội tụ đến mi tâm Khí Trì.

Trương Nhược Trần lần thứ nhất đọc qua « Cửu Thiên Minh Đế Kinh » tầng thứ nhất, nhìn thấy chính là như vậy một trương "Kinh Mạch Đồ", không có bất kỳ cái gì văn tự giải thích, hoàn toàn dựa vào mình đi lĩnh hội.

Tu luyện công pháp càng cao cấp hơn, tại thể nội mở ra tới kinh mạch thì càng nhiều, chân khí vận chuyển tốc độ liền càng nhanh.

"Nhân cấp hạ phẩm công pháp, chỉ có thể mở ra bảy đầu kinh mạch."

"« Cửu Thiên Minh Đế Kinh » phía trên lại ghi chép có 36 đường kinh mạch vận hành lộ tuyến, mỗi gia tăng một đầu tu luyện kinh mạch, võ thể liền cường đại một phần. Nếu là đem 36 đường kinh mạch toàn bộ mở ra đến, võ thể sẽ trở nên cường đại cỡ nào?"

Hoàng Cực Cảnh "Cực" chữ, đại biểu chính là kinh mạch cực hạn ý tứ.

Trương Nhược Trần ở kiếp trước cũng vén vén chỉ là tu luyện ra ba mươi ba đường kinh mạch, còn có ba đường kinh mạch, làm sao đều mở không ra!

Lấy hấn ở kiếp trước mở ra ba mươi ba đường kinh mạch võ thể, cũng đã đánh bại cùng thế hệ vô địch thủ. Cho dù thiên hạ hôm nay đệ nhất cường giả Tri Dao Nữ Hoàng đều kém hấn một bậc, chỉ mở ra ba mươi một đường kinh mạch.

"Ta hiện tại đã mở ra ba đường kinh mạch, thuộc về Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, muốn đột phá đến Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, ít nhất phải lại mở ra ba đường kinh mạch mới được."

Trương Nhược Trần đem Kinh Mạch Đồ cuộn lại, đặt ở trên bệ đá.

Muốn trùng kích Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, nhất định phải trước muốn đem Khí Trì bên trong chân khí tu luyện đầy.

Nếu là gò bó theo khuôn phép tu luyện, coi như mượn nhờ Linh Tinh linh khí, cũng cần tu luyện nửa tháng thời gian mới có thể để cho chân khí tràn đầy toàn thân, đầy tràn Khí Trì.

Trương Nhược Trần đợi không được lâu như vậy, cho nên, hấn quyết định phục dụng "Tụ Khí Đan".

Một viên Tụ Khí Đan giá trị 1000 ngân tệ, đối với đồng dạng võ giả tới nói, đơn giản liền là bảo vật hiếm có. Cho dù là những cái kia trung đẳng gia tộc con em trẻ tuổi, cũng rất khó chiếm được một viên Tụ Khí Đan.

Trương Nhược Trần duy nhất một lần mua mười cái, chính là định dùng để nhanh chóng tăng lên tu vi của mình.

Tụ Khí Đan, chỉ có một hạt trần châu lớn nhỏ, mang theo nhàn nhạt mùi thơm ngát, dùng mắt thường đều có thể trông thấy từng sợi linh khí tại đan được mặt ngoài lưu động.

Trương Nhược Trần đem Tụ Khí Đan nuốt vào miệng bên trong.

Sau một lát.

"Oanh" một tiếng, Tụ Khí Đan tại thể nội nổ tung, hóa thành một đoàn cuồng bạo đan khí, tại Trương Nhược Trần thể nội bên trên xuyên hạ nhảy.

Ba đường kinh mạch bằng nhanh nhất tốc độ hấp thu đan khí, tại thể nội vận hành một cái đại chu thiên, đan khí liền chuyển hóa làm chân khí, chứa đựng tại Khí Trì.

Mặc dù, Trương Nhược Trần đã tận cố gắng lớn nhất hấp thu đan khí, thế nhưng là vẫn như cũ có bảy thành đan khí từ trong lỗ chân lông xói mòn. Hấn vén vén chỉ là hấp thu một viên Tụ Khí Đan ba thành đan khí.

Tổn hao ròng rã thời gian một ngày, hấn mới đưa cái kia ba thành đan khí hoàn toàn chuyển hóa làm chân khí của mình.

Luyện hóa cái này ba thành đan khí về sau, Khí Trì bên trong chân khí số lượng, tăng lên gấp hai.

"Ta chỉ mở ra ba đường kinh mạch, chân khí chuyển hóa tốc độ hay là quá chậm, bảy thành đan khí đều lãng phí hết. Nếu là một vị Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị võ giả, ăn vào Tụ Khí Đan, liền có thể đem Tụ Khí Đan đan khí hoàn toàn chuyển hóa làm chân khí của mình, sẽ không lãng phí một tia."

"Mặc kệ! Chỉ cần có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, lãng phí lại nhiều ngân tệ đều đáng giá. Lấy Tụ Khí Đan được lực, ta lại luyện hóa bốn cái, liền có thể đem Khí Trì bên trong chân khí tu luyện đầy."

May mắn Trương Nhược Trần hiện tại có là ngân tệ, không cần vì tiền tài phát sầu. Nếu không, 1000 ngân tệ một viên Tụ Khí Đan, mỗi phục dụng một viên đều sẽ để tâm hấn thương yêu không dứt.

Hấn không có tiếp tục phục dụng cái thứ hai Tụ Khí Đan, đành chỉ tu luyện, từ Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian bên trong đi ra ngoài, một lần nữa về đến phòng.

Hấn trong Thời Không Tinh Thạch tu luyện hơn một ngày thời gian, bên ngoài mới đi qua nửa ngày mà thôi.

Giờ phút này, chính là giữa trưa.

Trương Nhược Trần không làm kinh động Vân Nhi cùng Lâm Phi, đánh tới một thùng nước nóng, đặt ở trong phòng.

Hắn không phải muốn tắm rửa, mà là muốn của tắm thuốc.

Võ giả, không chỉ có chỉ là muốn tu luyện chân khí, còn có rèn luyện thân thể của mình.

Trương Nhược Trần thân thể cùng người đồng lứa so sánh, có vẻ hơi yếu đuối, muốn tại trong vòng mấy tháng để thân thể trở nên mạnh mẽ, không chỉ có muốn luyện quyền, càng phải của tắm thuốc.

Trương Nhược Trần hết thầy mua năm phần Luyện Thể Tán, mỗi một phần giá trị 1000 ngân tệ.

Đem bên trong một phần Luyện Thể Tán lấy ra, bỏ vào thùng gỗ.

Trong thùng gỗ, lập tức phát ra "Xoẹt xoẹt" thanh âm, màu trắng sương mù từ trong thùng gỗ xuất hiện.

Trương Nhược Trần xếp bằng ở trong thùng gỗ, đỉnh đầu bị được thủy bao phủ.

Được thủy mùi phần nóng hổi, đơn giản tựa như nước sôi, toát ra từng cái bọt khí.

Một cỗ kịch liệt đau nhức từ làn da mặt ngoài truyền đến, sau đó cái kia một cỗ đau đớn tiến vào huyết nhục. Cuối cùng, cái kia một cỗ cảm giác đau đớn tiến vào cốt tủy cùng ngũ tạng.

Toàn thân cao thấp, đau rất đau nhức. Nếu là khác võ giả, khẳng định nhẫn nhịn không được cái này một cỗ đau đớn, sẽ từ trong thùng gỗ nhảy ra ngoài.

Trương Nhược Trần đơn giản tựa như là bàn thạch, xếp bằng ở thùng gỗ dưới đáy, không có bất kỳ cái gì biểu tình biến hóa, yên lặng chịu đựng cái kia một cỗ đến từ nhục thân đau đớn.

Chỉ có nếm trải trong khổ đau, mới có thể trở thành người trên người.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lại Phá Cảnh Giới

Trương Nhược Trần xếp bằng ở đáy nước, bình tâm tĩnh khí, mặt không đổi sắc, điều động chân khí trong cơ thể, tại ba đường kinh mạch bên trong vận hành.

Chân khí, mỗi vận hành một vòng, cái kia một cỗ đau đớn liền sẽ yếu bớt mấy phần.

Lấy hắn hiện tại tu vi Vô Đạo, không cách nào một mực đang trong nước nín thở tu luyện, cách mỗi năm phút đồng hồ, liền sẽ đến trên mặt nước đổi một lần khí.

Một canh giờ trôi qua, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, một cỗ lạnh buốt khí lưu tiến vào thân thể, chữa trị tổn thương nhục thân. Cảm giác sáng khoái tràn ngập toàn thân, đơn giản cũng phải làm cho người thân / ngâm đi ra.

"Xoạt!"

Trương Nhược Trần từ trong nước đứng dậy, dùng khăn tắm đem nước trên người lau khô, đứng tại một mặt trước gương đồng đánh giá thân thể của mình, nhẹ gật đầu.

Tu luyện hơn mười ngày, tăng thêm tắm thuốc rèn luyện, thân thể rõ ràng rắn chắc mấy phần, không giống trước kia, gầy đến có chút bệnh trạng.

Đương nhiên, Thời Không Tinh Thạch bên trong hơn mười ngày, trong hiện thực mới đi qua bốn ngày.

Bốn ngày trước, hắn vẫn chỉ là kẻ yếu, bị Bát hoàng tử đuổi ra Ngọc Sầu Cung, bị tất cả mọi người vô tình chế giễu cùng ức hiếp. Ai nào biết, bốn ngày sau đó, hắn đã có được Hoàng Cực Cảnh trung kỳ tu vi Vô Đạo.

Đây quả thực là một cái kỳ tích!

"Còn chưa đủ! Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, chỉ là vừa mới bắt đầu!" Trương Nhược Trần thật chặt bóp bóp nắm tay, ánh mắt mười phần sắc bén.

Sau khi mặc quần áo, hắn liền ăn vào một viên Huyết Đan, tiến vào Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian, tiếp tục tu luyện.

Có thể tại trong vòng bốn ngày, đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, không chỉ có chi là bởi vì hắn có kiếp trước võ Đạo Kinh nghiệm, càng là bởi vì Thời Không Tinh Thạch trợ giúp.

Có được Thời Không Tinh Thạch, hắn liền so khác võ giả nhiều gấp ba thời gian tu luyện. Đây là hắn đặc hữu ưu thế!

"Bành!"

"Bành!"

"Man Tượng Tri Địa!"

Trương Nhược Trần hai chân uốn lượn, giẫm lên bộ pháp, hai tay không ngừng đánh ra, mỗi một chiêu đánh ra đều sẽ điều động toàn thân mỗi một tác cơ bắp cùng mỗi một cây xương cốt lực lượng.

Vừa mới của xong tắm thuốc, nhất định phải mượn nhờ quyền pháp, mới có thể đem được lực toàn bộ hòa tan vào thân thể, chuyển hóa làm tự thân lực lượng.

Sau đó thời gian, Trương Nhược Trần cơ hồ đều tại Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian bên trong tu luyện, cách mỗi ba ngày mới từ bên trong không gian bên trong ra ngoài một lần.

Lâm Phi biết Trương Nhược Trần vừa mới mở ra Thần Võ Ấn Ký, khẳng định phải bế quan tu luyện, mở Khí Tri, tẩy tủy trùng mạch, cho nên liền không có hỏi nhiều, chỉ là phân phó Vân Nhi phải thật tốt chiều cô Trương Nhược Trần sinh hoạt hằng ngày.

Nàng vẫn như cũ sẽ đem mình trang sức cầm lấy đi buôn bán, đem có được ngân tệ cho Trương Nhược Trần mua sắm Huyết Đan.

Thường thường lúc này, Trương Nhược Trần lại sẽ để cho Vân Nhi mang theo ngân tệ đi đem những cái kia trang sức lại lặt lể giá cao mua về.

Đây là một loại không nói ra được tình cảm, loại kia vô tư yêu mến, để Trương Nhược Trần trong lòng cảm động hết sức.

Thời gian dần trôi qua, Trương Nhược Trần tiếp nhận hiện tại cái này một thân thể thân phận, đem Lâm Phi trở thành mình chân chính mẫu thân.

"Cửu vương tử điện hạ, chúng ta có nên hay không nói cho Lâm Phi nương nương chân tướng? Nếu là nàng biết người bây giờ đã là một tên chân chính võ giả, khẳng định sẽ hết sức cao hứng." Vân Nhi nói.

"Tạm thời không cần. Ta muốn đợi cuối năm khảo hạch thời điểm, cho nàng một kinh hi. Lại nói, tu vi của ta bây giờ còn chưa đủ mạnh, ta cần trở nên càng mạnh." Trương Nhược Trần nói.

Hiện tại, Vân Nhi biết Trương Nhược Trần rất nhiều bí mật.

Ngoại trừ một đời trước cùng Thời Không Tinh Thạch bí mật, những vật khác, Trương Nhược Trần cơ hồ đều nói cho nàng.

Theo Vân Nhi, Cửu vương tử điện hạ đơn giản liền là một vị không tầm thường võ học kỳ tài, trong khoảng thời gian ngắn, liền đã tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, khác những cái kia Vương tử cùng Cửu vương tử điện hạ so ra đều kém đến quá xa.

Có lẽ, cũng chỉ có vị kia tu vi có một không hai người cùng thế hệ Thất vương tử điện hạ, mới có thể cùng Cửu vương tử điện hạ đánh đồng.

Đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung kỳ về sau, Trương Nhược Trần lại trong Thời Không Tinh Thạch tu luyện một tháng, cách mỗi sáu ngày phục dụng một viên Tụ Khí Đan, cách mỗi mười ngày của một lần tắm thuốc.

Thời gian khác, toàn bộ đều tại tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Chương thứ hai chương "Phi Long Tại Thiên" cùng linh hội « Cửu Thiên Minh Đế Kinh » "Kinh Mạch Đồ".

Long Tượng Bàn Nhược Chương thứ hai chương còn không có tu luyện thành công, Khí Tri bên trong chân khí cũng đã tu luyện viên mãn.

"Đêm nay liền có thể bắt đầu trùng kích Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ!" Trương Nhược Trần nói.

Nghe nói như thế, Vân Nhi quá sợ hãi, nói: "Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ? Cửu vương tử điện hạ đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung kỳ mới mười ngày mà thôi, liền có thể trùng kích Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ? Bát vương tử thế nhưng là hao tổn thời gian bốn năm, mới từ Hoàng Cực Cảnh trung kỳ tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ."

Vân Nhi cũng không biết Thời Không Tinh Thạch tồn tại, coi là Trương Nhược Trần mới tu luyện mười ngày, trên thực tế, Trương Nhược Trần đã tu luyện ròng rã một tháng.

Đây là bởi vì, hắn đem đại lượng thời gian dùng đến rèn luyện trên thân thể, bằng không, tốc độ tu luyện của hắn sẽ nhanh hơn.

"Rất nhanh sao? Chỉ có thể coi là nước chảy thành sông đi!"

Trương Nhược Trần cũng không cảm thấy mình tốc độ tu luyện có bao nhanh, nếu là khác những thiên tài kia có hắn như thế phong phú tài nguyên tu

luyện, tốc độ tu luyện cũng khẳng định rất nhanh.

Bát vương tử tốn hao thời gian bốn năm mới đạt tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, chỉ có thể nói rõ tư chất của hắn quá kém.

Bất kể nói thế nào, giờ phút này, Vân Nhi tâm tình hết sức kích động, nói: "Cửu vương tử, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể thành công. Chỉ cần ngươi đạt tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, chúng ta về sau liền rút cuộc không cần sợ Bát vương tử."

"Ừm! Ngươi đi ra ngoài trước đi! Đêm nay, đừng cho người tới quấy rầy ta." Trương Nhượng Trần nói.

Vân Nhi dùng sức gạt đầu, tựa như gà con mổ thóc, nói: "Đêm nay, ta liền giữ ở ngoài cửa, ai nếu là dám đến quấy rầy Cửu vương tử tu luyện, ta coi như liều chết cũng sẽ ngăn lại hắn."

Trương Nhượng Trần thật sâu nhìn chăm chăm Vân Nhi một chút, nhẹ nhàng nói: "Tạ ơn!"

Vân Nhi đi ra Trương Nhượng Trần gian phòng về sau, Trương Nhượng Trần lập tức tiến vào Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian.

"Muốn đột phá đến Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, ta nhất định phải một hơi mở ra ba đường kinh mạch, làm kinh mạch xuyên qua ngũ tạng, hai tay, hai chân."

Trương Nhượng Trần liền tiếp lấy ra ba chi bình ngọc nhỏ, thả thành một loạt, mỗi cái bình ngọc nhỏ bên trong đều là một phần Tây Tựu Dịch.

Đem mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất về sau, Trương Nhượng Trần đem chi thứ nhất bình ngọc nhỏ bên trong Tây Tựu Dịch nuốt vào miệng bên trong, mượn nhờ Tây Tựu Dịch được lực, lập tức bắt đầu mở thể nội đầu thứ tư kinh mạch.

Tốn hao nửa canh giờ thời gian, đầu thứ tư kinh mạch thành công mở ra.

Đầu thứ tư kinh mạch từ Khí Trì bên trong chảy ra, đi qua cái cổ, lồng ngực, cánh tay trái, cánh tay phải, sau đó, dọc theo phần lưng xương sống xông lên đầu, một lần nữa trở về mi tâm Khí Trì, hoàn thành một cái đại chu thiên.

Không có bất kỳ cái gì nghỉ ngơi, Trương Nhượng Trần đem thứ hai chi bình ngọc nhỏ bên trong Tây Tựu Dịch ăn vào, lập tức bắt đầu mở đầu thứ năm kinh mạch.

Đầu thứ năm kinh mạch, từ Khí Trì bên trong dọc theo người ra ngoài, xuyên qua lồng ngực, ổ bụng, đi qua chân trái, đùi phải, lại lần nữa trở về Khí Trì.

Đầu này kinh mạch lộ tuyến dài hơn, Trương Nhượng Trần hao tốn ròng rã ba canh giờ mới thành công mở ra.

Chân khí trong cơ thể tiêu hao hơn phân nửa, toàn thân đều là mồ hôi, Trương Nhượng Trần không thể không lấy ra một viên Linh Tinh, nắm ở trong tay, nhanh chóng hấp thu Linh Tinh bên trong linh khí, chuyển hóa làm chân khí, chứa đựng tại Khí Trì.

Khí Trì bên trong chân khí, lần nữa khôi phục lại viên mãn trạng thái.

Trương Nhượng Trần lập tức đem thứ ba chi bình ngọc nhỏ bên trong Tây Tựu Dịch ăn vào, bắt đầu mở thứ sáu đường kinh mạch.

Đầu này kinh mạch chảy qua tỷ, phổi, thận, lá gan, tâm, thuộc về nhân thể ngũ tạng. Chân khí chảy qua ngũ tạng, liền có thể cường hóa ngũ tạng. Đồng thời ngũ tạng cũng yếu ớt nhất, Trương Nhượng Trần nhất định phải thận trọng đem không.

Tốn hao ròng rã sáu canh giờ, chân khí trong cơ thể cơ hồ hoàn toàn hao hết, thế nhưng là kinh mạch vẫn không có đã thông toàn thân, còn kém một đoạn nhỏ.

Nếu là thật sự khí gián đoạn, như vậy liền công cốc, thậm chí ngũ tạng đều sẽ đựng phải thương tích.

Sau này còn muốn mở ra đầu này kinh mạch, sẽ so hiện tại gian nan gấp mười lần.

Trương Nhượng Trần làm ra một cái to gan quyết định, lấy cực nhanh tốc độ, đem một viên Tụ Khí Đan phục tiến miệng bên trong.

"Oanh!"

Tụ Khí Đan đan khí, tại thể nội đột nhiên nổ tung.

Trương Nhượng Trần lập tức nhất tâm nhị dụng, một bên lợi dụng đã mở ra tới năm cái kinh mạch, hấp thu đan khí, liên tục không ngừng chuyển hóa làm chân khí, vận chuyển đến Khí Trì.

Bên kia, thận trọng khống chế chân khí, tiếp tục trùng kích thứ sáu đường kinh mạch.

Đây đối với một người tinh thần lực là thử thách to lớn, may mắn Trương Nhượng Trần kiếp trước là Thiên Cực Cảnh đại viên mãn cường giả, tinh thần lực cường đại, tại nhất tâm nhị dụng tình huống dưới, vậy mà thành công!

Thứ sáu đường kinh mạch thành công mở ra!

Mi tâm Khí Trì, tản mát ra một vòng màu trắng quang hoa, dung lượng lần nữa mở rộng gấp mười lần.

Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, Khí Trì chỉ có to bằng vại nước.

Hiện tại, Trương Nhượng Trần Khí Trì trở nên chùng mười cái vạc nước lớn như vậy, mười phần khoáng đạt, thế nhưng là dung nạp đại lượng chân khí.

"Rốt cục đột phá đến Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ!"

Trương Nhượng Trần đem một viên Linh Tinh nắm ở trong tay, mi tâm Thần Võ Ấn Ký nổi lên, bắt đầu liên tục không ngừng hấp thu Linh Tinh bên trong linh khí.

Sáu đầu kinh mạch toàn bộ vận hành, Thần Võ Ấn Ký hấp thu linh khí tốc độ tăng lên gấp đôi.

Đem cảnh giới ổn định lại, Trương Nhượng Trần liền đình chỉ tu luyện.

Hắn mở ra hai mắt, một đôi con ngươi trở nên vô cùng sáng tỏ, đơn giản tựa như là hai viên sáng chói hàn tinh.

Mở ra ba đầu mới kinh mạch, thế nội lại có đại lượng tạp chất từ trong lỗ chân lông bài xuất, tản mát ra một cỗ tanh hôi.

Trương Nhượng Trần từ Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian bên trong đi ra, tại đã sớm chuẩn bị xong trong thùng gỗ tắm rửa xong về sau, mặc quần áo, đẩy cửa đi ra ngoài.

Giờ phút này, đã là đêm khuya.

Trong không khí, tung bay từng mảnh từng mảnh như là lông ngỗng nhẹ bay bông tuyết, bay lá tả rơi xuống, toàn bộ viện lạc đều bao trùm lên một tầng ngân sương.

Vân Nhi ngồi tại Trương Nhượng Trần bên ngoài gian phòng trên bậc thang, vòng quanh thân thể, thỉnh thoảng xoa động hai tay, hướng trong lòng bàn tay a lấy nhiệt khí.

"Kẹt kẹt!"

Nghe được tiếng cửa mở phía sau, Vân Nhi lập tức đứng người lên, hướng về từ bên trong đi ra Trương Nhượng Trần nhìn lại, mừng rỡ nói: "Cửu vương tử điện hạ, người thành công?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thanh Huyền Các

Trương Nhượng Trần mặc toàn thân áo trắng, thân thể đứng nghiêm, hơi kinh ngạc nhìn Vân Nhi một chút, khẽ gật đầu một cái, nói: "Thành công! Đã đột phá đến Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ! Vân Nhi tỷ tỷ, người làm sao còn không đi nghỉ ngơi?"

Vân Nhi nghe được Trương Nhượng Trần, cả người đều mộng rơi mất, tim đập loạn không thôi, trong lòng không nói ra được kích động, lại có một loại muốn khóc lên cảm giác.

"Thật sự là quá tốt! Thật sự là quá tốt!" Vân Nhi một bên lau mắt, một bên nói ra: "Vân Nhi nói qua muốn giúp Cửu vương tử điện hạ trông coi đại môn, liền chắc chắn sẽ không rời đi."

Trương Nhượng Trần trong lòng sinh ra mấy phần cảm động, đem một viên Huyết Đan lấy ra, đưa cho Vân Nhi.

"Tuyệt rồi, đừng đông lạnh lấy, người sớm một chút đi nghỉ ngơi đi! Đem cái này mai Huyết Đan ăn vào, hẳn là có thể đủ ấm áp không ít!" Trương Nhượng Trần nói.

Vân Nhi tiếp nhận Huyết Đan, thật chặt nắm ở trong tay, thật sâu nhẹ gật đầu, một bên hướng mình nơi ở đi đến, một bên trầm nghĩ trong lòng, đêm nay, sợ rằng sẽ là một cái đêm không ngủ!

Đem Vân Nhi đưa trở về về sau, Trương Nhượng Trần lần nữa trở lại tràn đầy tuyết động viện lạc trung ương.

Đứng tại trong tuyết, đứng im bất động, mặc cho bông tuyết từng mảnh từng mảnh rơi vào đỉnh đầu cùng trên vai.

"Tĩnh như nằm tượng, động như Cuồng Long. Long Tượng Bàn Nhược Chương thứ hai chương, Phi Long Tại Thiên!"

Bỗng nhiên, Trương Nhược Trần đột nhiên hướng mặt đất đập một bước, vô số bông tuyết xông bay lên. Hai cánh tay của hắn cùng hai chân tựa như là hóa thành một cái hồi hải xoay tròn tua bin, cuốn lên vô số tuyết trắng.

Mượn nhờ chân đập lực, thân thể của hắn bay lên cao hơn bảy mét, miệng bên trong phát ra thấp cang tiếng long ngâm, một chương đánh về phía ngoài mười trượng một khối ngàn cân tảng đá lớn.

"Oanh!"

Cái kia một khối ngàn cân tảng đá lớn lập tức chia năm xẻ bảy, tàn thạch hướng về bốn phương tám hướng bay đi, rơi vào thật dày tuyết động bên trong.

Trương Nhược Trần đứng tại đất tuyết bên trong, nhìn chăm chăm tàn phá tảng đá lớn, mang theo vài phần mừng rỡ, "Rốt cục đem Long Tượng Bàn Nhược Chương thứ hai chương tu luyện thành công. Hiện tại, Long Tượng Bàn Nhược Chương uy lực, có thể so với Nhân cấp trung phẩm võ kỹ."

Không chỉ có là thứ hai chương "Phi Long Tại Thiên", thứ nhất chương "Man Tượng Tri Địa" cũng đạt tới Nhân cấp trung phẩm võ kỹ uy lực.

Nếu là Trương Nhược Trần tu luyện thành thứ ba chương, như vậy Long Tượng Bàn Nhược Chương uy lực liền có thể so với Nhân cấp thượng phẩm võ kỹ.

Mỗi nhiều tu luyện thành một chương, liền sẽ tăng lên một phẩm cấp, trở nên càng cao minh hơn cùng huyền diệu.

"Long Tượng Bàn Nhược Chương thứ nhất chương, Man Tượng Tri Địa!"

Trương Nhược Trần chân đạp bộ pháp, cuồn lao ra, thân thể như là một đầu hồi hải chạy Man Tượng, một chương đánh vào trong không khí, phát ra liên tiếp khí bạo âm thanh.

Vô số bông tuyết, bị chương lực đánh bay ra ngoài, trong không khí, hòa tan thành giọt giọt nước đá.

"Thứ nhất chương 'Man Tượng Tri Địa' mặc dù so thứ hai chương uy lực hơi yếu một phần, thế nhưng hoàn toàn chính xác thực đạt tới Nhân cấp trung phẩm võ kỹ uy lực. Long Tượng Bàn Nhược Chương, thật sự là huyền diệu."

Lấy hắn lực lượng bây giờ, không nói đạt tới một đầu Man Tượng lực lượng, ít nhất là đạt tới một đầu Man Ngưu lực lượng!

Tại võ tu bên trong, cái này được xưng là "Nhất ngưu chi lực".

Phải biết, cũng không phải là mỗi một cái Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ võ giả đều có thể bộc phát ra "Nhất ngưu chi lực". Có thể bộc phát ra "Nhất ngưu chi lực", tại Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ võ giả bên trong đã thuộc về trung thượng trình độ.

Trương Nhược Trần mới vừa vận tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ mà thôi, mượn nhờ thể nội sáu đầu kinh mạch ưu thế, tăng thêm Long Tượng Bàn Nhược Chương uy lực, liền đã có thể bộc phát ra "Nhất ngưu chi lực", có thể nói là tiềm lực vô tận.

Theo sau này tu vi làm sâu sắc, nhục thân tăng cường, hắn khẳng định có thể bộc phát ra lực lượng càng thêm cường đại.

Trương Nhược Trần đem trong sân tàn thạch toàn bộ thanh lý mất về sau, một lần nữa quay ngược về phòng, không tiếp tục tu luyện, mà là nằm ở trên giường, để cho mình hoàn toàn buông lỏng, tiến vào ngủ say.

Đột phá Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ về sau, rốt cục có thể an ổn ngủ một giấc.

Hắn vốn cho rằng cần ba tháng thời gian, mới có thể đạt tới cảnh giới này. Thế nhưng là mượn nhờ thời không Linh Tinh thời gian lực lượng cùng đại lượng tài nguyên tu luyện, vèn vèn chỉ dùng nửa tháng, liền đạt tới cảnh giới này.

Tại cuối năm trước khảo hạch, hắn lại lòng tin đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Nghỉ ngơi một đêm, Trương Nhược Trần tinh khí thần lần nữa trở nên mười phần sung mãn, toàn thân tràn ngập lực lượng.

"Tụ Khí Đan cùng Luyện Thể Tán đã tiêu hao hơn phân nửa, lại đi Võ Thị mua sắm một chút."

Cùng Lâm Phi cùng Văn Nhi cùng một chỗ ăn xong điểm tâm, Trương Nhược Trần liền một thân một mình rời đi hoàng cung, hướng về Võ Thị trung hành đi.

Đi vào chợ đan dược, đi vào một nhà gọi là "Thanh Huyền Các" cửa hàng.

Cửa hàng này mở tại ngã tư đường, tại chợ đan dược bên trong thuộc về xếp hạng ba vị trí đầu lớn trái, qua lại võ giả phần lớn đều sẽ tiến đến nhìn một chút, có tới mua thích hợp đan dược, có thì là đến buôn bán vừa mới đào được trân quý dược liệu.

Một vị bên khố miệng mọc ra một viên nốt ruồi lão già, không biết lúc nào, đi đến Trương Nhược Trần sau lưng, cười híp mắt hỏi: "Vị công tử này, người là muốn mua sắm Tụ Khí Đan?"

Trương Nhược Trần trong lòng hơi kinh hãi, quay người hướng lão giả kia nhìn thật sâu một chút.

Lão giả này có chút không đơn giản, lại có thể vô thanh vô tức đi đến Trương Nhược Trần sau lưng, nếu không phải hắn chủ động mở miệng nói chuyện, Trương Nhược Trần đều khó mà phát hiện hắn.

Tuyệt đối là một vị Võ Đạo cao thủ!

Vị kia lão giả cười cười, tự giới thiệu: "Lão hủ, Mặc Hàn Lâm, chính là cái này một nhà Đan phổ chương quỹ."

"Nguyên lai là chương quỹ, tại hạ họ Trương." Trương Nhược Trần nhẹ gật đầu, lại nói: "Ta muốn mua 50 mai Tụ Khí Đan, 30 phần Luyện Thể Tán. Không biết Thanh Huyền Các có hay không đủ nhiều tồn lượng?"

Mặc Hàn Lâm trong lòng hơi kinh hãi, thật lớn một bút tờ đơn, chỉ có những đại gia tộc kia mới có thể duy nhất một lần mua sắm nhiều như vậy tài nguyên tu luyện. Một cái võ giả mua sắm nhiều như vậy đan dược, quả là hiếm thấy.

Tụ Khí Đan cùng Luyện Thể Tán đều không phải là tiện nghi đồ vật, bình thường võ giả căn bản mua không nổi.

"Nếu là Trương thiếu gia đi nhà khác, nói không chừng thật mua không được nhiều như vậy đan dược. Thật sự là đúng dịp, chúng ta Thanh Huyền Các vừa vận có một nhóm Tụ Khí Đan cùng Luyện Thể Tán, tuyệt đối có thể thỏa mãn Trương thiếu gia nhu cầu."

Mặc Hàn Lâm lấy ra một cái bàn tính, lớp ba lớp bốp gây một phen, khoe miệng mỉm cười, nói: "50 mai Tụ Khí Đan, 30 phần Luyện Thể Tán, giá gốc là tám vạn mai ngân tệ. Bất quá, Trương thiếu gia duy nhất một lần mua sắm lớn như thế phân lượng, tự nhiên có nhất định ưu đãi. Ừm! Người liền giao bảy vạn hai ngàn mai ngân tệ đi!"

Trương Nhược Trần cười nói: "Chương quỹ, người thật sự là một cái người sáng khoái, sau này mua sắm đan dược, ta đều tại người nơi này mua."

Trương Nhược Trần trên thân còn thừa ngân tệ đã không nhiều, không đủ thanh toán lớn như thế một khoản tiền lớn, thế là liền đi trước Võ Thị Tiền Trang đã rút ra 20 vạn mai ngân tệ đi ra.

Tồn hao bảy vạn hai ngàn mai ngân tệ, tăng thêm trước đó thừa ngân tệ, trên người hắn tổng cộng còn có 135,000 mai ngân tệ.

Hoàn thành cái này một vụ làm ăn lớn, Mặc Hàn Lâm mặt đều muốn cười thành hoa, nói: "Trương thiếu gia, không biết, người còn mua không mua sắm những vật khác?"

Trương Nhược Trần nói: "Ta muốn mua đồ vật, chương quỹ người nơi này khẳng định không có bán."

Mặc Hàn Lâm nói: "Chẳng lẽ Trương thiếu gia là muốn mua một kiện tiện tay binh khí?"

Trương Nhược Trần đối vị này chương quản càng cao hơn nhìn mấy phần, nói: "Chương quản, thật là lợi hại nhãn lực."

Mặc Hàn Lâm cười cười nói: "Làm mấy chục năm chương quỹ, thấy qua võ giả không có một vạn, cũng có tám ngàn, chưa từng thấy qua mấy người tùy thân không đeo binh khí. Như vậy đi! Chúng ta Thanh Huyền Các tại chợ binh khí cũng có phần cửa hàng, ta để một cái tiểu hỏa kế, mang người tới."

Sau một lát, Mặc Hàn Lâm tìm đến một cái 15, 16 tuổi Tiểu Bàn Tử, nói với hắn: "Thằng ngốc, lập tức mang vị này tôn quý Trương thiếu gia đi chợ binh khí, nói cho bà chủ, Trương công tử là chúng ta Thanh Huyền Các quý khách, tại giá cả bên trên muốn cho Trương công tử thích hợp ưu đãi."

Gọi là thằng ngốc Tiểu Bàn Tử trừng lớn một đôi mắt, dùng sức lắc đầu, nói: "Không đi! Không đi! Ta mới không cần gặp bà chủ, bà chủ có thể câu đi nam nhân hồn. Nhìn thấy nàng, nhất định phải chết."

Mặc Hàn Lâm tức hồng hèn, thô tiếng nói: "Người cũng không phải nam nhân, người bây giờ nhiều lắm là chỉ có thể coi là một cái choai choai nam hài tử, có cái gì tốt sợ? Tốt a! Người nếu là không đi, tháng này liền không phát cho người Tụ Khí Đan."

Thằng ngốc lập tức gấp, vội vàng nói: "Đừng, đừng, ta đi, ta đi! Ta đi còn không được!"

Thằng ngốc hướng về Trương Nhược Trần đi tới, rất cung kính nói: "Trương thiếu gia, mời đi!"

Trương Nhược Trần nhẹ gật đầu, đi theo thằng ngốc, hướng về chợ binh khí bước đi.

Trương Nhược Trần luôn cảm thấy vị này Thanh Huyền Các chương quỹ có chút cổ quái, tựa hồ không phải người bình thường. Đương nhiên, hắn cũng không lo lắng đối phương trong lòng còn có ác ý, dù sao Võ Thị bên trong có quân đội trông coi, quản lý mười phần nghiêm ngặt, căn bản không có người dám ở Võ Thị bên trong làm loạn.

Thằng ngốc thấp giọng nói: "Trương thiếu gia, người thật muốn đi bà chủ nơi đó mua binh khí? Bà chủ thế nhưng là có thể câu đi nam nhân hồn! Trương thiếu gia, người là nam nhân sao?"

"Ngạch.... Ta cũng chỉ là nam hài tử!" Trương Nhược Trần nói.

Thằng ngốc thật dài thờ dài một hơi, nói: "Vậy liền quá tốt rồi!"

Thằng ngốc đáng đáp trắng trắng mập mập, trên đầu ghim một cái tròng thiên biện, mọc ra hai cái tai chiều phong, con mắt nhỏ tựa như đậu nành.

Trương Nhược Trần có chút hiếu kỳ, nói: "Người nói bà chủ có thể câu đi nam nhân hờn, chẳng lẽ bà chủ đáng đáp hết sức xinh đẹp?"

Thằng ngốc nhẹ gật đầu, nói: "Bà chủ tự nhiên đáng đáp hết sức xinh đẹp, đơn giản quốc sắc thiên hương, tính / cảm giác yêu / nhiều, một ánh mắt chăm chăm tới, cũng làm người ta trái tim nhỏ bịch bịch nhảy, liếc nhìn nàng một cái đều sẽ để cho người ta đỏ mặt tâm loạn. Nhưng là, người không biết là, bà chủ đã già qua bảy vị lão bản."

"Gà qua bảy vị lão bản?" Trương Nhược Trần hơi kinh ngạc.

Thằng ngốc lại nói: "Đúng a! Bảy vị lão bản đều đã chết, toàn bộ chết tại đêm động phòng hoa chúc."

Trương Nhược Trần nói: "Bảy vị lão bản sau khi chết, sản nghiệp của bọn hắn đâu?"

"Tự nhiên đều là bà chủ! Liền ngay cả chúng ta nhà chương quỹ, cũng chỉ là cho bà chủ làm công mà thôi."

Thằng ngốc thấp giọng nói: "Bà chủ đơn giản liền là Thiên Sát Cô Tinh, Câu hồn sứ giả chuyển thế, hồ ly thành tinh, bất kỳ cái gì nam nhân gặp nàng đều rất khó sống qua ba ngày. May mắn chúng ta đều là nam hài tử, hẳn là sẽ không bị nàng câu đi hồn nhi."

Trương Nhược Trần nhẹ gật đầu, nói: "Hy vọng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tàn Nhã

Chợ bình khí, cũng có một tòa Thanh Huyền Các, tu kiến đến to lớn hoa lệ, có thể nói là chợ bình khí bên trong mang tính tiêu chí kiến trúc.

Thằng ngốc từ trong túi áo lấy ra một khối lớn chừng bàn tay lệnh bài, hướng trông coi Thanh Huyền Các thị vệ bày ra, liền dẫn Trương Nhược Trần hướng vào phía trong viện đi đến.

Trong nội viện, một vị thị nữ đi vào tất cả đều là màu trắng màn đình nghi mát, khom người cúi đầu, nói: "Tổng đà chủ, Mặc Hàn Lâm giới thiệu tới một vị người mua, hẳn hi vọng người có thể tự mình gặp một lần."

Cô gái kia mặc màu đỏ chót thêu phượng váy dài, ngồi tại đình nghi mát trung ương, búi tóc treo cao, trong đầu tóc cắm ba cây cây trâm màu vàng óng, mọc ra một đôi sáng tỏ đôi mắt đẹp, ứng đồ bờ môi, thối qua liền phá da thịt, trước ngực là một đôi sung mãn tô phong, mặc dù che một tấm lụa mỏng, vẫn như cũ có thể nhìn thấy ngạo nhân hình dáng.

Nhìn qua 27, tám dáng vẻ, trên thân không chỗ không lộ ra một cổ mê người phong tình.

Nàng liền là Thanh Huyền Các bà chủ, Tàn Nhã.

Tàn Nhã đôi mắt có chút nhếch lên, cười nói: "Mặc Hàn Lâm giới thiệu tới người mua, chẳng lẽ là cái nào đó tông môn trưởng lão? Lại hoặc là cái nào đó gia tộc gia chủ? Vẫn là thôi đi! Hôm nay, có chút mệt mỏi, đã không thấy tám hơi!"

Thị nữ lắc đầu, nói: "Đều không phải là, chỉ là một cái nhìn chỉ có 16~17 tuổi thiếu niên."

"Ừm?"

Tàn Nhã sinh ra mấy phần kinh ngạc, nói: "Bình thường Mặc Hàn Lâm làm việc rất đáng tin cậy, hôm nay làm thế nào ra loại này chuyện hồ đồ?"

Thị nữ nói: "Mặc Hàn Lâm xưa nay không làm chuyện hồ đồ, hẳn giới thiệu người tới, khẳng định không phải người bình thường."

Tàn Nhã nhẹ gật đầu, đôi mắt hí thành một đạo khe hở, cười nói: "Tựa hồ thật là một kiện thật thú vị sự tình! Ta đột nhiên lại không biết mọi mặt, đi xem một chút thiếu niên kia đến cùng là lai lịch gì? Ha ha!"

Trương Nhược Trần ngồi tại phòng khách quý bên trong, bưng lấy một cái Lưu Ly điêu khắc chén trà, lộ ra mười phần bình tĩnh, tại kiên nhẫn chờ đợi.

Thằng ngốc cũng tùy tiện ngồi ở phía dưới trên một cái ghế, ngậm lớn uống trà, liền ngay cả lá trà đều bị uống vào miệng bên trong, không ngừng tán

thường, trà ngon.

Sau một lát, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Sau đó, Tần Nhã cùng hai người thị nữ từ bên ngoài đi tới.

Thằng ngốc lập tức đặt chén trà xuống, từ trên ghế nhảy dựng lên, đơn giản tựa như là giống như chuột thấy mèo, rất cung kính hướng Tần Nhã hành lễ, thấp giọng nói: "Bái kiến bà chủ."

Tần Nhã từ thang gác bên người đi qua, hướng về Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua. Chỉ gặp, thiếu niên kia vẫn trấn định như cũ tự nhiên ngồi ở chỗ đó, mười phần bình tĩnh, có một loại người đồng lứa không nên có thành thực cùng ôn trọng.

Cùng lúc đó, Trương Nhược Trần cũng hướng Tần Nhã nhìn thoáng qua, đánh giá đối phương, trong lòng sinh ra mấy phần kinh diễm, quả nhiên là một cái yêu diễm động lòng người nữ tử, nàng nếu là đi dụ hoặc nam nhân, chỉ sợ mười cái trong nam nhân liền có chín cái sẽ đưa tại trong tay nàng.

May mắn Trương Nhược Trần tinh thần lực cường đại, nhận mỹ sắc dụ hoặc ảnh hưởng cũng không lớn, đi thẳng vào vấn đề nói: "Bà chủ, tin tưởng người cũng biết, ta là tới mua sắm một kiện binh khí, mang ta đi binh khí của các người kho đi!"

Tần Nhã hướng về Trương Nhược Trần đi qua, mỗi đi một bước, trước ngực một đôi sung mãn núi non liền sẽ run run một cái, đơn giản sóng cả mãnh liệt, hương diễm bức người.

Nàng mắt ngọc mây ngai cười nói: "Trương thiếu gia, người là dự định mua sắm một kiện dạng gì binh khí? Nô gia tâm lý cũng phải trước có một vài, đúng không?"

"Kiếm! Tốt nhất là 'Chân Võ Bảo kh' cấp bậc kiếm!" Trương Nhược Trần ngửi được một cổ nhàn nhạt mê người mùi thơm, đó là Tần Nhã mùi thơm cơ thể, phá lệ để cho người ta mê say.

Cái kia một cổ mùi thơm mười phần mê người, để cho người ta tràn ngập huyền tưởng, nhưng là, nhưng lại cũng không dung tục.

Thật sự là một cái mê người yêu nữ!

Tần Nhã lần thứ nhất nhìn thấy có nam nhân có thể ở trước mặt nàng giữ vững bình tĩnh, huống hồ đối phương vẫn chỉ là một thiếu niên. Thiếu niên tâm tính không phải là thời khắc yếu đuối nhất? Nhất chịu không được dụ hoặc thời điểm?

Trương Nhược Trần ánh mắt thanh tịnh, không có một tia dâm tà.

"Khó trách Mặc Hàn Lâm muốn ta tự mình gặp hắn một lần, quả nhiên lợi hại, đồng dạng thiếu niên nào có kiên định như vậy tinh thần lực?"

Tần Nhã nhẹ gật đầu, cảm thấy Trương Nhược Trần càng thêm có thú, cười nói: "Nô gia kho binh khí bên trong, hoàn toàn chính xác có không ít 'Chân Võ Bảo kh' cấp bậc kiếm. Tất nhiên Trương thiếu gia là Thanh Huyền Các quý khách, nô gia liền tự mình mang Trương thiếu gia đi kho binh khí."

Đứng sau lưng Tần Nhã Tiểu Bàn Tử thang gác, dùng sức hướng Trương Nhược Trần lắc đầu, ánh mắt kia giống như là đang nói, huynh đệ, tuyệt đối đừng cùng bà chủ đơn độc đi kho binh khí, nàng sẽ ăn đến người ngay cả không còn sót cả xương.

Trương Nhược Trần tự nhiên nhìn thấy thang gác ánh mắt, như có điều suy nghĩ, nói: "Tốt a! Đa tạ lão bản nương dẫn đường. Mời!"

Tần Nhã ngực mông sung mãn, mãnh mãnh eo thon tựa như cành liễu. Nàng đi tại Trương Nhược Trần phía trước, phác hoạ ra duyên dáng đường cong, khe mông vụn vụn, tóc dài tựa như màu đen thác nước ở trên lưng dập dờn. Mỗi đi một bước, nở nang mông ngọc liền sẽ nhẹ nhàng vênh lên động một cái.

Dù là chỉ là một cái bóng lưng, cũng có thể để cho người ta không thể chuyển dời ánh mắt.

Khó trách thang gác sẽ như vậy sợ nàng.

Nữ nhân như vậy, nếu là dịu dàng ngoan ngoãn, khẳng định làm cho nam nhân yêu thích cực kì. Thế nhưng là, nếu nàng không dịu dàng ngoan ngoãn, liền khẳng định sẽ để cho rất nhiều nam nhân sợ hãi.

Có thể khắc chết bảy vị tướng công, đồng thời tại Võ Thị bên trong nắm giữ lấy kếp xù tài phú. Dạng này nữ tử, há lại sẽ dịu dàng ngoan ngoãn?

Trương Nhược Trần cố gắng không chế ánh mắt của mình, tận lực đừng rơi xuống Tần Nhã trên thân.

"Gặp qua bà chủ!"

Hai hàng trần thủ tại kho binh khí ngoài cửa lớn thị vệ, lập tức một chân quỳ xuống, ánh mắt của bọn hắn đều nhìn chăm chăm mặt đất, nhìn không chớp mắt, không dám nhìn nhiều Tần Nhã một chút.

Bọn hắn toàn bộ đều kinh sợ, tựa như đứng tại trước mặt bọn hắn cũng không phải là một vị mỹ nhân tuyệt sắc, mà là một vị Câu hồn sứ giả.

Chỉ có Tần Nhã cùng Trương Nhược Trần đi vào kho binh khí, những người khác toàn bộ lưu lại bên ngoài.

Nhìn xem Trương Nhược Trần đi theo Tần Nhã đi vào tỉnh mạch đại môn, thẳng góc lắc đầu thở dài một cái, đã có thể dự liệu được Trương Nhược Trần hạ tràng.

Cùng bà chủ đơn độc tiến vào kho binh khí người mua, chỉ cần là nam nhân, liền không có một cái có thể hoàn chỉnh từ kho binh khí bên trong đi tới.

Có người bị chém đứt tay, có người biến thành thái giám, có người bị lột hết ra trông mất, còn có người thậm chí ngay cả đầu cũng không có!

Cũng không phải là bà chủ cố ý muốn thương tổn bọn hắn, mà là những cái kia không quản được tay của mình, không quản được nửa người dưới của chính mình, nhất định phải đi phí lễ bà chủ.

Kỳ thật, mỗi một lần bà chủ mới là người bị hại, nàng không thể không phản kháng, cho đối phương lưu lại một chút giáo huấn.

Chính là bởi vì nguyên nhân này, những cái kia bị bà chủ chặt đứt tay, lột hết ra trông mất, biến thành thái giám người, căn bản không dám lộ ra ra ngoài.

Đối bọn họ loại kia người có mặt mũi tới nói, chuyện này một khi tuyên dương ra ngoài, cũng quá ám muội!

Thanh Huyền Các kho binh khí rất là to lớn, chia từng cái ngăn phòng, có kiếm thất, đao thất, thương thất, chùy thất, búa thất... , trong đó, kiếm thất quy mô lớn nhất.

Tại Vân Võ Quận Quốc, tuyệt đại đa số võ giả, càng ưa thích dùng kiếm làm binh khí.

Vũ khí, chia làm "Phàm khí" cùng "Chân Võ Bảo khí" .

Phàm khí, là người bình thường sử dụng binh khí.

Chân Võ Bảo khí, là võ giả sử dụng binh khí. Cũng chỉ có võ giả, mới có thể phát huy ra Chân Võ Bảo khí chân chính uy lực.

Căn cứ luyện tạo binh khí tài liệu phẩm cấp, Chân Võ Bảo khí bên trong Minh Văn số lượng, có thể đem Chân Võ Bảo khí chia làm cửu giai.

Nhất giai Chân Võ Bảo khí phẩm cấp thấp nhất.

Cửu giai Chân Võ Bảo khí phẩm cấp cao nhất.

Trương Nhược Trần vừa mới đi vào kiếm thất, liền cảm giác được một cỗ ba động kỳ dị, cái kia một cỗ ba động là từ xó xỉnh bên trong một thanh kiếm gãy bên trong phát ra.

Cái kia một thanh kiếm gãy thân kiếm, chừng một thước rưỡi, mặc dù mũi kiếm đã gãy mất, thế nhưng là thân kiếm vẫn như cũ còn có dài bốn thước.

Kiếm thể, nhìn qua giản dị tự nhiên, thậm chí liền ngay cả thân kiếm đều sinh ra từng hạt gợn.

"Trầm... Uyên..."

Nhìn thấy cái kia một thanh kiếm gãy, Trương Nhược Trần cả người đều ngạc nhiên một chút, lập tức bước nhanh tới.

Tần Nhã cười nói: "Trương thiếu gia thật sự là hảo nhân lực, đó là một thanh có gần ngàn năm lịch sử cổ kiếm, nặng nề vô cùng, sắc bén dị thường. Luyện kiếm vật liệu cũng hết sức đặc thù, đến nay cũng không có Giám Bảo Sư có thể giám định ra nó là dùng cái gì kim loại rèn đúc mà thành."

"Nếu là nó không có bị hư hao, chỉ ít cũng hẳn là là thất giai Chân Võ Bảo khí, thậm chí cao hơn phẩm cấp."

"Đáng tiếc! Tốt như vậy một thanh bảo kiếm, lại bị chặt đứt, liền ngay cả trong kiếm thể Minh Văn cũng toàn bộ đứt gãy. Chuôi kiếm này, ngoại trừ sắc bén một điểm, liền không có khác giá trị. Trương thiếu gia nếu là muốn mua, nó gia lợi dụng nhất giai Chân Võ Bảo khí giá cả mua cho người."

"Bao nhiêu tiền?"

Trương Nhược Trần đem nặng nề vô cùng kiếm gãy chậm rãi nhấc lên, nâng ở trong tay, nhẹ nhàng lau đi trên chuôi kiếm một tầng vết rỉ, vết rỉ phía dưới lộ ra "Trầm Uyên" hai cái chữ cổ.

Trầm Uyên cổ kiếm.

Tần Nhã gặp Trương Nhược Trần tựa hồ mười phần yêu thích cái kia một thanh kiếm gãy, trong lòng không khỏi có chút hối hận, nhất giai Chân Võ Bảo khí coi như đất đi nữa, cũng chỉ có thể bán được 500 mai ngân tệ, còn không bằng một viên Tụ Khí Đan giá trị.

"1000 mai ngân tệ."

Nàng đem giá cả nâng lên không ít.

"Mua!" Trương Nhược Trần mười phần dứt khoát nói.

Đừng nói là 1000 mai ngân tệ, liền xem như một ngàn vạn mai ngân tệ, Trương Nhược Trần cũng phải đem Trầm Uyên cổ kiếm mua lại.

Bởi vì, một thanh này cổ kiếm, liền là hần 800 năm trước sử dụng phối kiếm.

Lúc trước Trì Dao công chúa, hiện tại Trì Dao Nữ Hoàng, đưa cho hần kiếm.

"Người vong, kiếm cũng vong. Tất nhiên ta lại lần nữa sống tới, kiếm cũng nên trùng sinh! Trầm Uyên, ta sẽ để cho ngươi rửa sạch duyên hoa, tái hiện quang mạng." Trương Nhược Trần vuốt ve Trầm Uyên cổ kiếm, tựa như là đang vuốt ve lấy tình nhân của mình, ánh mắt mười phần mê ly.

Đây chính là kiếm cùng người duyên!

Tần Nhã lại có chút im lặng, người này đến cùng phải hay không nam nhân? Rõ ràng một cái hoạt sắc sinh hương đại mỹ nhân đứng trước mặt của hần, hơn nữa còn là tại cô nam quả nữ kho binh khí bên trong, nhưng hần lại ôm thật chặt lấy một thanh kiếm gãy.

Chẳng lẽ một thanh kiếm gãy, so với nàng càng đẹp mắt?

Phải biết, khác những nam nhân kia, nếu là đơn độc cùng nàng tiến vào kho binh khí, khẳng định đã hưởng nàng nhào tới.

Tần Nhã mặc dù mười phần chán ghét những nam nhân kia, trực tiếp xuất thủ phế đi tay của bọn hần, đào tròng mắt của bọn hần, gãy mất mệnh căn của bọn hần. Thế nhưng là, cũng không đại biểu nàng liền không thích nam nhân bởi vì nàng mà điên cuồng, bởi vì nàng mà biến thành sắc bên trong quỹ đói.

Nàng rất hưởng thụ đem nam nhân trên chộc đến dục hỏa đốt người, sau đó, lại vô tình xuất thủ, để bọn hần thanh tỉnh, để bọn hần khóc không ra nước mắt quá trình.

Nhưng là bây giờ, Trương Nhược Trần lại nhìn cũng không nhìn nàng một chút.

Chỉ cần là một cái mỹ lệ nữ nhân, liền khẳng định sẽ rất không cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Xinh Đẹp Tuyệt Thế

"Trương thiếu gia, ngươi cũng chỉ mua một thanh này kiếm gãy sao?"

Tần Nhã hướng Trương Nhược Trần đi qua, nở nang thân thể mềm mại cơ hồ cùng hần tiếp thân đứng chung một chỗ, trên thân tản mát ra mê người hương thơm.

Trương Nhược Trần từ tiền thế trong suy nghĩ dần dần lấy lại tinh thần, vừa mới ngẩng đầu một cái, liền thấy Tần Nhã trước ngực lộ ra phim bom tấn tuyết trắng da thịt, mặc dù cách quần áo, nhưng như cũ lộ ra vô cùng hương diễm.

Trương Nhược Trần hai mắt ngưng tụ, có chút ngạt thở, tim đập loạn, lập tức bóp bấm ngón tay nhón, cưỡng ép dời ánh mắt, nhìn chăm chú về phía treo trên vách tường kiếm.

Lấy lại bình tĩnh, Trương Nhược Trần chỉ hướng một thanh màu xanh ngọc chiến kiếm, nói: "Bà chủ, một thanh kiếm này là mấy cấp Chân Võ Bảo khí?"

Tần Nhã trong mắt lần nữa lộ ra mấy phần thất vọng, nói: "Đó là một thanh tứ giai Chân Võ Bảo khí, tên là, Thiểm Hồn Kiếm. Trong thân kiếm có khắc 14 đạo Minh Văn, theo thứ tự là bốn đạo 'Lực hệ Minh Văn', bốn đạo 'Băng hệ Minh Văn', bốn đạo 'Điện hệ Minh Văn', còn có hai đạo 'Quang hệ Minh Văn'. Có thể nói, nó hết thảy có được ba loại đặc thù thuộc tính, theo thứ tự là Băng hệ, Điện hệ, Quang hệ."

Nói như vậy, nhất giai Chân Võ Bảo khí bên trong, chỉ có một đạo Minh Văn.

Chỉ có Minh Văn số lượng đạt tới mười đạo trở lên, mới có thể xem như tứ giai Chân Võ Bảo khí.

Chân Võ Bảo khí bên trong Minh Văn, mỗi gia tăng một đạo, uy lực liền sẽ có khác biệt trình độ gia tăng. Mà lại, căn cứ Minh Văn thuộc tính khác biệt, Chân Võ Bảo khí cũng sẽ bày biện ra khác biệt thuộc tính, thích hợp khác biệt võ giả.

Tỉ như, mở ra Xích Diễm Thần Võ Ấn Ký võ giả, chân khí trong cơ thể tự mang một cỗ Liệt Diễm chi khí, sử dụng Hòa hệ Chân Võ Bảo khí, liền có thể phát huy ra Chân Võ Bảo khí càng cường lực hơn lượng.

"Bao nhiêu tiền?" Trương Nhượng Trần hỏi.

"3 vạn mai ngân tệ." Tần Nhã nói.

"Tốt! Mua!"

Trương Nhượng Trần một tay nhắc lấy "Thiểm Hồn Kiếm", một tay nhắc lấy "Trầm Uyên cổ kiếm", tựa như trốn hướng về kho binh khí bên ngoài bước nhanh đi đến.

Cùng vị này phong tình vạn chủng bà chủ đơn độc đợi cùng một chỗ, thực sự quá nguy hiểm, Trương Nhượng Trần cũng có chút gánh không được.

Dù sao hắn đã tìm về Trầm Uyên cổ kiếm, tùy tiện mua một thanh khác Chân Vô Bảo khí cấp bậc chiến kiếm, hoàn toàn đầy đủ hắn hiện giai đoạn sử dụng.

"Trốn được ngược lại là rất nhanh, ha ha, tỷ tỷ lòng bàn tay, như thế nào người có thể có thể chạy thoát được? Sau này, có chơi!" Tần Nhã lộ ra một tia mỉa mai xinh đẹp ý cười, đối Trương Nhượng Trần hứng thú càng đậm.

...

Tại Trương Nhượng Trần cùng Tần Nhã tiến vào kho binh khí thời điểm, Thanh Huyền Các một vị lớn tuổi chương quỹ, dẫn theo một nam một nữ, cũng tới đến kho binh khí bên ngoài.

Một nam một nữ kia thân phận tựa hồ rất tôn quý, liền ngay cả vị kia lớn tuổi chương quỹ ở trước mặt bọn họ, cũng có chút khom người, mang theo nịnh nọt tiểu dung.

Một cái kia nam tử trẻ tuổi, chính là Trương Nhượng Trần chim sáo, cũng chính là Vân Vô Quận Quốc Bát vương tử, Trương Tế.

Cùng Trương Tế đồng hành nữ tử, chính là Vân Vô Quận Quốc tứ đại tuổi trẻ mỹ nhân một trong, Xích Vân Tông tông chủ ái nữ, Đan Hương Lăng.

Đan Hương Lăng khí chất xuất chúng, như bách hợp thanh tình nhã lệ, nhìn qua 16~17 tuổi, ánh mắt sáng tỏ, đáng người như mì xinh đẹp, đi đến bất kỳ địa phương nào đều khẳng định sẽ trở thành làm người khác chú ý nhất một cái kia.

Bát vương tử cười nói: "Mẫu thân đã phân phó, sư muội lần đầu tiên tới Vương thành, muốn ta nhất định phải cẩn thận chiếu cố. Thanh Huyền Các chính là Vô Thị bên trong lớn nhất cửa hàng một trong, sư muội coi trọng bất luận cái gì binh khí, cứ việc nói cho ta biết."

Bát vương tử mẫu thân Tiêu Phi, đã từng liền là Xích Vân Tông đệ tử, chính là Xích Vân Tông tông chủ sư muội.

Cho nên, Bát vương tử mới có thể gọi Đan Hương Lăng vì sư muội.

Đan Hương Lăng có chút cười cười, nói: "Đa tạ Bát vương tử điện hạ! Kỳ thật, Hương Lăng lần này đi vào Vương thành, chủ yếu là muốn gặp một lần Vương thành những thiên tài kia tuần kiệt, đặc biệt là Vân Vô Quận Quốc thứ nhất thiên kiêu, Thất vương tử điện hạ. Hương Lăng từng nhiều lần nghe qua đại danh của hắn, mười phần ngưỡng mộ, Xích Vân Tông rất nhiều nữ đệ tử đều mười phần sùng bái hắn, đáng tiếc ngay cả gặp hắn một cơ hội duy nhất đều rất khó."

Bát vương tử nói: "Nếu là Thất ca tại Vương thành, bản vương tử ngược lại là có thể giúp người thực hiện nguyện vọng. Đáng tiếc, sư muội tới không phải lúc, Thất ca cũng không tại Vương thành."

Đan Hương Lăng trong mắt sinh ra mấy phần thất vọng, nói: "Ta nhớ được Vương tộc cuối năm khảo hạch, chính là gần với tế tự đại điển thịnh hội. Chẳng lẽ Thất vương tử điện hạ cũng sẽ không trở về?"

Bát vương tử cười nói: "Thất ca tại 10 tuổi thời điểm, chính là cuối năm khảo hạch hạng nhất. Người cảm thấy cuối năm khảo hạch với hắn mà nói còn có cái gì tham dự giá trị? Bất quá, cuối năm khảo hạch thật là một trận thịnh hội, chỉ có Vương tộc cùng từng cái vương hoàng thân quốc thích tộc tuổi tác thấp hơn 20 tuổi trẻ đệ tử mới có thể tham gia, Thất ca nói không chừng cũng sẽ trở về. Nếu là sư muội muốn xem lễ trận này thịnh hội, bản vương tử khẳng định vì người lấy tới một cái ra trận danh ngạch."

"Vậy liền lần nữa đa tạ Bát vương tử điện hạ!" Đan Hương Lăng cười nói.

Tại Bát vương tử cùng Đan Hương Lăng nói chuyện với nhau thời điểm, vị kia lớn tuổi chương quỹ đi đến thẳng góc trước mặt, nói: "Thẳng góc, người nào đi kho binh khí, làm sao kho binh khí đại môn đều đóng lại?"

Thẳng góc thần sắc có chút cổ quái, thấp giọng nói: "Là bà chủ cùng một vị công tử trẻ tuổi."

Nghe nói như thế, vị kia lớn tuổi chương quỹ cũng hơi kinh hãi, hít vào một ngụm khí lạnh, lầu bầu nói: "Bà chủ vậy mà... Nhưng tuyệt đối đừng náo ra nhân mạng a!"

Bát vương tử cùng Đan Hương Lăng tự nhiên cũng nghe nói lớn tuổi chương quỹ cùng thẳng góc đối thoại.

Đan Hương Lãng hơi kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Thanh Huyền Các còn biết làm ra giết người đoạt của sự tình?"

Bát vương tử lắc đầu, nói: "Đây cũng không phải! Chỉ là liên quan tới vị lão bản này nương có rất nhiều nghe đồn, nghe nói, vị kia bà chủ đáng đáp mười phần xinh đẹp, chỉ cần là nam nhân, nhìn thấy nàng liền khẳng định sẽ quỳ dưới gấu quần của nàng."

"Cũng có nghe đồn, vị kia bà chủ tâm ngoan thủ lạt, lòng dạ rắn rết, rất nhiều nam nhân đều từng chết tại trong tay nàng."

"Còn có nghe đồn, vị kia bà chủ kỳ thật mười phần phóng đãng, nuôi không ít nam nhân. Mà lại, nàng còn ưa thích ngược đãi nam nhân, rất nhiều nam tử đều bị nàng chặt đứt tay, móc xuống tròng mắt."

"Đương nhiên, những này cũng chỉ là nghe đồn, bản vương tử cũng không có gặp qua vị kia bà chủ, cũng không hiểu rõ nàng đến cùng là một cái dạng gì nữ nhân."

Đi qua Bát vương tử kiểu nói này, Đan Hương Lãng đối vị kia bà chủ cũng không có bao nhiêu hảo cảm.

Giữa ban ngày, mang theo một cái nam nhân, đơn độc tiến vào kho binh khí, hơn nữa còn đóng chặt đại môn, không muốn đoán đều biết là chuyện gì xảy ra.

Vị kia bà chủ khẳng định không phải cái gì tốt nữ nhân. Một cái kia bị bà chủ mang vào kho binh khí nam nhân, cũng làm cho người cảm giác được buồn nôn.

"Xoạt!"

Kho binh khí đại môn bị đẩy ra, Trương Nhượng Trần ôm hai thanh kiếm từ trong cửa lớn bước nhanh đi ra, nhìn thấy đứng ở đằng xa Bát vương tử, trên mặt lập tức hiện ra mấy phần thần sắc kinh ngạc.

Bát vương tử nhìn thấy Trương Nhượng Trần từ kho binh khí trong cửa lớn đi tới, cũng hơi kinh ngạc một cái, chợt ánh mắt của hắn liền trở nên mười phần lạnh nhạt trầm xuống, "Cửu đệ, ngươi làm sao cũng tại Thanh Huyền Các? Nơi này không phải nơi nên tới địa phương!"

Nghe được Bát vương tử đối Trương Nhượng Trần xưng hô, thẳng ngực cùng vị kia lớn tuổi chừng quỹ đều hơi giật mình, vị này Trương thiếu gia quả nhiên lai lịch không nhỏ, lại là Vân Võ Quận Vương chi tử.

Đồng thời, bọn hắn cũng thật dài thở dài một hơi, may mắn bà chủ không có xuống tay với hắn. Nếu là Cửu vương tử điện hạ tại Thanh Huyền Các xảy ra chuyện, chỉ sợ Thanh Huyền Các ngày mai sẽ phải đóng cửa đại cát.

Đan Hương Lãng đối vị kia Cửu vương tử cũng có một chút nghe thấy, nghe nói là chín vị Vương tử bên trong một cái duy nhất không thể mở ra Thần Võ Ấn Ký phệ vật.

Nàng cũng không có tận lực đi nghe qua Trương Nhượng Trần, cho nên cũng không biết, Trương Nhượng Trần tại nửa tháng trước đó, đã mở ra Thần Võ Ấn Ký.

Dạng này một cái phệ vật Vương tử, làm sao lại từ kho binh khí bên trong đi tới?

Chẳng lẽ...

Liên tưởng đến lúc trước Bát vương tử, Đan Hương Lãng ánh mắt lần nữa nhìn chăm chú về phía Trương Nhượng Trần, trong mắt liền nhiều hơn mấy phần vẻ kinh thường.

Trương Nhượng Trần hơi nhíu nhíu mày, lộ ra có chút không vui, nói: "Đã ngươi có thể đến Thanh Huyền Các, vì sao ta liền không thể đến?"

Bát vương tử cười lạnh một tiếng, nói: "Bản vương tử đi vào Thanh Huyền Các là mua sắm binh khí, ngươi tới làm gì? Ngươi mua được Chân Võ Bảo khí cấp bậc kiếm? Trong tay ngươi hai thanh kiếm là nơi nào tới?"

Trương Nhượng Trần cảm giác được không hiểu thấu, không khách khí nói: "Ngươi quản quá rộng đi! Kiếm của ta, liền xem như nhặt được, tựa hồ cũng không mắc mớ gì tới ngươi?"

"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Bát vương tử trầm giọng vừa quát, nói: "Tu luyện của ngươi thiên tư kém, liền thành thành thật thật trong vương cung đợi, chia ra tới làm một chút mất mặt sự tình, bằng không bản vương tử liền thay cha vương đánh gãy hai chân của ngươi."

Trương Nhượng Trần càng ngày càng nghe không hiểu Bát vương tử, trầm giọng nói: "Ngươi có bản sự kia sao?"

Nghe nói như thế, Bát vương tử nao nao, chợt phá lên cười.

Song chương của hắn hợp lại cùng nhau, hoạt động mười ngón tay, cười nói: "Cửu đệ! Hôm nay, bản vương tử liền để ngươi kiến thức một chút cái gì gọi là bản sự?"

Trương Nhượng Trần lố lác mà đứng, ánh mắt bình tĩnh, năm ngón tay bóp cùng một chỗ, chân khí trong cơ thể tại sáu đầu trong kinh mạch vận hành.

Muốn chiến, vậy liền đánh đi!

"Ha ha! Bát vương tử điện hạ, đây là muốn làm gì? Nơi này chính là Thanh Huyền Các, không phải hoàng cung. Cửu vương tử điện hạ là Thanh Huyền Các quý khách, có ai nếu là dám ở Thanh Huyền Các ra tay với hần, nô gia nhưng là muốn quản nha!" Tần Nhã từ kho binh khí bên trong đi tới, trên gương mặt treo một tia nụ cười quyền rũ.

Bát vương tử nhìn thấy Tần Nhã về sau, cũng lộ ra kinh diễm thần sắc, trong lòng có chút rung động.

Nếu không phải Đan Hương Lăng đứng bên cạnh hần, để hần thần kinh một mực kéo căng, không dám làm xuất một chút ô sự tình, nếu không, nhìn thấy Tần Nhã dạng này yêu nữ, hần tuyệt đối không cách nào giống như bây giờ trấn định.

Bát vương tử rời đi ánh mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Nhượng Trần một chút, nói: "Hừ! Vương tộc mặt đều bị ngươi mất hết!"

Theo Bát vương tử, Trương Nhượng Trần căn bản mua không nổi Chân Võ Bảo khí cấp bậc chiến kiếm. Hần có thể có được cái kia hai thanh kiếm, khẳng định là làm Thanh Huyền Các bà chủ tiêu bạch kiếm.

Dùng thân thể của mình phụng dưỡng Thanh Huyền Các bà chủ, đổi lấy tu luyện Võ Đạo tài nguyên.

Kỳ thật, đứng ở một bên Đan Hương Lăng ý nghĩ cùng Bát vương tử cũng kém không nhiều.

"Ai! Đồng dạng đều là Vân Võ Quận Vương nhi tử, vì sao Thất vương tử liền có thể trở thành vô thượng thiên kiêu, mà vị này Cửu vương tử lại cam tâm biến thành một cái phóng đảng nữ nhân đồ chơi? Một cái là trong mây Chân Long, một cái lại là vũng bùn giun!" Đan Hương Lăng nhìn chằm chằm Trương Nhượng Trần nhẹ nhàng lắc đầu, thờ dãi một cái.

Trương Nhượng Trần căn bản không biết Bát vương tử đang nói cái gì, mình đi đến đang ngồi đến bưng, không thêm phí lời với hần, ôm hai thanh chiến kiếm, hướng về Thanh Huyền Các ngoại viện đi đến.

Tần Nhã đã thành tinh, tựa hồ nhìn ra một chút mách khéo, mình bạch Bát vương tử cùng Đan Hương Lăng trong lòng đang suy nghĩ gì!

Nàng gần nhất có chút nhất câu, con mắt lộ ra một tia trong sáng thần sắc, kêu: "Cửu vương tử điện hạ, sau này thường đến! Nô gia khẳng định thật tốt chiêu đãi ngươi! Nếu là muốn khác tài nguyên tu luyện, cứ tới tìm nô gia nha! Ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tứ Ngưu Chi Lực

Trương Nhượng Trần mang theo "Trầm Uyên cổ kiếm" cùng "Thiểm Hồn Kiếm", đi vào Thanh Huyền Các tiền viện, thanh toán xong ba vạn một ngàn mai ngân tệ, liền dẫn hai thanh chiến kiếm một lần nữa trở về hoàng cung.

Từ Di Thiên Điện, tràn đầy tuyết đọng trong sân.

Trương Nhượng Trần tay nâng lấy dài bốn thước kiếm gãy, trong lòng có một cỗ không hiểu cảm xúc.

800 năm trước đi qua, thương hải tang điền, sơn hà biến thiên, cảnh còn người mất, không nghĩ tới liền ngay cả đã từng vô cùng sắc bén Trầm Uyên cổ kiếm cũng gãy mất!

Liền xem như gãy mất Trầm Uyên cổ kiếm, cũng mười phần nặng nề, nếu không phải Trương Nhượng Trần đạt tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ, chưa hẳn có thể đưa nó làm động đậy.

"Trầm Uyên cổ kiếm bên trong Minh Văn quả nhiên toàn bộ đều gãy mất, hiện tại, cũng liền so khác chiến kiếm càng thêm sắc bén mà thôi. Muốn đem trong kiếm thể Minh Văn một lần nữa tục tiếp, khôi phục Trầm Uyên cổ kiếm uy lực, ít nhất cũng phải Ngũ phẩm Luyện Khí Sư mới có thể làm đến. Vân Võ Quận Quốc có Ngũ phẩm Luyện Khí Sư sao?"

Trương Nhượng Trần đem Trầm Uyên cổ kiếm thu vào.

Chuôi kiếm này liền xem như biến thành một khối sắt vụn, hần cũng nhất định phải mang theo trên người. Bởi vì nó có thể thời khắc nhắc nhở mình phải cố gắng tu luyện, chỉ có tu luyện tới đủ cường đại, mới có thể đi tìm Trì Dao Nữ Hoàng báo thù.

Trương Nhượng Trần lại đem tứ giai Chân Võ Bảo khí "Thiểm Hồn Kiếm" lấy ra, tay cầm chuôi kiếm, rút kiếm ra vỏ, hiện ra màu xanh ngọc óng ánh kiếm thể.

Trương Nhược Trần đem chân khí trong cơ thể điều động đi ra, thông qua lòng bàn tay, quán chú đến Thiểm Hồn Kiếm kiểm thể.

Thiểm Hồn Kiếm bên trong, đạo thứ nhất Minh Văn bị chân khí thôi động, hồi phục lại.

Đó là một đạo Lực hệ Minh Văn! Một khi bị chân khí thôi động, liền có thể để Thiểm Hồn Kiếm trọng lượng gia tăng 100 cân.

Thiểm Hồn Kiếm lúc đầu trọng lượng chỉ có 53 cân, đạo thứ nhất Lực hệ Minh Văn khôi phục, kiểm thể trọng lượng trực tiếp đạt tới một trăm năm mươi ba cân.

Trọng lượng tăng mạnh.

Trương Nhược Trần cánh tay hơi run một chút run lên, không thể không một lần nữa ổn định thủ thế.

Coong!

Một kiếm đâm ra đi.

Thế nhưng là, kiếm xu thế lại cũng không tinh chuẩn, tương đương khó khống chế.

Lấy Trương Nhược Trần tu vi hiện tại, thi triển ra Long Tượng Bàn Nhược Chưởng, hoàn toàn chính xác có thể bộc phát ra một đầu Man Ngưu lực lượng. Thậm chí có thể đem nặng ba trăm cân bàn đá giờ lên, ném ra xa mười mét.

Thế nhưng là, vậy cũng là lực lượng trong nháy mắt bộc phát!

Nếu là đổi lại một thanh nặng ba trăm cân chiến kiếm, lấy Trương Nhược Trần tu vi hiện tại, muốn đem chiến kiếm lập tức đều không phải là một chuyện dễ dàng sự tình, chớ nói chi là còn muốn thi triển ra tinh diệu kiếm quyết.

Lấy Trương Nhược Trần tu vi hiện tại, thi triển một trăm năm mươi ba cân nặng kiếm, đã là tự thân có thể tiếp nhận cực hạn.

"Đâm!"

"Chém!"

...

Đi qua rồng rã đến trưa tu luyện, Trương Nhược Trần mới sơ bộ thích ứng Thiểm Hồn Kiếm trọng lượng.

Đương nhiên cũng vẹn vẹn chỉ là sơ bộ thích ứng!

Những cái kia Kiếm Đạo cao thủ, có thể tùy tiện dùng kiếm đâm chết trong vòng ba trượng con muỗi, đem kiếm khống chế được vô cùng tinh diệu, đạt tới "Kiếm Tùy Tâm Tẩu" cảnh giới.

Trương Nhược Trần hiện tại còn xa xa không đạt được một bước kia, cùng những cái kia Kiếm Đạo cao thủ so sánh, hẳn hiện tại còn lộ ra quá vụng về. Kiếm, quá nặng đi!

"Thiểm Hồn Kiếm bên trong hết thầy có bốn đạo Lực hệ Minh Văn, vẹn vẹn chỉ là kích phát ra đạo thứ nhất Lực hệ Minh Văn, Thiểm Hồn Kiếm trọng lượng liền đạt tới một trăm năm mươi ba cân. Nếu là kích phát đạo thứ hai Minh Văn, Thiểm Hồn Kiếm lại đem trở nên đa trọng?"

Trương Nhược Trần điều động chân khí trong cơ thể, tiếp tục quán chú hướng đạo thứ hai Lực hệ Minh Văn.

Thế nhưng là, chân khí trong cơ thể nguyên lai càng mỏng manh, đạo thứ hai Lực hệ Minh Văn nhưng không có may mắn biến hóa, căn bản không có khôi phục dấu hiệu.

Trương Nhược Trần không thể không từ bỏ.

"Bằng vào ta hiện tại chân khí trong cơ thể số lượng, căn bản là không có cách kích hoạt đạo thứ hai Minh Văn, tu vi còn chưa đủ mạnh a!"

Trương Nhược Trần đem rót vào kiểm thể chân khí thu hồi, Thiểm Hồn Kiếm lập tức một lần nữa trở nên chỉ có nặng năm mươi ba cân. Thích ứng một trăm năm mươi ba cân trọng lượng, 53 cân Thiểm Hồn Kiếm, cho Trương Nhược Trần một loại nhẹ nhàng cảm giác.

Sau đó, Trương Nhược Trần lại đem chân khí rót vào Thiểm Hồn Kiếm, đem một đạo Băng hệ Minh Văn kích hoạt.

Thiểm Hồn Kiếm, lập tức tản mát ra một cỗ hàn khí thấu xương, công đến Trương Nhược Trần năm ngón tay hơi tê tê.

"Xoạt!"

Trương Nhược Trần một kiếm vung ra đi, Thiểm Hồn Kiếm mũi kiếm lập tức xuất hiện từng hạt óng ánh bông tuyết. Đó là không khí bên trong nhỏ bé

giọt nước, bị kiếm khí đông kết thành sương hạt.

"Điện hệ Minh Văn!"

"Quang hệ Minh Văn!"

Trương Nhược Trần lại ném thử đem một đạo Điện hệ Minh Văn cùng một đạo Quang hệ Minh Văn kích hoạt.

Điện hệ Minh Văn bị kích hoạt về sau, kiếm thể mặt ngoài lập tức xuất hiện từng sợi thật nhỏ tia điện. Chiến kiếm đâm ra, đơn giản tựa như là một đạo thiểm điện phá không bay ra ngoài, phát ra từng tiếng "Ba ba" bạo hưởng.

Quang hệ Minh Văn bị kích hoạt về sau, Thiểm Hồn Kiếm lập tức bị một tầng màu trắng quang vụ bao khóa, trở nên vô cùng sắc bén. Bạch quang hiện lên, tầng đá lập tức vỡ ra.

Lấy Trương Nhược Trần hiện tại chân khí trong cơ thể số lượng, chỉ có thể chống đỡ lấy một đạo Minh Văn. Sử dụng Lực hệ Minh Văn lực lượng, liền không cách nào sử dụng cái khác tam hệ Minh Văn lực lượng.

Muốn đồng thời kích hoạt hai đạo Minh Văn, nhất định phải cố gắng tu luyện, tăng lên tu vi của mình.

"Cái này 3 vạn mai ngân tệ tiêu đến không oan!"

Trương Nhược Trần đem Thiểm Hồn Kiếm thu hồi vô kiếm.

"Thiểm Hồn Kiếm bên trong hết thảy có 14 đạo Minh Văn, nếu là 14 đạo Minh Văn toàn bộ bị kích hoạt, tứ giai Chân Võ Bảo khí lực lượng mới có thể hoàn toàn bày ra. Ta nhất định phải gấp rút tu luyện mới được!"

Tiến vào Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian, Trương Nhược Trần liền lập tức đem một viên Tụ Khí Đan ăn vào, bắt đầu tu luyện.

"Oanh!"

Tụ Khí Đan tại thể nội nổ tung, hóa thành một đoàn to lớn đan khí.

Sáu đầu kinh mạch lập tức bắt đầu vận chuyển đan khí, chuyển hóa làm chân khí, chứa đựng đến Khí Trì.

Tồn hao hơn nửa ngày thời gian, Trương Nhược Trần mới đưa thể nội đan khí toàn bộ hấp thu, đồng thời luyện hóa.

Trong đó, chỉ có năm tầng đan khí bị hấp thu, chuyển hóa làm chân khí.

Mặt khác năm tầng đan khí, từ trong lỗ chân lông tiêu tán ra ngoài, toàn bộ lãng phí hết!

Nếu là khác võ giả, khẳng định mười phần đau lòng. Dù sao lãng phí năm thành đan khí, thì tương đương với lãng phí 500 mai ngân tệ.

Trương Nhược Trần lại cũng không cảm thấy lãng phí, chẳng qua là cảm thấy chân khí trong cơ thể của mình lại tăng lên không ít. Nếu là tiến hành theo chất lượng tu luyện, cần tồn hao mười ngày trở lên thời gian, mới có thể đạt tới hiện tại hiệu quả.

Phục dụng Tụ Khí Đan, vẹn vẹn chỉ dùng nửa ngày thời gian.

Chỉ là 1000 mai ngân tệ tính là gì?

Ngân tệ không có, còn có thể kiếm lại.

Thời gian lãng phí, liền lừa không trở lại.

Sau đó thời gian, Trương Nhược Trần tuyệt đại đa số thời gian đều tại Thời Không Tinh Thạch bên trong tu luyện.

Sử dụng "Tụ Khí Đan", tăng lên chân khí trong cơ thể số lượng. Sử dụng "Luyện Thể Tán", rèn luyện thân thể.

Trừ cái đó ra, hắn cũng sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Chương cùng Thiên Tâm Kiếm Pháp.

Tại Thời Không Tinh Thạch bên trong tu luyện tháng thứ nhất, Trương Nhược Trần Khí Trì bên trong chân khí số lượng tăng lên gấp năm lần.

Tại Thời Không Tinh Thạch bên trong tu luyện tháng thứ hai, Trương Nhược Trần có thể bộc phát ra "Hai ngư chi lực".

Tại Thời Không Tinh Thạch bên trong tu luyện tháng thứ ba, Trương Nhược Trần Khí Trì chân khí số lượng đạt tới vừa mới đột phá Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ gấp mười lần. Khí Trì bên trong chân khí tu luyện viên mãn, đạt tới Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ cực hạn.

Lúc này, Trương Nhược Trần hoàn toàn có thể bắt đầu mở mới kinh mạch, trùng kích Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị.

Nhưng là, Trương Nhược Trần cũng không có làm như thế, mà là áp chế tu vi của mình, tiếp tục sử dụng "Luyện Thể Tấn" rèn luyện thân thể.

"Bằng vào ta hiện tại thể chất, muốn trùng kích đến Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, nhất định phải lại mở ra bốn đường kinh mạch. Nói cách khác, ta tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, thể nội hết thấy có mười đầu kinh mạch."

Phải biết, tu luyện Nhân cấp hạ phẩm công pháp võ giả, hết thấy cũng chỉ có thể tại thể nội mở ra bảy đầu kinh mạch, coi như tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn, kinh mạch trong cơ thể số lượng vẫn như cũ là bảy đầu.

Có thể tại tiểu cực vị liền mở ra mười đầu kinh mạch, tuyệt đối coi là thiên tài đứng đầu.

Thế nhưng là, Trương Nhược Trần lại cảm thấy còn xa xa không đủ.

Phải biết, hắn ở kiếp trước tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị thời điểm, thể nhưng là hết thấy mở ra mười ba đường kinh mạch.

"Ta hiện tại thể chất mặc dù không cách nào cùng ở kiếp trước so sánh, thế nhưng là ta tin tưởng vững chắc, chỉ cần cố gắng rèn luyện thân thể, muốn tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị mở ra mười một đường kinh mạch, cũng không phải là việc khó."

Trương Nhược Trần một thể này ưu thế lớn nhất liền là có được Thời Không Tinh Thạch, thời gian tu luyện là của người khác gấp ba. Tất nhiên thêm ra gấp hai thời gian, tự nhiên muốn hợp lý lợi dụng, cố gắng tăng lên mình, thậm chí muốn làm đến so sánh với một thể càng thêm ưu tú.

Tại Thời Không Tinh Thạch bên trong tu luyện tháng thứ tư, Trương Nhược Trần thể chất có phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, thi triển ra Long Tượng Bản Nhược quyền, có thể bộc phát ra "Ba ngư chi lực".

Tại Thời Không Tinh Thạch bên trong tu luyện tháng thứ sáu, Trương Nhược Trần lực lượng lần nữa kéo lên, có thể bộc phát ra "Tứ ngư chi lực".

Đạt tới một bước này, Trương Nhược Trần rốt cục cảm giác được thể chất của mình xuất hiện bình cảnh, đạt đến nhục thân cực hạn, còn muốn tăng lên một tia lực lượng đều dị thường gian nan.

Coi như lại tu luyện một năm, cũng không có khả năng tăng lên tới "Năm ngư chi lực".

Tại thời không Linh Tinh bên trong tu luyện nửa năm, ngoại giới cũng liền đi qua hai tháng.

"Có thể tu luyện ra một đầu Man Ngư lực lượng, tại Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ liền xem như trung thượng đẳng cường giả. Chỉ có Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị võ giả, mới có thể tu luyện ra tứ ngư chi lực."

"Ta hiện tại vẫn như cũ là Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ tu vi, cũng đã tu luyện ra tứ ngư chi lực, đủ để cùng đồng dạng Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị võ giả chống lại. Nếu là ta đột phá đến Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, lại có thể bộc phát ra cường đại cỡ nào lực lượng?"

"Hiện tại, thân thể của ta cường độ đã đạt tới hiện giai đoạn cực hạn, có thể bắt đầu trùng kích Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị! Cũng không biết có thể mở ra bao nhiêu đường kinh mạch?"

Vì dự phòng vạn nhất, Trương Nhược Trần hết thấy lấy ra sáu con chứa Tủy Tùy Dịch bình ngọc nhỏ, chỉnh tề đặt ở trước người.

"Nỗ lực a! Tại cùng cảnh giới, mở ra tới kinh mạch càng nhiều, thể chất cùng chiến lực mới càng cường đại. Liều mạng!"

Trương Nhược Trần nắm lên cái thứ nhất bình ngọc nhỏ, đem Tủy Tùy Dịch nuốt vào trong bụng, lập tức bắt đầu mở thứ 7 đường kinh mạch.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiểu Cực Vị

Lấy Trương Nhược Trần hiện tại thể chất cùng thể nội dư thừa chân khí, mở thứ 7 đầu, đầu thứ tám, đầu thứ chín, đầu thứ mười kinh mạch, lộ ra dễ như trở bàn tay.

Vén vén chỉ là tổn hao một ngày thời gian, liền đem năm cái kinh mạch thành công mở ra, xuyên qua toàn thân, hình thành năm cái chu thiên tuần hoàn.

Thế nhưng là, làm hắn bắt đầu mở thứ mười một đường kinh mạch thời điểm, rốt cục cảm giác có chút có hết sức.

Tổn hao ròng rã sáu canh giờ, hắn mới đưa thứ mười một đường kinh mạch thành công mở ra, cả người mệt mỏi hư thoát, toàn thân đều bị mồ hôi ướt đẫm, chân khí trong cơ thể tiêu hao tiếp cận chín thành.

Khi thứ mười một đường kinh mạch thành công mở ra thời điểm, Trương Nhượng Trần thân thể run nhẹ nhẹ một cái.

Chỗ mi tâm, phát ra một tiếng buồn bực thanh âm.

"Oanh!"

Đạt tới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị!

Khí Trì dung lượng, lập tức mở rộng gấp mười lần, trở nên chừng năm mét vuông lớn nhỏ, cùng chân chính hồ nước lớn nhỏ không kém bao nhiêu.

Khí Trì bên trong, chân khí phun trào, mờ mịt một mảnh.

"Quả nhiên! Cái này một thân thể hay là quá yếu, tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị chỉ có thể mở ra mười một đường kinh mạch, nhất định phải nghĩ biện pháp tăng cường thể chất của ta mới được."

Nếu là khác võ giả biết Trương Nhượng Trần thời khắc này ý nghĩ, nhất định phải khóc choáng tại Luyện Võ Tràng không thể.

Phải biết, có thể tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị mở ra sáu đầu kinh mạch, liền đã có thể xưng là thiên tài.

Có thể mở ra tám đầu kinh mạch, liền thuộc về thiên tài đứng đầu.

Mở ra mười đầu kinh mạch, đơn giản liền như là yêu nghiệt, để cùng cảnh giới võ giả chỉ có thể ngưỡng vọng.

Thất vương tử liền là tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị mở ra mười đầu kinh mạch, từ đó danh chấn thiên hạ, tại cùng cảnh giới vô địch, được phong làm Vân Võ Quận Quốc thứ nhất thiên kiêu, đem khác những thiên tài kia quang mang hoàn toàn áp chế xuống.

Đến nay trăm năm, toàn bộ Vân Võ Quận Quốc, cũng chỉ có hắn tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị mở ra mười đầu kinh mạch, lại không người thứ hai.

Đương nhiên, hiện tại nhiều một cái Trương Nhượng Trần!

"Vô luận nói như thế nào, cuối cùng là đạt tới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị! Cũng không biết lực lượng của ta bây giờ đạt tới trình độ gì rồi?"

Trương Nhượng Trần đem trên người dơ bẩn rửa sạch sẽ, thay đổi một kiện trường bào màu xanh lam, từ trong phòng đi ra ngoài.

Hắn định tìm một chỗ không người, khảo thí lực lượng của mình.

Vân Võ Quận Quốc hoàng cung núi vây quanh xây lên, đem ba hòn núi lớn bao khóa tại thành cung bên trong, phân biệt là Quân Sơn, Vương Sơn, Thiên Tử Sơn. Ngoại trừ lít nha lít nhít cung điện thức kiến trúc, cũng có một chút tương đối yên lặng lâm viên cùng thung lũng.

Trương Nhượng Trần cùng Lâm Phi ở lại chính là Tử Di Thiên Điện, tương đương với lãnh cung, cùng chủ dãy cung điện cách xa nhau khá xa.

Đi ra Tử Di Thiên Điện, liền là một chỗ tràn đầy tuyết đọng rừng rậm. Tiếp tục hướng phía trước, chính là trong vương cung ba hòn núi lớn một trong, Quân Sơn.

Đi vào Quân Sơn phía dưới, đã không gặp được nối liền không dứt cung nữ cùng thái giám, liền ngay cả cấm vệ cũng cơ hồ không nhìn thấy.

"Ngay ở chỗ này đi!"

Trương Nhượng Trần dừng bước lại, chuẩn bị khảo thí mình bây giờ lực lượng.

Hai chân của hắn có chút uốn lượn, tương tự một cái trung bình tấn, lại như là một cái cự tượng ngao nghễ đứng ở trong tuyết.

Hai chân giẫm lên bộ pháp, không ngừng đánh ra chương ấn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Long Tượng Bàn Nhược Chương thứ nhất chương, Vạn Tượng Trì Địa!"

Trương Nhượng Trần hai chân đạp một cái, toàn thân xương cốt cùng cơ bắp hoàn toàn kéo căng, sau đó đột nhiên kích xạ ra ngoài, một chương đánh vào trên vách đá.

"Bành!"

Trên vách đá, nứt ra từng đạo khe hở, khe hở không ngừng mở rộng.

Cao năm mét vách đá, ầm vang sụp đổ xuống tới.

Trương Nhượng Trần giẫm lên bộ pháp, hồi hải hướng về sau rút lui, tránh cho bị sụp đổ xuống đá vụn đập trúng thân thể.

"Một chiêu này lực bộc phát, không sai biệt lắm tương đương với tám ngưu lực!" Trương Nhượng Trần khẽ gật đầu.

Phổ thông Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị võ giả, chỉ có thể bộc phát ra tứ ngưu chi lực mà thôi.

Hắn mới vừa vận đột phá Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, liền có thể bộc phát ra tám ngưu chi lực, đã coi như là coi như không tệ. Theo tu vi làm sâu sắc, có thể sức mạnh bùng lên khẳng định càng thêm cường đại.

"Lại đến thử một lần kiếm pháp!"

Trương Nhượng Trần từ Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian bên trong đem Thiểm Hồn Kiếm lấy ra, nắm trong tay, đem chân khí rót vào kiếm thể.

"Xoạt!"

Đạo thứ nhất Lực hệ Minh Văn bị kích hoạt, Thiểm Hồn Kiếm trọng lượng, lập tức đạt tới một trăm năm mươi ba cân.

Sau đó, đạo thứ hai Băng hệ Minh Văn cũng bị kích hoạt, một cỗ hàn khí thấu xương từ trong kiếm thể phát ra, làm không khí chung quanh cũng hơi trở nên băng hàn mấy phần.

Lấy Trương Nhượng Trần tu vi hiện tại, đồng thời kích hoạt hai đạo Minh Văn, cũng đã là cực hạn!

Gần nhất nửa năm, Trương Nhượng Trần cũng không hoàn toàn đều là tại luyện thể, rất nhiều thời gian kỳ thật tổn hao tại tu luyện "Thiên Tâm Kiếm Pháp" cùng "Long Tượng Bàn Nhược Chương" phía trên.

Công pháp, luyện thể, võ kỹ, ba cái thiếu một thứ cũng không được.

Thiên Tâm Kiếm Pháp, Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp, trọn bộ kiếm pháp tổng cộng chia làm mười hai chiêu.

Mỗi một chiêu kiếm pháp đều vô cùng tinh diệu, ẩn chứa nhiều loại biến chiêu, xa xa không phải Nhân cấp kiếm pháp có thể so sánh với.

Hoàng Cực Cảnh võ giả muốn đem Thiên Tâm Kiếm Pháp tu luyện thành công, tuyệt đối phải tiêu tốn rất nhiều thời gian. Cho dù là tu luyện trong đó một chiêu kiếm pháp, cũng phải hao phí mấy tháng khổ công mới được.

Trương Nhượng Trần nương tựa theo đã từng tu luyện qua Thiên Tâm Kiếm Pháp ký ức, hao tốn thời gian nửa năm, cũng mới tu luyện thành công trong đó ba chiêu kiếm pháp.

Một trăm năm mươi ba cân nặng Thiểm Hồn Kiếm, tại Trương Nhượng Trần trong tay, tựa như không có bất kỳ cái gì trọng lượng, vận dụng mười phần thành thạo, như là biến thành thân thể một bộ phận.

Cánh tay khẽ động, kiếm, đã động trước.

"Thiên Tâm Chỉ Lộ!"

Trương Nhượng Trần cánh tay phải vừa nhấc, một kiếm vung chém ra đi.

Trong không khí, lập tức xuất hiện một đạo chói tai âm thanh xé gió, một đạo kiếm khí bay ra ngoài.

"Xoạt!"

Trên mặt đất, lưu lại một đạo dài bảy mét, ba thước sâu hàn băng vết kiếm. Vết kiếm đi qua địa phương, cây cỏ đứt từng khúc, tảng đá vỡ ra, trên mặt đất đều lưu lại một đạo chính tề vết cắt.

Tựa như là một đầu kiếm lộ!

"Thiên Tâm Phá Mai!"

Trương Nhượng Trần cánh tay lắc một cái, một kiếm đâm ra đi!

Thiểm Hồn Kiếm hóa thành một đạo màu lam chi riêng toa, xuất hiện bảy đạo huyền ảnh, tựa như là bảy thanh kiếm đồng thời đâm ra đi.

Đâm vào trên vách đá thời điểm, bảy đạo kiếm ảnh mũi kiếm hội tụ ở một điểm, phát ra "Đỉnh đỉnh" thanh âm

Trên vách đá, lưu lại bảy cái thật nhỏ lỗ kiếm, toàn bộ đều là dùng mũi kiếm đâm ra. Bảy cái lỗ kiếm, sắp xếp thành một đóa hoa mai hình dạng.

Thiên Tâm Phá Mai —— phá không phải hoa mai mai, mà là mi tâm lòng này.

Một kiếm đâm ra đi, tại đối phương mi tâm lưu lại bảy cái thật nhỏ lỗ kiếm, tựa như tại đối phương mi tâm in lên một đóa huyết sắc hoa mai.

Chỉ có đem kiếm ý tu luyện tới "Kiếm Tùy Tâm Tẩu" cảnh giới, mới có thể đem một chiêu này tu luyện thành công.

Kiếm ý cảnh giới, chia làm tam trọng: Kiếm Tùy Tâm Tẩu, Kiếm Tâm Thông Minh, Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Trương Nhượng Trần hiện tại liền là "Kiếm Tùy Tâm Tẩu" cảnh giới, coi như cách "Kiếm Tâm Thông Minh" cũng chênh lệch không xa.

Ngoại trừ "Thiên Tâm Chi Lộ" cùng "Thiên Tâm Phá Mai" hai chiêu kiếm pháp, Trương Nhượng Trần còn tu luyện thành công một chiêu phòng ngự tính kiếm pháp —— "Thiên Tâm Kiếm Chung" !

"Thiên Tâm Kiếm Chung!"

Trương Nhượng Trần đem chân khí trong cơ thể liên tục không ngừng rót vào Thiểm Hồn Kiếm, gió kiếm chặn lại, kiếm khí lập tức ngưng tụ thành một ngưng màu lam nhạt chuông lớn hư ảnh. Chuông lớn hư ảnh, hồi hải xoay tròn, đem Trương Nhượng Trần thân thể bao khóa tại kiếm chuông bên trong.

Một khi thi triển ra một chiêu này kiếm quyết, đủ để ngăn trở Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả một kích toàn lực. Trừ phi vị kia Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả cũng tu luyện Linh cấp kiếm pháp, mới có thể phá vỡ Trương Nhượng Trần một chiêu này phòng ngự tính kiếm pháp.

Thiên Tâm Chi Lộ!

Thiên Tâm Phá Mai!

Thiên Tâm Kiếm Chung!

Trương Nhượng Trần không ngừng thi triển ra ba chiêu kiếm pháp, dùng cái này đến lĩnh ngộ "Kiếm Tâm Thông Minh" kiếm ý cảnh giới. Đương nhiên, muốn đạt tới "Kiếm Tâm Thông Minh", cũng không phải một sớm một chiều có thể làm đến.

Thẳng đến đem chân khí trong cơ thể hao hết, Trương Nhượng Trần mới một lần nữa trở về Tử Di Thiên Điện.

"Còn có mười ba ngày, liền là cuối năm khảo hạch, tranh thủ đề tu vi lại đề thăng một chút."

Trương Nhượng Trần xếp bằng ở Thời Không Bí Điện, lại đem một viên Tụ Khí Đan phục tiến miệng bên trong, toàn lực tu luyện.

Cách cuối năm khảo hạch thời gian càng ngày càng gần, Vân Võ Quận Quốc Vương tử cùng quận chúa toàn bộ đều tại khuê chiêng gõ trống tu luyện, muốn tại cuối năm khảo hạch thời điểm một tiếng hét lên làm kinh người, rực rỡ hào quang.

Cuối năm khảo hạch, chỉ có 20 tuổi trở xuống Vương tộc tử tôn cùng vương thân quốc thích mới có thể tham gia, dùng cái này đến gia tăng người tuổi trẻ động lực, tăng lên người tuổi trẻ cạnh tranh với nhau lực.

Hướng chút năm, Trương Nhượng Trần ngay cả tham gia cuối năm khảo hạch cơ hội đều không có, chỉ có thể đứng tại dưới đài quan sát. Mỗi đến lúc này, liền là hấn cùng Lâm Phi khó chịu nhất, khó xử nhất thời điểm.

Năm nay, có lẽ sẽ trở nên không giống.

Trương Nhượng Trần đang cố gắng tiến bộ thời điểm, khác những cái kia Vương tử cùng quận chúa cũng tại tiến bộ.

Trương Nhượng Trần cùng Lâm Phi đã từng ở lại Ngọc Sáu Cung, một gian căn phòng hoa lệ bên trong, truyền ra Bát vương tử Trương Tế tiếng cười to: "Ha ha! Rốt cục đột phá Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị cảnh giới đỉnh cao, hiện tại rất có thể đã đạt tới trung cực vị."

Tiêu Phi trên mặt lộ ra một tia vui mừng, tán thán nói: "Tốt! Tề nhi, lấy ngươi bây giờ tu vi, mặc dù còn không cách nào cùng Ngũ vương tử cùng Lục vương tử so sánh, nhưng là, chỉ ít phụ vương của ngươi có thể nhìn thấy tiến bộ của ngươi, đến lúc đó khẳng định sẽ có ban thưởng ban thưởng."

Bát vương tử nhẹ gật đầu, lấy tu vi của mình, hoàn toàn chính xác cùng Ngũ vương tử, Lục vương tử kém đến rất xa.

Lục vương tử tại năm ngoài cuối năm khảo hạch thời điểm, chính là Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị cảnh giới đỉnh cao, hiện tại rất có thể đã đạt tới trung cực vị.

Về phần Ngũ vương tử liền càng thêm lợi hại, nghe nói, đã đột phá đến đại cực vị.

Bát vương tử cười lạnh, nói: "Dù sao đã có người hạng chót, đến lúc đó, có hấn tồn tại, sẽ chỉ đem ta tôn lên càng thêm ưu tú."

"Ngươi nói là Cửu vương tử? Hấn không phải mới mở ra võ đạo ẩn ký không bao lâu, đoán chừng ngay cả tẩy tủy trùng mạch cũng còn không có hoàn thành, hấn là sẽ không tham gia cuối năm khảo hạch." Tiêu Phi nói.

"Hắc hắc! Tham gia hay không tham gia nhưng không phải do hấn." Bát vương tử khoe miệng có chút nhất câu, trên mặt lộ ra một vòng khinh thường cười lạnh.

Chương 17: Vân Võ Quận Vương

Lâm gia, Diễn Võ Trường

"Thiên Tâm Chi Lộ!"

Lâm Ninh San năm ngón tay nắm vuốt một thanh tinh huy bảo kiếm, một kiếm vung chém ra đi, trong không khí, lập tức hình thành một đạo kiếm khí, trên mặt đất lưu lại một đầu dài bảy mét kiếm lộ.

Cứng rắn phiến đá bên trên, hình thành một đạo thật sâu kiếm khe hở.

"Ba ba!"

Lâm Phụng Tiên hai tay đánh ra, đi vào Diễn Võ Trường, cười nói: "San nhi, người trên kiếm đạo thiên phú, thật là làm cho vi phụ nhìn mà than thở. Vén vện chỉ dùng không đến ba tháng, liền đem một chiêu Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp tu luyện thành công. Bằng vào một chiêu này kiếm pháp, khẳng định có thể tại cuối năm khảo hạch thời điểm đánh đầu thắng đó, trở thành chói mắt nhất một cái kia."

Lâm Ninh San nói: "Đó cũng là bởi vì ta đã sớm tu luyện tới 'Kiếm Tùy Tâm Tẩu' cảnh giới, đối Kiếm Đạo có rất sâu nhận biết, cho nên mới có thể tại ngắn như vậy thời gian bên trong, đem một chiêu này kiếm pháp tu luyện thành công."

Lâm Phụng Tiên nhẹ gật đầu, nói: "Toàn bộ Vương thành, tại trước 20 tuổi, có thể đem kiếm ý tu luyện tới 'Kiếm Tùy Tâm Tẩu' cảnh giới thiếu niên thiên tài, tuyệt đối không đến mười cái. Người bây giờ mới 15 tuổi mà thôi, thành tựu tương lai bất khả hạn lượng."

Lâm Phụng Tiên rồi đi Luyện Võ Trường, Lâm Ninh San tiếp tục tu luyện kiếm pháp.

Mười ba ngày thời gian, rất nhanh liền đi qua.

Ngoại giới mười ba ngày, tại Thời Không Tinh Thạch bên trong, liền là ba mươi chín ngày.

Được sự giúp đỡ của Tụ Khí Đan, Trương Nhược Trần cuối cùng từ Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị sơ kỳ, đạt tới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị đỉnh phong. Khí Tri bên trong chân khí số lượng là mười ba ngày trước gấp mười lần, lần nữa tu luyện viên mãn.

Hắn hiện tại, tiện tay một quyền đánh đi ra, liền là mười ngũ chi lực.

Nếu là thi triển Long Tượng Bàn Nhược quyền, mượn nhờ võ kỹ tăng phúc, thậm chí có thể bộc phát ra 16 ngũ chi lực.

Đồng dạng tiểu cực vị võ giả, có thể bộc phát ra tứ ngũ chi lực.

Trung cực vị võ giả, có thể bộc phát ra chín ngũ chi lực.

Đại cực vị võ giả, có thể bộc phát ra 16 ngũ chi lực.

Nói cách khác, Trương Nhược Trần mặc dù chỉ là tiểu cực vị đỉnh phong tu vi, lại có thể bộc phát ra cùng đại cực vị võ giả chống lại lực lượng.

Trương Nhược Trần cũng không có đi trùng kích trung cực vị, bởi vì, coi như hắn hiện tại đạt tới trung cực vị, cũng nhiều nhất chỉ có thể ở thể nội mở ra 16 đường kinh mạch.

Phải biết, hắn ở kiếp trước ở chính giữa cực vị thời điểm, thể nhưng là mở ra 20 đường kinh mạch.

"Nhất định phải nghĩ biện pháp tăng lên thể chất, nếu là thua ở hàng bắt đầu bên trên, tương lai lấy cái gì đi cùng Tri Dao Nữ Hoàng chống lại?"

Trương Nhược Trần từ trong phòng đi ra ngoài, liền trông thấy Vân Nhi đứng ở ngoài cửa.

"Vân Nhi tỷ tỷ, hôm nay liền là cuối năm khảo hạch thời gian?" Trương Nhược Trần nói.

"Đúng a!"

Vân Nhi nhẹ gật đầu, có vẻ hơi khẩn trương, nói: "Cửu vương tử diện hạ, người cũng phải cẩn thận, nghe nói Bát vương tử đã đột phá đến Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị. Hắn nếu là biết, người bây giờ cũng là một vị võ giả, khẳng định sẽ tận lực tranh đoạt người."

"Không sao! Cũng không phải là bao lớn sự tình!" Trương Nhược Trần nhàn nhạt cười cười, lại hỏi: "Hôm nay, mẫu thân cũng sẽ đi quan sát cuối năm khảo hạch a?"

"Lâm Phi nương nương khẳng định là muốn đi, nhưng là, nàng nhưng lại không biết người muốn tham gia cuối năm khảo hạch." Vân Nhi trong lòng thầm nghĩ, nếu là Lâm Phi nương nương biết Cửu vương tử điện hạ đã trở thành một tên võ giả, khẳng định sẽ khá cao hứng.

"Cửu vương tử điện hạ, Vân Nhi giúp người thay đổi hoàng áo măng bào, hiện tại liền có thể đi Vương Sơn Vương tộc võ tràng." Vân Nhi nói.

Lúc này, Trương Nhược Trần mới nhìn rõ Vân Nhi nâng ở trong tay đồng chất khay, trong mâm chính tề chồng lên một bộ thêu lên bốn trảo cự mãng màu vàng kim trường bào, phát quan, đai lưng ngọc, kim giày.

Tại Vân Võ Quận Vương, chỉ có Vương tử mới có thể mặc hoàng áo măng bào, quận chúa mặc thì là hoàng tước bào.

Đi qua gần nhất ba tháng tu luyện, luyện thể, Trương Nhược Trần hình thể và khí chất sớm đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, không còn giống đã từng như thể suy yếu bệnh trạng, mà là cho người ta một loại thiếu niên khí khái hào hùng.

Mặc vào hoàng áo măng bào, đeo lên phát quan, cả người khí chất lại là biến đổi, đơn giản tựa như tựa như cá chép vượt Long Môn, nhãn ưng hóa Côn Bằng, cho người ta một loại cao quý không tả nổi cảm giác.

"Cửu vương tử điện hạ, người... Người thật so bất luận cái gì Vương tử đều muốn càng giống một vị Vương tử!" Vân Nhi nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần phương tâm không ngừng nhảy, kim lòng không được bị Trương Nhược Trần trên thân phát ra khí chất hấp dẫn lấy, trên gương mặt hiện ra hai bờ đỏ ửng.

Trương Nhược Trần cười cười nói: "Vân Nhi tỷ tỷ, chúng ta đi Vương tộc võ tràng đi!"

Vân Nhi khẽ gật đầu, nói: "Lâm Phi nương nương đã trước một bước tiến đến cho Đại vương thỉnh an, chúng ta cũng mau mau đi qua, miễn cho đi trễ, những cái kia Tàn phi cùng Vương tử lại phải loạn tước cái lưỡi."

Wang tộc võ tràng, xây dựng ở Vương Sơn phía dưới.

Cuối năm khảo hạch là gần với tế tự đại điển Vương tộc thịnh hội, liền ngay cả Vân Võ Quận Vương cũng đình chỉ bề quan, tự mình tham gia cuối năm khảo hạch.

Wang tử, quận chúa, Tàn phi, tại sắc trời còn chưa có sáng mở thời điểm, liền trước một bước đuổi tới Vương tộc võ tràng chờ đợi Vân Võ Quận Vương giả lâm.

Vân Võ Quận Vương ngồi tại võ tràng bên trong cao nhất vị trí bên trên, nhìn qua khoảng 40 tuổi, giữ lại hai phiến chính tề sợi râu, tản mát ra một cỗ không gian tự uy khí thế. Hân hướng về những cái kia Vương tử cùng quận chúa nhìn thoáng qua, cười nói: "Thật nhi, chưa có trở về sao?"

Wang hậu ngồi tại Vân Võ Quận Vương bên cạnh, nói: "Đại vương, nửa tháng trước, Thất vương tử liền phái người đưa về một phong thư, bởi vì gặp được một kiện chuyện trọng yếu, tạm thời về không được. Lại nói, lấy Thất vương tử tu vi Võ Đạo, tham gia cuối năm khảo hạch đã không có ý nghĩa!"

Vân Võ Quận Vương có chút thất vọng, nói: "Thật nhi không thể tham gia cuối năm khảo hạch, năm nay không khỏi ít đi rất nhiều chờ mong."

Bát vương tử mẹ đẻ Tiêu Phi, đi về phía trước ra một bước, nói: "Đại vương, Thất vương tử không thể tham gia cuối năm khảo hạch, nhưng là, Cửu vương tử năm nay lại có thể tham gia."

"Nha! Cửu nhi?" Vân Võ Quận Vương ánh mắt hướng về Lâm Phi chăm chăm đi qua.

Tiêu Phi cười nói: "Ba tháng trước, Cửu vương tử liền mở ra Thần Võ Ấn Ký."

"Thật sao? Ha ha! Lâm Phi, dạng này tin tức tốt, người vì sao không có ngay đầu tiên nói cho bản vương?" Vân Võ Quận Vương tâm tình thật tốt. Dù sao, Cửu vương tử cũng là hân con ruột, cũng là một cái duy nhất không có mở ra Thần Võ Ấn Ký Vương tử.

Chính vị Vương tử, toàn bộ mở ra Thần Võ Ấn Ký, Vân Võ Quận Vương tự nhiên hết sức cao hứng.

Lâm Phi nhẹ nhàng cắn môi, thấp giọng nói: "Cửu vương tử mới vừa vận mở ra Thần Võ Ấn Ký mà thôi, không dám kinh động Đại vương."

Vân Võ Quận Vương nói: "Chỉ cần Cửu nhi có thể mở ra Thần Võ Ấn Ký, liền là một kiện đáng giá ăn mừng sự tình. Coi như thành tựu tương lai có hạn, cũng chung quy là một tên so với người bình thường cường đại võ giả. Cửu nhi ở đâu? Còn không gọi hân đi ra gặp bản vương."

Bát vương tử cười lạnh, "Tất cả mọi người đến đông đủ, Cửu đệ lại chậm chạp không đến, ngân ngân, mở ra Thần Võ Ấn Ký liền là không giống, phải đoàn thật là lớn."

Đúng lúc này, Trương Nhược Trần mặc hoàng áo măng bào, từ cao cao dưới thềm đá phương đi tới, nói: "Chim sáo, người dạng này ở sau lưng nói người nói xấu thật được không?"

Trương Nhược Trần lộ ra khí vũ hiên ngang, đi đến Bát vương tử trước người, ánh mắt sắc bén nhìn trừng hân một cái.

Bát vương tử nắm chặt lấy nắm đấm, lộ ra mùi phản phẫn nộ, trước kia Trương Nhượng Trần nào dám lấy dạng này giọng điệu nói với hắn lời nói? Thật sự là vô pháp vô thiên!

Trương Nhượng Trần run lên ống tay áo, hướng về phía trước đi đến, hướng về ngai ở phía trên Vân Võ Quận Vương nhìn thoáng qua, chấp tay cúi đầu, nói: "Bái kiến Đại vương!"

Nghe được Trương Nhượng Trần đối Vân Võ Quận Vương xưng hô, ở đây tất cả mọi người kinh sợ.

Chỉ một thoáng, bầu không khí trở nên có chút tức sát, tất cả mọi người nín thở, thở mạnh cũng không dám một cái.

Vân Võ Quận Vương nhìn chằm chằm phía dưới Trương Nhượng Trần, nói: "Người gọi ta 'Đại vương'?"

Vương hậu hừ lạnh một tiếng, nói: "Cửu vương tử, người tốt gan to, đây là muốn không nhận người phụ vương rồi?"

"Đồng!"

Lâm Phi sợ mất mật, lập tức quỳ trên mặt đất, vội vàng giải thích nói: "Đại vương, Trần Nhi khẳng định là nhất thời sơ sẩy, mới có thể gọi sai."

"Ta không có để cho sai!"

Trương Nhượng Trần lổm lổm mà đứng, thân thể đứng nghiêm, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm Vân Võ Quận Vương, nói: "Làm cha người, nhất định có thể dạy con hắn. Xin hỏi Đại vương, ta từ nhỏ người yếu nhiều bệnh, làm phụ thân, người dạy qua ta cái gì? Đã giúp ta cái gì? Quan tâm tới ta sao?"

"Làm chồng người, tất có ân nghĩa, tình nghĩa, đạo nghĩa. Xin hỏi Đại vương, mẫu thân của ta tại bị Vương hậu trượng trách thời điểm, người đối nàng nhưng có tình nghĩa? Ba năm qua, mẫu thân có thụ ức hiếp, người đối nàng ân nghĩa ở đâu? Ta cùng mẫu thân tại trời đông giá rét đêm khuya bị đuổi ra chỗ ở, bị ép dọn đi Thiên Điện, giống như bị đánh nhập lãnh cung, xin hỏi nghĩa ở đâu?"

"Tất nhiên không thể vì người cha, lại không thể làm chồng, xin hỏi một câu, ta gọi một tiếng Đại vương, chẳng lẽ có sai sao?"

Lần thứ nhất có người dám lấy giọng như thế đối Vân Võ Quận Vương nói chuyện, chung quanh đã dọa quỳ một mảng lớn. Những cung nữ kia cùng thái giám quỳ trên mặt đất, toàn bộ không ngừng run rẩy.

Giờ phút này, Vân Võ Quận Vương sắc mặt mười phần lạnh nhạt trầm xuống, hướng về ngai ở bên cạnh Vương hậu nhìn thoáng qua, trầm giọng nói: "Ai ra lệnh? Là ai đem bọn hắn tiến đến Thiên Điện?"

Vương hậu bình tĩnh như trước ngai ở chỗ đó, ánh mắt hướng Bát vương tử cùng Tiêu Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm một chút.

"Đồng! Đồng!"

Bát vương tử cùng Tiêu Phi lập tức quỳ trên mặt đất, toàn thân như nhũn ra, mồ hôi lạnh không ngừng từ cái trán toát ra.

"Là... Là thần... Thần thiếp!" Tiêu Phi thanh âm có chút phát run.

Mặc dù là Vương hậu ra lệnh, thế nhưng là, Tiêu Phi nào dám đem Vương hậu khai ra?

Vân Võ Quận Vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Một mình người?"

Tiêu Phi hướng về bên cạnh Bát vương tử nhìn thoáng qua, cắn chặt hàm răng, nói: "Chỉ có thần thiếp một người!"

"Tốt a! Đã người muốn một người đem trách nhiệm gánh xuống đến, như vậy sau này người liền một người đi Từ Di Thiên Điện ở lại đi!" Vân Võ Quận Vương nói.

Nghe nói như thế, Tiêu Phi liền biết mình là thật bị đánh nhập lãnh cung, sau này lại khó có xoay người cơ hội, toàn thân mềm nhũn, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Phi bị khiêng xuống đi về sau, Vân Võ Quận Vương từ trên chỗ ngồi đứng lên, cùng Trương Nhượng Trần bốn mắt nhìn nhau, nói: "Xem ra người đã hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, trở thành một tên chân chính vô gia, hoàn toàn chính xác trở nên cùng trước kia không đồng dạng! Tốt! Xong người cái này một phần khó được huyết tính, hôm nay, bản vương liền phá lệ tha thứ người một lần. Người có muốn hay không tham gia cuối năm khảo hạch?"

Trương Nhượng Trần trong ánh mắt mang theo thần sắc kiên định, không kiêu ngạo không tự ti mà nói: "Đương nhiên muốn tham gia!"

"Tốt! Ha ha! Không hổ là bản vương dòng dõi, có dũng khí!" Vân Võ Quận Vương cao giọng cười to một tiếng.

Đây là một cái lấy võ vi tôn thế giới, cường giả chân chính, muốn liền là ba miệng khí, một ngụm kiên cường, một ngụm cốt khí, một ngụm ngạo khí.

Nếu là hôm nay Trương Nhượng Trần biểu hiện được sợ hãi rụt rụt, sợ cái này sợ cái kia, coi như mở ra Thần Võ Ấn Ký, Vân Võ Quận Vương cũng sẽ không thức hắn.

Quỳ trên mặt đất Bát vương tử, thật chặt bóp tại năm ngón tay, ánh mắt âm độc nhìn chăm chăm Trương Nhượng Trần, trong lòng thầm nghĩ, "Trương Nhượng Trần, ngươi bây giờ liền thỏa thích đắc ý đi! Tại cuối năm khảo hạch võ tròng bên trên, ta nhất định phải hung hăng đưa ngươi giẫm tại dưới chân, để ngươi rõ ràng nhận thức đến, ai mới là cường giả chân chính!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cuối Năm Sát Hạch

Nhìn thấy Vân Võ Quận Vương vậy mà không có xử phạt Trương Nhượng Trần, ngược lại xử phạt Tiêu Phi, Lâm Phi thật dài thở dài một hơi, lập tức đem Trương Nhượng Trần kéo đến một bên.

Lâm Phi vẫn như cũ có chút không dám tin tưởng vừa rồi phát sinh hết thảy, nói: "Trần Nhi, ngươi thật đã trở thành một tên chân chính võ giả?"

"Đúng!" Trương Nhượng Trần nhẹ gật đầu, không còn giấu diếm.

"Ngươi mới vừa vạn trở thành một tên võ giả, liền đi tham gia cuối năm khảo hạch, vạn nhất gặp được nguy hiểm làm sao bây giờ?" Lâm Phi có chút lo lắng.

Trương Nhượng Trần nói: "Coi như không hề làm gì, chẳng lẽ liền sẽ không gặp được nguy hiểm? Mẫu thân, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ hết sức nỗ lực, lượng sức mà đi."

Chỉ có tuổi tác tại 20 tuổi trở xuống thiếu niên võ giả, mới có thể tham gia cuối năm khảo hạch.

Vân Võ Quận Vương hết thảy có chín cái nhi tử cùng mười ba cái nữ nhi.

Ngũ vương tử, Lục vương tử, Thất vương tử, Bát vương tử, Cửu vương tử tuổi tác đều tại 20 tuổi trở xuống, ngoại trừ không tại Vương thành Thất vương tử, mặt khác bốn vị Vương tử đều là sẽ tham gia khảo hạch.

Ngoại trừ trực hệ Vương tử cùng quận chúa, những cái kia vương thân quốc thích gia tộc cũng sẽ riêng phần mình chọn lựa ra ba tên ưu tú nhất thiếu niên võ giả, tham dự vào cuối năm trong khảo hạch. Tỉ như, Lâm gia.

Những cái kia vương thân quốc thích đã nhao nhao chạy đến, tụ tập tại Vương tộc võ tròng bên ngoài, hình thành từng cái trận doanh.

Trong vương thành, một chút trọng yếu đại nhân vật, tỉ như, Địa Cục Cảnh Võ Đạo cường giả, tông môn tông chủ, cỡ lớn gia chủ gia chủ, cũng thu đến thư mời, đi vào Vương tộc võ tròng xem lễ.

"Bà chủ, những năm qua Vương tộc thư mời cũng đưa đến Thanh Huyền Các, thế nhưng là ngươi cho tới bây giờ đều không có đi qua. Năm nay, ngươi tính thế nào đi xem lễ?" Mặc Hàn Lâm đi theo Tàn Nhã đằng sau, có chút không hiểu hỏi.

Tuy là trời đông giá rét, Tàn Nhã lại mặc một thân ủng đồ sắc sảo váy dài, lộ ra hai cái tuyết trắng cánh tay ngọc, tính / cảm giác xương quai xanh, thật giống như căn cứ cảm giác không thấy rét lạnh.

Tàn Nhã trong đôi mắt mang theo vài phần mỉa mai cười, bờ môi hồng nhuận phơn phớt mà óng ánh, nói: "Gặp cảm thấy hứng thú người, tự nhiên cũng liền muốn đối với hắn hiểu rõ hơn một chút."

"Bà chủ nói là Cửu vương tử?" Mặc Hàn Lâm nói.

"Ha ha! Ngoại trừ hắn, còn có người khác sao?" Tàn Nhã cười nói.

Hai tháng trước, Trương Nhượng Trần đi qua Thanh Huyền Các về sau, Tàn Nhã liền phái người chuyên môn điều tra hắn.

Đề Tàn Nhã giật mình là, một cái kia tâm chí kiên định thiếu niên trước kia 16 năm, vậy mà không có mở ra Thần Võ Ấn Ký, chỉ là một người bình thường. Mà lại, hắn còn người yếu nhiều bệnh, lâu dài bị bệnh liệt giường.

Thậm chí, nàng còn tra được Trương Nhượng Trần trong vương cung thâm tình cảnh, Lâm Phi cùng Lâm gia ân oán, chờ một chút.

Thế nhưng là, dạng này một thiếu niên, vậy mà tốn hao 10 vạn mai ngân tệ từ Thanh Huyền Các mua đi đại lượng đan dược và hai kiện Chân Võ Bảo khí.

Hắn là nơi nào tới lượng lớn ngân tệ?

Trên người hắn đến cùng có cái gì bí mật?

Theo Tần Nhã, vị kia bị đám người xem thường Cửu vương tử, đơn giản toàn thân đều là mê, để nàng suy nghĩ không thấu.

Tại lòng hiếu kỳ điều khiển, nàng dự định tự mình đi xem lễ cuối năm khảo hạch, muốn xem một chút Trương Nhược Trần trên thân đến cùng còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật?

"Bà chủ, người thế mà cũng tới Vương tộc vô tràng rồi? Thật sự là ngoài dự liệu." Lâm Phụng Tiên xa xa liền nhìn thấy mặc một thân ửng đỏ váy dài Tần Nhã, chủ động hướng đối phương chào hỏi.

Ở trong mắt Lâm Phụng Tiên, Tần Nhã cũng là một cái thập phần thần bí nữ nhân.

Hắn chỉ là xa xa thấy qua Tần Nhã một lần, cũng không tính quen thuộc. Thế nhưng là hắn biết đối phương nắm giữ lấy khổng lồ tài lực, đủ để ảnh hưởng toàn bộ Vương thành kinh tế vận hành, tuyệt đối không phải một cái tương đương nữ nhân đơn giản.

Nghe nói, Võ Thị bên trong, mười cái chương quỹ bên trong liền có năm cái đang giúp nàng làm việc.

Chỉ bất quá, bà chủ nhất quán đều là Thần Long không thấy thân đuôi, cho dù là một đại gia tộc gia chủ muốn gặp nàng một mặt cũng tương đương khó.

Nếu là có thể cùng nàng kết giao, đối Lâm gia tới nói, chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Tần Nhã hướng về Lâm Phụng Tiên nhìn thoáng qua, đôi mắt hơi nhíu, nói: "Các hạ là?"

Mặc Hàn Lâm thấp giọng nói ra: "Bà chủ, hắn là Lâm gia gia chủ, Lâm Phụng Tiên."

"Lâm gia? Nha! Có chút ý tứ!" Tần Nhã ánh mắt sáng lên, lập tức lộ ra nụ cười ưu nhã, nói: "Nguyên lai là Lâm gia gia chủ, thất lễ, thất lễ!"

Lâm Phụng Tiên không nghĩ tới Tần Nhã lại là một cái tốt như vậy nói chuyện nữ nhân, cười nói: "Hai năm trước, Lâm mỗ đi Thanh Huyền Các mua sắm một nhóm đan dược thời điểm, từng cầu kiến qua bà chủ. Chỉ tiếc bà chủ lúc đương thời việc gấp muốn ra cửa, Lâm mỗ cũng vèn vèn chỉ là xa xa nhìn bà chủ một chút. Hai năm qua đi, bà chủ trở nên càng thêm mỹ lệ!"

"Hai năm trước..."

Tần Nhã hoàn toàn không có ấn tượng, nhưng là, trên mặt vẫn như cũ treo tiếu dung.

Nàng hướng về Lâm Phụng Tiên sau lưng những Lâm gia kia võ giả nhìn sang, ánh mắt chăm chú vào Lâm Ninh San trên thân, nói: "Vị này hẳn là Lâm gia Nhị tiểu thư a? Thật sự là một vị tiểu mỹ nhân, để nô gia đều cảm giác được mặc cảm."

Lâm Ninh San đứng sau lưng Lâm Phụng Tiên, mặc như tuyết áo trắng, tóc xanh chập chờn, dáng người mềm nhỏ, dung nhan thanh lệ mà tinh xảo, đơn giản liền là một vị tiêu chuẩn tiểu mỹ nhân.

Nhưng là muốn nói bà chủ mỹ mạo không bằng nàng, nhưng cũng là chưa hẳn.

Chỉ có thể nói, đều có các khí chất.

"Bà chủ, vậy mà nhận biết tiểu nữ?" Lâm Phụng Tiên hơi kinh ngạc đường.

Tần Nhã tự nhiên không biết Lâm Ninh San, bất quá nàng lại điều tra qua Trương Nhược Trần. Trong đó, đối Trương Nhược Trần ảnh hưởng lớn nhất người một trong, liền là vị này Lâm đại mỹ nhân.

Cho nên, nàng liền thuận tiện nhớ kỹ Lâm Ninh San cái tên này.

Tần Nhã cười nói: "Vân Võ Quận Quốc tứ đại mỹ nhân một trong, nô gia tự nhiên là có nghe thấy, nghe nói, liền thân phận tôn quý Cửu vương tử điện hạ đều một mực đang truy cầu Lâm cô nương. Thật là khiến người ta hâm mộ!"

Lâm gia một cái 16~17 tuổi thiếu niên võ giả, cười lạnh một tiếng, "Cửu vương tử chỉ là tự mình đa tình thôi, lấy tư chất của hắn, coi như tu luyện một trăm năm cũng không có khả năng xứng với San nhi muội muội."

Một cái khác tuổi tác hơi lớn Lâm gia thiếu niên võ giả, cười nói: "Cuối năm khảo hạch về sau, San nhi muội muội liền muốn cùng Thất vương tử điện hạ đính hôn. Cửu vương tử liền là con cóc muốn ăn thịt thiên nga, không chỉ có ngu xuẩn, mà lại buồn cười."

Hai cái này Lâm gia thiếu niên võ giả, phân biệt gọi là Lâm Thành Võ, Lâm Thiên Võ.

Lâm Ninh San, Lâm Thành Võ, Lâm Thiên Võ, chính là Lâm gia chọn lựa ra hiện ưu tú nhất ba vị thiếu niên thiên tài. Đại biểu Lâm gia, tham gia cuối năm khảo hạch.

Tần Nhã sờ lên tuyết trắng cái cằm, tựa như là phát hiện cái gì khó lường bí mật, nói: "Lâm tiểu thư lại muốn cùng Thất vương tử điện hạ đính hôn, thật sự là một chuyện đáng giá chúc mừng sự tình. Nếu là tin tức truyền đi, chỉ sợ toàn bộ Vương thành nữ tử đều sẽ vì vậy mà hâm mộ ghen ghét đi!"

Lâm Ninh San nhẹ nhàng mỉm cười, trong đôi mắt, lộ ra mấy phần vui mừng. Dù sao, có thể gả cho Thất vương tử, tuyệt đối là Vân Võ Quận Quốc vô số nữ tử mộng tưởng.

Nàng bây giờ cách mộng tưởng đã rất gần!

Cuối năm khảo hạch, chia làm văn thi cùng võ thi.

Văn thi cũng không được coi trọng.

Coi như tại văn thi thời điểm cầm tới thứ nhất, cũng nhiều nhất chỉ là bị tán thưởng vài câu. Chỉ có tại võ thi thời điểm, biểu hiện được ưu dị, mới có thể có đến Vương tộc phong phú ban thưởng.

Võ thi bắt đầu!

Võ thi vòng thứ nhất: Khảo nghiệm lực lượng.

Võ tràng bên trong, để đó từng cái lớn nhỏ không đều màu đen bàn đá, tổng cộng chia làm mười cái trọng lượng cấp.

Nhỏ nhất bàn đá, đường kính chỉ có nửa mét, nặng 100 cân!

Lớn nhất bàn đá, đường kính đạt tới ba mét, nặng đến 1000 cân!

Dựa theo tuổi tác lớn nhỏ trình tự, từ nhỏ đến lớn, theo thứ tự đi khảo thí lực lượng của mình.

Tiểu quận chúa Trương Vũ Lâm cái thứ nhất đi vào võ tràng, năm nay, nàng mới vẹn vẹn chỉ có 6 tuổi mà thôi, cao một thước cái đầu, đáng đáp phần điều ngọc trác, nhu thuận đáng yêu.

"Xoạt!"

Tiểu quận chúa đi đến cái kia một khối đường kính chỉ có nửa mét màu đen bàn đá bên cạnh, dừng bước lại, chân khí trong cơ thể ở trong kinh mạch vận chuyển lại. Hai tay của nàng chế trụ bàn đá biên giới, có vẻ hơi cố hết sức, chung quy là đem trăm cân bên trong bàn đá giờ lên.

"Bành!"

Nàng ra sức đem bàn đá ném ra, bàn đá rơi xuống ngoài một thước mặt đất.

Tiểu quận chúa có chút thất vọng bộ dáng, ánh mắt lại nhìn chăm chú về phía khối thứ hai bàn đá.

Khối thứ hai bàn đá nặng đến 200 cân, Tiểu quận chúa sử xuất toàn thân lực lượng cũng vô pháp đem bàn đá giờ lên, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, lui xuống.

"Tiểu quận chúa, tại bốn tuổi thời điểm, liền mở ra Thần Võ Ấn Ký, hiện tại thể mà liền có thể giờ lên 100 cân bên trong bàn đá. Thật sự là không tầm thường, tương lai khẳng định lại là một vị khó lường thiên chi kiêu nữ."

Ngồi ở phía trên Vân Võ Quận Vương cũng khẽ gật đầu, con cái của mình bên trong thêm ra một vị thiên tài, trong lòng của hắn tự nhiên mười phần mừng rỡ.

Sau đó, Thập quận chúa cùng Thập Nhất quận chúa cũng khảo thí lực lượng, tuổi của các nàng theo thứ tự là 14 tuổi cùng 10 tuổi.

Thập quận chúa tu vi đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, đem một khối nặng 200 cân bàn đá giờ lên, đánh ra xa bảy mét. Đáng tiếc, nàng lại không cách nào đem nặng ba trăm cân bàn đá giờ lên, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Thập quận chúa cũng đồng dạng đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung kỳ, cũng đem nặng 200 cân bàn đá giờ lên, đánh ra xa sáu mét.

Nhưng là, cần nhắc đến Thập Nhất quận chúa tuổi tác so Thập quận chúa nhỏ hơn bốn tuổi, cho nên tổng hợp đánh giá, Thập Nhất quận chúa biểu hiện càng thêm ưu tú.

Phía trước ba vị quận chúa niên kỷ đều tại 14 tuổi phía dưới, mà lại đều là nữ tử, về mặt sức mạnh mặt muốn so nam tử yếu một ít, cho nên, tối đa cũng chỉ có thể giờ lên nặng 200 cân bàn đá.

Sau đó, mới thật sự là thiên tài ở giữa độ sức.

Lâm Ninh San, năm nay 15 tuổi, tại ngoại trừ ba vị quận chúa võ giả bên trong, tuổi của nàng nhỏ nhất. Cho nên, nàng trở thành kẻ tiếp đi vào võ tràng tuổi trẻ thiên tài.

Nàng trực tiếp lược qua phía trước chín khối bàn đá, đi đến khối thứ mười bàn đá trước mặt.

Khối thứ mười bàn đá, đường kính đạt tới ba mét, nặng đến 1000 cân.

"Lên!"

Lâm Ninh San vận chuyển thể nội cuộn trào chân khí, chỉ dùng một cái tay, một tay chế trụ so với nàng thân thể còn muốn khổng lồ bàn đá, nhẹ nhõm đem nặng ngàn cân bàn đá nâng quá đỉnh đầu.

Người bình thường căn bản là không có cách tưởng tượng, như vậy mảnh khảnh thân thể mềm mại, lại có thể tiếp nhận đáng sợ như vậy trọng lượng.

Nàng mới 15 tuổi a!

Lâm Ninh San năm ngón tay uốn éo, nặng ngàn cân bàn đá lập tức từ lòng bàn tay bay ra ngoài, rơi xuống mười lăm mét có hơn mặt đất, tại mặt đất ném ra một cái cự đại cái hố nhỏ.

"Trời ạ! Quá lợi hại! Lâm gia lại sinh ra một vị không tầm thường thiên tài."

"Chỉ là một nữ tử mà thôi, nhục thân không cách nào cùng nam tử so sánh, lại có thể một tay giơ lên nặng ngàn cân bàn đá, tu vi của nàng không biết đạt tới cường đại cỡ nào trình độ?"

...

Ngồi ở phía trên Vân Võ Quận Vương cũng lộ ra một tia sợ hãi than thần sắc, nói: "Đây là nhà ai thiên tài thiếu nữ? Thiên phú như vậy, coi như cùng Cửu quận chúa so ra, chỉ sợ cũng không kém lắm!"

Vương hậu đối Lâm Ninh San biểu hiện hết sức hài lòng, cười nói: "Đại vương, nàng chính là Lâm gia gia chủ nữ nhi, tên là Lâm Ninh San. Thần thiếp cũng cảm thấy nàng hết sức ưu tú, cố ý muốn để nàng cùng Thất vương tử đính hôn, kết thành vợ chồng."

"Nguyên lai là cái tiểu nha đầu kia, bản vương đối nàng ngược lại là có chút ấn tượng. Lấy nàng thiên tư cùng gia cảnh, hay là xứng với Thất nhi."

Vân Võ Quận Vương hơi nhíu nhíu mày, ánh mắt hướng về đứng tại võ tròng biên giới Trương Nhược Trần nhìn lại, lại nói: "Bất quá, bản vương nhớ kỹ nàng khi còn bé cùng Cửu nhi là không tệ bạn chơi, bọn hắn lại là biểu huynh muội, coi là thanh mãi trúc mã. Lúc trước bản vương còn cùng Lâm gia lão gia tử thương lượng qua, định cho bọn hắn định một môn thông gia tử bé. Đáng tiếc, phát sinh ba năm trước đây sự kiện kia, đính hôn sự tình liền không giải quyết được gì."

Vương hậu cười nói: "Đại vương hồ đồ a! Lấy Lâm Ninh San hiện tại thiên phú, lại thể nào khả năng để ý Cửu vương tử? Hai người bọn họ đã không phải là người của một thế giới, tương lai chênh lệch chỉ có thể càng ngày càng lớn."

"Lấy nàng thiên phú, coi như cho Thất vương tử làm một vị Trắc Phi, tin tưởng nàng cũng sẽ tương đương nguyện ý. Lâm gia cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cái này nịnh nọt Thất vương tử cơ hội."

Vân Võ Quận Vương cũng khẽ gật đầu, không thể không thừa nhận Cửu vương tử thiên phú hoàn toàn chính xác còn kém rất rất xa Lâm Ninh San. Đây cũng là chuyện không có cách nào khác!

Tại Võ Đạo giới, nam mạnh nữ yếu kết hợp, mười phần phổ biến.

Thế nhưng là nữ cường nam yếu kết hợp, nếu là chênh lệch quá lớn, vô luận là đối nhà trai hay là đối nhà gái đều cũng không phải một chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rung Động

Sau đó muốn đi vào võ tròng khảo thí lực lượng người, liền là Trương Nhược Trần.

"Cửu đệ, ngươi cũng nên cẩn thận, chớ bị cự thạch đè gãy eo." Đứng ở một bên Bát vương tử, ánh mắt âm lãnh cười một tiếng.

Vương tộc võ tròng bên ngoài, một vị võ giả giẫm cột mà nói: "Cửu vương tử tham gia cuối năm khảo hạch liền là tự rước lấy nhục, ba tháng thời điểm quá ngắn ngủi, muốn hoàn thành tây tủy trùng mạch đều rất khó, muốn đem 100 cân bàn đá giơ lên, cơ hồ là không thể nào sự tình."

"Tiểu quân chúa mới 6 tuổi liền giơ lên 100 cân bàn đá, Cửu vương tử hiện tại đã 16 tuổi, không cần đoán cũng biết hẳn khẳng định đem bàn đá nặng không nổi tới. Đây mới thật sự là mất mặt!"

"Cùng đi ra mất mặt, hẳn liền không nên tham gia cuối năm khảo hạch."

Trương Nhược Trần căn bản không để ý tới những nghị luận kia âm thanh, ánh mắt lộ ra mười phần bình tĩnh, thần nhiên hướng về võ tròng bên trong đi đến.

Trương Nhược Trần đi qua thời điểm, chính là Lâm Ninh San đi về tới thời điểm.

Cách xa nhau năm bước khoảng cách, hai người đồng thời ngừng lại, tương hỗ nhìn chăm chăm đối phương.

Lâm Ninh San thật sâu nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần một chút, lắc đầu thở dài: "Biểu ca, ngươi không nên tham gia cuối năm khảo hạch, lấy tư chất của ngươi, coi như hoàn thành tẩy tủy trùng mạch, cũng không có khả năng giơ lên nặng 100 cân bàn đá. Ngươi làm như vậy, không chỉ có là mình xấu mặt, Lâm Phi nương nương cùng Vương tộc cũng trên mặt không ánh sáng. Cần gì chứ?"

Trương Nhược Trần nhướn mày, nói: "Ninh San biểu muội, ngươi thật sự rất ưu tú, thiên tư không sai, thế nhưng là cũng không thể đem người khác bỏn cọt không đáng một đồng a?"

Lâm Ninh San nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần, trong đôi mắt càng nhiều mấy phần thất vọng, "Ngươi vì sao cũng nghe không lọt khuyến cáo đâu? Đối với ngươi mà nói, phổ phổ thông thông sống hết một đời, mới là lựa chọn tốt nhất. Vì sao càng muốn đi sửa võ? Ngươi căn bản không thích hợp đi con đường này!"

Lúc đầu, xem ở khi còn bé cùng Trương Nhược Trần là không tệ bạn chơi phân tình bên trên, nàng mới khuyên Trương Nhược Trần đừng đi tự rước lấy nhục.

Thế nhưng là Trương Nhược Trần rất cố chấp, cũng không nhìn một chút mình có bao nhiêu cân lượng?

Đối với loại này không biết tự lượng sức mình lại không nghe người ta khuyến cáo người, Lâm Ninh San cũng không thể nói gì hơn, chẳng qua là cảm thấy Trương Nhược Trần quá ngu xuẩn.

"Chính ngươi trân trọng đi!" Lâm Ninh San ngẩng lên tuyết trắng cái cằm, hướng về võ tròng đi ra ngoài.

Hai người, gấp thoáng qua.

Lâm Ninh San đi ra võ tròng, nhận lấy vô số tuổi trẻ võ giả truy phùng cùng tán dương, giống như chúng tinh phùng nguyệt, đưa nàng vây quanh ở trung ương.

Năm gần 15 tuổi, liền có thể giơ lên nặng ngàn cân bàn đá, hơn nữa còn có thể đem bàn đá ném ra mười lăm mét xa, lực lượng như vậy, để ở đây rất nhiều so với nàng tuổi khá lớn tuổi trẻ võ giả đều mặc cảm.

Mà lại nàng dáng dấp còn xinh đẹp như vậy, là cao quý Vân Võ Quận Quốc tứ đại tuổi trẻ mỹ nhân một trong, nhất định sẽ trở thành vạn chúng chú mục thiên chi kiều nữ.

"Chúc mừng Lâm gia chủ, Lâm gia lại ra đời một vị thiên tài. Lấy Lâm tiểu thư thiên tư, toàn bộ Vương thành thế hệ tuổi trẻ, chỉ sợ cũng không có mấy cái có thể cùng nàng so sánh." Một vị trong vương thành Võ Đạo danh túc tán thưởng nói ra.

Vương gia gia chủ cười nói: "Nghe nói, Lâm tiểu thư liền muốn cùng Thất vương tử đính hôn, thật sự là trai tài gái sắc a!"

Lâm Phụng Tiên nghe đám người nịnh nọt, tự nhiên cũng mười phần thư thái.

Đương nhiên, cũng không ít người đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía đứng tại võ tròng bên trong Trương Nhược Trần, tuyệt đại đa số người trên mặt đều mang trêu tức ý cười.

Phàm là cùng Vương tộc có chút giao tình gia tộc, đối vị này người yếu nhiều bệnh Cửu vương tử đều có sự hiểu biết nhất định.

Thiên tư tuyệt đỉnh Thất vương tử cùng phế vật Cửu vương tử, đơn giản tựa như là hai thái cực, để cho người ta không thể tin được bọn hắn rõ ràng đều là Vân Võ Quận Vương nhi tử. Hai người chênh lệch quá xa, một cái là rồng, một cái là trùng.

Có thể nói, Cửu vương tử tham gia cuối năm khảo hạch, tại mọi người xem ra, đơn giản liền là một chuyện cười.

Đương nhiên, ngồi tại Vương tộc võ tròng bên ngoài Tần Nhã lại không cho rằng như vậy, nhìn thấy Trương Nhược Trần đi vào võ tròng, nàng rốt cục giống như là ngủ đủ, mở ra một đôi mỹ lệ hai tròng mắt.

"Thật là làm cho ta chờ mong a!" Nàng gần nhất lộ ra một cái mê người độ cong.

Tại vạn chúng chú mục dưới, Trương Nhược Trần đi đến khối đá thứ nhất bàn trước mặt, dừng bước.

Lúc này, võ tràng bên ngoài, vang lên một mảng lớn tiếng cười.

Đã 16 tuổi, lại chỉ có thể lựa chọn khối đá thứ nhất bàn đến khảo thí lực lượng của mình, còn có so đây càng buồn cười sự tình sao?

Ngoại trừ trên mặt chế giễu chỉ sắc Bát vương tử bên ngoài, mặt khác mấy vị Vương tử cùng quận chúa sắc mặt đều một mảnh tái nhợt. Bọn hắn cảm thấy, Trương Nhượng Trần liền là tại cho Vương tộc mất mặt, để bọn hắn cũng trên mặt không ánh sáng.

Trương Nhượng Trần tại khối đá thứ nhất bàn bên người dừng lại một lát, liền tiếp theo hướng khối thứ hai bàn đá đi đến, tiếp lấy đi hướng thứ ba nhanh bàn đá...

"Hắn đang làm gì?" Đám người biểu thị không hiểu.

Trương Nhượng Trần đi đến khối thứ mười bàn đá trước mặt, rốt cục dừng bước lại.

"Cái gì? Hắn nghĩ nâng khối thứ mười bàn đá? Cũng quá không biết tự lượng sức mình đi! Nếu là ta không có nhớ lầm, hắn ba tháng trước mới mở ra Thần Võ Ấn Ký."

Bát vương tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Lấy thiên tư của hắn, coi như tu luyện ba mươi năm, cũng không có khả năng đem ngàn cân bàn đá giờ lên. Ngu xuẩn a!"

Lâm Ninh San cũng nhìn chăm chăm đứng tại khối thứ mười bàn đá bên cạnh Trương Nhượng Trần, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tại mọi người ánh mắt đều chăm chăm trên người Trương Nhượng Trần thời điểm

"Oanh!"

Trương Nhượng Trần một cước đạp ở mặt đất, một cổ cuộn trào chân khí từ bàn chân truyền đến dưới mặt đất. Khí lăng, lấy bàn chân của hắn làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng truyền đi.

Tại chân khí chấn động xuống, cái kia một khối nặng ngàn cân bàn đá, lập tức bay lên cao hơn một mét.

Trương Nhượng Trần duỗi ra một cái tay, động tác Hành Vân Lưu Thủy, đem đường kính ba mét to lớn bàn đá cho tiếp được, lấy năm ngón tay làm chèo chống, tựa như là bung một cái đĩa, dễ dàng liền đem bàn đá nâng quá đỉnh đầu.

Thấy cảnh này, toàn bộ Vương tộc võ tràng lập tức an tĩnh lại, rất nhiều người liền hô hấp đều quên.

Trương Nhượng Trần thân thể đứng nghiêm, tựa như một cây tiêu thương, giờ nặng ngàn cân bàn đá, tựa như là vô dụng bất kỳ lực lượng nào, lộ ra mười phần nhẹ nhõm ,

"Cái này. . . Cái này sao có thể?" Bát vương tử sắc mặt trở nên trắng bệch, bờ môi có chút run rẩy.

Những cái kia Vương tử cùng quận chúa cũng toàn bộ trợn mắt hốc mồm, trong đầu trống rỗng, không thể tin được đứng ở trong sân thiếu niên kia sẽ là Cửu vương tử.

Mọi người ở đây còn tại khiếp sợ thời điểm, Trương Nhượng Trần đột nhiên một quyền đánh vào bàn đá dưới đáy.

"Oanh!"

Nặng ngàn cân bàn đá bị đánh đến bay lên, trợn vụn bay cao năm mét.

Sau đó, bàn đá lại lấy tốc độ nhanh hơn hạ lạc.

Tại tốc độ trùng kích vào, tăng thêm bàn đá bản thân trọng lượng, cái kia một cổ lực trùng kích tuyệt đối vượt xa 1000 cân.

Thế nhưng là, Trương Nhượng Trần lần nữa vững vàng đem bàn đá tiếp được, sau đó, hắn một tay nâng bàn đá, mười phần bình ổn, mười phần chậm chạp, đem bàn đá nhẹ nhàng một lần nữa thả lại mặt đất.

"Oanh!"

Toàn bộ Vương tộc võ tràng đều vỡ tổ!

Tất cả mọi người không thể tin được trước mắt mình nhìn thấy một màn này, vừa rồi Trương Nhượng Trần lộ cái kia một tay, tuyệt đối so với Lâm Ninh San vừa rồi biểu hiện ra lực lượng, càng để cho người rung động.

Hắn mới 16 tuổi, mà lại, ba tháng trước mới mở ra Thần Võ Ấn Ký.

Căn bản không có khả năng chuyển phát sinh, lại phát sinh ở trước mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vòng Thứ Hai Sát Hạch

"Hắn... Lực lượng của hắn... Làm sao lại mạnh như vậy?" Lâm Ninh San răng cắn chặt môi dưới, con mắt nhìn chòng chọc vào Trương Nhượng Trần.

Kết quả như vậy, thực sự quá làm cho nàng khó mà tiếp nhận.

Lâm Phụng Tiên cũng bị chấn kinh ở, nhìn chăm chăm đứng tại võ tràng bên trong Trương Nhượng Trần, cả người đều giống như hóa đá.

Đồng dạng tuổi trẻ võ giả chỉ có thể nhìn ra Trương Nhượng Trần lực lượng cường đại, thế nhưng là, những cái kia tu vi cao thâm võ giả trong lòng lại càng thêm chấn kinh.

Đầu tiên, Trương Nhượng Trần một cước giẫm trên mặt đất thời điểm, có thể đem nặng ngàn cân bàn đá chấn cách mặt đất cao hơn một mét, cũng không phải là thật chỉ là phản chấn lực lượng.

Mà là hắn đem chân khí trong cơ thể rót vào lòng đất, chân khí hóa thành từng tầng từng tầng gọn sóng, trùng kích tại bàn đá dưới đáy.

Tại từng tầng từng tầng gọn sóng điệp gia phía dưới, mới đưa bàn đá đánh bay.

Nếu là dựa vào phản chấn lực lượng, đem nặng ngàn cân bàn đá đánh bay, liền xem như Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn võ giả cũng căn bản không có khả năng làm được.

Hắn đối chân khí năng lực cường không, đơn giản tinh diệu tuyệt luân, cẩn thận nhập vi, để ở đây rất nhiều lớn tuổi Võ Đạo cường giả đều cảm giác được sợ hãi thần phục, có chút mặc cảm.

Tiếp theo, nặng ngàn cân bàn đá từ cao năm mét không trung rơi xuống, cái kia một cỗ lực trùng kích đáng sợ đến bức nào, căn bản không phải Hoàng Cực Cảnh võ giả có thể đỡ được.

Thế nhưng là Trương Nhượng Trần vẫn như cũ sử dụng chân khí, hóa thành từng tầng từng tầng gọn sóng, đụng vào bàn đá dưới đáy, triệt tiêu bàn đá hạ lạc lực trùng kích.

Cũng chính bởi vì vậy, hắn có thể đem hạ lạc bàn đá vững vàng tiếp được.

Thủ đoạn như vậy, cũng chỉ có chân chính nhãn lực cao siêu Võ Đạo cường giả mới có thể nhìn ra được. Chính là bởi vì nhìn ra được trong đó mảnh khỏe, cho nên, ở đây Võ Đạo cường giả mới có thể vì vậy mà chấn kinh, cảm giác được không thể tưởng tượng nổi.

Cửu vương tử đối chân khí năng lực cường không, so rất nhiều Huyền Cực Cảnh võ giả đều muốn tinh diệu.

Một vị võ học kỳ tài ra đời!

Trương Nhượng Trần đi ra võ tràng, từ Lâm Ninh San bên người lúc đi qua. Lâm Ninh San ánh mắt lạnh duệ nhìn trừng trừng hắn một cái, nói: "Người ẩn tàng đến thật sự là đủ sâu, đây là muốn cố ý nhục nhã ta sao? Ta cho người biết, người lực lượng, có thể thông qua phục dụng thiên tài địa bảo, nhanh chóng tăng lên đến mức không thể tưởng tượng nổi."

"Nhưng là, chân chính chiến đấu, cũng không phải lực lượng cường đại liền nhất định có thể thắng. Cuối năm khảo hạch vừa mới bắt đầu, đợi chút nữa ta sẽ để cho người kiến thức đến giữa chúng ta chân chính chênh lệch."

Lâm Ninh San căn bản nhìn không ra Trương Nhượng Trần đối chân khí tinh diệu vận dụng, cho nên mới sẽ cho rằng, Trương Nhượng Trần là vận khí tốt, phục dụng một loại nào đó thiên tài địa bảo, mới có được hiện tại lực lượng cường đại.

Trên thực tế, một chút người bình thường làm phục kỳ hoa dị quả, hoàn toàn chính xác có khả năng đột nhiên trở nên lực lớn vô cùng.

Nghe được Lâm Ninh San, Trương Nhượng Trần nhẹ nhàng lắc đầu, không thèm để ý nàng, trực tiếp hướng về Lâm Phi đi tới.

"Mẫu thân, ta làm được!" Trương Nhượng Trần nói.

Đứng tại chư vị Tàn phi bên trong Lâm Phi, cả người giống như là bị thiểm điện cho bổ một nhát, trong mắt khắp nơi óng ánh, có chút run rẩy mà nói: "Trần Nhi, thật là ta Trần Nhi?"

Lâm Phi ôm chặt lấy Trương Nhược Trần, khóc ròng nghẹn ngào.

Nàng đợi một ngày này , chờ quá lâu.

Vốn cho rằng, mãi mãi cũng không có khả năng đem một ngày này chờ đến, không nghĩ tới, Trương Nhược Trần làm được, hắn trở thành một vị võ giả, một vị thiếu niên cường giả! Làm cho tất cả mọi người đều lau mắt mà nhìn, làm cho tất cả mọi người cũng sẽ không tiếp tục chế giễu hắn.

Nàng muốn, kỳ thật rất đơn giản, cũng chỉ là muốn một cái công bằng đái ngộ.

Đứng ở một bên những cái kia phi tần, cung nữ, thái giám, thấy cảnh này về sau, trong lòng cũng bắt đầu suy nghĩ, "Sau này, ngàn vạn không thể đắc tội Lâm Phi nương nương!"

"Tốt!"

Vân Võ Quận Vương thông suốt đứng dậy, hưng phấn nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần, nói: "Cửu nhi có tài nhưng thành đạt muộn, bản vương vui mừng đến cực điểm, vô luận cuối năm khảo hạch kết quả như thế nào, Vương tộc bày yến chúc mừng ba ngày. Cửu nhi, còn không qua đây để bản vương cẩn thận nhìn một chút?"

"Trần Nhi, nhanh, mau qua tới bái kiến phụ vương của ngươi."

Lâm Phi lau khô nước mắt, lập tức lùi kéo Trương Nhược Trần hướng về Vân Võ Quận Vương đi qua.

"Bái kiến Đại vương!" Lâm Phi cùng Trương Nhược Trần đồng thời chấp tay hành lễ.

Vân Võ Quận Vương nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần cẩn thận ngắm nhìn, nói: "Tu vi của ngươi đạt tới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị đi?"

Vừa rồi, Trương Nhược Trần cho thấy lực lượng của mình, tự nhiên không gạt được Vân Võ Quận Vương con mắt.

Trương Nhược Trần nói: "Đúng!"

"Ba tháng thời gian, đạt tới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, cũng không phải thường nhân có thể làm được. Cửu nhi, đoạn thời gian gần nhất, ngươi đến cùng chiếm được kỳ ngộ gì?" Vân Võ Quận Vương nói.

Trương Nhược Trần không kiêu ngạo không tự ti mà nói: "Hồi bẩm Đại vương, ta đích xác đạt được một chút kỳ ngộ. Nhưng đó là bí mật của ta, ta có quyền không nói ra, càng không muốn đem ra công khai."

"Lớn mật! Đại vương thế nhưng là ngươi cha ruột, còn có cái gì bí mật ngay cả mình tự tay phụ thân cũng không thể nói cho?" Vương hậu tức giận nói.

Vân Võ Quận Vương có chút gờ tay lên, ngăn cản Vương hậu nói tiếp, mang theo vài phần thần sắc tán thưởng nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần, nói: "Mỗi một vị võ giả đều có bí mật của mình, ngươi nếu không muốn nói, bản vương cũng không cưỡng bách ngươi. Thật tốt tham gia cuối năm khảo hạch, bản vương rất chờ mong ngươi tiếp xuống biểu hiện."

Sau đó đi vào võ tròng chính là Cửu quận chúa.

Cửu quận chúa Trương Vũ Hi trường sinh đến thiên tư quốc sắc, da thịt trắng muốt, dáng người cao gầy, trên thân tản mát ra một cỗ trang nhã quý tộc khí chất.

Tuổi của nàng chỉ so với Trương Nhược Trần phải lớn một ngày, Võ Đạo thiên phú không kém Lâm Ninh San, mỹ mạo cũng không kém Lâm Ninh San, cũng là Vân Võ Quận Quốc tứ đại mỹ nhân một trong, cùng Lâm Ninh San cùng xưng là "Vương thành song diễm" .

Cửu quận chúa cũng đem khối thứ mười bàn đá giờ lên, ném bay xa mười ba mét, lực lượng so Lâm Ninh San hơi yếu một bậc. Lâm Ninh San đem bàn đá ném bay mười lăm mét xa.

Cửu quận chúa hơi nhíu cau mày, đi ra võ tròng, đứng ở Trương Nhược Trần bên cạnh, trong đôi mắt mang theo mê người ý cười, "Cửu đệ, chờ một lúc Vương Sơn Thủ Liệp, ngươi cũng phải cẩn thận lạc! Ta thế nhưng là ngươi kinh địch!"

Trương Nhược Trần cùng Cửu quận chúa niên kỷ tương tự, cho nên khi còn bé cũng thường xuyên cùng nhau đùa giỡn. Cửu quận chúa mở ra Thần Võ Ấn Ký về sau, liền đem thời gian tổn hao đến sửa chữa võ đạo mất, quan hệ của hai người cũng liền thời gian dần trôi qua lạnh nhạt.

Hiện tại Trương Nhược Trần đối Cửu quận chúa liền càng thêm lạ lẫm, chỉ là khề gật đầu, liền không cần phải nhiều lời nữa.

Sau đó đi vào võ tròng người, liền là Bát vương tử Trương Tế.

Lúc đầu, Bát vương tử cho là mình đạt tới tiểu cực vị, có thể tại cuối năm khảo hạch thời điểm, tùy tiện nghiền ép Trương Nhược Trần, thậm chí có thể đạt được Vân Võ Quận Vương tán thưởng.

Thế nhưng là, Trương Nhược Trần lại biểu hiện được quá kinh người, nghiêm trọng đã kích lòng tự tin của hắn.

"Ta nhất định phải đem khối thứ mười bàn đá giờ lên! Trương Nhượng Trần chỉ là một cái phế vật, hẳn đều có thể làm đến, ta cũng nhất định có thể làm đến."

Lúc đầu Bát vương tử mới vừa vận đặt tới tiểu cực vị, căn bản không có muốn đi qua nâng khối thứ mười bàn đá. Thế nhưng là dưới sự đè ép của Trương Nhượng Trần, hẳn liền liều mạng muốn đem khối thứ mười bàn đá giờ lên.

"Lên cho ta!"

Bát vương tử hai tay chế trụ to lớn bàn đá, toàn thân gân xanh, nổi bật đi ra, vậy mà thật chậm rãi đem bàn đá dời lên.

Thế nhưng là, vừa mới dời lên cao nửa thước, năm ngón tay trượt đi, bàn đá liền đột nhiên hạ xuống, nện ở Bát vương tử mu bàn chân bên trên.

"A!"

Bát vương tử miệng bên trong phát ra một tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt âm thanh, "Chân của ta, chân của ta... Cứu mạng a..."

Chân của hắn xương bị nện đoạn.

Sau đó, liền đau nhức hôn mê bất tỉnh, tựa như lợn chết nằm tại võ tràng trung ương.

Hai cái cấm vệ lập tức xông vào võ tràng, đem cự thạch ngăn cản cho dời, đem Bát vương tử giờ lên xuống dưới.

Sau đó, lại có từng vị tuổi trẻ võ giả đi vào võ tràng.

Những này võ giả tuổi tác, toàn bộ đều tại 16 tuổi trở lên, là từ từng cái gia tộc chọn lựa ra tinh anh, nhiều hơn phân nửa đều đem ngàn cân bàn đá giờ lên.

Trong đó biểu hiện ưu dị nhất có ba người, tu vi của bọn hắn toàn bộ đều đạt tới Hoàng Cực Cảnh đại cực vị, đem bàn đá ném ra 20 mét có hơn.

Ngũ vương tử, tuổi tác 19 tuổi, Hoàng Cực Cảnh đại cực vị tu vi, đem bàn đá ném ra xa 20 mét.

Tư Đồ Lâm Giang, tuổi tác 17 tuổi, Tư Đồ gia tộc thế hệ tuổi trẻ đệ nhất cao thủ, Hoàng Cực Cảnh đại cực vị tu vi, đem bàn đá ném ra 23 mét xa.

Tiết Khải, tuổi tác 19 tuổi, đương triều Quốc sư cháu trai, Hoàng Cực Cảnh đại cực vị tu vi, đem bàn đá ném ra 24 mét xa.

Vòng thứ nhất, lực lượng khảo hạch. Ngoại trừ Trương Nhượng Trần, Lâm Ninh San, Cửu quận chúa, liền số ba người này biểu hiện chói mắt nhất.

Sau đó, liền là vòng thứ hai khảo hạch: Vương Sơn Thú Liệp.

Chỉ có đem khối thứ mười bàn đá giờ lên võ giả, mới có tư cách tham gia vòng thứ hai khảo hạch.

Tại vòng thứ nhất bên trong, đem khối thứ mười bàn đá giờ lên tuổi trẻ võ giả hết thảy có 43 người.

Thị vệ đem bốn mươi ba đầu cường tráng Linh Mã dời đến võ tràng bên trong, mỗi một đầu Linh Mã đều giống như một đầu Tiểu Tượng, mọc ra bốn nhọn độc giác, toàn thân phủ lấy áo giáp màu bạc.

Linh Mã cổng lên treo một thanh dài đến một mét năm Thiết Tuyến Cung, năm chi Kinh Lô Tiễn.

Quốc sư đứng tại trên bệ đá, cất cao giọng nói: "Các người có thể giờ lên nặng ngàn cân bàn đá, đã nói thực lực của các người, đã có thể cùng nhất giai Man thú đối kháng. Nhưng là, các người phải nhớ kỹ, cho dù là nhất giai Man thú lực lượng cũng so với các người trong tưởng tượng càng thêm cường đại, nhất giai Man thú tốc độ, càng là nhanh đến mức kinh người."

"Lấy các người thực lực, chỉ có sử dụng Kinh Lô Tiễn, mới có thể phá vỡ Man thú da, đem Man thú bắn giết."

"Mỗi người chỉ có năm mũi tên, bắn giết Man thú số lượng càng nhiều, bắn giết Man thú lực lượng càng mạnh, thành tích liền càng ưu tú. Chỉ có bắn giết đến Man thú tuổi trẻ võ giả, mới có thể tham gia trận thứ ba khảo hạch, võ đài luận võ."

"Vương Sơn bên trong, tràn đầy nguy hiểm, thậm chí có khả năng sẽ mất mạng, nếu là gặp được nhị giai Man thú, các người liền lập tức đào mệnh đi!"

"Vương Sơn Thú Liệp, hiện tại bắt đầu."

Lâm Ninh San hai chân đạp, khinh thân nhảy lên, thể hiện ra ưu mỹ mà linh xảo thân pháp, rơi xuống trong đó một đầu Linh Mã cổng lên, hướng về Trương Nhượng Trần nhìn chằm chằm một chút, nói: "Biểu ca, lực lượng khảo hạch chỉ là ta yếu hạng, hiện tại mới thật sự là phát huy thực lực của ta thời điểm, hi vọng người không nên cùng ta kém đến quá xa. Giá!"

"Ba!"

Lâm Ninh San một roi vung tại Linh Mã cái móng bên trên, Linh Mã lập tức mở ra gót sắt, nhanh chóng đi, vọt vào Vương Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thiết Bì Man Ngưu

Trương Nhược Trần cười Linh Mã, cỡi Thiết Tuyền Cung, một ngựa tuyệt trần xông vào Vương Sơn.

Wương Sơn, vốn chính là Vương tộc bãi săn, thế núi kỳ cao, phân bố thác nước, vách núi, thâm cốc, rừng rậm. Trong núi Man thú, cơ hồ toàn bộ đều là nhất giai Man thú, chỉ có số lượng không nhiều nhị giai Man thú.

Bốn mươi ba vị tuổi trẻ võ giả, tiến vào Vương Sơn, tựa như là một thanh cát vung tiến biển cả, cũng không lâu lắm, tất cả mọi người biến mất trong rừng.

"Xoạt!"

Một đạo màu trắng cái bóng, từ cao cỡ nửa người gai trong bụi cỏ hiện lên, trong nháy mắt liền xuyên qua xa 60 mét đất trống, xông vào xa xa rừng rậm.

Cái kia một đạo màu trắng cái bóng tốc độ quả là nhanh đến kinh người, nếu là không có tu luyện Võ Đạo người, căn bản thấy không rõ bộ dáng của nó.

Trương Nhược Trần tự nhiên thấy rõ ràng, đó là một cái dáng dấp rất giống thỏ Man thú.

Quý Ảnh Thỏ, nhất giai Man thú, tốc độ cực nhanh, răng cùng móng vuốt cực kỳ sắc bén, nhưng là, lực phòng ngự rất yếu.

Lực lượng tương đương với Hoàng Cực Cảnh sơ kỳ võ giả, tốc độ tương đương với Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị võ giả.

"Chỉ là một cái Quý Ảnh Thỏ mà thôi, không đáng lãng phí một cái Kinh Lôi Tiễn." Trương Nhược Trần lúc đầu đã đem Thiết Tuyền Cung kéo thành hình bán nguyệt, sau đó, lắc đầu, không có đem tiến bắn đi ra.

Bắn giết Man thú đẳng cấp càng cao, thành tích lại càng tốt.

Tại nhất giai Man thú bên trong, Quý Ảnh Thỏ, chỉ có thể coi là hạ đẳng Man thú. Vì một con nhất giai hạ đẳng Man thú, lãng phí một cái Kinh Lôi Tiễn, Trương Nhược Trần cảm thấy không đáng.

"Hừ!"

Một phương hướng khác, một đạo âm thanh xé gió lên.

Một chi Kinh Lôi Tiễn, phát ra thiểm điện quang hoa, chuẩn xác không sai bắn tại một con kia Quý Ảnh Thỏ đỉnh đầu.

"Phốc!"

Quý Ảnh Thỏ đầu lâu bị Kinh Lôi Tiễn đánh xuyên, khám nạm tại mũi tên bên trong một hạt lõi điện Linh Tinh lập tức nổ tung, hóa thành một đoàn lớn chùm quả đấm điện cầu. Điện cầu vỡ ra, hóa thành một đạo đạo dòng điện.

Quý Ảnh Thỏ lập tức tử vong, đổ vào dưới cây.

Lục vương tử cười Linh Mã vọt tới, cũng không xuống ngựa, phần eo khẽ cong, thân thể hướng mặt đất nghiêng, năm ngón tay bắt lấy cắm ở Quý Ảnh Thỏ đỉnh đầu Kinh Lôi Tiễn, đem Quý Ảnh Thỏ nhấc lên.

"Cửu đệ, lần thứ nhất tham gia Vương Sơn Thú Liệp, làm sao? Ngay cả Man thú cũng không dám giết? Làm một cái nam nhân, hửn là phải có đảm lượng mới được." Lục vương tử dẫn theo Quý Ảnh Thỏ, trên mặt mang giọng mỉa mai ý cười.

Hắn thấy, Trương Nhược Trần có lẽ thật là tu võ thiên tài, thế nhưng là dù sao lần thứ nhất tham gia đi săn, nhất gan, cũng rất bình thường.

Luận võ cùng sát sinh, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Cuối năm khảo hạch thiết lập "Vương Sơn Thú Liệp" khâu, không chỉ có chỉ là khảo nghiệm võ giả thực lực, càng là đang khảo nghiệm võ giả đảm lượng.

Nếu là ngay cả Man thú cũng không dám giết, coi như tu vi Võ Đạo lại cao hơn, thì có ích lợi gì?

Lục vương tử, mười tám tuổi, tu vi đạt tới tiểu cực vị đỉnh phong.

Trương Nhược Trần nói: "Ta chỉ là không muốn lãng phí một cái Kinh Lôi Tiễn mà thôi!"

Lục vương tử con mắt co rụt lại, cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi nếu là cho rằng như vậy, vậy liền mười phần sai. Vương Sơn bên trong Man thú số lượng mười phần có hạn, cũng không phải là mỗi người đều có thể dùng năm con Kinh Lôi Tiễn săn giết được năm con Man thú."

Nói xong lời này, Lục vương tử liền giục ngựa mà đi, biến mất ở trong rừng.

"Vương Sơn chiếm cứ địa vực, cũng không tính lớn, Man thú số lượng tuyệt đối không nhiều. Xem ra, ta nhất định phải gấp rút mới được."

Trương Nhược Trần cười Linh Mã, hướng về một phương hướng khác phóng đi.

Nửa canh giờ thời gian, Trương Nhược Trần hết thấy gặp ba con Quỷ Ảnh Thỏ, nhưng là, hắn đều không có bắn ra Kinh Lôi Tiễn, mà là tiếp tục tìm kiếm khác Man thú.

"Bò....ò....!"

Một tiếng đình tai như óc tiếng bò hồng, từ Trương Nhược Trần chéo phía bên trái hướng truyền đến.

Trương Nhược Trần trong lòng vui mừng, lập tức tìm theo tiếng chạy tới, rất nhanh liền tại một chỗ khe nước thấy được chibi thân thể to lớn Man Ngưu.

Man Ngưu, nhất giai hạ đẳng Man thú, lực lượng có thể so với Hoàng Cực Cảnh hậu kỳ võ giả, lực phòng ngự có thể so với Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị Vô Đạo.

Nhất ngưu chi lực, chỉ liền là một đầu Man Ngưu lực lượng.

Nhưng là, đã có người so Trương Nhược Trần trước một bước đến khe nước, lúc này, nàng liền đứng tại ba đầu Man Ngưu đối diện.

Cửu quận chúa Trương Vũ Hi mặc hoàng tước bào, ngồi tại Linh Mã cồng lên, màu đen nhánh tóc dài một mực rủ xuống tới phần eo, lộ ra một tia nụ cười mê người, hướng về trương như nhìn thoáng qua, nói: "Cửu đệ, ngươi đến chậm một bước, cái này ba đầu Man Ngưu thuộc về ta!"

"Bò....ò....!"

Ba đầu Man Ngưu, hai mắt đỏ bừng, gót sắt trên mặt đất đập, cùng tảng đá đụng vào nhau, tóe lên từng hạt hỏa hoa.

"Ầm ầm!"

Ba đầu Man Ngưu đồng thời hướng Cửu quận chúa tiến lên.

Cửu quận chúa đồng thời cảm ra ba con Kinh Lôi Tiễn, đặt lên trên dây cung, đem Thiết Tuyến Cung kéo thành trăng tròn hình dạng.

"Bạch!"

Ba chi trải qua Lôi Tiễn đồng thời bay ra ngoài, bắn tại ba đầu Man Ngưu mi tâm, đâm vào da trâu bảy tấc sâu.

Điện quang từ mũi tên bên trong nổ bắn ra đến, ba đầu Man Ngưu lập tức tử vong, trùng điệp đổ vào khe nước bên trong, tóe lên phim bom tấn bọt nước.

Cửu quận chúa thu vào Thiết Tuyến Cung, hướng về đứng ở đằng xa Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua, mắt ngọc mây ngai cười một tiếng, nói: "Tỷ tỷ 'Tam Phân Quy Nguyên tiên pháp' thế nhưng là Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, đã hoàn toàn dung hội quán thông. Cửu đệ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Trương Nhược Trần ánh mắt nhìn chằm chằm Cửu quận chúa sau lưng mặt nước, con mắt co rụt lại, miệng bên trong phát ra một tiếng quát lớn: "Cẩn thận!"

Cửu quận chúa cũng phát giác được nguy hiểm, xoay người xem xét, chỉ gặp cái kia khe nước trong nước, vậy mà xông ra một đầu so Man Ngưu thân thể lớn gấp hai cự hình Man thú.

Trên người của nó mọc ra kim loại đồng dạng da trâu, trên đỉnh đầu mọc ra hai cái sắc bén sừng trâu, đột nhiên hướng về Cửu quận chúa đụng tới.

"Oanh" nhưng một tiếng!

Cửu quận chúa dưới thân Linh Mã phát ra một tiếng đau đớn mà rên lên, xương cốt bị đụng gãy, trên thân bị sừng trâu đâm ra một cái to bằng miệng chén lỗ máu, trùng điệp ngã trên mặt đất.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, để Cửu quận chúa cũng phản ứng không kịp, cùng Linh Mã cùng một chỗ té lăn trên đất.

Cửu quận chúa trong lòng hãi nhiên, trên mặt đất lộn một vòng, lập tức liền muốn đứng dậy.

Bỗng nhiên, phía trên đỉnh đầu nàng xuất hiện một cái cự đại Âm Ảnh, cái kia một đầu to lớn Man thú, mở ra một đôi gót sắt, một cước hướng nàng đạp xuống.

Nếu là bị cái này một đầu Man thú đạp trúng, thân thể còn không bị giẫm nát?

"Bành!"

Một chi Kinh Lôi Tiễn từ đằng xa bay tới, đụng vào cái kia một đầu Man thú trên cổ, đem cái kia một đầu Man thú thân thể va chạm đến có chút chệch đi một điểm.

Nó một đôi gót sắt cùng Cửu quận chúa gặp thoáng qua, rơi xuống Cửu quận chúa bên cạnh trên mặt đất, trên mặt đất, giẫm ra hai cái rười rượi sâu hố to.

"Không hổ là nhất giai trung đẳng Man thú! Thiết Bì Man Ngưu, lực phòng ngự của nó cũng quá mạnh, Kinh Lôi Tiễn thế mà không cách nào bắn thủng da ngoài của nó!"

Không chỉ có chỉ là Thiết Bì Man Ngưu lực phòng ngự mạnh, đồng thời cũng là bởi vì Trương Nhược Trần cùng nó cách xa nhau quá xa, Kinh Lôi Tiễn lực trùng kích bị giảm đi.

Trương Nhược Trần từ Linh Mã cổng lên đứng thẳng lên, hai chân đạp một cái, thân thể bắn lên, hướng về khe nước phương hướng phóng đi.

Thiết Bì Man Ngưu lực lượng, tương đương với Hoàng Cực Cảnh trung cực vị võ giả, lực phòng ngự có thể so với Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả, tại nhất giai trung đẳng Man thú bên trong cũng thuộc về tương đương lợi hại một loại.

"Bò....ò....!"

Thiết Bì Man Ngưu bị Trương Nhược Trần vừa rồi mũi tên kia cho chọc giận, lần nữa nâng lên gót sắt, hướng về bên cạnh Cửu quận chúa đạp xuống.

"Bạch!"

Trương Nhược Trần đang tại cao bốn mét giữa không trung, rút ra một cái Kinh Lôi Tiễn, mở cung, bắn tên, bắn ra ngoài.

"Phốc!"

Kinh Lôi Tiễn chuẩn xác không sai bắn vào Thiết Bì Man Ngưu miệng bên trong, lôi điện Linh Tinh tại Thiết Bì Man Ngưu trong cổ họng nổ tung, hóa thành một đoàn điện cầu, đem Thiết Bì Man Ngưu yết hầu xoắn nát.

Thiết Bì Man Ngưu hướng về sau rút lui hai bước, miệng bên trong không ngừng chảy máu, hết sức thống khổ đáng vẽ.

"Bành!"

Thiết Bì Man Ngưu cuối cùng vẫn ầm vang một tiếng, ngã ầm ầm trên mặt đất.

Cửu quận chúa thật dài thở dài một hơi, hai chân có chút như nhũn ra đứng dậy, vừa rồi thực sự quá mạo hiểm, nếu không phải Trương Nhược Trần xuất thủ bắn giết Thiết Bì Man Ngưu, nàng rất có thể sẽ chết tại Thiết Bì Man Ngưu gót sắt dưới.

Trương Nhược Trần đi tới, hướng về Cửu quận chúa nhìn chăm chăm một chút, nói: "Ngươi không sao chứ?"

Cửu quận chúa nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Nếu là ngươi không có kịp thời đuổi tới, vậy liền thật sẽ xảy ra chuyện. Cửu đệ, ngươi tiến pháp làm sao lợi hại như thế? Thiết Bì Man Ngưu thế nhưng là nhất giai trung đẳng Man thú, lực phòng ngự có thể so với Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả, thế mà bị hai ngươi liền bắn giết!"

Trương Nhược Trần hướng về trên đất Thiết Bì Man Ngưu thi thể nhìn thoáng qua, nói: "Vô luận là Man thú, hay là nhân loại, đều có nhược điểm. Chỉ cần công nó nhược điểm, coi như lực lượng không bằng nó, cũng có thể giết chết nó."

Nhân loại ưu thế lớn nhất, chính là nhân loại có được rất cao trí tuệ, có thể sử dụng chiến binh, vũ khí, có thể phân tích Man thú nhược điểm.

Cho nên, nhân loại võ giả có thể giết chết so với chính mình lực lượng cường đại Man thú.

Nếu không phải bị Thiết Bì Man Ngưu công một cái xuất kỳ bất ý, lấy Cửu quận chúa thực lực, cũng có cơ hội đem Thiết Bì Man Ngưu giết chết, không đến mức giống như bây giờ chật vật.

Cửu quận chúa đem Thiết Tuyền Cung vác tại trên vai, lại thu hồi chỉ còn hai cái Kinh Lôi Tiễn bao đựng tên, nói: "Chúng ta mỗi người Kinh Lôi Tiễn phía trên đều có đặc thù ký hiệu, đợi chút nữa tự nhiên sẽ có cảm ứng đến thu lấy con mồi, không cần chúng ta tự mình đem con mồi mang đi ra ngoài. Đi thôi!"

Nói, Cửu quận chúa liền hướng về Trương Nhược Trần Linh Mã phương hướng đi qua.

Trương Nhược Trần có chút cau lại lông mày, nói: "Người làm gì?"

Cửu quận chúa bờ môi có chút nhát cười, cười nói: "Ta Linh Mã đã bị trọng thương, hiện tại tự nhiên chỉ có thể cười người Linh Mã, Cửu đệ, người sẽ không để cho tỷ tỷ đi bộ đi săn à?"

Cửu quận chúa mặc một bộ thiếp thân hoàng tước bào, phác họa ra có lỗi có lỗi mỹ lệ thân thể mềm mại, **** tròn trịa, ngọc eo tinh tế, toàn thân mỗi một tác da thịt đều tuyết trắng như ngọc, tản mát ra nhàn nhạt mùi thơm.

Cánh tay của nàng tại Linh Mã công lên nhẹ nhàng nhấn một cái, thân thể mềm mại liền lập tức bắn lên, động tác mười phần uyển mỹ, rơi xuống Linh Mã công lên.

"Cửu đệ, đi lên nhanh một chút a! Nếu là chúng ta lại không xuất phát, Man thú liền bị những tên kia săn giết xong!" Cửu quận chúa đôi mắt nháy một cái, đuổi ra một cái ngọc thủ, làm ra một cái mời tư thế.

Cuối cùng, Trương Nhược Trần hay là đi tới, nắm chặt Cửu quận chúa nhu nhược ngọc thủ, dùng cái này mượn lực, xoay người mà lên, rơi xuống Linh Mã công lên.

Hai người cùng cười một ngựa, hướng về Vương Sơn chỗ sâu phóng đi.

"Lấy thực lực của chúng ta, nếu là có thể tương hỗ hợp tác, đủ để săn giết nhất giai trung đẳng Man thú." Cửu quận chúa ánh mắt lộ ra mấy phần thần sắc mong đợi, dù là chỉ là săn giết được một đầu nhất giai trung đẳng Man thú, tại Vương Sơn Thú Liệp trong khảo hạch cũng khẳng định có thể thu hoạch được không thấp thành tích.

Wang Sơn Thú Liệp thành tích phương thức tính toán: Một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú = năm đầu nhất giai trung đẳng Man thú

Một đầu nhất giai trung đẳng Man thú = năm đầu nhất giai hạ đẳng Man thú.

Nói cách khác, Trương Nhược Trần mặc dù mới săn giết một đầu Thiết Bì Man Ngưu, tuy nhiên lại đã tương đương với săn giết năm đầu nhất giai hạ đẳng Man thú.

Phải biết, cũng không phải mỗi người đều có thể săn giết nhất giai trung đẳng Man thú, chỉ ít đều cần Hoàng Cực Cảnh trung cực vị tu vi, mới có thể làm đến.

Mà lại, nhất giai trung đẳng Man thú tốc độ tương đương nhanh, lực phòng ngự đều hết sức kinh người, coi như có được trung cực vị tu vi, muốn săn giết một đầu nhất giai trung đẳng Man thú cũng không phải một chuyện dễ dàng sự tình.

Trương Nhược Trần mặc dù chỉ là tiểu cực vị đỉnh phong tu vi, thế nhưng là, lực lượng của hắn đã so rất nhiều trung cực vị võ giả đều cường đại hơn, cho nên mới có thể thành công bắn giết Thiết Bì Man Ngưu.

Trương Nhược Trần ánh mắt mười phần sắc bén, nói: "Nếu là có thể săn giết một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú liền tốt!"

"Làm sao có thể? Mỗi một cái nhất giai thượng đẳng Man thú thực lực tổng hợp đều có thể so với Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn võ giả, nếu là thật sự gặp được một cái, vậy đơn giản liền là tai nạn, chúng ta muốn đào mệnh đều rất khó!"

Cửu quận chúa lại nói: "Tại mười năm gần đây cuối năm trong khảo hạch, cũng chỉ có Thất vương tử thành công săn giết qua nhất giai thượng đẳng Man thú. Còn năm nay cuối năm khảo hạch, căn bản không có người có săn giết nhất giai thượng đẳng Man thú thực lực."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhất Giai Thượng Đẳng

Cửu quận chúa cũng không phải là lần thứ nhất tham gia Vương Sơn Thú Liệp, cho nên, nàng hết sức rõ ràng Man thú đại khái hoạt động khu vực.

"Phía trước liền là Hồ Khiếu Pha, lúc trước ta từ nơi đó đi qua thời điểm, đã nghe qua Kiếm Xi Xích Hồ tiếng gào. Nhưng là, Kiếm Xi Xích Hồ là một đầu nhất giai trung đẳng Man thú, so Thiết Bì Man Ngưu đều muốn lợi hại mấy phần, bằng vào ta thực lực căn bản giết không được nó, cho nên, liền không có đi trên chọc nó." Cửu quận chúa nói ra.

Trương Nhược Trần cùng Cửu quận chúa từ Linh Mã công lên nhảy xuống, thận trọng đi vào Hồ Khiếu Pha, đi tìm Kiếm Xi Xích Hồ tung tích.

Trên mặt đất, Trương Nhược Trần phát hiện đánh nhau vết tích.

Một viên to cổ miệng chén thân cây bị đung gãy, lá cây bị đốt thành tro bụi, tại cách đó không xa một tảng đá lớn bên cạnh còn lưu lại vết máu.

"Chẳng lẽ đã bị người nhanh chân đến trước, Kiếm Xi Xích Hồ bị săn giết?" Cửu quận chúa nói.

Trương Nhược Trần lắc đầu, nói: "Đây không phải là Kiếm Xi Xích Hồ huyết dịch, là nhân loại huyết dịch. Cần thận một chút, Kiếm Xi Xích Hồ hẳn là còn ở phụ cận!"

"Hô!"

Trương Nhược Trần tiếng nói vừa dứt, một cái xích hồng sắc cự hồ liền từ phía trên dốc đứng bên trên nhào xuống tới, móng vuốt sắc bén hướng về Trương Nhược Trần chỗ cổ nắm tới.

Trương Nhược Trần một đời trước thế nhưng là Thiên Cực Cảnh đại viên mãn cường giả, coi như trùng sinh, linh hồn cùng tinh thần lực vẫn như cũ là Thiên Cực Cảnh đại viên mãn cấp bậc, cho nên, hắn đối nguy hiểm năng lực nhận biết mười phần nhạy cảm.

Tại Kiếm Xi Xích Hồ đập xuống tới trước một khắc, hắn liền lập tức phía bên phải lướt ngang một bước, tránh thoát Kiếm Xi Xích Hồ công kích.

Không chỉ có như thế, hắn còn lập tức từ trên lưng bao đựng tên bên trong rút ra một cây Kinh Lôi Tiễn, đem chân khí rót vào mũi tên, trở tay cắm vào Kiếm Xi Xích Hồ phản bụng.

Ngay sau đó, hai chân của hắn đập, lập tức hướng về sau rút lui.

Toàn bộ quá trình đều phát sinh ở trong điện quang hỏa thạch, Cửu quận chúa còn không có kịp phản ứng thời điểm, Trương Nhược Trần đã đem Kinh Lôi Tiễn đâm vào Kiếm Xi Xích Hồ phản bụng.

"Bành!"

Kinh Lôi Tiễn mũi tên nổ tung, đem Kiếm Xi Xích Hồ phản bụng nổ ra một cái lớn chừng bàn tay vết thương, máu tươi không ngừng từ phản bụng chỗ chảy ra tới.

Nhưng là, cái kia một chi Kinh Lôi Tiễn dù sao chỉ là Trương Nhược Trần lấy tay cắm vào Kiếm Xi Xích Hồ thân thể, không bằng Thiết Tuyền Cung bắn đi ra lực trùng kích mạnh.

Cho nên, Kinh Lôi Tiễn vết vền chỉ là cắm ở Kiếm Xi Xích Hồ vỏ phía dưới ba tấc sâu vị trí, không có đối với nó tạo thành trí mạng tổn thương.

"Ngao!"

Kiếm Xi Xích Hồ thân thể so đồng dạng lão hồ phải lớn gấp ba, miệng lý trường lấy hai hàng dài nửa xích sắc bén răng, mỗi một cây móng vuốt đều giống như lưỡi đao.

Kiếm Xi Xích Hồ, lực công kích có thể so với Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả, tốc độ cũng có thể so với Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả. Đồng dạng võ giả gặp gỡ Kiếm Xi Xích Hồ, cơ hồ đó là một con đường chết.

Nhìn đứng ở mười mét có hơn Kiếm Xi Xích Hồ, Cửu quận chúa sắc mặt trở nên tái nhợt mấy phần.

Đây chính là một đầu có thể so với đại cực vị võ giả Man thú, tại khoảng cách gần như thế tình huống dưới, liền xem như Kinh Lôi Tiễn cũng không phát huy ra uy lực chân chính.

Cung tiễn càng thích hợp cự ly xa công kích.

Liều mạng!

Nàng lập tức lấy ra một cái Kinh Lôi Tiễn, đặt lên trên dây cung, đem Thiết Tuyền Cung kéo thành trăng tròn.

"Hưu!"

Kinh Lôi Tiễn tựa như là một đạo điện quang, hối hả bay ra ngoài.

Kiếm Xi Xích Hồ nhảy lên một cái, lấy cực nhanh tốc độ, né tránh Kinh Lôi Tiễn công kích.

Nó trong nháy mắt liền xông qua xa mười mét khoảng cách, đến Cửu quận chúa trước mặt, một móng vuốt đem Cửu quận chúa trong tay Thiết Tuyền Cung đánh bay ra ngoài, lộ ra một trưng huyết bồn đại khẩu, hướng về Cửu quận chúa cắn.

Cửu quận chúa lập tức xoay người hướng về sau nhảy lên, một chi điểm tại trên mặt đất, lần nữa lại là nhảy lên, đến bảy, tám mét bên ngoài, tránh thoát Kiếm Xi Xích Hồ công kích.

Nhưng là, Kiếm Xi Xích Hồ tốc độ vậy mà so Cửu quận chúa còn nhanh hơn mấy phần, trong một chớp mắt, liền đưa nàng đuổi kịp, vung ra một cái to

lớn móng vuốt, đánh về phía Cửu quận chúa đỉnh đầu.

Cửu quận chúa tu vi, cũng là mới vừa mới bước vào trung cực vị, vô luận là lực lượng, hay là tốc độ, đều so Kiếm Xi Xích Hồ kém một bậc.

Nếu là lại cự ly xa tình huống dưới, nàng còn có thể sử dụng Kinh Lôi Tỉn, đối Kiếm Xi Xích Hồ tạo thành uy hiếp không nhỏ.

Thế nhưng là tại khoảng cách gần trong chiến đấu, một vị trung cực vị võ giả không sử dụng Chân Võ Bảo khí, căn bản không thể nào là Kiếm Xi Xích Hồ đối thủ.

Kiếm Xi Xích Hồ móng vuốt, còn không có vỡ xuống, Cửu quận chúa gương mặt cũng đã bị kinh phong cao đến có chút thấy đau.

Ngay tại Cửu quận chúa cho là mình hẳn phải chết không nghi ngờ thời điểm, khóe mắt quét nhìn, nhìn thấy một bóng người hồi hã va chạm tới, vậy mà trực tiếp vọt tới Kiếm Xi Xích Hồ thân hình khổng lồ.

"Man Tượng Tri Địa!"

Trương Nhược Trần một chương đánh vào Kiếm Xi Xích Hồ phần lưng, lòng bàn tay giống như là phát ra một tiếng Man Tượng gầm thét, bộc phát ra 16 ngư lực lượng, đem Kiếm Xi Xích Hồ đánh cho ném đi ra ngoài.

"Ầm ầm!"

Kiếm Xi Xích Hồ thân thể đụng vào cách đó không xa một cây trên cành cây, đem thân cây đè gãy, trùng điệp rơi ở trên mặt đất.

Trương Nhược Trần lập tức tiến lên, dùng bàn tay làm đao, chân khí toàn thân toàn bộ vận chuyển lại.

"Bành!"

Một chương cắt tại Kiếm Xi Xích Hồ cái cổ vị trí, thông qua chương đao lực lượng, đem Kiếm Xi Xích Hồ khí quản đánh nát.

Khí quản vỡ vụn về sau, Kiếm Xi Xích Hồ toàn thân đều đang run rẩy, trên mặt đất đứng lên về sau, lại đang trong rừng va chạm chỉ chốc lát, rốt cục vẫn là ngã xuống đất bỏ mình.

Cửu quận chúa có chút khiếp sợ nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần, dung không được nàng không rung động, phải biết, Trương Nhược Trần thế nhưng là tay không đem Kiếm Xi Xích Hồ cho đánh chết.

"Cửu đệ, ngươi thật là tiểu cực vị cảnh giới? Ngươi thật là ba tháng trước mới mở ra Thần Võ Ấn Ký?" Cửu quận chúa nói.

Trương Nhược Trần thần nhiên nói: "Ta nói qua, vô luận là Man thú, hay là võ giả đều có nhược điểm, chỉ cần tìm đúng nhược điểm của nó, muốn giết nó cũng không phải là một việc khó. Kiếm Xi Xích Hồ nhược điểm, liền là nó phía dưới cổ khí quản."

"Thế nhưng là, ta vừa rồi rõ ràng trông thấy ngươi một chương đưa nó đánh bay ra ngoài, cường đại như thế lực lượng, chỉ ít cũng có mười ngư chi lực a?"

Cửu quận chúa lại nói: "Ta đều đã đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung cực vị, cũng còn không thể bộc phát ra mười ngư chi lực. Ngươi mới tiểu cực vị cảnh giới, là thế nào làm được?"

Trương Nhược Trần nói: "Chỉ cần võ thể đủ cường đại, tiểu cực vị võ giả bộc phát ra mười ngư chi lực, cũng không phải là cỡ nào kỳ quái sự tình."

Cửu quận chúa cũng không còn tiếp tục truy vấn, dù sao Trương Nhược Trần lực lượng cường đại, đã tại trong lòng của nàng lưu lại ấn tượng khác sâu. Cái này một vị chỉ so với nàng nhỏ một ngày cùng cha khác mẹ Cửu đệ, để nàng cảm giác càng ngày càng nhìn không thấu.

Trương Nhược Trần cùng Cửu quận chúa tại cách đó không xa trong rừng, tìm được một con kia đã đều chết hết Kiếm Xi Xích Hồ.

Kiếm Xi Xích Hồ phần bụng, còn cắm một chi Kinh Lôi Tỉn, chính là Trương Nhược Trần lúc trước tay không cắm đi vào cái kia một chi.

"Thật sự là đáng giận, nếu là ta nước xanh kiếm ở trên người, khẳng định có thể cùng nó một trận chiến, thậm chí có cơ hội đưa nó giết chết." Cửu quận chúa có chút không cam lòng nói.

Cửu quận chúa thế nhưng là Vương thành song điểm một trong, mỹ mạo cùng thiên phú đều xem trọng, lại liên tiếp bị hai cái Man thú làm cho chật vật không chịu nổi, hai lần đều cần Trương Nhược Trần xuất thủ cứu nàng.

Cái này một vị thiên chi kiều nữ lòng tự trọng khẳng định thụ sự đã kích không nhỏ, trong lòng của nàng âm thầm thề, lần tiếp theo gặp lại Man thú, nhất định phải sạch sẽ xinh đẹp đưa nó săn giết.

"Đi thôi! Cửu đệ, chúng ta đi săn giết khác Man thú..."

Trương Nhược Trần lập tức duỗi ra một tay nắm, ấn ở Cửu quận chúa vai, ánh mắt ngưng trọng, thấp giọng nói: "Đừng nhúc nhích!"

Cửu quận chúa mười phần không hiểu, đang muốn hỏi thăm, bỗng nhiên, nàng trông thấy nơi xa một cái toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa màu xanh hươu thú, chậm rãi hướng về nàng cùng Trương Nhượng Trần phương hướng đi tới.

Nhìn thấy cái kia một đầu Thanh Hỏa Lộc, Cửu quận chúa thân thể mềm mại khẽ run lên, liền liền hô hấp đều đình chỉ.

"Chi chi!"

Một con kia Thanh Hỏa Lộc mọc ra một đôi đá quý màu đỏ ngòm con mắt, chừng cao hơn hai mét, đỉnh đầu mọc ra hai cây phi Thúy San hô sừng hươu, toàn bộ mỗi một cây da lông đều đang lưu động ngọn lửa màu xanh.

Nó chân đạp qua địa phương, mặt đất bùn đất, lập tức bị thiêu đến cháy đen.

Nhất giai thượng đẳng Man thú, Thanh Hỏa Lộc, lực công kích có thể so với Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả, tốc độ có thể so với Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn võ giả.

Thanh Hỏa Lộc nhược điểm duy nhất liền là lực phòng ngự không đủ mạnh, thậm chí đều tỉ như Kiếm Xi Xích Hồ.

Thế nhưng là, tại nó tốc độ khủng khiếp trước mặt, coi như lực phòng ngự tương đối yếu kém, lại có ai có thể công kích đạt được nó?

Còn không có xuất thủ, cũng đã bị nó giết chết.

"Làm sao bây giờ?" Cửu quận chúa thở mạnh cũng không dám, một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân bay thẳng mà lên.

Không có cách, lấy bọn hần tu vi hiện tại, gặp được nhất giai thượng đẳng Man thú, tuyệt đối là một con đường chết.

Tại năm trước Vương Sơn Thú Liệp bên trong, cũng có võ giả bị Man thú giết chết.

Cửu quận chúa tự nhiên không muốn chết ở chỗ này, lập tức khổ tư đối sách, thế nhưng là tại Thanh Hỏa Lộc tốc độ khủng khiếp trước mặt, coi như muốn chạy trốn, cũng không có khả năng làm được.

Giờ phút này, Trương Nhượng Trần nhưng như cũ duy trì bình tĩnh, trong mắt ngược lại mang theo vài phần chiến ý.

Hắn đem công lên bao đựng tên còi xuống, giao cho Cửu quận chúa, nói: "Ta còn lại hai chỉ Kinh Lôi Tiễn, ngươi còn có một chỉ Kinh Lôi Tiễn, cộng lại liền là ba chỉ. Lấy ngươi tiên pháp, không nói đem Thanh Hỏa Lộc bắn trúng, chỉ ít hần là có thể cho nó tạo thành nhất định uy hiếp a?"

"Ngươi muốn làm gì?"

Cửu quận chúa nhìn chằm chằm hướng Thanh Hỏa Lộc đi đến Trương Nhượng Trần, đôi mắt đẹp trừng lớn, trong lòng mười phần không hiểu, chẳng lẽ hần muốn săn giết Thanh Hỏa Lộc?

Đây chính là một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Săn Giết Thanh Hỏa Lộc

Đang quyết định săn giết Thanh Hỏa Lộc trước đó, Trương Nhượng Trần liền cẩn thận tính toán qua.

Lấy hần tu vi hiện tại, hoàn toàn chính xác cùng Thanh Hỏa Lộc có rất lớn thực lực cách xa. Mà lại, hần còn không thể sử dụng Chân Vô Bảo khí, bởi vì Thiêm Hồn Kiếm cùng Trầm Uyên cổ kiếm đều đặt ở Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian.

Một khi sử dụng, liền sẽ đem Thời Không Tinh Thạch bại lộ.

Nếu là đối lại khác bất luận cái gì một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú, Trương Nhượng Trần đều không có bất luận cái gì cơ hội thù thắng.

Thế nhưng là, Thanh Hỏa Lộc lại khác, Thanh Hỏa Lộc ưu thế ở chỗ tốc độ, lực công kích cùng lực phòng ngự đều kém xa tít tắp khác nhất giai thượng đẳng Man thú.

Mà Trương Nhượng Trần ưu thế ở chỗ, hần có được có thể so với Thiên Cực Cảnh đại viên mãn võ giả tinh thần lực cùng phong phú kinh nghiệm thực chiến, trước tiên có thể một bước dự đoán Thanh Hỏa Lộc công kích phương vị, làm ra linh hoạt nhất ứng biến phương thức.

Cho nên, Thanh Hóa Lộc tốc độ kinh khủng, chưa chắc phải nhất định có thể nghiền ép Trương Nhược Trần.

"Rống!"

Trương Nhược Trần tựa như khiêu khích, chủ động đối Thanh Hóa Lộc phát ra rống to một tiếng.

"Xoạt!"

Thanh Hóa Lộc bị chọc giận, ngọn lửa trên người thiêu đốt đến càng thêm sáng tỏ, hóa thành một đạo màu xanh tàn ảnh, trong nháy mắt liền vọt tới Trương Nhược Trần trước người, đột nhiên đụng tới.

Tại Thanh Hóa Lộc xông tới trước một khắc, Trương Nhược Trần liền hai chân đạp, mượn nhờ lực đàn hồi, vọt lên cao hơn bảy mét.

"Phi Long Tại Thiên!"

Cuộn trào chân khí tại mười một đường kinh mạch bên trong nhanh chóng vận chuyển, Trương Nhược Trần thể nội giống như là phát ra thấp cang long ngâm, bắp thịt toàn thân cùng xương cốt lực lượng đều điều động, đột nhiên một chương đánh tới.

Thế nhưng là, Thanh Hóa Lộc tốc độ thực sự quá nhanh, Trương Nhược Trần một chương này cũng không có đưa nó đánh trúng, mà là đánh vào trên mặt đất.

"Xoạt!"

Một đạo màu xanh cái bóng hiện lên, xuất hiện tại Trương Nhược Trần trước người, đỉnh đầu màu xanh sừng hươu, va chạm hướng Trương Nhược Trần ngực.

Trương Nhược Trần lần nữa đánh ra một chương, cùng Thanh Hóa Lộc liều mạng một kích.

"Bành!"

Một cỗ cường đại lực trùng kích từ lòng bàn tay truyền đến, Trương Nhược Trần cánh tay phải lập tức mất đi tri giác.

Trương Nhược Trần nhanh chóng lùi về phía sau, hướng về cánh tay phải của mình nhìn lại, chỉ gặp tay phải bàn tay bị Thanh Hóa Lộc ngọn lửa trên người bóng, liên liền y tay áo đều bị đốt thành tro bụi, lộ ra cổ tay cùng cánh tay.

Chân khí ở trong kinh mạch vận chuyển, nguyên bản chết lạng cánh tay, dần dần khôi phục tri giác.

"Chi chi!"

Thanh Hóa Lộc công kích lần nữa đi lên, trong một chớp mắt, liền xuất hiện tại Trương Nhược Trần trước người.

Đúng lúc này, đứng ở đằng xa Cửu quận chúa liền tiếp bắn ra hai chi Kinh Lôi Tiễn, đều là bắn về phía Thanh Hóa Lộc hai con mắt.

"Bành!"

"Bành!"

Thanh Hóa Lộc tốc độ phản ứng cực nhanh, dùng trên đầu cứng rắn sừng hươu, đem hai chi Kinh Lôi Tiễn đánh bay ra ngoài.

"Man Thú Trì Địa!"

Trương Nhược Trần nhìn đứng cơ hội, vọt mạnh đi lên, mượn nhờ thân thể lực trùng kích, lần nữa đánh ra một chương, bộc phát ra 16 ngư lực lượng, đánh vào Thanh Hóa Lộc đỉnh đầu.

Thanh Hóa Lộc miệng bên trong phát ra một tiếng rên rỉ, đỉnh đầu nứt ra một đạo máu khe hở, bị thương không nhẹ, phản ứng trở nên trì hoãn.

"Phốc phốc!"

Nhân cơ hội này, Cửu quận chúa mở cung bắn tên, đem cuối cùng một chi Kinh Lôi Tiễn bắn đi ra, chuẩn xác không sai đánh xuyên Thanh Hóa Lộc mắt trái.

"Bành!"

Kinh Lôi Tiễn mũi tên nổ tung, Thanh Hóa Lộc bên trái đầu lâu bị tạc nát, ánh mắt hóa thành một đoàn huyết vụ.

Trương Nhược Trần lẫn mình một cái, đến cái kia một đầu Kiếm Xi Xích Hồ thi thể trước mặt, đem Kiếm Xi Xích Hồ miệng bên trong một cây dài nửa xích răng nhọn vụn đoạn.

Bị trọng thương Thanh Hóa Lộc, trên người ngọn lửa màu xanh cũng đi theo dập tắt, xoay người bỏ chạy.

Trương Nhược Trần nắm lên Kiếm Xi Xích Hồ một cây răng nhọn, tựa như là dẫn theo một thanh đao găm, đột nhiên một cước đạp ở trên cành cây, mượn nhờ thân cây lực đàn hồi, bay vọt.

"Phốc phốc!"

Sắc bén hồ rặng, xuyên thẳng tiến Thanh Hóa Lộc mi tâm, đem Thanh Hóa Lộc đầu lâu cắm xuyên.

"Bành!"

Thanh Hóa Lộc vùng vẫy hai lần, cuối cùng vẫn ngã trên mặt đất, trở nên hấp hối.

Trương Nhược Trần đem hồ rặng rút ra, cắm vào Thanh Hóa Lộc phần bụng, triệt để kết thúc tính mạng của nó.

Cửu quận chúa lập tức chạy tới, nhìn xem trên mặt đất Thanh Hóa Lộc thi thể, vẫn như cũ có chút không dám tin tưởng phát sinh trước mắt sự tình, "Cửu đệ... Người giết chết một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú."

Trương Nhược Trần hướng nàng nhìn chăm chăm một chút, đứng dậy, dùng vải đem vết bị thương bàn tay băng bó đơn giản, nói: "Không phải ta, mà là chúng ta."

Cửu quận chúa tự nhiên biết, mình cũng không có giúp đỡ được gì, nếu không phải Trương Nhược Trần một chiêu đánh vào Thanh Hóa Lộc đỉnh đầu, làm Thanh Hóa Lộc tốc độ trở nên trì hoãn, nàng bắn ra Kinh Lôi Tiễn, căn bản không có khả năng bắn trúng Thanh Hóa Lộc con mắt.

Đương nhiên, trong lòng của nàng vẫn như cũ thập phần vui vẻ, dù sao mình tham dự săn giết cái kia một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú, mà lại, còn thành công.

Cửu quận chúa cực kỳ hưng phấn, lập tức hướng Trương Nhược Trần nhào tới, đem Trương Nhược Trần ôm lấy.

"Cửu đệ, chúng ta đơn giản liền là tốt nhất chiến đấu đồng bạn, phối hợp quá ăn ý!"

Nàng một đôi mềm mại cánh tay ngọc, thật chặt ôm lấy Trương Nhược Trần cổ, trước ngực một đôi tràn ngập co dãn tơ phong thuận thế đè lên, kếm một chút đem Trương Nhược Trần ngã nhào xuống đất bên trên.

Trương Nhược Trần nâng lên một cánh tay, ấn ở Cửu quận chúa vai, cùng nàng bảo trì khoảng cách nhất định, thân nhiên nói: "Chúng ta cần phải trở về!"

Cửu quận chúa nhìn thấy Trương Nhược Trần lạnh lùng như vậy dáng vẻ, liền dậm chân, cau mày, nói: "Ta thế nhưng là tỷ ngươi, cũng sẽ không ăn hết ngươi, có cần hay không luôn là một bộ rất ghét bỏ dáng vẻ?"

Trương Nhược Trần đi ra Hồ Khiếu Pha, xoay người cười đến Linh Mã công lên, hướng về Cửu quận chúa nhìn chăm chăm một chút, nói: "Đi!"

Cửu quận chúa trợn trắng mắt, đưa tay khoác lên Trương Nhược Trần lòng bàn tay, rồi xuống Trương Nhược Trần sau lưng, duỗi ra một đôi cánh tay ngọc, ôm lấy Trương Nhược Trần eo, đem gương mặt tinh xảo mỹ lệ tựa ở Trương Nhược Trần công lên, trêu chọc nói: "Cửu vương tử điện hạ, mau dẫn lấy người mỹ lệ tỷ tỷ rồi đi cái này tràn ngập giết chóc địa phương đi!"

Trương Nhược Trần nhẹ nhàng lắc đầu, lái Linh Mã, lập tức xông ra rừng rậm, hướng về Vương tộc võ tròng phương hướng chạy đi.

...

Bốn mươi ba vị tham gia đi săn tuổi trẻ võ giả, đã có 26 vị trở về Vương tộc võ tròng, chỉ còn 17 vị vẫn chưa về.

Lúc này vẫn chưa về võ giả, hoặc là liền là không cẩn thận chết tại Man thú miệng bên trong, hoặc là liền là còn không có săn giết được Man thú.

"Mân, lần này đi săn thu hoạch như thế nào?" Ngũ vương tử mẹ đẻ Hoắc phi nương nương hỏi.

Ngũ vương tử trên mặt mang theo nụ cười tự tin, nói: "Hồi bẩm mẫu thân, người yên tâm cũng được, lần này Vương Sơn Thú Liệp, tuyệt đối không có so với ta thành tích càng tốt hơn!"

"Như thế, chính là không còn gì tốt hơn." Hoắc phi nương nương gật đầu mỉm cười.

Lâm Phụng Tiên cũng hướng Lâm Ninh San ném đi một cái ánh mắt hỏi thăm, nói: "San nhi, người là lần đầu tiên tham gia Vương Sơn Thú Liệp, hẳn là gặp rất nhiều khó khăn a?"

Lâm Ninh San lắc đầu, cũng mười phần tự tin, nói: "Vương Sơn Thú Liệp so ta tưởng tượng bên trong càng thêm nhẹ nhõm, không có bất kỳ cái gì khó khăn, ta có lòng tin, tại một vòng này trong khảo hạch, tuyệt đối có thể tiến vào mười vị trí đầu."

Lâm Ninh San hướng về Vương Sơn phương hướng nhìn thoáng qua, nhìn thấy Trương Nhược Trần vẫn không có trở về, liền càng thêm đắc ý mấy phần, trong lòng thầm nghĩ, "Xem ra hắn còn không có sẵn giết được Man thú. Dù sao mới tu võ ba tháng, phục dụng thiên tài địa bảo có thể trong thời gian ngắn đem lực lượng tăng lên, tuy nhiên lại không cách nào tăng lên một người kinh nghiệm chiến đấu."

Giờ phút này, Lâm Phi cũng khẩn trương, trông mòn con mắt nhìn chăm chăm Vương Sơn phương hướng.

Sau đó, tham gia đi săn thiếu niên võ giả, lục tục trở về.

Lúc này trở về thiếu niên võ giả trên mặt, phần lớn đều không có vui mừng, sầm mi khô kiềm đáng vẻ, rất hiển nhiên, bọn hắn tại Vương Sơn bên trong cũng không có sẵn giết được Man thú.

"Cửu vương tử cùng Cửu quận chúa làm sao vẫn chưa về? Nhưng tuyệt đối đừng xảy ra ngoài ý muốn."

Tất cả mọi người bắt đầu lo lắng, dù sao năm trước Vương Sơn Thú Liệp, cũng có thiếu niên võ giả bị Man thú giết chết.

Vân Võ Quận Vương có chút nhú mày, liền muốn lập tức phái người tiến vào Vương Sơn đi tìm Cửu vương tử cùng Cửu quận chúa.

Bỗng nhiên, trong đám người vang lên một thanh âm, "Trở về! Cửu vương tử cùng Cửu quận chúa đồng thời trở về!"

Lâm Phi, Lâm Ninh San, khác những cái kia Vương tử cùng quận chúa, nhao nhao đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía Vương Sơn phương hướng, chỉ gặp Cửu vương tử cùng Cửu quận chúa cùng cười một ngửa, từ đằng xa chạy như bay tới.

Trở lại Vương tộc võ tràng, Trương Nhược Trần cùng Cửu quận chúa từ Linh Mã cổng lên nhảy xuống, hướng Vân Võ Quận Vương đi đến.

"Bái kiến Đại vương!" Trương Nhược Trần nói.

"Bái kiến phụ vương!" Cửu quận chúa nói.

Vân Võ quận chúa cao giọng cười một tiếng, nói: "Cửu nhi, ngươi tại sao cùng Hi nhi cùng cười một ngửa?"

Cửu quận chúa vượt lên trước nói ra: "Phụ vương, ta cùng Cửu đệ tại Vương Sơn bên trong bị Thiết Bì Man Ngưu công kích, tọa kỵ của ta bị trọng thương, cho nên, mới chỉ có thể cùng Cửu đệ cùng kỵ một đầu Linh Mã."

Vân Võ Quận Vương ánh mắt nhìn chăm chú về phía Trương Nhược Trần, nói: "Cửu nhi, là thế này phải không?"

"Đúng thế." Trương Nhược Trần nói.

Vân Võ Quận Vương nhẹ gật đầu, nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần thụ thương cánh tay phải, nói: "Cửu nhi, ngươi dù sao cũng là lần thứ nhất tham gia Vương Sơn Thú Liệp, lần thứ nhất cùng Man thú chiến đấu, mà lại, ngươi tại ba tháng trước đó mới mở ra Thần Võ Ấn Ký, coi như không có đi săn đến Man thú, cũng đừng quá nản chí."

"Ta mình bạch!"

Trương Nhược Trần cũng không giải thích, chỉ là thần nhiên nói.

Cửu quận chúa bờ môi vốn là giật giật, thế nhưng là cuối cùng vẫn không có nói ra.

Lục vương tử cùng Ngũ vương tử nhìn thấy Trương Nhược Trần thụ thương đáng vẻ, trong lòng liền thập phần vui vẻ.

Lâm Ninh San khoe miệng cũng có chút nhếch lên, bên trên một vòng lực lượng khảo hạch, Trương Nhược Trần hoàn toàn chính xác xuất tẩn danh tiếng, nhưng là chân chính muốn cùng Man thú chém giết, hắn vẫn là kém quá xa a!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thứ Nhất

Cũng không lâu lắm, đi kiểm kê đi săn thành tích quân sĩ, liền trở lại Vương tộc võ tràng.

Một vị mặc váy bạc áo giáp lưng hùm vai gấu tướng quân, đem một phần ghi chép thành tích quyền, đưa tới Vân Võ Quận Vương trong tay.

Vân Võ Quận Vương tiếp nhận cái kia một phần quyền, có chút nhìn thoáng qua, bỗng nhiên, con mắt bị xếp tại đệ nhất cái tên đó hấp dẫn lấy, khòe miệng lộ ra mỉm cười, nói: "Cát Càn, người đến tuyên bố năm nay Vương Sơn Thú Liệp thiếu niên võ giả thành tích đi! Thành tích xếp hàng thứ nhất người, ban thưởng, Trọng Huyền Cung."

Đứng ở phía dưới những thiếu niên kia võ giả, nghe được "Trọng Huyền Cung" ba chữ, toàn bộ đều kích động lên.

Nghe nói, Trọng Huyền Cung chính là một kiện Tứ phẩm Chân Võ Bảo khí, giá trị mấy vạn mai ngân tệ.

Đương nhiên, Trọng Huyền Cung còn có cấp độ càng sâu ý nghĩa. Vân Võ Quận Vương lúc còn trẻ, tham gia Vương Sơn Thú Liệp, thu hoạch được hạng nhất, lấy được ban thưởng liền là Trọng Huyền Cung.

Ai sẽ là lần này Vương Sơn Thú Liệp hạng nhất?

Vị kia mặc váy bạc áo giáp tướng quân, bùng lấy quyền, hướng về đứng ở phía dưới những thiếu niên kia võ giả nhìn thoáng qua, nói: "Lần này Vương Sơn Thú Liệp, hết thấy 43 người tham gia, hai người tử vong, chín người đi săn thất bại, thành công săn giết được Man thú thiếu niên võ giả hết thấy ba mươi hai người."

"Xếp hạng thứ 32 vị, Tư Đồ gia tộc, Tư Đồ Hải, săn giết được một đầu nhất giai hạ đẳng Man thú, Quý Ảnh Thỏ."

"Xếp hạng thứ 31 vị..."

...

"Xếp hạng thứ 14 vị, Lục vương tử, Trương Mật, săn giết được bốn đầu nhất giai hạ đẳng Man thú, ba đầu Man Ngu, một cái Quý Ảnh Thỏ."

Lục vương tử nghe được thành tích của mình về sau, hơi nhíu cau mày, vốn cho rằng lấy mình săn giết được bốn đầu nhất giai hạ đẳng Man thú thành tích, đủ để tiến vào mười vị trí đầu.

"Không nghĩ tới năm nay cạnh tranh vậy mà như thế kịch liệt!" Lục vương tử ánh mắt hướng về Trương Nhược Trần phương hướng nhìn thoáng qua, trên mặt thần sắc thất vọng quét sạch sành sanh, ngược lại lộ ra mỉm cười.

Hắn thấy, Trương Nhược Trần hẳn là cái kia chín cái đi săn thất bại người một trong.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn thuận tiện thụ nhiều, chỉ ít còn có một người hạng chót.

Mặc váy bạc áo giáp tướng quân, tiếp tục thì thào: "Xếp hạng thứ 10 vị, Lâm gia, Lâm Thiên Võ, săn giết được năm đầu nhất giai hạ đẳng Man thú, bốn đầu Man Ngu, một cái Quý Ảnh Thỏ."

Đồng dạng là nhất giai hạ đẳng Man thú, săn giết được Man Ngu cùng săn giết được Quý Ảnh Thỏ, lấy được thành tích khẳng định không giống.

"Xếp hạng vị thứ 9, Cố gia, Cố Ly, săn giết được năm đầu Man Ngu."

"Xếp hạng vị trí thứ 8, Bạch gia, Bạch Vạn Lý, săn giết được sáu đầu Man Ngu. Trong đó, năm đầu Man Ngu là dùng Kinh Lôi Tiên bắn giết, con thứ sáu Man Ngu là lấy người của Bạch gia cấp trung phẩm võ kỹ 'Sát Uy Quyền' giết chết."

"Xếp hạng vị trí thứ 7, Lâm gia, Lâm Ninh San, săn giết được một đầu nhất giai trung đẳng Man thú, bốn đầu nhất giai hạ đẳng Man thú."

Nghe được thành tích của mình, Lâm Ninh San tự nhiên vẫn có chút hài lòng, dù sao nàng mới 15 tuổi, hơn nữa còn là lần thứ nhất tham gia Vương Sơn Thú Liệp, có thể có thành tích như vậy, đã coi như là tương đương ưu tú.

Nàng có chút ưỡn ngực, hướng về Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua. Đồng dạng lần thứ nhất tham gia Vương Sơn Thú Liệp, hẳn là một đầu Man thú đều không có săn giết được, đây chính là chênh lệch!

"Lâm gia Nhị tiểu thư thật là quá ưu tú, năm gần 15 tuổi liền có thể săn giết nhất giai trung đẳng Man thú, thành tựu tương lai bất khả hạn lượng."

"Chừng hai năm nữa, đoán chừng cuối năm khảo hạch liền không có người có thể cùng nàng tranh chấp."

Võ tràng bên ngoài, vang lên từng đợt tiếng thán phục.

Đương nhiên, những kia tuổi trẻ võ giả bên trong cũng có mấy người lộ ra thần sắc khinh thường, tỉ như, Tư Đồ gia tộc đệ nhất thiên tài, Tư Đồ Lâm Giang, lại tỉ như Ngũ vương tử cùng Tiết Khải.

Ba người này đều là Hoàng Cực Cảnh đại cực vị tu vi, tu vi là cường đại nhất, cũng là tranh đoạt hạng nhất lôi cuốn nhân vật.

"Xếp hạng vị trí thứ sáu, Quốc sư phủ, Tiết Hồng Tàn, săn giết được hai đầu nhất giai trung đẳng Man thú."

"Xếp hạng vị trí thứ năm, Trần Nam Phủ nguyên soái, La Thành, săn giết được hai đầu nhất giai trung đẳng Man thú, một đầu nhất giai hạ đẳng Man thú."

"Xếp hạng vị thứ tư, Quốc sư phủ, Tiết Khai, săn giết được ba đầu nhất giai trung đẳng Man thú, hai đầu nhất giai hạ đẳng Man thú."

Nghe được cái thành tích này, Tiết Khai sắc mặt có chút trầm xuống, không nghĩ tới mình thậm chí ngay cả ba vị trí đầu đều không chen vào được.

Hắn vốn cho rằng, lấy thành tích của mình, không phải thứ nhất, liền là thứ hai.

"Đáng giận!" Tiết Khai nắm chặt lấy nắm đấm, ánh mắt mui phần lạnh buốt.

Ngũ vương tử cùng Tư Đồ Lâm Giang thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra một tia giọng mỉa mai ý cười. Thế nhưng là, trên mặt bọn họ tiểu dung, rất nhanh liền cứng đờ.

"Vị thứ ba, Ngũ vương tử, Trương Mân, săn giết được bốn đầu nhất giai trung đẳng Man thú, một đầu nhất giai hạ đẳng Man thú."

"Vị thứ hai, Tư Đồ gia tộc, Tư Đồ Lâm Giang, săn giết được năm đầu nhất giai trung đẳng Man thú."

"Vị thứ nhất, Cửu vương tử, Trương Nhược Trần, săn giết được một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú, hai đầu nhất giai trung đẳng Man thú."

Công bố ra ba vị trí đầu danh tự về sau, toàn bộ Vương tộc vô tràng, vô số người trợn mắt hốc mồm, ánh mắt mọi người đều hướng về Trương Nhược Trần chằm chằm đi qua.

Sau đó, toàn bộ Vương tộc vô tràng đều chấn động.

"Trời ạ! Cửu vương tử săn giết một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú!"

"Phải biết, mỗi một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú đều có thể so với một vị Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn võ giả, hẳn mới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị tu vi, là như thế nào làm được?"

"Không thể nào! Vèn vèn tu luyện ba tháng liền săn giết được một đầu nhất giai thượng đẳng Man thú, đây cũng quá nghịch thiên!"

...

Toàn bộ Vương tộc vô tràng, không biết bao nhiêu người chấn kinh đến nói không ra lời.

Gần nhất mười năm cuối năm khảo hạch, chỉ có Thất vương tử thành công săn giết qua nhất giai thượng đẳng Huyền thú, hiện tại, Cửu vương tử thế mà cũng làm được.

Vân Võ Quận Vương tự nhiên cũng hết sức cao hứng, nói: "Cát Càn, đem bản vương Trọng Huyền Cung mang tới, bản vương muốn đích thân giao cho Cửu nhi."

"Chậm đã!"

Trương Nhược Trần từ cái kia một đám thiếu niên võ giả bên trong đi ra, nói: "Săn giết một con kia nhất giai thượng đẳng Man thú, chính là ta cùng Cửu quận chúa hợp lực hoàn thành, thành tích không thể hoàn toàn ghi tạc trên người của ta."

Cửu quận chúa cũng đi ra, cười nói: "Phụ vương, lần này Vương Sơn Thú Liệp nhờ có Cửu đệ xuất thủ cứu giúp, bằng không nữ nhi rất có thể đã chết tại Man thú dưới vuốt! Mà lại, săn giết một con kia nhất giai thượng đẳng Man thú, nữ nhi cũng không có ra khí lực lớn đến đâu, căn bản không có giúp đỡ được gì."

"Ha ha! Cửu nhi, người nói Trọng Huyền Cung về ai?" Vân Võ Quận Vương nhìn thấy Trương Nhược Trần cùng Cửu quận chúa tương hỗ khiêm nhượng, trong lòng liền càng cao hứng hơn.

Trương Nhược Trần nói: "Ta am hiểu dùng kiếm, không am hiểu dùng cung. Đại vương, người liền đem Trọng Huyền Cung ban cho Cửu quận chúa đi!"

Trương Nhược Trần đi ra phía trước, bắt lấy Trọng Huyền Cung, đưa cho Cửu quận chúa.

"Cửu đệ, người..." Cửu quận chúa mười phần thụ sủng nhược kinh bộ dáng.

Nàng mặc dù mười phần muốn có được Trọng Huyền Cung, thế nhưng là nàng lại càng rõ ràng hơn, Trọng Huyền Cung căn bản không thuộc về mình.

Trương Nhược Trần thân nhiên nói: "Đây là người nên được, dù sao, không có trợ giúp của người, ta không có khả năng đem Thanh Hòa Lộc giết chết! Lại nói, còn có vòng tiếp theo võ đài luận võ, nếu là ta ở trường trận khi luận võ thủ thắng, lấy được ban thưởng sẽ chỉ càng thêm phong phú."

"Đã như vậy, tỷ tỷ liền không khách khí. Võ đài tỷ võ thời điểm, người nhưng nhất định phải ủng hộ, lấy thực lực của người, không nói là đệ nhất, năm vị trí đầu hay là có rất lớn cơ hội." Cửu quận chúa vui vẻ tiếp nhận Trọng Huyền Cung, một đôi mảnh khảnh ngọc thủ, nhẹ nhàng vuốt ve hắc ngọc cung xương, không nói ra được vui sướng.

Trương Nhược Trần đem Trọng Huyền Cung đưa cho Cửu quận chúa, đầu tiên là bởi vì, tại săn giết Thanh Hòa Lộc thời điểm, Cửu quận chúa hoàn toàn chính xác xuất thủ tương trợ.

Thứ hai, hấn kỳ thật cũng là muốn cùng Cửu quận chúa giao hảo, tương đương với kết giao một vị minh hữu. Dù sao, trong vương cung, hấn cùng Lâm Phi là tứ cố vô thân, coi như hấn hiện tại thể hiện ra nhất định thực lực, thế nhưng là cùng những cái kia chân chính Võ Đạo cường giả so ra, vẫn là kém quá xa.

Nhiều một vị minh hữu, hấn cùng Lâm Phi tình cảnh, liền sẽ tốt hơn nhiều.

Vòng thứ ba khảo hạch, võ đài luận võ.

Chỉ có tại Vương Sơn Thú Liệp bên trong sân giết được Man thú tuổi trẻ võ giả, mới có thể tham gia vòng thứ ba khảo hạch.

Vòng thứ ba khảo hạch năm người đứng đầu, ban thưởng đều mười phần phong phú, có thể thu hoạch được tiến vào "Man Thần Trì" tu luyện cơ hội.

Nếu là thu hoạch được hạng nhất, ban thưởng liền càng thêm phong phú.

Cho nên, tất cả mọi người mười phần coi trọng "Võ đài luận võ", ma quyền hắc hắc, muốn đem toàn bộ thực lực của mình đều phát huy ra, tranh đoạt năm vị trí đầu danh ngạch.

Ngũ vương tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Cửu đệ, ngươi thật sự là thâm tàng bất lộ a! Chúng ta trên giáo trường phân cao thấp?"

Trương Nhược Trần nói: "Nếu là thật sự ở trường trên trận gặp được, vậy cũng chỉ có thể đánh một trận."

Trương Nhược Trần cảm giác được một đôi ánh mắt đang ngó chừng hấn, thế là nhìn đi qua, nhìn thấy đứng ở đằng xa Lâm Ninh San.

Lâm Ninh San hoàn toàn chính xác đáng đáp mười phần mỹ lệ, ngũ quan tinh xảo, môi đỏ óng ánh, dáng người tinh tế, hai chân thon dài, đứng ở trong đám người, liền cho người ta một loại hạc giữa bầy gà cảm giác.

Lâm Ninh San hoàn toàn chính xác không nghĩ tới Trương Nhược Trần vậy mà lớn lên nhanh như vậy, lại có thể săn giết được một cái nhất giai thượng đẳng Thanh Hòa Lộc. Đơn giản thật bất khả tư nghị!

Bất quá, nàng đã đạt tới "Kiếm Tùy Tâm Tẩu" cảnh giới, hơn nữa còn tu luyện thành một chiêu Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp. Nếu là thật sự ở trường trên trận gặp được, nàng có lòng tin đem Trương Nhược Trần đánh bại.

Vương Sơn Thú Liệp mười vị trí đầu, không cần tham gia đấu loại, trực tiếp tiến vào trận chung kết.

Thành tích xếp tại phía sau hai mươi hai người, muốn thông qua chiến đấu, quyết ra sáu vị cường giả. Trận chung kết nhân số, liền là mười sáu người.

Hai canh giờ đi qua, đấu loại kết thúc, sáu vị cường giả sinh ra.

Lục vương tử cùng Cửu quận chúa đều là sáu vị cường giả một trong, cùng Vương Sơn Thú Liệp vị trí thứ mười thiếu niên võ giả, cùng một chỗ tiến vào trận chung kết.

"Trận chung kết, trận đầu. Cửu quận chúa Trương Vũ Hi, quyết đấu, Lâm gia Lâm Ninh San." Vị kia mặc váy bạc áo giáp tướng quân nói.

Ai cũng không ngờ rằng, một trận lại là "Vương thành song diễm" ở giữa quyết đấu, mỹ nữ cùng mỹ nữ ở giữa chiến đấu, tự nhiên xem chút mười phần, tất cả mọi người bắt đầu mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Top 8

Lâm Ninh San cùng Cửu quận chúa đều là tại gần nhất ba tháng, tu vi Võ Đạo mới đột phá đến Hoàng Cực Cảnh trung cực vị, có thể nói là thực lực tương đương.

Cửu quận chúa trước một bước đi vào võ đài, trong tay ôm một thanh màu xanh Chân Võ Bảo khí cấp bậc chiến kiếm, dáng người yếu đuối, khí chất ưu nhã, đứng ở võ đài trung ương, xinh đẹp tựa như là một bức họa.

Sau đó, Lâm Ninh San cũng đi vào võ đài.

Cửu quận chúa khước miệng khẽ nhếch, lộ ra mỉm cười: "Ninh San, nghe nói ngươi đã đạt tới 'Kiếm Tùy Tâm Tẩu' cảnh giới, bản quận chúa cũng phải lĩnh

giáo một chút 'Kiếm Tùy Tâm Tẩu' rốt cuộc mạnh cỡ nào?"

"Coong!"

Cánh tay của nàng lắc một cái, vỏ kiếm lập tức bay ra ngoài.

"Bích Thủy Như Đào!"

Cửu quận chúa biết Lâm Ninh San là một vị kinh địch, cho nên, mới vừa ra tay liền thi triển ra một chiêu Nhân cấp trung phẩm kiếm pháp.

Kiếm chiêu vừa ra, lập tức hình thành bảy đạo kiếm ảnh. Bảy đạo kiếm ảnh, lại hóa thành 49 nói.

49 đạo kiếm ảnh, liên tiếp thành một mảnh bích màu xanh màn nước, phát ra như nước chảy thanh âm, hương Lâm Ninh San ép tới.

Lâm Ninh San vững vàng đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Cửu quận chúa cầm kiếm tay.

Ngay tại cái kia một mảnh màn nước đã ép đến Lâm Ninh San trước mặt thời điểm, nàng thông suốt đâm ra một kiếm, điểm tại màn nước trung tâm. Cửu quận chúa tất cả kiếm chiêu, lập tức toàn bộ vỡ nát.

"Ào ào!"

Cửu quận chúa nhanh chóng biến chiêu, kiếm pháp trở nên càng ngày càng sắc bén.

Lâm Ninh San từ đầu đến cuối đứng tại chỗ, cũng không chuyển bước.

Chỉ cần đâm ra một kiếm, liền có thể đem Cửu quận chúa tất cả thể công toàn bộ phá vỡ.

Đứng ở trường bên ngoài sân Trương Nhượng Trần nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Lâm Ninh San đối kiếm ý lĩnh ngộ đã đạt tới 'Kiếm Tùy Tâm Tẩu' cảnh giới, nhưng là, Cửu quận chúa đối kiếm ý lĩnh ngộ còn dừng lại tại 'Gặp chiêu dùng chiêu' trình độ. Hai người cảnh giới Võ Đạo mặc dù giống nhau, nhưng là chân chính chiến đấu, Cửu quận chúa cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Lâm Ninh San. Không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng mười chiêu, Cửu quận chúa liền muốn bại!"

Đúng lúc này, trong giáo trường chiến đấu tình thế, quả nhiên phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lâm Ninh San chủ động phát động công kích, hướng về phía trước bước ra một bước, cánh tay vung vẩy, trong không khí hình thành một cái cự đại kiếm hoa.

Cửu quận chúa lập tức lui lại, Lâm Ninh San từng bước ép sát.

"Xoạt!"

Khi kiếm dừng lại thời điểm, kiếm sắc bén nhọn, chính chỉ tại Cửu quận chúa nơi ngực.

"Quận chúa, ngươi bại!" Lâm Ninh San nói.

Cửu quận chúa thu hồi nước xanh kiếm, từ trong giáo trường đi xuống, trong lòng mười phần khó chịu, lập đến Trương Nhượng Trần bên cạnh, nói: "Cửu đệ, tu vi của ta rõ ràng không thể so với nàng yếu, thế nhưng là vì sao lại bị bại nhanh như vậy?"

"Kiếm ý! Ngươi tại kiếm ý phía trên tạo nghệ cùng nàng kém quá xa! Chờ ngươi cũng tu luyện tới 'Kiếm Tùy Tâm Tẩu' cảnh giới, tự nhiên là minh bạch!" Trương Nhượng Trần nói.

Ngay sau đó, trận thứ hai luận võ bắt đầu!

Đứng ở trường trong sân hai người, theo thứ tự là Cố gia Cố Ly, Tư Đồ gia tộc thế hệ tuổi trẻ đệ nhất cao thủ Tư Đồ gần biển.

Thực lực của hai bên chênh lệch hết sức rõ ràng, Tư Đồ gần biển vền vẹn chỉ dùng ba chiêu, liền đem Cố Ly một quyền đánh ra võ đài.

"Trận thứ năm, Cửu vương tử Trương Nhượng Trần, Bạch gia Bạch Vạn Lý."

Trương Nhượng Trần cùng Bạch Vạn Lý đồng thời đi vào võ đài.

Trước hai vòng khảo hạch, Trương Nhượng Trần có thể nói là xuất trần danh tiếng, cho đám người tạo thành không nhỏ rung động.

Hiện tại, những cái kia đến đây tham gia cuối năm khảo hạch võ giả, đều muốn biết, hắn thực lực chân thật rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Võ đài bên ngoài, Lâm Ninh San, Cửu quận chúa, Ngũ vương tử, Lục vương tử, toàn bộ đều đem ánh mắt chăm chú vào Trương Nhượng Trần trên thân. Bọn hắn cũng muốn biết, một cái tiểu cự vị võ giả, như thế nào thắng một trong đó cự vị võ giả?

Bạch Vạn Lý tại Vương Sơn Thủ Liệu trong khảo hạch thành tích xếp hạng thứ tám, tu vi đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung cực vị, thậm chí có thể tay không đánh chết Man Ngưu, tuyệt đối không phải một vị kẻ yếu.

"Cửu vương tử điện hạ, người lúc trước nói người am hiểu nhất dùng kiếm, thế nhưng là ta không am hiểu dùng kiếm. Để cho công bằng, chúng ta liền tỷ thí quyền cước như thế nào?" Bạch Vạn Lý nói.

"Vậy liền so quyền cước đi!" Trương Nhược Trần lộ ra không quan trọng nói.

Võ đài bên ngoài, rất nhiều người đều có chút cau lại lông mày, bởi vì bọn hắn biết, Bạch gia am hiểu nhất liền là quyền pháp.

Cửu vương tử tu vi vốn đến liền so Bạch Vạn Lý yếu đi một cảnh giới, hiện tại lại từ bỏ mình am hiểu kiếm pháp, khẳng định sẽ càng thêm ăn thiệt thòi.

"Giết!"

Bạch Vạn Lý đem chân khí trong cơ thể toàn bộ điều động, miệng bên trong phát ra rống to một tiếng, thi triển ra Nhân cấp trung phẩm võ kỹ "Sát Uy Quyền".

"Bành!"

Hắn một cước đạp ở mặt đất, đem một khối phiến đá chấn vỡ, đột nhiên lao ra, một quyền đánh về phía Trương Nhược Trần ngực.

Mượn nhờ Nhân cấp trung phẩm võ kỹ uy lực, Bạch Vạn Lý bộc phát ra chín ngưu chi lực, trên nắm tay tán mát ra một tầng vàng sáng nhàn nhạt.

Trương Nhược Trần đứng tại chỗ, hai chân có chút chìm xuống, chân cơ bắp, phần lưng sống lưng, hai tay cơ bắp, toàn thân cao thấp mỗi một chỗ lực lượng đồng thời điều động.

"Bành!"

Hắn đột nhiên một chưởng đánh đi ra, cùng Bạch Vạn Lý đánh ra "Sát Uy Quyền" đụng vào nhau.

"Răng rắc!"

Một tiếng xương cốt đứt gãy thanh âm vang lên!

"Người bại!" Trương Nhược Trần một lần nữa đứng thẳng người, thần nhiên nói.

Bạch Vạn Lý vịn cánh tay, cảm giác toàn bộ cánh tay đều mất đi lực lượng, lui về phía sau hơn mười bước, có chút hoảng sợ nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần một chút, "Người... Lực lượng của người làm sao lại mạnh như vậy?"

Đừng nói là Bạch Vạn Lý không hiểu rõ, đứng ở trường bên ngoài sân những kia tuổi trẻ võ giả, cũng hoàn toàn xem không hiểu.

Phải biết, Bạch Vạn Lý vừa rồi một quyền kia lực bộc phát, chừng chín ngưu chi lực. Thế nhưng là Cửu vương tử không có sử dụng bất kỳ vũ kỹ nào, vậy mà một chưởng làm vỡ nát Bạch Vạn Lý cánh tay xương cốt.

Đối với một cái nhỏ cực cảnh võ giả tới nói, cái này căn bản là không thể nào làm được sự tình!

Chỉ có những cái kia tu vi Võ Đạo cường đại lão bối võ giả, mới nhìn ra một chút mảnh khoe.

"Bạch thiếu gia cánh tay cũng không phải là bị chấn đoạn, mà là bị vặn gãy." Vị kia mặc váy bạc áo giáp tướng quân nói ra.

"Bị vặn gãy? Làm sao có thể? Ta rõ ràng trông thấy Cửu vương tử chỉ là đánh ra một chưởng, làm sao có thể vặn gãy Bạch thiếu gia cánh tay?" Một vị tuổi trẻ võ giả nói.

Vị kia mặc váy bạc áo giáp tướng quân nói ra: "Cửu vương tử điện hạ đối lực lượng khống chế tinh diệu tới cực điểm, đem toàn thân mỗi một tác cơ bắp cùng xương cốt lực lượng đều bạo phát đi ra, mà lại, tại một chưởng đánh đi ra thời điểm, chưởng pháp lực lượng vốn là mang theo một cỗ sức xoắn."

"Vén vén chỉ là trong nháy mắt, cái kia một cỗ sức xoắn liền biến mất, các người tự nhiên nhìn không ra. Đừng nói là các người, liền xem như bằng vào ta cảnh giới bây giờ, cũng không thể đem lực lượng khống chế đến như thế tinh diệu tình trạng."

Phải biết, nói ra lời này người, chính là Vân Võ Quận Vương thiếp thân thị vệ trưởng Cát Càn, tự nhiên không có người hoài nghi hắn chân thực tính.

"Cửu vương tử vậy mà như thế lợi hại! Trời ạ, hắn mới tu luyện ba tháng a! Liền xem như Thất vương tử, cũng không có như thế nghịch thiên thiên phú a?"

"Lần này cuối năm khảo hạch về sau, tên Cửu vương tử nhất định vang vọng Vương thành, trở thành thế hệ tuổi trẻ nhân vật phong vân."

Tại mọi người trong tiếng than thở kinh ngạc, Trương Nhược Trần đi ra võ đài.

Lại là ba trận đấu võ, rốt cục quyết ra trước Top 8.

Trước Top 8 theo thứ tự là: Ngũ vương tử, Tư Đồ Lâm Giang, Tiết Khải, Trương Nhược Trần, Lâm Ninh San, La Thành, Lâm Thiên Võ, Lục vương tử

Sau đó, liền là tranh đoạt trước Top 4.

Nói cách khác, chỉ cần thắng được trận chiến đấu tiếp theo, liền có thể ôn tiến năm vị trí đầu, thu hoạch được tiến vào Man Thần Tri bên trong tu luyện cơ hội.

"Trận đầu, Cửu vương tử Trương Nhược Trần, Lâm gia Lâm Ninh San."

Nghe được đối thủ mình danh tự, Trương Nhược Trần có chút ngẩng đầu, lâu bầu nói: "Cũng quá đúng dịp!"

Hắn hướng về Lâm Ninh San phương hướng nhìn thoáng qua.

Giờ phút này, Lâm Ninh San cũng đem ánh mắt nhìn sang, chăm chú vào Trương Nhược Trần trên thân.

Cửu quận chúa đứng tại Trương Nhược Trần bên cạnh, khóe miệng mang theo vài phần ý cười, nói: "Cửu đệ, tỷ tỷ biết ngươi ưa thích Ninh San, thế nhưng là Ninh San nhưng căn bản không thích ngươi. Ngươi tuyệt đối đừng thương hương tiếc ngọc, nhất định phải sử dụng xuất toàn lực, tỷ tỷ vẫn chờ ngươi báo thù cho ta!"

Trương Nhược Trần sắc mặt bình tĩnh, đi vào võ đài.

"Biểu ca, không nghĩ tới ngươi 16 tuổi mới mở ra Thần Võ Ấn Ký, đã qua tốt nhất tu võ tuổi tác, tốc độ tu luyện vậy mà cũng có thể nhanh như vậy. Thật sự là không thể tư nghị!" Lâm Ninh San ôn nhu nói, cái kia một trương tình xảo trên mặt mang theo một tia nụ cười nhân nhạ.

Môi của nàng nhẹ nhàng khẽch, tú lệ xuất trần đứng tại Trương Nhược Trần đối diện, cho người ta một loại tươi mát thoát tục mỹ lệ.

Nhìn thấy Trương Nhược Trần cùng Bạch Vạn Lý sau khi chiến đấu, Lâm Ninh San tự nhiên không còn dám xem nhẹ Trương Nhược Trần. Nàng biết đứng tại đối diện thiếu niên, đã không phải là đã từng tên phế vật kia, mà là một vị võ học kỳ tài.

Nàng không có lòng tin có thể đánh bại Trương Nhược Trần, nàng thậm chí cảm thấy đến, Trương Nhược Trần so Ngũ vương tử, Tư Đồ gần biên, Tiết Khải càng thêm đáng sợ, càng thêm để nàng cảm thấy bất an.

Đương nhiên, nàng cũng không tin tưởng Trương Nhược Trần sẽ thật đối nàng xuất kiếm, bởi vì, nàng hết sức rõ ràng, Trương Nhược Trần vẫn luôn yêu tha thiết nàng.

Vì nàng, Trương Nhược Trần đã từng thế nhưng là tại rét lạnh nhất mùa đông, không oán không hối tại Lâm phủ bên ngoài đợi chừng nàng một đêm.

Khi sáng ngày thứ hai, nàng đi đem Trương Nhược Trần đánh thức thời điểm, Trương Nhược Trần toàn thân đều đông cứng. Từ đó về sau, Trương Nhược Trần vốn là rất yếu thể chất, liền trở nên càng kém, lâu dài đều bị bệnh liệt giường.

Đã từng, nàng đích xác xem thường Trương Nhược Trần, coi như Trương Nhược Trần tại trời đông giá rét đợi nàng một đêm, nàng cũng chỉ là cảm thấy Trương Nhược Trần ngu xuẩn, căn bản không cảm thấy hắn si tình.

Nhưng là, hiện tại không đồng dạng. Hiện tại Trương Nhược Trần thế nhưng là một vị võ học kỳ tài, có dạng này một vị võ học kỳ tài yêu tha thiết nàng, nàng tự nhiên cũng liền sinh ra một loại không hiểu hư vinh.

"Biểu ca, giữa chúng ta còn cần chiến sao? Ngươi hẳn phải biết, trước Top 4, với ta mà nói, thật rất trọng yếu." Lâm Ninh San ôn nhu nói.

Nàng cái kia một đôi óng ánh trong đôi mắt mỹ lệ, mang theo vài phần mê người nhu tình, diễm đạm đáng yêu nhìn chăm chăm đứng tại đối diện Trương Nhược Trần.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thắng Bại

Trương Nhược Trần nhìn chăm chăm Lâm Ninh San, thần nhiên nói: "Trước Top 4, với ta mà nói, mười phần trọng yếu. Như vậy đi! Ta có thể không sử dụng kiếm đánh với ngươi một trận!"

"Thật sao?"

Lâm Ninh San trong lòng vui mừng, nói: "Tất nhiên biểu ca như thế khiêm nhường, Ninh San vậy cảm ơn nhé!"

Dưới cái nhìn của nàng, Trương Nhược Trần khẳng định là không nữ thắng nàng, cho nên, mới có thể chủ động đưa ra tay không tác sát cùng nàng chiến đấu.

Nàng lại thế nào biết, Trương Nhược Trần thầm nghĩ lại là, muốn thắng nàng, căn bản cũng không cần dùng kiếm.

Lâm Ninh San sử dụng kiếm, chính là một kiện Nhị phẩm Chân Võ Bảo khí, tinh huy kiếm.

Chiến kiếm ra khỏi vỏ, lập tức tản mát ra sao trời đồng dạng hào quang, từng hạt điểm sáng tại kiếm mặt ngoài thân thể lưu động.

Lâm Ninh San nhãn thần trở nên sắc bén, điều động chân khí trong cơ thể, liên tục không ngừng rót vào kiếm thể, đem khắc lục tại trong kiếm một đạo Lực hệ Minh Văn cùng một đạo Quang hệ Minh Văn đồng thời kích phát ra tới.

"Xoạt!"

Lâm Ninh San liên tiếp hướng về phía trước bước ra ba bước, mỗi một bước đều chừng xa ba mét, chủ động xuất kiếm, đâm về Trương Nhược Trần ngực, một đóa màu xanh kiếm hoa trong hư không tỏa ra.

Vền vền trong nháy mắt, băng lãnh mũi kiếm liền đâm đến Trương Nhược Trần trước người.

Lúc trước, Cửu quận chưa liền là thua ở Lâm Ninh San một chiêu này kiếm pháp phía dưới, bởi vậy có thể thấy được, một chiêu này kiếm pháp tuyệt đối không đơn giản.

Trương Nhược Trần bàn chân đạp, lập tức phía bên phải lướt ngang ra ngoài.

"Bạch!"

Lâm Ninh San cũng đi theo biến chiêu, cánh tay lắc một cái, tinh huy kiếm tại hư không xoay tròn một vòng, trở tay liền đâm về Trương Nhược Trần cái cổ vị trí.

Tinh huy kiếm tựa như là đã trở thành thân thể nàng một bộ phận, hoàn toàn thụ nàng khống chế, thi triển ra kiếm pháp, mười phần tinh diệu.

"Hành Vân Lưu Thủy!"

Lâm Ninh San thi triển ra một chiêu Nhân cấp trung phẩm kiếm pháp, liên tiếp đâm ra chín kiếm, một kiếm liên tiếp một kiếm, không chút nào gián đoạn.

Kiếm pháp ưu mỹ, kiếm quang dày đặc.

"Phong Quyền Tàn Vân!"

"Vũ Thu Vân Trụ!"

...

Lâm Ninh San liên tiếp thi triển ra mười ba chiêu kiếm pháp, mỗi một kiếm đều đâm vào hư không, thế nhưng là ngay cả Trương Nhược Trần góc áo đều không đụng tới.

Phải biết, kiếm ý của nàng đã đạt tới "Kiếm Tùy Tâm Tẩu" cảnh giới, cùng một vị tu vi yếu hơn mình võ giả giao thủ, làm sao lại đánh mãi không xong?

"Vân Khai Vụ Tán!"

Lâm Ninh San thi triển ra bộ kiếm pháp này một chiêu cuối cùng, kiếm chiêu đại khai đại hợp, uy thế kinh người, làm cho Trương Nhược Trần không ngừng lùi lại, một mực đem Trương Nhược Trần bức đến võ đài biên giới.

Mất thấy, Trương Nhược Trần liền muốn thối lui đến võ đài bên ngoài.

"Không sai biệt lắm!"

Trương Nhược Trần trong đôi mắt tản mát ra hai đạo tinh mang, đột nhiên dừng bước lại, nhìn chằm chằm phô thiên cái địa vượt trên tới kiếm quang, ngón trỏ cùng ngón giữa bóp thành Chi Kiếm.

Một chi điểm ra đi!

"Xoạt!"

Chỉ Kiếm đem trong hư không kiếm khí toàn bộ phá vỡ, đâm vào Lâm Ninh San ngực.

"Bành!"

Chân khí từ đầu ngón tay truyền đi, đụng vào Lâm Ninh San trên thân, đưa nàng bắn bay ra ngoài, rơi vào ba mét bên ngoài trên mặt đất.

Trương Nhược Trần nhàn nhạt nhìn chằm chằm ngã trên mặt đất Lâm Ninh San, nói: "Người bại!"

Lâm Ninh San che ngực, cắn chặt hàm răng, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Trương Nhược Trần, một lần nữa nắm lên trên mặt đất tinh huy kiếm, ánh mắt bên trong mang theo một cỗ khuất nhục hân khí, nói: "Ta không có bại! Trương Nhược Trần, chúng ta tiếp tục chiến!"

Trương Nhược Trần nhẹ nhàng lắc đầu, không muốn cùng một cái thù hạ bại tướng tiếp tục tranh chấp, quay người hướng về võ đài đi ra ngoài.

"Thiên Tâm Chi Lộ!"

Lâm Ninh San ánh mắt mang theo một cỗ lãnh sắc, trong lòng oán hận, đem chân khí trong cơ thể hoàn toàn quán chú đến tinh huy kiếm, thi triển ra Linh cấp hạ phẩm Thiên Tâm Kiếm Pháp.

Tinh huy kiếm lập tức vọt lên một đạo cao một thước kiếm quang, tản mát ra một cỗ không lồ kiếm khí.

Cánh tay của nàng vung lên, một đạo dài hơn bảy mét đến kiếm khí, hướng về Trương Nhược Trần chém đi qua.

Ngay tại Lâm Ninh San thi triển ra một chiêu này kiếm pháp thời điểm, võ đài bên ngoài những cái kia võ giả, toàn bộ đều biến sắc.

Phải biết, giờ phút này Cửu vương tử chính đi hướng võ đài bên ngoài, Lâm Ninh San lại là từ phía sau lưng xuất kiếm, hơn nữa còn là một chiêu uy lực mạnh mẽ Linh cấp kiếm pháp.

Một khi trăm tại Cửu vương tử trên thân, Cửu vương tử hẳn phải chết không nghi ngờ.

"Ninh San, dừng tay!" Lâm Phụng Tiên sắc mặt cũng hơi biến đổi, lập tức bạo rống lên một tiếng.

Nếu là Cửu vương tử chết tại Lâm Ninh San dưới kiếm, Lâm gia sẽ phải tao ương!

Thế nhưng là, không có người ngờ tới, Lâm Ninh San chiến bại về sau, thế mà lại còn tiếp tục xuất thủ.

Muốn cứu viện, đã tới không kịp.

Mọi người ở đây đều coi là Trương Nhược Trần tất nhiên sẽ chết tại Lâm Ninh San dưới kiếm thời điểm, Trương Nhược Trần thân thể phóng lên tận trời, tránh thoát Lâm Ninh San phách trăm đi ra kiếm khí.

"Phi Long Tái Thiên!"

Trương Nhược Trần đằng tại cao hơn bảy mét giữa không trung, thân thể uốn éo, miệng bên trong phát ra một tiếng chống cự long ngâm, một chuồng võ xuống dưới, đánh vào Lâm Ninh San trên vai.

"Bành!"

Lâm Ninh San toàn thân chấn động, miệng bên trong phun ra một ngụm máu tươi, hai chân mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Trương Nhược Trần hướng về ngã trong vũng máu Lâm Ninh San lạnh lùng nhìn thoáng qua, lắc đầu, đối vị này biểu muội càng thêm thất vọng.

Lâm Phụng Tiên lập tức xông vào võ đài, hướng về Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua, lại hướng về nơi xa sắc mặt lạnh nhạt trầm xuống Vân Võ Quận Vương nhìn thoáng qua, có chút không cam lòng nói: "Đa tạ Cửu vương tử ân không giết."

Nói xong lời này, Lâm Phụng Tiên lập tức đem Lâm Ninh San nâng đỡ.

Hắn đưa bàn tay đặt tại Lâm Ninh San áo chèn, hùng hậu chân khí, từ lòng bàn tay, cuộn cuộn không dứt rót vào Lâm Ninh San thể nội, trợ giúp nàng khôi phục thương thế.

Vừa rồi, Trương Nhược Trần hoàn toàn chính xác đã thủ hạ lưu tình.

Nếu là Trương Nhược Trần vừa rồi một chuồng kia không phải đập vào Lâm Ninh San bả vai, mà là đập vào Lâm Ninh San đỉnh đầu, Lâm Ninh San tuyệt đối là hẳn phải chết không nghi ngờ.

Lâm Ninh San tỉnh lại, mở ra hai mắt, hướng về Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua, trong mắt mang theo một cỗ nồng đậm oán hận, trong lòng thầm nghĩ: "Trương Nhược Trần, hôm nay người thực hiện tại trên người ta sỉ nhục, sau này, ta nhất định sẽ gấp bội còn tại trên người của người."

Giờ phút này, Trương Nhược Trần cũng đã quay người rời đi, đi ra võ đài.

Lâm Phụng Tiên đem Lâm Ninh San đỡ xuống đi về sau, luận võ liền tiếp theo tiến hành.

Sau đó ba trận, theo thứ tự là: Tư Đồ Lâm Giang đối chiến Lâm Thiên Võ.

Ngũ vương tử đối chiến Lục vương tử.

Tiết Khải đối chiến La Thành.

Lâm Thiên Võ chính là Lâm gia lại một vị cao thủ trẻ tuổi, 19 tuổi tuổi tác, đạt tới Hoàng Cực Cảnh trung cực vị tu vi Võ Đạo.

Nhưng là, Tư Đồ Lâm Giang lại là Hoàng Cực Cảnh đại cực vị tu vi, vẹn vẹn chỉ dùng một chiêu, liền đem Lâm Thiên Võ đánh bay ra ngoài, rơi vào võ đài bên ngoài.

Ngũ vương tử cùng Lục vương tử chiến đấu, lấy Lục vương tử bỏ quyền mà kết thúc.

Tiết Khải cùng La Thành chiến đấu, hay là mười phần đặc sắc.

La Thành mặc dù chỉ là Hoàng Cực Cảnh trung cực vị tu vi, thế nhưng là tu luyện ra được võ kỹ nhưng rất mạnh mẽ, lại có thể cùng Tiết Khải chống lại.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn bởi vì tu vi bên trên chênh lệch, La Thành thua ở Tiết Khải trong tay.

Đến tận đây, năm nay cuối năm khảo hạch trước Top 4 sinh ra: Trương Nhượng Trần, Ngũ vương tử, Tiết Khải, Tư Đồ Lâm Giang.

Lâm Ninh San, La Thành, Lâm Thiên Võ, Lục vương tử thì phải đi cạnh tranh hạng năm.

Sau đó chiến đấu, sẽ trở nên càng tàn khốc hơn, Ngũ vương tử, Tiết Khải, Tư Đồ Lâm Giang toàn bộ đều là Hoàng Cực Cảnh đại cực vị tu vi, duy chỉ có Trương Nhượng Trần mới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị.

"Cửu đệ, thật sự là không nghĩ tới, ngươi lại có thể tiến vào trước bốn, Ngũ ca trước kia hoàn toàn chính xác xem thường ngươi. Đương nhiên, ngươi cũng chỉ có thể dừng bước tại thứ tư, dù sao tiểu cực vị cùng đại cực vị chênh lệch, tuyệt đối so với trong tưởng tượng của ngươi lớn hơn." Ngũ vương tử cười nói.

Trương Nhượng Trần căn bản không để ý tới Ngũ vương tử, chỉ là nhắm mắt lại, nhanh chóng khôi phục tiêu hao chân khí.

"Chiến đấu kế tiếp, Cửu vương tử Trương Nhượng Trần, đối chiến, Quốc sư phủ Tiết Khải."

Trương Nhượng Trần cùng Tiết Khải đồng thời đi vào võ đài.

Tiết Khải đánh giá Trương Nhượng Trần một phen, cười nói: "Cửu vương tử, ngươi am hiểu nhất binh khí là kiếm?"

"Xem như thế đi!" Trương Nhượng Trần nói.

"Tốt! Vậy chúng ta liền so kiếm đi!" Tiết Khải đưa cánh tay duỗi ra, võ đài bên ngoài, một vị Quốc sư phủ thiếu niên võ giả, liền đem một thanh trường kiếm, đưa đến Tiết Khải trong tay.

Tiết Khải nghiêm túc quan sát qua Trương Nhượng Trần phía trước hai trận luận võ, hần cảm thấy, Trương Nhượng Trần am hiểu dùng kiếm chỉ là một cái nguy trang, Trương Nhượng Trần chân chính am hiểu khẳng định là chiêu pháp.

Dù sao, Trương Nhượng Trần ở phía trước hai trận khi luận võ bày ra chiêu pháp, hoàn toàn chính xác hết sức lợi hại, căn bản cũng không giống như là một cái cao thủ sử dụng kiếm.

Chiêu pháp, chú trọng chính là lực lượng hùng hậu.

Kiếm pháp, chú trọng chính là linh xảo biến hóa.

Cả hai, rất khó kết hợp với nhau.

Cho nên, Tiết Khải mới đưa ra muốn cùng Trương Nhượng Trần so kiếm.

Hần tin tưởng, Trương Nhượng Trần tại kiếm pháp bên trên tạo nghệ, tuyệt đối kém xa tất tập hần.

"Cửu đệ, tiếp kiếm!" Cửu quận chúa đem bội kiếm của mình, Bích Thủy Kiếm, hướng Trương Nhượng Trần ném đi qua.

Trương Nhượng Trần tiếp nhận Bích Thủy Kiếm, tay cầm chuôi kiếm, lập tức cảm giác được một cỗ nhàn nhạt hàn khí từ trong kiếm truyền đến.

"Tam phẩm Chân Võ Bảo khí cấp bậc chiến kiếm, trong kiếm có khắc ba đạo Băng hệ Minh Văn cùng ba đạo Lục hệ Minh Văn." Trương Nhượng Trần vẹn vẹn chỉ là đem kiếm nắm trong tay, liền đánh giá ra phẩm cấp của nó.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hỏa Xà Thương Pháp

"Cứu vương tử, người cũng nên cẩn thận!"

Tiết Khải khòe miệng khê nhếch, đem chân khí rót vào kiếm thể, đồng thời kích phát ra ba đạo Lực hệ Minh Văn. Trong tay hắn chiến kiếm, lập tức đạt tới 350 cân trọng lượng, vô cùng nặng nề.

Hai tay của hắn cầm kiếm, kiếm pháp đại khai đại hợp, chiến kiếm vung chém ra đi, lập tức bộc phát ra chấn động khí lãng.

Kiếm pháp nhìn như đơn giản, lại ngược lại không có chút nào sơ hở, không có bất kỳ cái gì xinh đẹp, mỗi một kiếm đều mang lực lượng kinh khủng.

Trương Nhược Trần cũng đem chân khí rót vào Bích Thủy Kiếm, kích phát ra một đạo Băng hệ Minh Văn, một đạo Lực hệ Minh Văn. Một cổ hàn khí thấu xương từ trong kiếm thể phát ra, trong không khí, hình thành từng hạt màu trắng Hàn Sương.

Trương Nhược Trần biết mình lực lượng không bằng Tiết Khải, cho nên, cũng không cùng Tiết Khải cứng đối cứng.

Trương Nhược Trần dưới chân giẫm lên một loại huyền diệu bộ pháp, một bên huy kiếm, một bên du tẩu, cơ hồ mỗi một lần đều có thể né tránh Tiết Khải công kích.

Giờ phút này, đứng ở trường bên ngoài sân Lâm Phụng Tiên, chăm chú nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần dưới chân bộ pháp, trong lòng hơi giật mình, thầm nghĩ: "Bước tiến của hắn, thế nào lại là Thiên Tâm Kiếm Pháp bộ pháp?"

Linh cấp kiếm pháp đều có nguyên bộ bộ pháp.

Bộ pháp cùng kiếm pháp tập hợp cùng một chỗ, mới có thể bộc phát ra kiếm pháp toàn bộ uy lực

Giờ phút này, Trương Nhược Trần thi triển ra bộ pháp, chính là Thiên Tâm Kiếm Pháp nguyên bộ bộ pháp. Nhìn thấy cái này một loại bộ pháp bị Trương Nhược Trần thi triển đi ra, Lâm Phụng Tiên lại có thể nào không sợ hãi?

Tiết Khải kiếm mười phần nặng nề, đôi chân khí tiêu hao tự nhiên rất lớn.

Theo thời gian chiến đấu kéo dài, Tiết Khải rốt cục cảm giác được có chút cổ hết sức, trên trán không ngừng đổ mồ hôi, chân khí trong cơ thể vậy mà đã tiêu hao hơn phân nửa.

Lúc đầu muốn tại mấy chiêu bên trong đem Trương Nhược Trần cảm xuống, nhưng là, liên tiếp hơn mười chiêu đi qua, lại ngay cả Trương Nhược Trần kiếm đều không có đụng phải.

Nguy rồi!

Trúng kế!

"Hắn là đang cố ý tiêu hao ta thể lực cùng chân khí."

Tiết Khải hiểu được về sau, lập tức thu hồi bộ phận chân khí, chỉ kích phát ra một đạo Lực hệ Minh Văn. Trong tay hắn trọng kiếm lập tức nhẹ gấp đôi!

Chính là cái này thời điểm.

Trương Nhược Trần chủ động xuất thủ!

"Thiên Tâm Chi Lộ!"

Trương Nhược Trần cánh tay khê động, phách trăm ra một kiếm, một đạo dài hơn tám mét kiếm khí, từ mặt đất bay ra ngoài, trên mặt đất lưu lại một đạo kiếm lộ, hướng về Tiết Khải kéo dài đi qua.

Tiết Khải căn bản không có ngờ tới, Trương Nhược Trần lại có thể thi triển ra một chiêu Linh cấp kiếm pháp.

Vội vàng ở giữa, Tiết Khải đành phải đem toàn thân chân khí điều động, giờ kiếm chặn lại.

"Bành!"

Kiểm khí đụng vào Tiết Khải trong tay chiến kiếm phía trên, đem Tiết Khải đánh cho ném đi ra ngoài, quần áo trên người toàn bộ vỡ ra, hóa thành mảnh vỡ.

Làm hắn một lần nữa rơi xuống đất thoi điếm, đã đến võ đài bên ngoài.

Tiết Khải nhìn xem mình đầm máu tay, lại hướng về đứng thẳng ở trường trong sân Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua, chưa xót mà nói: "Ta thua rồi!"

Khi chiến đấu lúc kết thúc, đám người vẫn như cũ còn không có từ trong lúc khiếp sợ chậm qua thân.

Một vị Hoàng Cực Cảnh đại cực vị võ giả, vậy mà thua ở một vị Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị võ giả trong tay?

"Hắn sử dụng vậy mà thật là Thiên Tâm Kiếm Pháp, làm sao có thể?" Lâm Ninh San trong lòng mười phần giật mình, không thể tin được Trương Nhược Trần vậy mà cũng sẽ Thiên Tâm Kiếm Pháp, mà lại, Trương Nhược Trần ở trên trời Hư Kiếm pháp phía trên tạo nghệ, tựa hồ so với nàng còn cao hơn mấy phần.

"Chẳng lẽ chúng ta ở trung tâm phòng đấu giá gặp phải người thân bí kia liền là hắn?"

Lâm Phụng Tiên sắc mặt ngưng trọng, nói: "Việc này, chỉ sợ không có đơn giản như vậy. Ninh San, ngươi đừng quên, chúng ta mua được Thiên Tâm Kiếm Pháp, cũng không phải là ban sơ bán, mà là một vị Thiên Cực Cảnh cường giả sao chép bản."

"Cha, ý của ngươi là nói, Trương Nhược Trần tốc độ tu luyện sở dĩ lại nhanh như vậy, đó là bởi vì sau lưng của hắn có một vị Thiên Cực Cảnh cường giả?" Lâm Ninh San cả kinh nói.

"Xuyt!"

Lâm Phụng Tiên làm ra một cái im lặng thủ thế, thấp giọng nói: "Tốt nhất đừng để ngoại nhân biết chuyện này, sau khi trở về, sẽ chậm chậm trao đổi."

Lâm Ninh San nhẹ gật đầu, ánh mắt lại hướng về Trương Nhược Trần nhìn chăm chăm đi qua, trong lòng càng thêm oán hận, "Khó trách hắn có thể tùy tiện tránh thoát ta thì triển ra 'Thiên Tâm Chỉ Lộ', nguyên lai, hắn cũng tu luyện loại kiếm pháp này. Trương Nhược Trần, trên người của ngươi đến cùng còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật?"

"Liền ngay cả Tiết Khải đều bại?"

"Cửu vương tử tựa hồ tu luyện thành một chiêu Linh cấp kiếm pháp, Tiết Khải sẽ thua ở dưới kiếm của hắn, không có chút nào oan."

"Cửu vương tử hắn là cũng đạt tới 'Kiếm Tùy Tâm Tẩu' cảnh giới, quả nhiên là một vị Kiếm Đạo thiên tài."

...

Không có người còn dám khinh thị Cửu vương tử, ngược lại đem hắn nhìn thành yêu nghiệt đồng dạng Võ Đạo kỳ tài. Thậm chí có người cảm thấy, thiên tư của hắn không kém Thất vương tử.

Trận tiếp theo đấu võ, Ngũ vương tử đối chiến Tư Đồ Lâm Hải.

Ngũ vương tử mở ra là Tam phẩm Thần Võ Ấn Ký, năm nay 19 tuổi, bước vào Hoàng Cực Cảnh đại cực vị.

Tư Đồ Lâm Hải, Tư Đồ gia tộc đệ nhất thiên tài, mở ra là Tứ phẩm Xích Diễm Thần Võ Ấn Ký, năm nay 17 tuổi, cũng là Hoàng Cực Cảnh đại cực vị cảnh giới.

Tại toàn bộ Vương thành thiếu niên một đời bên trong, Tư Đồ Lâm Hải cũng tuyệt đối sắp xếp bên trên danh hào, lấy thiên tư của hắn, thậm chí có cơ hội tại trước 20 tuổi, xông phá Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn, đạt tới Huyền Cực Cảnh.

Tư Đồ Lâm Hải dẫn theo một cây màu đen nhánh trường thương, ngạo nghễ đứng ở trong giáo trường, nhìn chăm chăm đứng tại đối diện Ngũ vương tử, tự tin mà nói: "Ngũ vương tử điện hạ, ngươi không phải là đối thủ của ta!"

Ngũ vương tử nói: "Chúng ta đều là Hoàng Cực Cảnh đại cực vị tu vi, ngươi muốn thắng ta, chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng sự tình."

"Ngươi hắn là so với ai khác đều rõ ràng, ta mở ra là Tứ phẩm Xích Diễm Thần Võ Ấn Ký, chân khí bên trong mang theo Xích Diễm chi lực, tại cùng cảnh giới, không có người nào là đối thủ của ta. Lấy tu vi của ngươi, muốn tại thương của ta hạ chèo chống mười chiêu đều rất khó." Tư Đồ Lâm Hải ánh mắt kiên định, ánh mắt mười phần sắc bén, mang theo một cỗ bất bại khí thế.

Tại cùng cảnh giới, mở ra thuộc tính Thần Võ Ấn Ký võ giả, hoàn toàn chính xác so mở ra phổ thông Thần Võ Ấn Ký võ giả càng thêm cường đại.

"Thật sao? Ai mạnh ai yếu, đấu qua mới biết được." Ngũ vương tử đem cấm ở trước người chiến kiếm nhắc lên, chân khí tại thể nội mười hai đầu trong kinh mạch nhanh chóng lưu động, toàn bộ hướng về chiến kiếm bên trong rót đi vào.

"Ào ào ào!"

Hắn đồng thời kích phát ra chiến kiếm bên trong ba đạo Minh Văn lực lượng.

Chiến kiếm, lập tức vọt lên cao một thước kiếm quang.

Ngũ vương tử chủ động xuất thủ, thi triển ra một loại Nhân cấp trung phẩm kiếm pháp, không ngừng huy động trong tay chiến kiếm, hình thành một cái kiếm quang vòng xoáy, hướng về Tư Đồ Lâm Hải phách trăm đi qua.

Vì tại cuối năm khảo hạch trên giáo trường đoạt được chói mắt thứ tự, những thiếu niên kia võ giả phần lớn đều chuẩn bị một chiêu hoặc là mấy chiêu Nhân cấp trung phẩm võ kỹ. Liền là muốn tại cuối năm khảo hạch thời điểm, nhất chiến thành danh.

Ngũ vương tử tự nhiên cũng không ngoại lệ, hao tổn thời gian nửa năm, khổ tu Nhân cấp trung phẩm võ kỹ, Thiên Quang Kiếm Pháp. Bộ kiếm pháp này hết thấy tám chiêu, Ngũ vương tử hết thấy tu luyện thành trong đó ba chiêu.

"Thiên Quang Kiếm Pháp cũng bất quá như thế." Tư Đồ Lâm Hải cười lạnh một tiếng.

Tại Ngũ vương tử không ngừng công kích đến, Tư Đồ Lâm Hải lộ ra thành thạo điều luyện, huy động trong tay màu đen nhánh trường thương, không ngừng đem Ngũ vương tử công kích cản trở về.

"Bành bành!"

Trường thương cùng chiến kiếm đụng vào nhau, lập tức bộc phát ra phim bom tấn hỏa hoa.

"Vân Vũ Chi Kiếm."

Ngũ vương tử hét lớn một tiếng, thân thể bắn lên, bay ở cao hơn 6 mét giữa không trung, hai tay nắm chuôi kiếm, một kiếm phách trăm xuống dưới.

Chiến kiếm quang mang, trở nên càng thêm sáng tỏ, tựa như một mảnh quang vũ, hướng về Tư Đồ Lâm Giang vãi xuống đi.

Tư Đồ Lâm Giang hết thấy mở ra mười ba đường kinh mạch, so Ngũ vương tử kinh mạch trong cơ thể muốn bao nhiêu một đầu.

Chân khí tại mười ba đường kinh mạch bên trong nhanh chóng lưu động, hướng về Tư Đồ Lâm Giang hai tay dừng mảnh lao tới.

Tư Đồ Lâm Giang hai tay tựa như là bốc cháy lên một đám lửa, hỏa diễm hướng về màu đen nhánh trường thương dừng mảnh lao tới, đem trường thương bên trong ba đạo Hỏa hệ Minh Văn lực lượng đồng thời kích phát ra tới.

"Xích Hỏa Linh Xà!"

Nhân cấp thượng phẩm võ kỹ, Hỏa Xà thương pháp.

Đâm ra một thương đi, đơn giản tựa như là một đầu Hỏa Xà lao ra, đem Ngũ vương tử thi triển ra kiếm quang toàn bộ đánh nát.

"Bành!"

Ngũ vương tử bay rớt ra ngoài, trên người hoàng áo măng bào bị ngọn lửa nhóm lửa, khoảng chừng trong nháy mắt liền bị đốt thành tro bụi.

Tư Đồ Lâm Hải hồi hải xông đi lên, trở tay lại là một thương, trường thương phần đuôi, đâm vào Ngũ vương tử ngực, đem Ngũ vương tử đánh bay ra võ đài.

Ngũ vương tử từ dưới đất bò dậy, khóe miệng mang theo một vết máu, nhìn chăm chăm đứng ở trường giữa sân giống như Thương Thần chuyển thể đồng dạng Tư Đồ Lâm Giang, nói: "Hỏa Xà thương pháp! Lợi hại! Ngươi nếu là ngay từ đầu liền sử dụng Hỏa Xà thương pháp, ta chỉ sợ ngay cả ba chiêu đều không tiếp nổi."

Vừa rồi, Tư Đồ Lâm Giang thi triển ra thương pháp, mười phần kinh diễm, tuyệt đối là "Thương Tùy Tâm Tẩu" cảnh giới, tăng thêm chân khí bên trong tự mạng Xích Diễm chi lực, tại Hoàng Cực Cảnh đại cực vị, chỉ sợ ít có người là đối thủ của hắn.

Võ đài bên ngoài, Mặc Hàn Lâm thân nhiên nói: "Lần này cũng chỉ còn lại có Cửu vương tử cùng Tư Đồ Lâm Giang! Tư Đồ Lâm Giang không hổ là Tư Đồ gia tộc thiếu niên một đời đệ nhất cao thủ, cuối cùng một trận chiến đấu đoán chừng có thể không cần dụng lên."

"Vì cái gì?" Tần Nhã đôi mắt đẹp nhẹ nhàng chớp động, từng cây lông mi chính tề mà thon dài, cái kia mị xinh đẹp ánh mắt giống như là tùy thời đều có thể câu đi nam nhân hồn.

Mặc Hàn Lâm nói: "Lấy Tư Đồ Lâm Giang tu vi, cho dù là tại Hoàng Cực Cảnh đại cực vị bên trong cũng hiếm khi gặp đối thủ, tuyệt đối là một vị thiếu niên cường giả. Cửu vương tử mặc dù so Tư Đồ Lâm Giang càng thêm ưu tú, càng thêm thiên tài, thế nhưng là dù sao mới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị tu vi. Hắn có thể đánh bại Tiết Khải, cũng tuyệt đối không cách nào đánh bại Tư Đồ Lâm Giang."

Ở đây rất nhiều người, đều cùng Mặc Hàn Lâm ý nghĩ giống nhau.

Bọn hắn cũng thừa nhận Cửu vương tử là một vị võ học kỳ tài, nhưng là, cũng tuyệt đối không tin Cửu vương tử hiện tại liền có thể đánh bại Tư Đồ Lâm Giang.

"Nếu là lại cho Cửu vương tử thời gian một năm tu luyện Võ Đạo, đánh bại Tư Đồ Lâm Giang, tuyệt đối không phải việc khó. Nhưng là bây giờ, Cửu vương tử cùng Tư Đồ Lâm Giang ở giữa hay là không nhỏ chênh lệch."

Tần Nhã môi đỏ có chút nhất câu, cười nói: "Vậy cũng không nhất định. Thiên tài sở dĩ được xưng là thiên tài, đó là bởi vì thiên tài có thể sáng tạo kỳ tích, ta ngược lại thật ra rất chờ mong Cửu vương tử có thể sáng tạo ra kỳ tích. Nếu nói như thế, ta cũng sẽ đối với hắn càng cảm thấy hứng thú! Ha ha!"

Tần Nhã đôi mắt nhẹ nhàng nhú lại, cong đến tựa như hai vòng trong sáng nguyệt nha.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ai Mới Là Thiên Tài?

Trận chiến cuối cùng, Cửu vương tử Trương Nhượng Trần, đối chiến, Tư Đồ gia tộc đệ nhất thiên tài Tư Đồ Lâm Giang.

Tại cuối năm trước khảo hạch, Trương Nhượng Trần còn bị đám người xem như là một cái vừa mới mở ra Thần Võ Ấn Ký phế vật, nhưng là bây giờ, đã không có người dám xem thường hắn, bao quát đứng tại hắn đối diện Tư Đồ Lâm Giang.

"Chiến!"

Tư Đồ Lâm Giang hét lớn một tiếng, lập tức đem chân khí rót vào trường thương.

Màu đen nhánh trường thương bị ngọn lửa bao khóa, hóa thành một đầu hỏa diễm trường xà, hướng về Trương Nhượng Trần đã đâm đi.

Tư Đồ Lâm Giang hết sức rõ ràng, Trương Nhượng Trần tu vi cùng lực lượng tuyệt đối không bằng hắn, nhưng là, Trương Nhượng Trần đối chân khí cùng lực lượng khống chế lại hết sức tinh diệu, để hắn có chút kiêng kỵ.

Muốn thắng Trương Nhượng Trần, nhất định phải điên cuồng tấn công dồn sức đánh, để Trương Nhượng Trần không có chút nào hoàn thủ lực lượng.

Chỉ cần Trương Nhượng Trần không có cơ hội xuất thủ, như vậy, cuộc chiến đấu này, hắn liền thắng chắc!

Tư Đồ Lâm Giang hoàn toàn chính xác muốn mạnh mẽ hơn Tiết Khải được nhiều, tại thương pháp vận dụng lên cũng mười phần hoàn mỹ, thế nhưng là Trương Nhượng Trần vẫn như cũ một mặt bình tĩnh, không kinh hoảng chút nào cùng khiếp đảm.

"Xích Hỏa Linh Xà!"

Trường thương đầu thương, tựa như là hóa thành một đầu Hỏa Xà đầu rắn, đuổi sát sau lưng Trương Nhượng Trần, đâm về Trương Nhượng Trần áo chèn.

Trương Nhượng Trần thân thể trùn xuống, né qua trường thương, trong tay Bích Thủy Kiếm đột nhiên đâm ra đi, trực tiếp đâm về Tư Đồ Lâm Giang nâng trường tay phải.

Tư Đồ Lâm Giang lui lại một bước, tránh thoát một kiếm kia, lập tức xuất thủ lần nữa, lấy thương vì côn, hướng về Trương Nhượng Trần đỉnh đầu đột nhiên vung xuống đi.

Trường thương còn chưa rơi xuống, giọt giọt hỏa hoa cũng đã rơi xuống Trương Nhượng Trần trên thân, đem Trương Nhượng Trần trên người hoàng áo măng bào đốt ra từng cái màu đen lỗ nhỏ.

Trương Nhượng Trần trong lòng thầm nghĩ: "Thật nhanh tốc độ phản ứng!"

Lúc này, tuyệt đối không kịp trốn tránh.

"Thiên Tâm Kiếm Chung!"

Trương Nhượng Trần thể nội mười một đường kinh mạch toàn bộ hiển hiện ra, chân khí cuộn cuộn không dứt rót vào Bích Thủy Kiếm, đem Bích Thủy Kiếm bên trong hai đạo Băng hệ Minh Văn kích hoạt.

Hắn đem thân thể uốn éo, giờ kiếm ngăn trở.

"Xoạt!"

Một tòa cao hơn ba mét màu xanh nhạt chuông ảnh, đem Trương Nhược Trần thân thể bao phủ, hồi hải xoay tròn, tản mát ra băng lãnh hàn khí.

Tư Đồ Lâm Giang một thương bổ vào màu xanh nhạt chuông ảnh mặt ngoài, bị một cổ cường đại lực lượng chặn lại, vậy mà không cách nào đem một cái kia chuông ảnh đánh nát.

Bị chặn!

"Oanh!"

Cái kia một cổ phản chấn lực lượng, chấn động đến Tư Đồ Lâm Giang cánh tay run lên.

Đúng lúc này, Trương Nhược Trần chủ động từ kiếm chuông bên trong lao ra, một kiếm hướng về Tư Đồ Lâm Giang vung chém tới, vung ra một đạo dài hơn tám mét kiếm khí.

"Thiên Tâm Chỉ Lộ!"

Lại là một chiêu Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp!

Tư Đồ Lâm Giang sắc mặt hơi đổi, lập tức lui lại, tránh thoát kiếm khí, sau đó, lần nữa hét lớn một tiếng, lại là một thương hướng về Trương Nhược Trần đâm đi.

"Ba ba!"

Bởi vì ra thương tốc độ quá nhanh, Xích Diễm trường thương cùng không khí phát sinh kịch liệt ma sát, mũi thương bị thiêu đến đỏ bừng, rơi xuống từng hạt hỏa hoa.

Trương Nhược Trần cũng không cùng Tư Đồ Lâm Giang nganh bính, lập tức đăng không mà lên, tránh thoát vừa rồi một thương kia.

"Ngu xuẩn! Người trên không trung không cách nào mượn lực, đơn giản liền là sống bìa ngấm. Ta nhìn ngươi như thế nào trốn được ta phát súng thứ hai?"

Tư Đồ Lâm Giang tốc độ phản ứng cực nhanh, hai chân đạp, cũng bắn lên, một thương đâm về Trương Nhược Trần ngực.

"Ai nói không thể mượn lực? Ta mượn ngươi lực!"

Trương Nhược Trần không ngừng huy kiếm, cùng trường thương phát sinh va chạm.

"Bành bành!"

Bích Thủy Kiếm mỗi một lần đụng vào trường thương phía trên, Trương Nhược Trần phương vị liền sẽ phát sinh một lần biến hóa vi diệu. Trong nháy mắt, Trương Nhược Trần liên tiếp phách trăm ra chín kiếm, mỗi một kiếm đều bổ vào trường thương phía trên.

Khi kiếm thứ chín hạ xuống xong, Trương Nhược Trần đã rơi xuống Tư Đồ Lâm Giang phía dưới, Tư Đồ Lâm Giang ngược lại treo giữa không trung, trở thành Trương Nhược Trần bìa sống.

Vừa rồi cái kia chín kiếm, đều là trong nháy mắt thi triển đi ra, nếu là nhãn lực không đủ người, vền vền chỉ có thể nhìn thấy liên tiếp kiếm ảnh, căn bản nhìn không ra huyền diệu trong đó.

Nguy rồi!

Tư Đồ Lâm Giang trong lòng vừa loạn, không nghĩ tới Trương Nhược Trần đối lực lượng khổng lồ, vậy mà đạt tới tình trạng như thế.

Ưu điểm và khuyết điểm, trong nháy mắt chuyển đổi.

"Xoạt!"

Trương Nhược Trần một kiếm đâm ra đi.

Bích Thủy Kiếm hoàn toàn bị hàn khí bao khóa, kiếm thể mặt ngoài bị một tầng băng tinh bao khóa, màu trắng hàn khí từ mũi kiếm phát ra.

Giờ phút này, Tư Đồ Lâm Giang còn chưa rơi xuống đất, không cách nào mượn lực, tự nhiên cũng liền không cách nào tránh né.

"Hỏa Xà Diễm Tinh!"

Tư Đồ Lâm Giang cắn chặt hàm răng, cũng là đâm ra một thương đi, một đoàn xích hồng sắc hỏa diễm chi lực, từ mũi thương bạo phát đi ra.

"Oanh!"

Chiến kiếm cùng trường thương đụng vào nhau, hàn khí cùng hỏa diễm xung kích lẫn nhau, phát ra một tiếng kim loại va chạm tiếng vang.

Một cỗ lực lượng khổng lồ, thông qua kiếm thể, truyền hướng cánh tay, chấn động đến Trương Nhược Trần hướng về sau rút lui bảy bước.

Tư Đồ Lâm Giang càng thêm chặt vật, trực tiếp hướng về sau ném đi ra ngoài, kém một chút liền té ngã trên đất. May mắn tại tối hậu quan đầu, một thương đánh vào mặt đất, mượn nhờ bắn ngược lực lượng, hai chân bình ổn rơi xuống đất.

Thẳng đến đứng vững bước chân, hần mới phát hiện, tay phải ống tay áo hoàn toàn bị hàn băng đông kết. Vận chuyển chân khí trong cơ thể, cánh tay lắc một cái, ống tay áo lập tức vỡ vụn, hóa thành từng khối vụn băng, rơi vào trên mặt đất.

Không có ngừng, hai người lần nữa kịch chiến cùng một chỗ.

Một vị mặc thanh cưu sắc quan bào lão thái giám đứng tại Vân Võ Quận Vương sau lưng, sợ hãi than nói: "Đây mới thật sự là thiếu niên một đời thiên tài ở giữa tranh phong, thực sự quá đặc sắc! Cửu vương tử điện hạ, không hổ là Đại vương huyết mạch, mặc dù chỉ là Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị cảnh giới, lại có thể cùng Tư Đồ gia tộc Tư Đồ Lâm Giang chiến đến lực lượng ngang nhau, đơn giản thật bất khả tư nghị."

"Không sai! Cửu vương tử có tài nhưng thành đạt muộn, thiên tư kinh diễm, thành tựu tương lai, không phải chúng ta có thể tưởng tượng. Chúc mừng Đại vương, chúc mừng Đại vương, Vương tộc lại ra đời một vị tuyệt đỉnh thiên kiêu." Phía dưới, một vị mặc áo giáp đại tướng quân cung duy nói ra.

Nghe được đám người tán dương, Vân Võ Quận Vương tự nhiên thập phần vui vẻ. Không có cách, sự thật bày ở trước mặt, Cửu vương tử hoàn toàn chính xác có nghịch thiên Võ Đạo thiên phú, nếu là ở cùng cảnh giới, chỉ sợ Tư Đồ gia tộc vị kia thiếu niên một đời đệ nhất thiên tài cũng sớm đã bại!

Mình dòng dõi, có được tuyệt đỉnh thiên phú tu luyện, lại có cái nào phụ thân sẽ không cao hứng?

Vân Võ Quận Vương cười nói: "Cửu nhi có thể có được cường đại như thế chiến lực, tuyệt không phải ngẫu nhiên, chẳng lẽ các ngươi không có phát hiện, Cửu nhi mặc dù chỉ là Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị cảnh giới, thế nhưng là thể nội cũng đã mở ra mười một đường kinh mạch."

"Cái gì? Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị có thể mở ra mười một đường kinh mạch?"

Đứng tại Vân Võ Quận Vương bên người những cái kia Tàn phi, thái giám, Vương tử quận chúa, tướng quân đại thần, toàn bộ đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía trong giáo trường Trương Nhược Trần.

Nếu là Trương Nhược Trần không có vận hành chân khí, tự nhiên không ai có thể nhìn thấy trong cơ thể hần kinh mạch số lượng. Thế nhưng là, cùng Tư Đồ Lâm Giang một trận chiến, Trương Nhược Trần không thể không thi triển ra toàn lực, kinh mạch trong cơ thể số lượng, liền lập tức bại lộ đi ra.

Đương nhiên, cũng chỉ có những cái kia tu vi cường đại lão bối võ giả, mới có thể nhìn thấy trong cơ thể hần kinh mạch số lượng.

"Mười một đường kinh mạch! Thật sao? Cửu đệ đã vậy còn quá lợi hại? Ta nhớ được Thất ca tại Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị thời điểm, tựa hồ cũng mới mở ra mười đầu kinh mạch." Cửu quận chúa trừng lớn một đôi mắt đẹp, trong lòng mười phần chấn kinh.

Nếu không phải lời nói mới rồi là từ Vân Võ Quận Vương trong miệng nói ra, nàng tuyệt đối không tin trên đời này còn có người so Thất vương tử thiên phú cao hơn!

Võ giả mở ra tới kinh mạch càng nhiều, võ thể liền càng cường đại, tiềm lực cũng liền lớn hơn.

Tựa như Ngũ vương tử, tu vi đạt tới Hoàng Cực Cảnh đại cực vị, cũng mới mở ra mười hai đầu kinh mạch. Như vậy, coi như hần tu luyện tới Hoàng Cực Cảnh đại viên mãn, thể nội cũng nhiều nhất chỉ có thể mở ra mười lăm đường kinh mạch.

Nói cách khác, sau này, hần coi như tu luyện tới Huyền Cực Cảnh, Địa Cực Cảnh, kinh mạch trong cơ thể cũng chỉ có mười lăm đầu, tự nhiên không cách nào cùng những cái kia tại thể nội mở ra 16 đường kinh mạch, 17 đường kinh mạch võ giả so sánh.

Tại Hoàng Cực Cảnh, võ giả nhiều mở ra một đầu kinh mạch, liền nhiều một phần tiềm lực.

Đương nhiên, tại thể nội mở ra mười lăm đường kinh mạch, đã so rất nhiều võ giả đều muốn lợi hại.

"Mười một đường kinh mạch! Hần mới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị, vậy mà liền mở ra mười một đường kinh mạch, cái này sao có thể? Chẳng lẽ nói, hần so Thất vương tử tiềm lực còn muốn lớn?" Lâm Phụng Tiên trong lòng mười phần chấn kinh, căn bản không có nghĩ đến, Trương Nhược Trần vậy mà thiên tài đến tình trạng như thế.

Đây cũng không phải là thiên tài, đơn giản liền là kỳ tài, quý tài.

Lâm Ninh San nói: "Cha! Hần thật đã mở ra mười một đường kinh mạch?"

Lâm Phụng Tiên nhẹ gật đầu, trong lòng sinh ra mấy phần hối hận, sớm biết Cửu vương tử thiên tư vậy mà như thế kinh diễm, lần trước Lâm Phi về Lâm

phủ cầu hần thời điểm, hần liền không nên bày ra như thế thái độ ác liệt.

Thậm chí đều không nên để Lâm Ninh San cùng Thất vương tử đính hôn, dù sao, coi như Lâm Ninh San gả cho Thất vương tử, cũng nhiều nhất chỉ có thể trở thành một vị Trắc Phi, căn bản không thể nào là chính thất.

Nhưng là, Lâm Ninh San nếu là cùng Cửu vương tử đính hôn, lấy Cửu vương tử đã từng đối nàng yêu thương, còn có giữa bọn họ với nhau biểu huynh muội thân tình quan hệ, tuyệt đối là chính thất không thể nghi ngờ. Nếu là có thể trợ giúp Cửu vương tử trở thành vương vị người thừa kế, tương lai, Lâm gia tại Vân Võ Quận Quốc quyền lên tiếng, khẳng định so hiện tại phải lớn hơn nhiều.

Đương nhiên, bây giờ nói gì cũng đã chậm!

"Ai nói Cửu vương tử liền nhất định không phải Tư Đồ Lâm Giang đối thủ? Thấy không, ai thắng ai thua còn nói không chính xác a! Ha ha!" Tần Nhã cười nói.

Mặc Hần Lâm nhẹ gật đầu, nói: "Cửu vương tử thể hiện ra cường đại như thế thiên tư, thành tựu tương lai, chưa hẳn liền so vị kia Thất vương tử thấp. Năm nay cuối năm khảo hạch về sau, Vân Võ Quận Quốc thế cục lại phải phát sinh không nhỏ biến động!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhất Tâm Nhị Dụng

Trên giáo trường, Trương Nhược Trần cùng Tư Đồ Lâm Giang chiến đến càng thêm kịch liệt, kiếm ảnh cùng thương ảnh đụng vào nhau, phát ra từng tiếng đéck tại tiếng vang.

"Oanh!"

Tư Đồ Lâm Giang hai tay nắm trường thương, một thương đánh vào mặt đất, đem phiến đá chấn thành đá vụn, cán thương vung lên, những cái kia đá vụn liền toàn bộ hướng Trương Nhược Trần bay qua.

"Bành bành!"

Trương Nhược Trần huy kiếm chém ra đi.

Những cái kia đá vụn, toàn bộ hóa thành bột đá.

Đúng lúc này, Tư Đồ Lâm Giang đâm ra một thương đi, xuyên qua bột đá, đâm về trường như này ngược.

Ngay tại Tư Đồ Lâm Giang coi là nắm chắc thắng lợi trong tay thời điểm, bỗng nhiên, trước mắt của hần hoa một cái, một đạo kiếm ảnh cực tốc từ trước mắt của hần hiện lên, chỉ có thể nhìn thấy một đạo ánh kiếm màu xanh.

Ngay sau đó, hần cảm giác được cổ tay tê rần, màu đen nhánh trường thương tuột tay bay ra ngoài.

Trương Nhược Trần vừa rồi một kiếm kia tại trên cổ tay của hần lưu lại một đạo nhàn nhạt vết máu, chỉ thiếu một chút liền đem tay phải của hần chặt đứt.

"Ta còn không có bại!"

Tại trường thương bay ra ngoài thời điểm, Tư Đồ Lâm Giang vền vền chỉ là thất thần một sát na, liền lập tức hướng Trương Nhược Trần vọt mạnh đi qua, một quyền đánh về phía Trương Nhược Trần mặt.

Hần muốn chuyển bại thành thắng!

"Còn muốn chiến sao?"

Trương Nhược Trần một tay cầm kiếm, một tay thành chưởng, thân thể băng thành cong, đột nhiên tiến lên, thi triển ra Long Trượng Bàn Nhược Chưởng thứ nhất chưởng "Man Trượng Tri Địa". Một chưởng đánh ra, bộc phát ra 16 ngư lực lượng.

Cùng lúc đó, Trương Nhược Trần cánh tay lắc một cái, Bích Thủy Kiếm phát ra một tiếng bén nhọn kiếm minh, tựa như là cầu vòng nổi đến mặt trời đồng dạng đâm ra đi, hình thành bảy đạo kiếm ảnh.

Thiên Tâm Kiếm Pháp, Thiên Tâm Phá Mai!

Chương pháp cùng kiếm pháp kết hợp với nhau, đồng thời thi triển đi ra.

Trương Nhược Trần tựa như là một phân thành hai, tay trái cùng tay phải không ảnh hưởng lẫn nhau, đồng thời phát động công kích.

Sức chiến đấu, lập tức tăng lên gấp đôi.

"Oanh!"

Tư Đồ Lâm Giang nắm đấm cùng Trương Nhược Trần chưởng ấn va chạm một kích. Hắn có chút giật mình phát hiện Trương Nhược Trần chưởng lực mười phần cường hoành, lại có thể cùng hắn địa vị ngang nhau.

Phải biết, hắn nhưng là bộc phát ra 16 ngưng lực lượng, chẳng lẽ Trương Nhược Trần cũng có thể bộc phát lực lượng kinh khủng như vậy?

Dung không được Tư Đồ Lâm Giang suy nghĩ nhiều, Trương Nhược Trần kiểm lại đấm tới.

"Xoạt!"

Sắc bén kiếm khí, từ Tư Đồ Lâm Giang cái cổ ở giữa đã đâm đi, lưu lại một đạo ửng đỏ vết kiếm.

Trương Nhược Trần khi thì xuất chưởng, khi thì dùng kiếm, làm cho Tư Đồ Lâm Giang không ngừng lùi lại.

Tư Đồ Lâm Giang chưa bao giờ thấy qua có người có thể đem tay trái cùng tay phải hoàn toàn tách ra, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Hắn đơn giản tựa như là tại đồng thời cùng hai cái Trương Nhược Trần chiến đấu, chiến đến càng ngày càng bị động.

Cũng không lâu lắm, trên người hắn có bao nhiêu hai đạo kiếm thương.

"Ta thua rồi!"

Tư Đồ Lâm Giang chủ động nhận thua, không có ý định tái chiến tiếp.

Trương Nhược Trần lập tức dừng bước lại, muốn đấm ra đi kiểm thu hồi lại, dự định rồi đi vô đài.

Tư Đồ Lâm Giang nói: "Ta muốn biết, ngươi là như thế nào làm đến nhất tâm nhị dụng? Một tay dùng bàn tay, một tay dùng kiếm."

Trương Nhược Trần xoay người, nhìn chăm chăm Tư Đồ Lâm Giang một chút, nói: "Coi ngươi tinh thần lực cường đại đến trình độ nhất định, đừng nói là nhất tâm nhị dụng, thậm chí có thể làm được nhất tâm tam dụng, nhất tâm tứ dụng."

"Vô giả cũng phải tu luyện tinh thần lực?" Tư Đồ Lâm Giang không hiểu nói.

"Ngươi nếu là nguyện ý tu luyện, tự nhiên có thể lựa chọn tu luyện. Ngươi nếu là không nguyện ý tu luyện, cũng có thể không tu luyện. Lựa chọn như thế nào, tất cả đều nắm giữ tại chính ngươi trong tay." Trương Nhược Trần thần nhiên nói.

Tại Côn Lôn Giới, chỉ có Luyện Khí Sư, Luyện Đan Sư, Ngự Thú Sư các loại, mới có thể sửa chữa tinh thần lực.

Bởi vì, chỉ có tinh thần lực cường đại, mới có thể khắc họa ra minh văn, luyện chế ra Chân Võ Bảo khí, linh đan diệu dược. Đồng thời, chỉ có tại Man thú thể nội khắc lục minh văn, mới có thể đem Man thú thuần phục, biến thành tọa kỵ cùng chiến thú.

Bởi vì, quá lãng phí tu võ thời gian. Nói như vậy, vô giả sẽ không đi tận lực tu luyện tinh thần lực.

Kỳ thật, theo tu vi Võ Đạo tăng lên, vô giả cường độ tinh thần lực cũng sẽ có điều gia tăng, chỉ là tăng lên tốc độ tương đương chậm chạp.

Nếu là không tận lực đi tu luyện tinh thần lực, vô giả chỉ có tu luyện tới Thiên Cực Cảnh, mới có thể đạt tới nhất tâm nhị dụng trình độ.

Trương Nhược Trần kiếp trước, tại tu võ đồng thời, liền tại tu luyện tinh thần lực. Mà lại, tinh thần lực cường độ, còn đạt đến cảnh giới rất cao.

Trùng sinh tại cái này một thân thể bên trong, mặc dù tu vi mất hết, thế nhưng là tinh thần lực lại giữ lại.

Lấy Trương Nhược Trần hiện tại cường độ tinh thần lực, đừng nói là nhất tâm nhị dụng, liền xem như nhất tâm tam dụng, cũng có thể làm đến.

Khi Tư Đồ Lâm Giang chủ động nhận thua về sau, vô đài bên ngoài, lập tức vang lên tù và cùng trống trận thanh âm, tuyên cáo năm nay cuối năm khảo hạch chính thức kết thúc.

Năm nay cuối năm khảo hạch năm người đứng đầu, từ hạng nhất đến hạng năm theo thứ tự là: Trương Nhược Trần, Tư Đồ Lâm Giang, Tiết Khải, Ngũ vương tử, Lâm Ninh San.

Thành tích năm người đứng đầu thiếu niên thiên tài, ngoại trừ có thể đi Man Thú Trì tu luyện một lần, có có thể được ngoài định mức ban thưởng.

Trương Nhược Trần lấy được ban thưởng là một bộ lục phẩm Chân Võ Bảo khí cấp bậc chiến giáp, tên là "Băng Hòa Kỳ Lân Giáp", nghe nói là dùng trong truyền thuyết Man thú chi vương Kỳ Lân lân phiên luyện chế mà thành, mười phần trân quý, lực phòng ngự kinh người.

Tại ngang nhau phẩm cấp tình huống dưới, áo giáp so chiến binh giá trị muốn trân quý được nhiều.

Có thể nói, một bộ lục phẩm Chân Võ Bảo khí cấp bậc áo giáp, nó giá trị, tuyệt đối so với được Thất phẩm Chân Võ Bảo khí cấp bậc chiến binh.

"Cái này một bộ Băng Hòa Kỳ Lân Giáp, ít nhất cũng phải giá trị triệu viên ngân tệ, có thể so với một quyển Linh cấp hạ phẩm võ kỹ. Liền xem như Vân Võ Quận Quốc Vương tộc, bảo vật như vậy đoán chừng cũng không nhiều đi! Cuối năm khảo hạch hạng nhất, ban thưởng vậy mà như thế phong phú?" Trương Nhược Trần mười phần kinh ngạc, hướng về đứng ở phía trên Vân Võ Quận Vương nhìn thoáng qua.

Chợt, hắn liền hiểu được.

Phải biết, hắn nhưng là Vân Võ Quận Vương dòng dõi, coi như đem Băng Hòa Kỳ Lân Giáp ban thưởng cho hắn, Băng Hòa Kỳ Lân Giáp như trước vẫn là Vương tộc bảo vật.

Nếu là đổi lại Tư Đồ Lâm Giang thu hoạch được hạng nhất, lấy được ban thưởng, liền khẳng định không phải Băng Hòa Kỳ Lân Giáp loại cấp bậc này bảo vật.

Mà lại, Vân Võ Quận Vương đem Băng Hòa Kỳ Lân Giáp ban thưởng cho Trương Nhược Trần, đoán chừng cũng là muốn bồi thường những năm này đối với hắn thua thiệt.

Băng Hòa Kỳ Lân Giáp kỳ thật liền là một kiện áo giáp, mặc lên người, chỉ có thể bao trùm lên nửa người. Khi Trương Nhược Trần đem chân khí rót vào áo giáp, Băng Hòa Kỳ Lân Giáp lập tức tán mát ra u lam cùng xích hồng hai loại nhan sắc, tản mát ra hàn băng cùng Liệt Diễm lực lượng.

"Hừ!"

Nhìn thấy Trương Nhược Trần đem Băng Hòa Kỳ Lân Giáp mặc lên người, ngồi ở phía trên Vương hậu, một mặt lạnh nhạt trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Nàng đứng dậy, hất lên ống tay áo, quay người rời đi, chỉ để lại một cái lãnh ngạo bóng lưng.

Giờ phút này, Ngũ vương tử cùng Lục vương tử đều hâm mộ ghen tỵ nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần.

Ngũ vương tử trong lòng thâm hận, cười gằn nói: "Coi như thể hiện ra thiên phú tu luyện lại như thế nào? Thiên phú càng cao, đã chết liền càng nhanh. Chờ coi đi! Vương hậu nương nương là sẽ không để cho hắn trưởng thành!"

"Coi như thiên phú của hắn lại cao hơn, cùng Thất đệ so ra, vẫn là kém quá xa. Ngân ngân! Liền ngay cả hắn ưa thích nữ nhân, cũng phải gả cho Thất đệ làm Trắc Phi, có cái gì tốt đặc ý?" Lục vương tử cười lạnh nói.

Kỳ thật, bọn hắn cũng chỉ là ghen ghét Trương Nhược Trần. Bởi vì ghen ghét, sinh ra hận ý.

...

Man Thần Trì, Vương tộc trân quý nhất bảo địa một trong.

Vương tộc lịch đại cường giả, tổn hao mấy trăm năm thời gian, bắt lấy vạn mà đếm Man thú, đem Man thú huyết dịch hội tụ vào một chỗ, hóa thành một tòa cự đại Huyết Trì. Cái này một tòa Huyết Trì, liền là Man Thần Trì.

Chỉ có kiệt xuất nhất thiên tài, mới có thể tiến nhập Man Thần Trì bên trong tu luyện.

Man Thần Trì ở vào Chư Hoàng Từ Đường phía dưới.

Mỗi một năm tại Chư Hoàng Từ Đường cử hành tế tự đại điển, giết Man thú, những cái kia Man thú huyết dịch liền sẽ trực tiếp chảy đến Man Thần Trì, vì Man Thần Trì bổ sung máu mới.

Chính là bởi vì, Man Thần Trì dung nhập tế tự chi huyết, cho nên, Man Thần Trì cũng dần sinh ra một cỗ lực lượng thần bí. Tiến vào Man Thần Trì tu luyện thiếu niên võ giả, có thể hấp thu Man Thần Trì bên trong huyết tinh, cường hóa võ thể, trợ giúp võ giả mở ra càng nhiều gân mạch.

Thiên tư càng mạnh võ giả, lấy được chỗ tốt thì càng nhiều.

Trương Nhược Trần, Tư Đồ Lâm Giang, Tiết Khải, Ngũ vương tử, Lâm Ninh San, tại Quốc sư dẫn đầu dưới, đi vào Chư Hoàng Từ Đường.

"Tiến vào Chư Hoàng Từ Đường, nhất định phải lễ bái Côn Lôn Giới lịch đại Đại Đế cùng Hoàng giả, lấy đó đổi tiền hiền tôn kính. Đặc biệt là Đại Uy Đại Đức Nữ Thánh Hoàng! Trì Dao Nữ Hoàng đại nhân! Thống ngự thiên hạ, uy lâm bát phương! Thanh xuân mãi mãi, bất tử bất diệt!"

Quốc sư một bên cao giọng cầu xin, một bên quỳ xuống đất lễ bái, mười phần thành kính.

"Trì Dao Nữ Hoàng đại nhân! Thống ngự thiên hạ, uy lâm bát phương! Thanh xuân mãi mãi, bất tử bất diệt!"

Sau đó, Tư Đồ Lâm Giang, Tiết Khải, Ngũ vương tử, Lâm Ninh San cũng cao giọng cầu xin, quỳ theo bái tại, hướng Trì Dao Nữ Hoàng tượng đá dập đầu.

Duy chỉ có Trương Nhượng Trần, vẫn như cũ đứng ở nơi đó, không nhúc nhích tí nào, trong mắt không có một tia kính ý, chỉ có một cỗ nồng đậm cừu hận chi hỏa.

Trì Dao, ngươi chờ, đợi ta tu vi đại thành ngày, liền là đi gặp ngươi thời điểm.

800 năm! Ngươi hẳn còn chưa biết, 800 năm trước bị ngươi giết chết người lại sống đến giờ đi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Man Thần Trì

Quốc sư từ dưới đất đứng lên, hướng về đứng ở phía sau Trương Nhượng Trần nhìn thoáng qua, lộ ra vẻ không vui, nói: "Cửu vương tử, ngươi vì sao không quỳ xuống lễ bái Trì Dao Nữ Hoàng?"

"Ta chỉ bái Thiên Địa, bái phụ mẫu, không bái nàng."

Trương Nhượng Trần nói xong lời này, liền xuyên qua Chư Hoàng Tử Đường, thông qua một đạo cửa ngầm, dọc theo cửa ngầm phía sau thang đá, từng bước một hướng về lòng đất Man Thần Trì đi đến.

Ngũ vương tử, Tư Đồ Lâm Giang, Tiết Khải, Lâm Ninh San đứng dậy, nhìn Trương Nhượng Trần một chút.

"Dạng này kiệt ngạo bất tuân tính cách, sớm muộn sẽ hại hắn!" Tư Đồ Lâm Giang nhẹ nhàng lắc đầu.

Đánh với Trương Nhượng Trần một trận về sau, Tư Đồ Lâm Giang vẫn có chút bội phục hắn tu vi thiên tư. Thế nhưng là, Trương Nhượng Trần thực sự quá kiêu ngạo, thế mà ngay cả Nữ Hoàng đều không bái, tương lai khẳng định sẽ chọc cho ra đại họa.

"Có cái gì tốt tự ngạo? Hiện tại cũng mới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị tu vi, chỉ có thể coi là vừa mới bước vào Võ Đạo, tương lai có thể hay không trở thành cường giả còn nói không chính xác!" Lâm Ninh San nói.

Sau đó, tại Quốc sư dẫn đầu dưới, Ngũ vương tử, Tư Đồ Lâm Giang, Tiết Khải, Lâm Ninh San cũng đi xuống thang đá, tiến vào một tòa trần ngập mùi máu tươi thế giới dưới đất.

Tại thế giới dưới lòng đất trung ương, mở lấy một tòa cự đại thần trì màu đỏ ngòm, dài, rộng đều vượt qua trăm mét.

Huyết hồng sắc ao nước, không ngừng lẫn lộn, nhấc lên từng tầng từng tầng sóng máu.

Huyết Trì trung ương, đứng vững vàng một tòa cổ xưa tế đàn, hiện lên hình vuông, dùng vạn cân cự thạch đắp lên mà thành, mỗi một khối cự thạch mặt ngoài đều khắc lấy tế văn cùng đồ lục.

Bệ đá một mực hướng lên, cùng mặt đất tế đàn nối liền thành một thể.

"Các ngươi hiện tại liền tiến vào Man Thần Trì bên trong tu luyện đi! Các ngươi muốn nhớ lấy, Man Thần Trì bên trong huyết tinh chi lực mười phần bá đạo, nếu là thực sự không kiên trì nổi, liền lập tức rời đi ao nước, đừng gượng chống. Nếu không, sợ có sinh mệnh nguy hiểm." Quốc sư nghiêm túc nói.

Trương Nhượng Trần, Lâm Ninh San, Tư Đồ Lâm Giang, Ngũ vương tử, Tiết Khải, năm vị thiếu niên thiên tài, theo thứ tự đi vào Man Thần Trì.

Man Thần Trì ao nước, mười phần nóng hổi, đơn giản tựa như là nước sôi, có thể đem người cho đun sôi.

"Ách!"

Năm vị thiếu niên thiên tài vừa mới tiếp xúc đến ao nước, miệng bên trong đều phát ra một tiếng buồn bực thanh âm, tiếp xúc đến ao nước làn da lập tức hòa tan, hai chân trở nên máu thịt be bét.

Bọn hắn cắn chặt hàm răng, nhin đau đau nhức, lập tức vận chuyển chân khí trong cơ thể, dùng để chống cự huyết tinh chi lực.

"Các ngươi nếu là sử dụng chân khí chống cự huyết tinh chi lực, như vậy huyết tinh chi lực liền không cách nào tiến vào thân thể." Quốc sư đứng tại bên hồ bơi, thân nhiên nói.

Vì thu hoạch được Man Thần Trì bên trong huyết tinh chi lực, năm vị thiếu niên thiên tài không thể không đem ngoại phóng chân khí một lần nữa thu hồi thể nội, cái kia một cổ cảm giác đau đớn lần nữa truyền đến, đau đến bọn hắn liền thân bên trên kinh mạch đều nổi bật đi ra.

Trương Nhược Trần tinh thần lực cường đại, cảm giác được rõ ràng, từng tia cực nóng huyết tinh chi lực từ tổn hại miệng vết thương tiến vào huyết nhục, dung nhập huyết dịch cùng xương cốt.

"Quả nhiên là huyết tinh chi lực, thật sự là quá tốt! Mượn nhờ huyết tinh chi lực, thể chất của ta khẳng định có thể tăng lên một mảng lớn, cơ hội lần này, nhất định không thể lãng phí!"

Trương Nhược Trần chậm rãi nhắm mắt lại, từng bước một hướng về Man Thần Trì trung ương đi đến.

Càng là đi hướng trung tâm, ao nước liền càng sâu.

Trương Nhược Trần vén vện chỉ là đi mười bước, huyết hồng sắc ao nước liền đến phần eo của hắn.

Cùng ao nước tiếp xúc đến càng nhiều, hấp thu huyết tinh chi lực tốc độ tự nhiên cũng liền càng nhanh. Đồng thời, thân thể cảm giác đau đớn, cũng liền càng mãnh liệt.

Đứng tại bên hồ bơi Quốc sư, trong mắt lóe lên một tia thần sắc kinh ngạc, thầm thở dài nói: "Thật là lợi hại! Ý chí lực vậy mà như thế kiên định, mới vừa tiến vào Man Thần Trì, liền dám đi đến trung vị khu. Lúc trước Thất vương tử lần thứ nhất tiến vào Man Thần Trì lúc tu luyện, cũng hao tổn một canh giờ đến thích ứng đề vị khu, mới dám đi hướng trung vị khu."

Man Thần Trì, chia làm ba cái vị khu: Đề vị khu, trung vị khu, cao vị khu.

Đề vị khu, liền là Man Thần Trì bên ngoài. Đề vị khu sâu nhất địa phương, cũng chỉ có thể đến võ giả đầu gối vị trí.

Nói như vậy, lần thứ nhất tiến vào Man Thần Trì tu luyện võ giả, cũng chỉ dám ở đề vị khu tu luyện, căn bản không dám vào nhập trung vị khu.

Gần nhất mười năm, cũng chỉ có Thất vương tử lần thứ nhất tiến vào Man Thần Trì lúc tu luyện, đi vào trung vị khu.

Trương Nhược Trần mới vừa vận tiến vào Man Thần Trì, liền trực tiếp đi vào trung vị khu tu luyện, hoàn toàn chính xác tạo thành không nhỏ lực rung động, để mặt khác bốn vị thiếu niên võ giả, sinh ra áp lực cực lớn.

Ngũ vương tử là lần thứ hai tiến vào Man Thần Trì tu luyện, nhưng như cũ không dám đi vào trung vị khu, chỉ có thể ở đề vị khu khổ khổ kiên trì, tranh thủ hấp thu càng nhiều huyết tinh chi lực, rèn luyện thân thể, cường hóa thể chất.

Hai canh giờ về sau, Lâm Ninh San trước hết nhất không kiên trì nổi, lập tức rời khỏi Man Thần Trì. Dù sao cũng là nữ tử, nhục thân thể chất không thể cùng nam tính võ giả so sánh.

Nàng mới vừa đi ra Man Thần Trì, hai chân bị đốt bị thương làn da, lợi dụng mắt trần có thể thấy tốc độ khôi phục, rất nhanh liền trở nên trơn bóng như ngọc, ngay cả một điểm vết sẹo đều không có.

Cái kia một cổ dễ dàng khó mà chịu được đau đớn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một cổ thanh lương thoải mái dễ chịu cảm giác, toàn thân mỗi một tác da thịt đều giống như ngâm tại băng tinh sữa tắm bên trong, hết sức thoải mái.

"Làm sao lại khôi phục được nhanh như vậy?" Lâm Ninh San cảm giác được giật mình.

"Là ngươi vừa mới hấp thu huyết tinh chi lực, giúp ngươi khôi phục hai chân thương thế! Lập tức tu luyện, tranh thủ đem huyết tinh chi lực toàn bộ luyện hóa, chuyển hóa làm lực lượng của mình. Bằng không, ngươi vừa rời tu vị thành quả, sẽ giảm bớt đi nhiều." Quốc sư nói ra.

Lâm Ninh San lập tức xếp bằng ngồi dưới đất, điều động chân khí, luyện hóa thể nội còn sót lại huyết tinh chi lực.

Sau nửa canh giờ, Tiết Khải cũng không tiếp tục kiên trì được, từ Man Thần Trì bên trong lui ra ngoài.

Lại qua hai canh giờ, Tư Đồ Lâm Giang cùng Ngũ vương tử gần như đồng thời đi ra Man Thần Trì.

Đi ra Man Thần Trì, bọn hắn liền lập tức xếp bằng ngồi dưới đất, cũng bắt đầu luyện hóa huyết tinh chi lực.

Giờ phút này, chỉ có Trương Nhược Trần còn tại Man Thần Trì bên trong tu luyện, hơn nữa, còn là ở chính giữa vị khu.

"Đã qua đã nửa ngày, hắn thế mà còn có thể trung vị khu tu luyện, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Lúc trước, Thất vương tử cũng vén vện chỉ ở trung vị khu giữ vững được một ngày, chẳng lẽ hắn cũng có thể kiên trì một ngày?" Quốc sư hai tay chấp sau lưng, trong mắt tràn đầy thần sắc bất khả tư nghị.

Tại Vân Vô Quận Quốc, Thất vương tử có thể tính được là trăm năm khó ra kỳ tài, ba tuổi liền mở ra Thất phẩm Thần Võ Ấn Ký, từ nhỏ đã dùng các loại bảo vật rèn luyện thân thể, cơ sở mười phần vững chắc, thiên tư cùng ngộ tính đều có thể xưng tuyệt đỉnh.

Cửu vương tử 16 tuổi mới mở ra Thần Võ Ấn Ký, chẳng lẽ có thể so sánh với hắn?

Lâm Ninh San, Tiết Khai, Tư Đồ Lâm Giang, Ngũ vương tử đem thể nội còn sót lại huyết tinh chi lực luyện hóa, thể chất đều tăng cường không ít, đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Bọn hắn cũng không hề rời đi Man Thần Trì, đứng tại bên cạnh ao, nhìn qua trong ao Trương Nhược Trần.

"Đồng dạng đều là lần thứ nhất tiến vào Man Thần Trì, vì sao chênh lệch sẽ lớn như vậy?" Tư Đồ Lâm Giang cảm giác được không thể tưởng tượng nổi, lòng tự tin bị đá kích nghiêm trọng.

Hắn tự nhận là ý chí của mình mười phần kiên định, có thể tiếp nhận người thường không thể tiếp nhận đau đớn, thể nhưng là cùng Trương Nhược Trần so ra, chênh lệch vậy mà như thế chỉ lớn.

Một ngày về sau, Trương Nhược Trần vẫn như cũ vững vàng đứng tại Man Thần Trì bên trong trung vị khu.

Một mực đến trưa ngày thứ ba, Trương Nhược Trần mới từ Man Thần Trì bên trong đi ra, sau đó, xếp bằng ngồi dưới đất, bắt đầu luyện hóa thể nội còn sót lại huyết tinh chi lực.

Đem thể nội huyết tinh chi lực toàn bộ luyện hóa, Trương Nhược Trần mới chậm rãi mở ra hai mắt, trong ánh mắt lưu động từng tia huyết quang, sau đó, huyết quang biến mất, thu liễm về trong con mắt.

"Thể chất quả nhiên tăng lên một mảng lớn, bằng vào ta hiện tại thể chất, nếu là trùng kích Hoàng Cực Cảnh trung cực vị, khẳng định có thể mở ra 19 đường kinh mạch, thậm chí có cơ hội mở ra 20 đường kinh mạch." Trương Nhược Trần nghĩ thầm.

Cuối năm khảo hạch về sau, Lâm Phi liền một lần nữa chuyển về Ngọc Sáu Cung ở lại.

Trương Nhược Trần trở lại Ngọc Sáu Cung, liền lập tức từ Thời Không Tinh Thạch bên trong không gian lấy ra chứa mười cây lấy Tủy Tùy Dịch bình ngọc nhỏ, chỉnh tề thả thành một loạt.

"Có thể bắt đầu trùng kích Hoàng Cực Cảnh trung cực vị!"

Trương Nhược Trần đem phần thứ nhất Tủy Tùy Dịch phục tiến miệng bên trong, bắt đầu mở thứ mười hai đường kinh mạch.

...

Giờ phút này, Quốc sư đi vào Vương hậu ở lại cung uyển, đem Man Thần Trì bên trong hết thảy, toàn bộ bẩm báo cho Vương hậu.

"Bành!"

Vương hậu năm ngón tay toát ra chân khí màu trắng, đem một cái Lưu Ly cái chén bóp nát, hóa thành từng khối mảnh vỡ.

"Thật đúng là không tầm thường, thể mà tại Man Thần Trì trung vị khu tu luyện hai ngày rưỡi, thiên phú rất cao mà! Chẳng lẽ hắn không hiểu 'Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ' đạo lý?" Vương hậu trầm giọng nói.

Quốc sư nhắc nhở: "Vương hậu nương nương, Cuối năm khảo hạch vừa mới qua đi, nếu là Cửu vương tử hiện tại gặp cái gì bất trắc, Đại vương khẳng định sẽ hoài nghi đến trên người của ngươi."

Vương hậu cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi cho rằng bản hậu ngu xuẩn như vậy? Tại hoàng cung, tự nhiên không thể động đến hắn. Thế nhưng là một khi ra hoàng cung, hắn coi như bị người cho giết chết, cũng cùng bản hậu không có chút quan hệ nào."

Quốc sư nói: "Kỳ thật, Cửu vương tử thiên tư coi như lại cao hơn, cũng mới Hoàng Cực Cảnh tiểu cực vị tu vi, hoàn toàn không thể cùng Thất vương tử so sánh, tương lai có thể thành hay không lớn lên hay là một ẩn số. Vương hậu nương nương, hoàn toàn không cần thiết..."

Vương hậu đánh gãy Quốc sư, lạnh lùng mà nói: "Phàm là sẽ đối với Thất nhi sinh ra uy hiếp người, hết thảy đều phải chết! Chính là bởi vì hắn bây giờ còn chưa trưởng thành, cho nên, mới càng phải đem hắn diệt trừ, chấm dứt hậu họa."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đồ Thiên Sát Địa Chi Hoàng

“Rốt cuộc cũng đạt đến Hoàng Cực cảnh trung cực, quả nhiên chỉ mở ra được mười chín kinh mạch.”

Tu luyện ba ngày liền, Trương Nhược Trần liên tục mở ra được thêm tám kinh mạch, cuối cùng cũng đạt đến Hoàng Cực cảnh trung cực.

Chân khí mạnh mẽ, mười chín kinh mạch vận hành, rất nhanh chân khí đã tràn ngập toàn thân.

Một lực cường đại từ trước đến nay chưa từng có từ trong kinh mạch phát ra.

Ngũ vương tử tu luyện tới đại cực cũng chỉ mới mở ra được mười hai kinh mạch.

Trương Nhược Trần mới chỉ đạt đến trung cực liền mở ra được mười chín kinh mạch, có thể nói võ thể đã sánh ngang với cường giả.

Nhưng ở kiếp trước, khi tu luyện đến Hoàng Cực cảnh trung cực thì Trương Nhược Trần đã mở ra được hai mươi kinh mạch, so với hẳn bây giờ nhiều hơn một kinh mạch.

“Mặc dù chỉ ở bên trong Thần trì tu luyện một lần nhưng đã hấp thu được một lượng lớn huyết tinh lực, cường độ thân thể của ta tăng lên không ít.”

“Muốn tu vi vô đạo theo kịp được Trì Dao, thậm chí siêu việt hơn nàng ta nhất định phải làm tốt hơn kiếp trước, mở ra thật nhiều kinh mạch. Cho nên ta cần phải làm cho thân thể cường đại hơn nữa, phải mạnh hơn kiếp trước. Mở ra toàn bộ ba mươi sáu kinh mạch như bức họa trong Cửu Thiên Minh Đế Kinh.”

Trương Nhược Trần đi ra khỏi không gian của Thời Không tinh thạch, rửa sạch bụi bẩn khỏi cơ thể, sau đó đi đến trước sân luyện chưởng.

“Vù vù! Vù vù!”

Mỗi một chưởng đánh ra không khí đều tạo ra tiếng nổ.

Hiện tại, nếu hẳn không sử dụng Long Tượng Bàn Nhược Chưởng cũng có thể đánh ra chưởng có lực bằng mười sáu con trâu.

Nếu như sử dụng Long Tượng Bàn Nhược Chưởng, mượn sức bật của chưởng ấn, thậm chí có thể đạt được lực của hai mươi lăm con trâu.

Với sức lực bây giờ của hẳn, chỉ cần ba chưởng là có thể đánh bại Tư Đồ Lâm Giang. Kể cả gặp phải Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, hẳn cũng có sức đánh một trận.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, chiến lực của Trương Nhược Trần đã tăng lên độ cao mới.

Từ khi chuyển về Ngọc Thấu cung, người hầu hạ bên cạnh Lâm phi và Trương Nhược Trần cũng nhiều hơn, bao gồm cả cung nữ và thái giám.

Trương Nhược Trần đã bại lộ thiên tư vô đạo ở cuộc thi cuối năm nên hẳn cũng không cần trốn tránh nữa, trực tiếp luyện chưởng tại sân Ngọc Thấu cung.

“Cửu vương tử thật lợi hại, nghe nói ngay cả Ngũ vương tử và Lục vương tử đều không phải là đối thủ của hẳn. Hiện tại toàn bộ người của vương cung đều nói Cửu vương tử là một kỳ tài tu võ, có thể sánh ngang với Thất vương tử.” Một cung nữ mười lăm, mười sáu tuổi, dáng dấp mỹ lệ, vô cùng si mê nhìn chăm chăm Trương Nhược Trần đang luyện chưởng ở sân, khuôn mặt trắng như tuyết của nàng hiện lên nét ửng đỏ.

Chỉ cần là cường giả, tự khắc có thể được mọi người tôn kính.

Chỉ cần là thiên tài, tự khắc cũng sẽ trở thành người được các thiếu nữ sùng bái.

Nhìn thấy Trương Nhược Trần đang luyện chưởng, một cung nữ lớn tuổi lóe lên ánh mắt kinh ngạc, lặng lẽ rời khỏi Ngọc Thấu cung, đi đến một ngọn núi phía sau vương cung.

“Bẩm báo Hàn cô nương, Cửu vương tử đã xuất quan! Tu vi của hẳn đã đột phá đến Hoàng Cực cảnh trung cực!” Cung nữ hạ thấp người, cung kính nói.

Cô nương đứng phía đối diện mặc trang phục cung nữ màu xanh nhạt, tuổi chừng mười tám, mười chín tuổi. Vóc người cao gầy, eo thon mảnh mai.

Nàng tên là Hàn Thanh La, một trong bốn nữ hộ vệ thân cận bên cạnh vương hậu.

Bốn nữ hộ vệ thân cận đều do đích thân vương hậu dạy dỗ, trở thành tứ đại đệ tử của bà.

Các nàng chuyên tu luyện kỹ thuật giết người, tu vi cường đại, thủ đoạn tàn nhẫn, chuyên trợ giúp vương hậu diệt trừ những kẻ cản đường.

Nhiệm vụ ám sát Cửu vương tử, vương hậu giao cho Hàn Thanh La.

Hàn Thanh La chấp hai tay sau lưng, khoe miệng hơi nhếch lên, nói: “Lúc thi võ, tu vi của hần đã đạt đến Hoàng Cực cảnh tiểu cực đỉnh phong, cộng thêm hấp thu nhiều huyết tinh lực bên trong Thần tri, nếu không đột phá đến Hoàng Cực cảnh trung cực đó mới là điều kì lạ!”

Trong con người Hàn Thanh La mang chút sát khí: “Người tiếp tục theo dõi hần, chỉ cần hần rời cung lập tức báo lại cho ta.”

Cung nữ kia nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Nói xong, cung nữ kia lui xuống, trở lại Ngọc Thấu cung.

Sau khi luyện xong chương pháp, Trương Nhượng Trần trở về phòng của mình, tiến vào không gian của Thời Không tinh thạch.

Trong trung tâm của không gian, hần ngồi xếp bằng chân, lấy ra một viên Tụ Khí đan, nuốt vào bụng rồi bắt đầu luyện hóa.

Tu vi của hần hiện tại hoàn toàn có thể hấp thu toàn bộ đan khí của Tụ Khí đan, không lãng phí chút nào.

Chỉ trong một canh giờ, Trương Nhượng Trần đã đem toàn bộ đan khí của Tụ Khí đan hấp thu vào cơ thể, chuyển hóa làm chân khí.

Chỉ có điều, lúc Trương Nhượng Trần đang đột phá đến Hoàng Cực cảnh trung cực, dung lượng Khí tri lại tăng lên gấp bội. Đan khí của một viên Tụ Khí đan cũng không làm cho chân khí trong Khí tri tăng thêm bao nhiêu.

Trên người của hần chỉ còn lại hai viên Tụ Khí đan, lại phải hao tổn thêm hai canh giờ nữa để luyện hóa hai viên Tụ Khí đan này.

Tổng cộng luyện hóa ba Tụ Khí đan, chân khí trong cơ thể sinh ra nhiều hơn một phần năm so với ban đầu. Muốn đem chân khí trong Khí tri tu luyện viên mãn, ước chừng phải dùng hơn trăm viên Tụ Khí đan.

“Tác dụng của Tụ Khí đan đối với ta ngày càng yếu, chờ ta tu luyện tới Hoàng Cực cảnh đại cực thì có lẽ không có tác dụng gì nhiều. Xem ra nhất định phải mua đan dược cấp phẩm cao hơn mới được.”

Tụ Khí đan và Luyện Thể tán đều là đan dược nhất phẩm, võ giả đạt cảnh giới thấp sử dụng tự nhiên sẽ thấy hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Theo đó, nếu tu vi của võ giả tăng lên, đan dược nhất phẩm sẽ có tác dụng ngày càng thấp, phải dùng đan dược nhị phẩm mới có thể nhanh chóng tu luyện.

Đúng lúc định rời khỏi không gian của Thời Không tinh thạch đi mua đan dược cấp phẩm cao, bỗng nhiên ánh mắt của hần nhìn chăm chú vào một thạch đài bên trong không gian.

Trên thạch đài đặt một bức tranh và một quyển sách màu bạc “Thời Không bí điển”.

“Tu vi của ta đã đạt đến Hoàng Cực cảnh trung cực, cũng có thể mở được bức tranh kia rồi!”

Bức tranh kia vô cùng nặng, khi ở Hoàng Cực cảnh sơ kỳ, Trương Nhượng Trần căn bản không thể cầm bức tranh lên được.

Dựa vào trang thứ nhất trên ghi chép của “Thời Không bí điển”, chỉ cần tu vi của Trương Nhượng Trần đạt đến Hoàng Cực cảnh tiểu cực là có thể mở được bức tranh.

Trương Nhượng Trần điều động chân khí trong cơ thể, cánh tay phải giơ lên hướng về bức tranh đang cuộn tròn, chậm rãi cầm lên.

“Bức tranh quả là nặng, ít nhất cũng phải tám trăm cân!”

Không chế lực của chính mình, Trương Nhượng Trần cầm lấy bức tranh đang cuộn tròn đặt trên mặt đất, từ từ mở ra.

Trên bức tranh vẽ một vùng đất hoang rộng lớn với những dãy núi cao, dưới là dòng sông nước chảy xiết, bên cạnh là một vách đá dốc đứng. Tại trung tâm của bức tranh vẽ một cây cỏ thụ khổng lồ.

Cây cỏ thụ cao hơn cả các tầng mây, mỗi một cành cây đều giống con rồng một sừng, đủ để tạo thành một ngọn núi khổng lồ. Mỗi chiếc lá cây nhỏ đều có thể lấp đầy cả một hồ nước.

“Trên đời này sao lại có thể có cây cỏ thụ cao lớn như vậy được?” Trương Nhượng Trần khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bỗng nhiên một âm thanh vang lên: “Ai nói không có? Thật là kẻ không hiểu biết, ngay cả “Tiếp Thiên Thần Mộc” chống đỡ cả Côn Lôn giới mà cũng không nhận ra, thật làm cho bốn tọa thất vọng.”

Trương Nhượng Trần hơi kinh hãi, nhìn vào trong không gian nhưng không phát hiện ra ai.

Âm thanh là từ đâu truyền đến?

“Ai đang nói vậy?” Trương Nhượng Trần cẩn thận đề phòng, trầm giọng hỏi.

Một âm thanh lại vang lên lần nữa, nói: “Lẽ nào ngươi không nhìn thấy ta, ta đang ở trong tranh đó!”

“Trong tranh?”

Trương Nhược Trần càng sợ hơn, nói: “Ngươi là Tiếp Thiên Thần Mộc? Nhưng trên sách sử ghi chép, Tiếp Thiên Thần Mộc ở thời đại trung cổ đã bị người khác chặt đứt rồi.”

“Thời đại trung cổ?” Âm thanh kia lại vang lên lần nữa.

Trương Nhược Trần gật đầu nói: “Thời đại trung cổ cách hiện tại đã là mười vạn năm. Nói như vậy ngươi thật sự là Tiếp Thiên Thần Mộc sao? Tiếp Thiên Thần Mộc trong truyền thuyết thật sự có tồn tại?”

Chủ nhân của âm thanh kia lại thở dài một tiếng, nói: “Làm sao có thể? Ngươi không phải nói đây sao, Tiếp Thiên Thần Mộc bị chặt đứt rồi, ta sao có thể là cây cổ thụ đó?”

“Vậy rốt cuộc ngươi là ai?” Trương Nhược Trần nhìn bức tranh cuộn tròn, hỏi lại lần nữa.

“Ta không phải là người!”

Âm thanh kia lại vang lên: “Ta là một con mèo!”

Ngay sau đó âm thanh kia lại nói: “Ngươi cũng không nên xem thường bốn tọa, bốn tọa còn một danh tiếng nữa, là Đồ Thiên Sát Địa Chi Hoàng. Bốn tọa giống như các cường giả vĩ đại, căn bản thời gian không thể diệt trừ được, đi qua mười vạn năm vẫn sẽ lưu lại trên trang sách sử. Thiếu niên, ngươi chắc chắn đã nghe đến danh tiếng của ta?”

“Chưa từng nghe!” Trương Nhược Trần suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

Bỗng nhiên Trương Nhược Trần phát hiện một vài manh mối trên bức tranh. Phía dưới Tiếp Thiên Thần Mộc có một con mèo đen bé bằng hạt gạo. Nếu không nhìn kỹ, căn bản là không thể nhìn thấy nó.

“Ngươi rốt cuộc là con mèo hay là bức tranh?”

Âm thanh kia nói: “Đã nói với ngươi rồi, ta là Đồ Thiên Sát Địa Chi Hoàng. Năm đó làm một số chuyện sai lầm nên bị phong ấn trong không gian của bức tranh này. Bây giờ chỉ có ngươi mới có thể thả bốn tọa ra.”

“Vì sao chỉ có ta mới thả được ngươi ra?” Trương Nhược Trần hỏi.

“Bởi vì ngươi mở ra Thời Không Thần Võ ấn ký, có thể sử dụng lực của không gian, mở được phong ấn của thế giới trong bức tranh này. Ngươi phải biết rằng từ cổ chí kim, cũng chỉ có vài người mở được Thời Không Thần Võ ấn ký mà thôi. Thiếu niên à, ngươi rất may mắn đấy!” Âm thanh kia nói.

Trương Nhược Trần hình như cũng đã hiểu đại khái những chuyện xảy ra, cười nói: “Nhưng tại sao ta phải đưa ngươi ra khỏi bức tranh?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Càn Khôn Thần Mộc

“Tu Di Thánh Tăng năm đó đem bốn tọa phong ấn trong tranh để bốn tọa ăn năn hối cải. Đợi đến ngày gặp được một vị võ giả mở được Thời Không Thần Võ ấn ký, muốn bốn tọa nhất định phải trợ giúp hắn tu luyện “Thời Không bí điển”, trở thành cường giả mạnh nhất trong thiên địa.”

Âm thanh kia lại nói: “Ngươi nói xem, nếu ngươi không thả ta ra, ta dạy ngươi tu luyện “Thời Không bí điển” như thế nào? Nếu không dạy ngươi tu luyện “Thời Không bí điển”, sao ngươi có thể trở thành cường giả?”

“Ngươi bị Tu Di Thánh Tăng phong ấn vào trong tranh?” Trương Nhược Trần luôn cảm thấy lời con mèo kia có chút không đáng tin cậy.

Tu Di Thánh Tăng đưa nó phong ấn vào trong tranh, chắc chắn có nguyên nhân hết sức quan trọng. Tuyệt đối không chỉ đơn giản là làm sai một chút chuyện như vậy.

Tu Di Thánh Tăng cũng mở ra Thời Không Thần Võ ấn ký, “Thời Không bí điển” chính là do ông ta tạo ra. Ở thời đại trung cổ, Tu Di Thánh Tăng là người có danh tiếng lẫy lừng. Trong lịch sử cũng có ghi chép liên quan đến ông ta.

Âm thanh kia thở dài nói: “Ngoại trừ Tu Di Thánh Tăng, trong thiên hạ còn có ai có thể thi triển ra lực phong ấn không gian chứ? Trong một bức tranh có thể mở ra một thế giới, cũng chỉ có hắn mới làm được. Đương nhiên, đợi tu vi của ngươi trở nên cường đại, cũng có thể mở ra một thế giới không gian.”

“Người nói, người có thể dạy ta tu luyện Thời Không bí điển à? Chẳng phải người nói người cũng có thể sử dụng sức mạnh của không gian và thời gian sao?” Trương Nhược Trần nói.

Âm thanh kia đáp lại: “Tu vi của bốn tọa tuy là độc nhất vô nhị, không có gì là không làm được. Nhưng lại không mở ra được Thời Không Thần Võ ấn ký, tất nhiên cũng không thể sử dụng sức mạnh của không gian và thời gian. Thế nhưng bốn tọa đã từng bên cạnh Tu Di Thánh Tăng, mưa dầm thấm lâu, đương nhiên sẽ có hiểu biết rất sâu về thời không và không gian. Chỉ dạy cho người chắc chắn sẽ không sai.”

“Rốt cuộc có thể mở trang thứ hai của Thời Không bí điển rồi!”

Trương Nhược Trần cầm Thời Không bí điển lên, nâng niu trong tay, lật giờ trang thứ hai. Mặt trên của sách viết từng văn tự màu bạc.

“Không Gian minh văn”

Trên trang thứ hai của “Thời Không bí điển” tổng cộng ghi chép tám loại Không Gian minh văn, toàn bộ là Không Gian minh văn cơ bản, phân biệt tám cơ sở đại diện cho việc tạo dựng không gian.

Tám loại Không Gian minh văn theo thứ tự là: Điểm Hình minh văn, Tuyến Hình minh văn, Tung Hình minh văn, Hoành Hình minh văn, Cao Hình minh văn, Bình Hình minh văn, Trùng Hình minh văn, Thúc Hình minh văn.

Tên gọi tắt là: Điểm, Tuyến, Tung, Hoành, Cao, Bình, Trùng, Thúc.

Trong tranh truyền tới một âm thanh: “Trang thứ hai của Thời Không bí điển ghi lại tám loại Không Gian minh văn cơ bản nhất. Đem tám loại Không Gian minh văn cơ bản này tu luyện thành công, người có thể độc lập mở ra một không gian nhỏ. Đương nhiên nếu người không thể sử dụng sức mạnh không gian để tấn công địch, người cần phải học Không Gian minh văn cao hơn. Ví dụ như Phong Hình minh văn, Tháp Hình minh văn, Liệt Hình minh văn, Truyền Tống minh văn...”

“Người vẫn nên đem tám loại minh văn cơ bản này vẽ ra trước đã, đó mới chuyện chính.”

Trương Nhược Trần hỏi: “Trang thứ hai của Thời Không bí điển sao lại chỉ ghi chép tám loại Không Gian minh văn, mà không ghi chép Thời Gian minh văn?”

“Ha ha! Thời gian là sự chuyển động vĩnh hằng, không ai có thể sáng tạo ra thời gian, cũng không tự nhiên mà có thuyết pháp “Thời Gian minh văn”. Nhưng có võ giả Thời Không Thần Võ ấn ký, lại có thể tu luyện Thời Gian ấn ký, điều động sức mạnh thời gian, thì triển ra lĩnh thuật thời gian.”

“Nếu tinh thần lực của người đủ cường đại, Thời Gian ấn ký đủ lợi hại thì chỉ cần thuận tay là có thể làm hao tổn vài chục năm tuổi thọ của kẻ địch. Thậm chí có thể khiến thời gian trong một phần không gian độc lập bị ngừng lại, thời gian nhanh hơn, thời gian chậm lại... sức mạnh của thời gian sẽ thay đổi.”

“Cho dù tu vi cao tới đâu, trước sức mạnh của thời gian căn bản cũng khó lòng phòng bị.”

“Đương nhiên, tinh thần lực của người bây giờ còn chưa tu luyện được đến yêu cầu của Thời Gian ấn ký, chỉ có thể tu luyện tám loại Không Gian minh văn cơ bản này.”

Trương Nhược Trần hỏi: “Tu luyện Không Gian minh văn và Thời Gian ấn ký, yêu cầu đối với tinh thần lực thực sự cao như vậy sao?”

Âm thanh trong tranh cười nói: “Người trước tiên thả ta ra, ta sẽ nói cho người biết!”

Trương Nhược Trần hơi có chút do dự, không biết thả nó ra rốt cuộc là phúc hay là họa?

“Đừng do dự nữa, tu vi của bốn tọa tuy là cường đại vô biên, thiên hạ vô song, nhưng đối với một thiếu niên như người lại không có bất kỳ hứng thú gì. Thả bốn tọa ra đi! Bốn tọa nhất định sẽ đem thật nhiều bí mật của Thời Không và Không gian nói cho người biết. Khiến người có thể sử dụng sức mạnh Thời Không Thần Võ ấn ký tốt hơn.”

Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi.

Nếu như Tu Di Thánh Tăng thực sự thấy nó là kẻ nguy hiểm, chắc chắn đã sớm diệt trừ, tuyệt đối sẽ không chỉ phong ấn nó vào trong tranh.

Trương Nhược Trần trầm tư trong giây lát rồi nói: “Ta phải làm gì để thả người ra khỏi tranh?”

“Người chỉ cần cho một giọt máu rơi vào bức tranh là có thể trở thành chủ nhân bức tranh. Sau đó người dùng chân khí truyền vào bức tranh, tự nhiên có thể phá được phong ấn, mở ra bức tranh, thả được bốn tọa.” Âm thanh kia hơi kích động nói.

Trương Nhược Trần rạch một cái, đầu ngón tay phải nứt ra một đường máu.

Một giọt máu đỏ tươi từ đầu ngón tay rơi rơi “tách” một tiếng xuống bức tranh.

Huyết dịch bị bức tranh hấp thu.

“Xoẹt!”

Một lớp máu nhạt bao phủ bức tranh, rồi từ mặt đất bay lên rơi vào tay Trương Nhượng Trần

Bức tranh nặng gần tám trăm cân, Trương Nhượng Trần chỉ chuyển động suy nghĩ một chút, nó liền bay vào tay của hắn.

Quả thực đáng kinh ngạc! “Bức tranh này chắc chắn là một bảo vật vô cùng tuyệt vời, Chân Vũ bảo khí khó có thể sánh bằng.”

Sau khi trở thành chủ nhân bức tranh, Trương Nhượng Trần có thể cảm thấy rõ ràng mỗi một đường nét trong tranh là một minh văn. Không chỉ có Không Gian minh văn mà còn có Băng Hệ minh văn, Lực Hệ minh văn, Thổ Hệ minh văn, Hỏa Hệ minh văn,... bao quát hàng nghìn hàng vạn minh văn, khó có thể đếm hết được.

Tu Di Thánh Tăng không hổ là một trong những bậc Thánh nhân vĩ đại thời trung cổ. Riêng việc ông ta vẽ ra bức tranh này cũng đã đủ thấy nhận thức siêu việt hơn người thường rồi.

Trương Nhượng Trần chuyển động ý nghĩ một chút, bức tranh đang cuộn tròn lập tức hóa thành thành một quang ảnh sáng trắng, bay vào Thần Võ ấn ký, nhập vào Khí trì.

Bức tranh cuộn tròn lơ lửng ở trung tâm Khí trì, nhẹ nhàng chuyển động, mờ mờ tỏa ra ánh sáng trắng.

“Vù!”

Trương Nhượng Trần lại chuyển động ý nghĩ, bức tranh cuộn tròn liền từ trong Khí trì bay ra, trở lại trong tay hắn.

Âm thanh kia vang lên: “Bức tranh tên là Càn Khôn Thần Mộc, giấy của bức tranh là dùng lá cây của Tiếp Thiên Thần Mộc luyện thành. Tu Di Thánh Tăng đã tốn thời gian mười năm, hao phí rất nhiều tinh thần lực mới xong được bức tranh này.”

“Thiếu niên, bây giờ ngươi thả bốn tọa ra được chưa?”

“Đương nhiên là được!”

Tuy miệng Trương Nhượng Trần nói như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút đề phòng với con mèo kia, hoàn toàn chưa tin tưởng đối phương.

Trương Nhượng Trần truyền chân khí vào bức tranh.

Bức tranh cuộn tròn tỏa ra ánh sáng trắng dịu, hơi rung chuyển.

“Vù!”

Một đường sáng màu đen từ trong tranh bay ra, rơi xuống đất, rồi thành một con Hắc Sắc Cự Miêu.

Toàn thân Hắc Sắc Cự Miêu phủ một lớp lông màu đen bóng mềm mại. Đôi mắt màu vàng còn to hơn cả nắm tay của Trương Nhượng Trần.

Trương Nhượng Trần đã từng nhìn thấy mèo, nhưng lại chưa từng thấy qua một con mèo nào lớn như vậy.

“Ha ha! Bốn tọa rốt cuộc cũng đã được ra ngoài! Mười vạn năm rồi, mười vạn năm rồi!” Hắc Sắc Cự Miêu phát ra âm thanh nghe vô cùng quái dị.

Bỗng dung Hắc Sắc Cự Miêu lộ ra hàm răng bén nhọn, tỏ vẻ hung hăng xông về phía Trương Nhượng Trần, hét lớn: “Con kiến hôi kia, bốn tọa chính là Đồ Thiên Sát Địa Chi Hoàng, chỉ cần một móng vuốt là có thể đè chết ngươi! Ha ha!”

Nó chạy vọt tới trước mặt Trương Nhượng Trần, vươn ra móng vuốt sắc bén rồi vung về phía cổ Trương Nhượng Trần.

Trương Nhượng Trần đã sớm cảnh giác khi nó vung móng vuốt tới.

Trương Nhượng Trần tung ra một chưởng, đánh vào mắt Hắc Sắc Cự Miêu, khiến nó rên lên một tiếng, lú trong miệng thè ra ngoài.

Hắc Sắc Cự Miêu bị ném bay về phía sau, phịch một tiếng, va vào vách đá bên trong không gian của Thời Không tinh thạch.

Trương Nhượng Trần nhìn Hắc Sắc Cự Miêu vừa rơi trên mặt đất, cau mày lại hỏi: “Có thật danh hiệu của ngươi là Đồ Thiên Sát Địa Chi Hoàng không vậy?”

Hắc Sắc Cự Miêu dậm xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiếu niên, ngươi sao dám hoài nghi thực lực của bốn tọa. Nếu không phải tu vi của bốn tọa bị phong ấn trong bức tranh, muốn lấy tính mạng của ngươi quả thực dễ như chơi! Ngươi làm gì thế? Vừa rồi bốn tọa chỉ là đùa một chút thôi... Bốn tọa rất lương thiện sao có thể giết người được? Ngươi muốn cái gì... Đừng làm càn...”

Trương Nhượng Trần kéo đuôi của Hắc Sắc Cự Miêu, dùng chân đạp vào bụng khiến nó cuộn tròn lại, rồi lấy Thiểm Hồn kiếm ra.

Truyền chân khí vào trong Thiểm Hồn kiếm, kích hoạt ba đạo Lực Hệ minh văn trên thân kiếm. Trọng lượng Thiểm Hồn kiếm lập tức đạt đến ba trăm

năm mười ba cân.

“Người cảm thấy ta còn có thể tin lời của người không?”

Hai tay Trương Nhược Trần cảm kiếm đâm xuống phía dưới.

Trong cơ thể Hắc Sắc Cự Miêu phát ra một nguồn lực khủng khiếp, lộn người một cái, trốn vào trong góc.

Cái đuôi của hơi vênh lên, toàn thân mờ mờ tỏa ra ánh sáng màu đen, nói: “Thiếu niên, người nhất định phải bình tĩnh lại, làm việc không thể manh động. Bốn tọa vừa rồi chỉ đang thăm dò tu vi của người thôi, sao có thể ra tay giết người được? Với lại tu vi của bốn tọa rất mạnh, nếu muốn giết người thật, thì người có cơ hội đánh trả sao?”

“Vậy sao?”

Trương Nhược Trần cảm theo Thiểm Hồn Kiếm, từng bước đi về phía Hắc Sắc Cự Miêu, vung ra một nhát kiếm.

“Chết tiệt, người thật sự nghĩ bốn tọa sợ người sao? Nếu muốn đánh nhau, bốn tọa chưa chắc đã yếu hơn người.”

Hắc Sắc Cự Miêu vươn móng vuốt sắc bén ra bắt lấy Thiểm Hồn kiếm, trong miệng phát ra một tiếng đinh tai nhức óc: “Meo!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Minh Văn Công Hội

Trương Nhược Trần thu hồi lại Thiểm Hồn kiếm, nhanh nhẹn đâm một kiếm xuyên qua kẽ hở của móng vuốt, đâm thẳng vào ấn đường của Hắc Sắc Cự Miêu, phát ra tiếng kim loại va chạm, tóe ra tia lửa.

“Keng!”

Thiểm Hồn kiếm là Chân Vũ bảo khí cấp bốn lại không sao phá vỡ được phòng ngự của Hắc Sắc Cự Miêu.

Tu vi của Hắc Sắc Cự Miêu không hề mạnh, tương đương với tu vi Hoàng Cực cảnh tiểu cực nhưng tại sao lực phòng ngự lại đáng sợ như vậy?

“Ha ha! Tu vi của bốn tọa tuy yếu hơn người một cảnh giới nhưng bốn tọa có thân thể kim cương không thể phá hoại, vũ kỹ cao siêu, thủ đoạn tàn nhẫn, hoàn toàn có thể đánh vượt người có tu vi cao hơn bốn tọa ba cấp. Với thực lực hiện tại của bốn tọa, cứ coi như đánh với võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn cũng có thể không phân thắng bại. Thiếu niên, chịu chết đi! Meo!”

Hắc Sắc Cự Miêu lại xông thẳng về phía Trương Nhược Trần, thân thể nhảy cao hai mét, mở lớn miệng cắn vào bả vai Trương Nhược Trần.

“Thiên Tâm Phá Mai!”

Chân khí trong cơ thể Trương Nhược Trần xoay quanh toàn thân, một kiếm đâm đến, bùng ra bảy đường kiếm khí.

Khi Thiểm Hồn kiếm đâm đến trước mặt Hắc Sắc Cự Miêu, bảy đường kiếm khí tụ thành một đường, đâm xuống cằm của Hắc Sắc Cự Miêu.

Hắc Sắc Cự Miêu kêu thảm một tiếng, nặng nề rơi xuống đất, kêu lên: “Đau quá! Đau chết bốn tọa rồi! Thiếu niên, sao người lại mạnh như vậy? Tu vi của người chỉ là Hoàng Cực cảnh trung cực, sao có thể bộc phát được sức mạnh của Hoàng Cực cảnh đại viên mãn?”

“Người có thể chất cường đại, lẽ nào ta không có? Nếu như ở cùng cảnh giới, có lẽ ta sẽ yếu hơn người mấy phần nhưng hiện giờ ta cao hơn người một cảnh giới, người tuyệt đối không phải đối thủ của ta.” Trương Nhược Trần cảm kiếm đi tới.

Hắc Sắc Cự Miêu quả thực rất mạnh, nếu như cùng cảnh giới, nói không chừng Trương Nhược Trần còn không phải đối thủ của nó. Dù sao thì nó cũng có thân thể bất tử, quả thực đao thương bất nhập.

Hắc Sắc Cự Miêu thấy Trương Nhược Trần đi tới, vội vàng nói: “Thiếu niên, bốn tọa cảm thấy nếu như chúng ta ai cũng không làm gì được người kia, hà tất gì phải tiếp tục đánh nữa chứ? Cứ coi như có tiếp tục đánh tiếp cũng sẽ lãng phí thời gian. Vì sao không ngồi xuống từ từ nói chuyện?”

Lực phòng ngự của Hắc Sắc Cự Miêu thực sự rất mạnh, ngay cả Thiểm Hồn kiếm cũng không phá nổi phòng ngự của thân xác nó, tiếp tục đánh nhau, coi như Trương Nhược Trần có thể đánh bại nó, cũng tuyệt đối không giết được nó.

Trương Nhược Trần dừng lại, nói: “Nếu người có thể trả lời ta mấy vấn đề, ta có thể tạm thời từ từ nói chuyện với người.”

Hắc Sắc Cự Miêu ngồi dưới đất, ưỡn cái bụng tròn xoe ra, thoải mái nói: “Hồi đi! Bồn tọa biết chuyện mười vạn năm trước, mười vạn năm sau, trên trời dưới đất, không có chuyện gì là bồn tọa không biết!”

Trương Nhượng Trần nói: “Vì sao Tu Di thánh tăng lại phong ấn ngươi vào trong Càn Khôn Thần Mộc đồ?”

“Chuyện này nói ra rất dài! Năm đó bồn tọa phạm phải tội tày trời, Tu Di thánh tăng cảm thấy ta nghiệp chướng nặng nề, vì thế đã phong ấn ta vào trong Càn Khôn Thần Mộc đồ.” Đôi tai to của Hắc Sắc Cự Miêu khẽ vung vẩy, đôi mắt đen nhánh chuyển động.

Trương Nhượng Trần nói: “Rốt cuộc là tội gì?”

“Giết người, tàn sát muôn dân, gây họa cho nhân gian, giết rồng lấy ruột, đốt trời, nấu biển... Ừm, cũng gần như thế!” Hắc Sắc Cự Miêu nói.

Trương Nhượng Trần nhìn chằm chằm thân thể mập mạp của Hắc Sắc Cự Miêu, nói: “Thoạt nhìn không giống!”

“Đúng vậy! Bồn tọa cũng cảm thấy một chút cũng không giống, bởi vậy có thể thấy vị hòa thượng kia không hiểu đạo lý, vu oan tội danh cho bồn tọa, hơn nữa còn phong ấn bồn tọa vào trong bức họa không gian thế giới. Ôi! Bồn tọa không biết đi đâu nói đạo lý đây?” Hắc Sắc Cự Miêu ưỡn bụng, nằm ngửa trên đất, lắc đầu thờ dài.

Trương Nhượng Trần nói: “Thoạt nhìn không giống người xấu cũng có thể là kẻ xấu đến cùng cực. Mới nhìn không giống người tốt, có lúc lại có thể làm ra những chuyện dưng cảm đại nghĩa.”

“Bồn tọa chỉ là một con mèo, đừng nghĩ bồn tọa xấu xa như vậy... Đây... Tiểu tử, ngươi lại làm gì đó?” Hắc Sắc Cự Miêu nói.

“Hự” một tiếng, Hắc Sắc Cự Miêu lại bị thu vào trong Càn Khôn Thần Mộc đồ một lần nữa.

“Quả nhiên giống như suy đoán của ta, sức mạnh của Càn Khôn Thần Mộc có thể trấn áp ngươi. Hiện giờ ta là chủ nhân của Càn Khôn Thần Mộc, chỉ cần ta động ý niệm là có thể thu ngươi vào lại trong bức họa không gian.” Trương Nhượng Trần cầm Càn Khôn Thần Mộc, mỉm cười.

“Thiếu niên! Ngươi nhất định phải giữ bình tĩnh, mau thả bồn tọa ra ngoài, bồn tọa bảo đảm sẽ tận hiến với ngươi, sau này tuyệt không có suy nghĩ gian dối. Ngươi để bồn tọa đi bắt cá, bồn tọa tuyệt đối không dám bắt chuột.”

Nó đã bị giam ở trong Càn Khôn Thần Mộc mười vạn năm, khó khăn lắm mới được tự do, tất nhiên không cam tâm lại bị nhốt trong bức họa.

Trương Nhượng Trần không để ý đến nó, để Càn Khôn Thần Mộc sang một bên, bắt đầu nghiên cứu tám đường cơ bản của không gian Minh Văn.

“Thiếu niên lang! Muốn học được Minh Văn không gian cơ bản, chỉ ít cũng phải luyện tinh thần lực đến cấp hai mươi. Hiện tại ngươi căn bản không thể có tinh thần lực mạnh như vậy được! Mau thả bồn tọa ra ngoài, bồn tọa dạy ngươi tu luyện tinh thần lực.” Giọng nói của Hắc Sắc Cự Miêu từ trong bức họa vọng ra.

“Cấp hai mươi sao? Tinh thần lực của ta đã đạt đến cấp ba mươi hai, Minh Văn cơ bản đối với ta thì độ khó không cao.”

Trương Nhượng Trần ngồi xếp bằng dưới đất, mở ra Thời Không bí điển, đặt ở trước mặt, cẩn thận nghiên cứu.

“Sao có thể? Tinh thần lực của người thành niên bình thường chỉ khoảng cấp mười, một thiếu niên như ngươi, cứ coi như là người trời sinh tinh thần lực đã mạnh, trước hai mươi tuổi nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt đến cấp mười lăm. Tinh thần lực của ngươi sao có thể đạt đến cấp cao độ ba mươi hai được chứ?” Hắc Sắc Cự Miêu có chút không tin, nói.

Trương Nhượng Trần không quan tâm đến nó, bắt đầu nghiên cứu đường Minh Văn cơ bản đầu tiên, Điểm Hình minh văn.

Thanh âm của Hắc Sắc Cự Miêu lại vang lên từ trong bức họa, nói: “Lẽ nào từ nhỏ ngươi đã bắt đầu tu luyện tinh thần lực? Cũng không đúng! Với tuổi của ngươi cứ coi như tu luyện tinh thần lực từ nhỏ, có thể đạt đến cấp hai mươi đã rất lợi hại rồi, sao có thể đạt đến cấp ba mươi hai? Thiếu niên, sao ngươi còn có thể khoác lác hơn bồn tọa chứ?”

Minh Văn cơ bản bình thường chỉ cần tu luyện tinh thần lực đến cấp mười lăm là sẽ có cơ hội thành công.

Nhưng Minh Văn cơ bản không gian vô cùng đặc biệt, nó phức tạp hơn vạn lần so với Minh Văn cơ bản bình thường, nhất định phải tu luyện tinh thần lực đến cấp hai mươi mới có thể khắc họa được.

“Xoạt!” Trương Nhượng Trần ngưng tụ chân khí đến đầu ngón tay, một ngón tay điểm ra, hình thành một điểm sáng, muốn khắc họa Điểm Hình minh văn ở trong không khí.

Thử đến hơn ba mươi lần, toàn bộ đều thất bại.

“Ha ha! Bồn tọa đã nói ngươi khoác lác mà! Muốn tu luyện tinh thần lực đến cấp hai mươi trở lên, đối với người bình thường mà nói quả thực khó như lên trời. Muốn khắc họa không gian Minh Văn cơ bản càng không phải chuyện dễ dàng gì.” Hắc Sắc Cự Miêu cười nói.

Trương Nhượng Trần ngừng lại, lẩm bẫm: “Lần đầu khắc họa Minh Văn, quả nhiên vẫn còn rất khó, dùng Linh chỉ và Minh bút luyện tập trước đã!”

Khi luyện đan sư, luyện khí sư mới đầu học Minh Văn, toàn bộ đều dùng Minh bút luyện tập trên Linh chỉ. Muốn khắc họa được đường Minh Văn đầu tiên trên mặt Linh chỉ, ít nhất cũng cần một năm luyện tập.

Lần đầu tiên Trương Nhược Trần học Minh Văn lại muốn dùng ngón tay khắc họa Minh Văn trong không khí, hiển nhiên không thể thành công.

Trương Nhược Trần đứng dậy, định đi mua Minh bút và Linh chỉ.

“Thiếu niên, dẫn bản tọa đi với! Bản tọa nhất định sẽ không gây rối, cái gì bản tọa cũng nghe người...”

Hắc Sắc Cự Miêu còn chưa nói hết, Trương Nhược Trần đã cuộn Càn Khôn Thần Mộc lại, thu vào mi tâm, đi vào trong không gian của Thời Không tĩnh thạch.

Sau đó, Trương Nhược Trần rời khỏi vương cung, đi đến Vũ thành.

Trương Nhược Trần vừa rời khỏi vương cung, một cung nữ lập tức chạy đến cung uyển nơi vương hậu ở, truyền tin cho Hàn Thanh La.

“Hắn rốt cuộc cũng rời khỏi vương cung rồi sao? Thật sự tốt quá! Sắp xếp một đội nhân mã theo ta xuất cung, đêm nay là đêm có một thiếu niên thiên tài phải chết.” Trong mâu quang của Hàn Thanh La tản ra tia lạnh, khóe miệng xinh đẹp lộ ra ý cười tà dị.

Trương Nhược Trần đi đến Vũ thành, đi thẳng đến Minh Văn công hội.

Minh Văn công hội chính là một trong những tổ chức cường đại nhất trong Côn Lôn giới, lịch sử vô cùng lâu đời. Khi đệ nhất trung ương đế quốc còn chưa ra đời, Minh Văn công hội đã tồn tại.

Dưới cờ của Minh Văn công hội tổng cộng có tứ đại liên minh, lần lượt là: Liên minh luyện đan sư, liên minh luyện khí sư, liên minh ngự thú sư, liên minh kỳ nhân dị sĩ.

Chỉ có ở Minh Văn công hội mới có thể mua được “Minh bút” và “Linh chỉ”.

Hai vật phẩm như vậy hoàn toàn là độc quyền của Minh Văn công hội, ở nơi khác căn bản không mua được.

Ở Côn Lôn giới, mỗi một thành trì đều có một phân bộ Minh Văn công hội. Là vương thành của Vân Vũ quận quốc, đương nhiên Minh Văn công hội được xây dựng vô cùng to lớn, quả thực giống như một tòa thành.

Bên ngoài Minh Văn công hội lúc nào cũng đông nghịt, người qua lại không ngừng, không chỉ có võ giả, còn có thể nhìn thấy luyện đan sư mặc áo bào màu xanh.

Phản lưng áo bào của luyện đan sư thường thêu một lò luyện đan.

Sau lưng áo bào của luyện khí sư thường sẽ thêu một cái chùy sắt.

Ngoại trừ luyện đan sư và luyện khí sư, còn có một số ngự thú sư công khai cười mãnh thú, đi vào trong Minh Văn công hội.

Một nam tử trung niên mặc áo bào luyện khí sư thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, ưỡn ngực đi vào Minh Văn công hội.

“Bái kiến Tá Ân luyện khí sư đại nhân!”

Những thị vệ đứng ngoài Công Văn công hội, toàn bộ đều hành lễ với ông, trong mắt mang theo thần sắc tôn kính.

“Ừm!” Tá Ân gật đầu, không nhìn những thị vệ kia lấy một lần, trực tiếp đi vào cửa lớn của Minh Văn công hội.

“Là Tá Ân luyện khí sư đại nhân, có người nói ông ấy đã tu luyện tinh thần lực đến cấp hai mươi sáu, là một luyện khí sư nhị phẩm vô cùng lợi hại.”

“Tá Ân luyện khí sư đại nhân nhận tổng cộng mười bảy đệ tử, trong đó tám vị đều trở thành luyện khí sư nhất phẩm. Trong Vương thành, võ giả muốn bái Tá Ân luyện khí sư đại nhân làm thầy nhiều vô kể.”

“Ta nghe nói, yêu cầu nhận đệ tử của Tá Ân luyện khí sư đại nhân tương đối cao. Không nhận người có tinh thần lực không đạt đến cấp hai mươi. Cũng không nhận người vượt quá hai mươi tuổi.”

“Muốn tu luyện tinh thần lực đến cấp hai mươi trước năm hai mươi tuổi, dễ dàng vậy sao? Chỉ có những thiên tài chân chính mới có thể làm được.”

Lúc này, Trương Nhược Trần nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc, chính là bát vương tử Trương Tế và con gái của tông chủ Xích Vân tông Đơn Hương Lăng.

Bọn họ cũng đến bên ngoài Minh Văn công hội.

Sau khảo hạch cuối năm, địa vị của Bát vương tử trong vương cung xuống dốc không phanh.

Mẫu thân hần là Tiêu phi bị đẩy vào lãnh cung, đồng thời hần cũng trở thành người có tu vi thấp nhất trong chín vị vương tử. Chịu hai lần đả kích, Bát vương tử đã hoàn toàn gục ngã.

Hôm nay hần cùng Đôn Hương Lăng đến Minh Văn công hội báisư, muốn trở thành đệ tử của Tá Ân luyện khí sư nhị phẩm.

Thiên phú võ đạo, hần không sánh bằng Trương Nhược Trần.

Vì vậy hần muốn thông qua phương thức khác vượt qua Trương Nhược Trần, vẫn hồi lại địa vị của mình một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tinh Thần Lực

Khi Trương Nhược Trần nhìn thấy Bát vương tử và Đôn Hương Lăng, bọn họ cũng nhìn thấy Trương Nhược Trần đang đứng bên ngoài Minh Văn công hội.

Nhìn thấy Trương Nhược Trần, trong lòng Bát vương tử vô cùng tức giận, cười lạnh nói: “Cửu đệ, bây giờ ngươi không phải là kỳ tài võ học sao? Ngươi đến Minh Văn công hội làm gì?”

Trương Nhược Trần nhẹ nhàng lắc đầu, không muốn dây dưa với Bát vương tử, căn dặn Vân Nhi một câu: “Vân Nhi tỷ tỷ, ngươi ở trên Dương Mã Cổ Xa đợi ta, ta vào Minh Văn công hội mua ít đồ.”

Trương Nhược Trần đi xuống Dương Mã Cổ Xa, đi vào cửa lớn của Minh Văn công hội.

Phía sau truyền đến một giọng nói vô cùng ôn nhu êm tai: “Cửu vương tử, đợi một chút.”

Trương Nhược Trần dừng lại, quay người nhìn Đôn Hương Lăng đang đi tới, nói: “Ngươi là...”

Ở Thanh Huyền các, Trương Nhược Trần từng gặp Đôn Hương Lăng một lần, nhưng lại không biết thân phận cùng tên của Đôn Hương Lăng. Chỉ biết dường như nàng là sư muội của Bát vương tử, đến từ một tông môn.

“Hóa Vân tông, Đôn Hương Lăng, Cửu vương tử điện hạ trong kì khảo hạch cuối năm quả thật khiến Đôn Hương Lăng mở rộng tầm mắt, với tu vi Hoàng Cực cảnh tiểu cực lại có thể đánh bại được võ giả Hoàng Cực cảnh đại cực. Nếu như có cơ hội, Đôn Hương Lăng hy vọng có thể giao lưu trao đổi võ học cùng Cửu vương tử điện hạ.”

Đôn Hương Lăng nhẹ nhàng đi về phía Trương Nhược Trần, trên người tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, trong mắt mang theo vài phần thần sắc mong chờ.

Là một trong tứ đại mỹ nhân của Vân Vũ quận quốc, Đôn Hương Lăng quả thực vô cùng xinh đẹp, lông mày lá liễu, lông mi vừa dài vừa cong, ngũ quan tinh xảo, thực sự giống như tác phẩm nghệ thuật được ông trời chạm trổ công phu vậy.

Vốn dĩ lần đầu tiên khi gặp Trương Nhược Trần ở Thanh Huyền các, nàng còn xem Trương Nhược Trần là một phế nhân không thể tu luyện võ đạo, thậm chí còn hoài nghi Trương Nhược Trần là tên lãng nhãng, vô cùng xem thường hần.

Nhưng trong trận khảo hạch cuối năm, Trương Nhược Trần thể hiện võ đạo thiên phú đáng sợ, nâng một bàn đá nặng năm trăm cân dễ như chơi, sẵn giết một mãnh thú thượng đẳng cấp một, vượt qua hai tiểu cảnh giới đánh bại kẻ địch.

Trong số võ giả thiếu niên, muốn làm được bất kỳ một điểm gì trong đó đều không phải chuyện dễ dàng gì.

Một võ đạo kỳ tài giống như Trương Nhược Trần, sao có thể đi làm đồ chơi của nữ nhân được?

Trương Nhược Trần đánh giá Đôn Hương Lăng, trong lòng có chút kinh ngạc: “Nữ tử này không chỉ có dung nhan tuyệt mỹ, thiên tư võ đạo cũng rất cao, đã tu luyện đến Hoàng Cực cảnh đại cực, tu vi còn cao hơn một bậc so với Cửu quận chúa và Lâm Ninh San.”

Kỳ thực Cửu quận chúa, Lâm Ninh San, Đôn Hương Lăng đều vì dung mạo vô cùng xinh đẹp, hơn nữa thiên phú võ đạo cực cao, cho nên mới có thể được đưa vào danh sách tứ đại mỹ nhân.

Nếu không có thiên phú tu luyện võ đạo, thì cho dù dung mạo tuyệt mỹ cũng không có tư cách trở thành nhân vật cấp nữ thần được các võ giả say mê..

Đôn Hương Lăng đã mười bảy tuổi, lớn hơn Cửu quận chúa và Lâm Ninh San một tuổi, đương nhiên tu vi cũng cao hơn một chút.

Bát vương tử thấy Đôn Hương Lăng chủ động lấy lòng Trương Nhược Trần, nhận thấy được nguy cơ, lập tức chạy đến nói: “Sư muội, lẽ nào muội quên chuyện giữa Cửu đệ và bà chủ của Thanh Huyền các rồi sao? Loại người này, muội vẫn nên cách xa một chút...”

Đôn Hương Lãng khẽ giơ tay lên, cắt đứt lời tiếp theo của Bát vương tử, mắt long lanh, răng trắng bóng nở nụ cười, nói: “Cửu vương tử là thiếu niên anh tài, sao có thể là loại người như huynh nói được?”

Cảm giác nguy cơ này càng thêm mãnh liệt!

“Sur muội! Chúng ta đi thôi! Lần sau quay lại bái sư!” Bát vương tử cầm cổ tay của Đôn Hương Lãng, muốn kéo nàng rời đi.

“Xoạt!”

Chân khí trong cơ thể Đôn Hương Lãng nhanh chóng chuyển động, một luồng sức mạnh cường đại từ cổ tay tản ra, trực tiếp đánh bay Bát vương tử ra ngoài.

“Bát vương tử điện hạ, nam nữ khác biệt, xin tự trọng.” Đôn Hương Lãng lạnh như băng nói.

“Sur muội...” Năm ngón tay của Bát vương tử đều đau đến tê dại, cả cánh tay cũng không giơ lên được.

Đôn Hương Lãng liếc nhìn Bát vương tử, nhẹ lắc đầu.

Sau đó nhìn sang Trương Nhược Trần, trên mặt nàng lập tức hiện lên nụ cười ôn nhu xinh đẹp, giọng nói vô cùng dễ nghe: “Cửu vương tử điện hạ, Hương Lãng đến Minh Văn công hội bái sư, định học thuật luyện khí. Còn người?”

Trương Nhược Trần đều thu hết tất cả những chuyện vừa rồi vào trong mắt, lạnh nhạt nói: “Ta đến mua Minh bút và Linh chỉ, định học Minh Văn.”

“Thật sao? Thật sự quá tốt, từ nhỏ ta đã học về Minh Văn, đã có thể khắc ghi một số Minh Văn cơ bản. Ta cũng có nghiên cứu qua Minh bút và Linh chỉ, nếu như Cửu vương tử điện hạ muốn mua hai thứ này, có lẽ Đôn Hương Lãng có thể giúp một tay.” Đôn Hương Lãng nói.

Trương Nhược Trần nghĩ nghĩ một lúc mới phát hiện hình như bản thân thực sự không quá hiểu biết về Minh bút và Linh chỉ, vì thế hần liền đồng ý.

Nhìn bóng lưng của Trương Nhược Trần và Đôn Hương Lãng, Bát vương tử quả thực chán nản đến cực điểm.

Một lát sau, trong mắt Bát vương tử lại khôi phục ý chí chiến đấu, thầm nghĩ chỉ cần hần trở thành đệ tử của Tá Ân luyện khí sư, đến lúc đó sư muội nhất định sẽ quay lại bên cạnh hần.

...

“Minh bút và Linh chỉ đều được chia thành năm cấp bậc, lần lượt là cấp cơ bản, trung cấp, cao cấp, thiên cấp, thần cấp, tương ứng với năm cấp của Minh bút.

“Khắc họa Minh Văn cơ bản chỉ cần sử dụng Minh bút và Linh chỉ cấp cơ bản là được.”

“Người có tinh thần lực dưới cấp ba mươi chỉ có thể khắc họa ra Minh Văn cơ bản. Tinh thần lực càng cao có thể khắc họa ra càng nhiều Minh Văn cơ bản, Minh Văn càng ổn định, tỷ lệ thành công cũng càng cao.”

Đôn Hương Lãng vừa giới thiệu cho Trương Nhược Trần, vừa nói: “Từ nhỏ ta đã tu luyện tinh thần lực, cũng học về Minh Văn. Hiện giờ tinh thần lực của ta đã đến cấp mười sáu, có thể khắc họa ra mấy loại Minh Văn cơ bản, nhưng tỷ lệ thành công tương đối thấp. Khắc họa hai mươi lần mới có thể thành công một lần.”

“Nhân vật giống như Tá Ân luyện khí sư, tỷ lệ thành công đã tương đối cao, khắc họa mười lần ít nhất cũng có thể thành công bảy, tám lần.”

Ở Xích Vân tông cũng có luyện khí sư tu luyện tinh thần lực. Nhưng dù sao Xích Vân tông cũng chỉ là một tông môn võ đạo, luyện khí sư có tinh thần lực cao nhất cũng mới tu luyện đến cấp mười tám. Với trình độ của hần đã rất khó để chỉ dạy hơn nữa cho Đôn Hương Lãng.

Cho nên Đôn Hương Lãng mới đến Minh Văn công hội ở Vương thành, muốn làm học trò của Tá Ân luyện khí sư, tiếp tục học Minh Văn và luyện khí, tranh thủ sớm ngày đạt đến luyện khí sư nhất phẩm.

“Tinh thần lực của người đã đạt đến cấp mười sáu rồi!” Trương Nhược Trần nói.

Trước hai mươi tuổi đã tu luyện tinh thần lực đến cấp mười lăm đã có thể xưng là thiên tài, mà tinh thần lực của Đôn Hương Lãng như vậy thì trong các thiếu nữ bằng tuổi đã xem như ai không bằng nổi.

Nhắc đến cường độ tinh thần lực, Đôn Hương Lãng cũng có chút tự kiêu, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác ưu việt, nói: “Thông thường tinh thần lực đạt đến cấp mười lăm đã có cơ hội trở thành luyện khí sư nhất phẩm rồi.”

Dừng một chút, nàng lại có chút chán nản, nói: “Đáng tiếc kỹ xảo luyện khí và khắc họa Minh Văn của ta vẫn còn kém, thi hai lần cũng không thông qua được cuộc thi luyện khí sư nhất phẩm. Nếu như có thể bái sư làm đệ tử của một vị luyện khí sư nhị phẩm, được ông ấy chỉ dạy, ta nhất định có thể nhanh chóng trở thành luyện khí sư nhất phẩm.”

Trương Nhược Trần nói: “Trở thành luyện khí sư nhất phẩm thì sao? Lẽ nào có lợi ích gì sao?”

“Quả thực có rất nhiều lợi ích! Đầu tiên, trở thành luyện khí sư nhất phẩm, người có thể chính thức gia nhập Minh Văn công hội, trở thành hội viên của Minh Văn công hội, có cơ hội học nhiều hơn về tinh thần lực, hơn nữa còn có cơ hội nghe đại sư tinh thần lực giảng bài.”

“Đồng thời, trở thành luyện khí sư nhất phẩm sẽ có thể có được một bộ pháp bảo do luyện khí sư của Minh Văn công hội đặc biệt luyện chế. Chỉ cần mặc pháp bảo sẽ đại diện cho thân phận của người. Chỉ cần không phải ân oán cá nhân, hay là bản thân người chủ động khơi mào sự việc, nếu có người dám gây bất lợi cho người, Minh Văn công hội đều sẽ ra mặt giúp người giải quyết.”

“Đương nhiên là một vị luyện khí sư nhất phẩm, kỳ thực cũng nhận được sự tôn kính của võ giả. Thường thì căn bản không có võ giả nào chủ động đắc tội với một vị luyện khí sư hay luyện đan sư.”

Tâm Trương Nhược Trần cũng có chút động, lịch sử của Minh Văn công hội vô cùng lâu đời, vào thời trung cổ đã ra đời, cách nay mấy chục vạn năm. Cho dù đệ nhất trung ương đế quốc do Trì Dao nữ hoàng thành lập cũng mới có lịch sử khoảng tám trăm năm mà thôi.

Có thể nói đệ nhất trung ương đế quốc thống trị Côn Lôn giới cũng hoàn toàn không có cách nào so sánh được với Minh Văn công hội.

Không có ai biết rốt cuộc năng lực của Minh Văn công hội lớn thế nào, trái lại cũng không có ai dám đụng chạm đến Minh Văn công hội.

Nếu như có thể trở thành hội viên của Minh Văn công hội, hình như cũng là một chuyện tốt.

Minh bút và Linh chỉ đều vô cùng đắt đỏ.

Một chiếc Minh bút cấp cơ bản phải bán với giá một nghìn lượng bạc.

Một tờ Linh chỉ cấp cơ bản bán với giá một lượng bạc.

Nhìn thấy giá, võ giả bình thường đã sớm bị dọa sợ rồi.

Học về Minh Văn quả thực chính là đốt tiền, chỉ có đại gia tộc và đại tông môn mới có thể bồi dưỡng ra số ít luyện khí sư và luyện đan sư, hơn nữa trước khi bồi dưỡng còn phải tuyển chọn cẩn thận, nhất định phải chọn được thiên tài có tinh thần lực cường đại.

Nếu như không có phương pháp bồi dưỡng trở thành luyện đan sư nhất phẩm, hay là luyện khí sư nhất phẩm, vậy thì coi như lỗ vốn, mất trắng tiền không sao thu hồi được.

Trương Nhược Trần mua tổng cộng mười chiếc Minh bút và một vạn tờ Linh chỉ, tốn hết hai vạn lượng bạc. Cho dù hiện giờ hắn không thiếu tiền nhưng vẫn vô cùng đau lòng.

Trương Nhược Trần mua Minh bút và Linh chỉ xong liền đi bái kiến Tá Ân đại sư cùng với Đôn Hương Lăng. Hiện tại có thể nói Trương Nhược Trần vẫn không biết một chút gì về khắc họa Minh Văn, hoàn toàn là dựa vào sự tìm tòi của bản thân.

Nếu như có thể được một vị cao thủ chỉ dạy, có lẽ sẽ tốt hơn.

Từ xa bọn họ đã nghe thấy một giọng nói.

“Chúc mừng Bát vương tử điện hạ, tinh thần lực của người đã đạt đến cấp mười hai, trước đây người thật sự chưa từng tu luyện tinh thần lực sao?” Tá Ân đại sư có chút thần phục nói.

Với tuổi của Bát vương tử, nếu như thật sự chưa từng tu luyện tinh thần lực mà có thể đạt đến cấp mười hai, vậy tuyệt đối được coi là thiên phú dị bẩm.

“Bốn vương tử đương nhiên chưa từng tu luyện tinh thần lực.”

Bát vương tử nhìn thấy Trương Nhược Trần và Đôn Hương Lăng đang đi về phía này, trong mắt mang theo ý cười đắc ý, cố ý lên giọng, nói: “Vội ý tứ của đại sư, bốn vương tử chẳng phải là cường giả tinh thần lực trời sinh sao?”

Có được sư khẳng định của Tá Ân luyện khí sư, Bát vương tử vô cùng hưng phấn, cho nên không chờ đợi nổi đã hướng về phía Đôn Hương Lăng thể hiện thiên phú của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cấp Hai Mươi

“Thiên phú của Bát vương tử điện hạ quả thực khiến người ta thán phục, nếu như cố gắng tu luyện, trong vòng năm năm có hy vọng đạt đến cấp luyện khí sơ nhất phẩm.” Tá Ân khen ngợi.

Trên mặt Bát vương tử lộ ra thần sắc đắc ý.

Trương Nhược Trần và Đôn Hương Lãng đi đến.

“Xích Vân tông, Đôn Hương Lãng bái kiến Tá Ân luyện khí sơ đại nhân. Đây là thư phụ thân gửi cho ngài!” Đôn Hương Lãng đưa thư cho ông.

Tá Ân mở thư ra, sau khi đọc xong nội dung bức thư, quan sát đánh giá Đôn Hương Lãng, nói: “Phụ thân ngươi có nhắc đến trong thư, tinh thần lực của ngươi đã đạt đến cấp mười sáu rồi?”

Đôn Hương Lãng gật đầu, nói: “Không sai!”

Tá Ân gấp lại bức thư, nói: “Ta và tông chủ Xích Vân tông cũng xem như là bạn cũ, nếu ngươi đã có thiên phú, đương nhiên ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử. Từ nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ mười chín của ta.”

Trong lòng Đôn Hương Lãng vui vẻ, vội vàng khom người hành lễ, nói: “Học trò bái kiến lão sư!”

“Thật tốt quá! Sư muội, hiện giờ ta cũng là đệ tử của Tá Ân luyện khí sơ, sau này chúng ta có thể cùng nhau tu luyện tinh thần lực, học Minh Văn và luyện khí!” Bát vương tử mừng rỡ nói.

Đôn Hương Lãng không nhìn Bát vương tử, quay sang nhìn Trương Nhược Trần, giới thiệu với Tá Ân: “Lão sư, vị này chính là Cửu vương tử của Vân Vũ quận vương, hẳn muốn thỉnh giáo người những kiến thức về Minh Văn!”

Tá Ân liếc nhìn Trương Nhược Trần, nói: “Ta có hai quy tắc thu nhận đệ tử, không nhận người hơn hai mươi tuổi, không nhận người có tinh thần lực chưa đạt đến cấp mười hai. Nếu như không đạt tiêu chuẩn, cứ coi như là vương tử cũng không có tư cách trở thành đệ tử của ta.”

Bát vương tử cười chế giễu, hẳn thấy thiên phú võ đạo của Trương Nhược Trần quả thực rất cao nhưng thiên phú về tinh thần lực chưa chắc hơn được hẳn.

Trương Nhược Trần nhìn Tá Ân nói: “Các hạ hiểu lầm rồi! Ta không tới bái sư, chỉ muốn thỉnh giáo một chút về Minh Văn mà thôi.”

Những võ giả khác khi nhìn thấy Tá Ân đều biểu hiện cung kính, khiến ông quen với cảm giác cao cao tại thượng. Nhưng Trương Nhược Trần lại thẳng lưng mỗi chuyện với ông, tất nhiên sẽ khiến Tá Ân có chút không vui.

Không phải Trương Nhược Trần ngạo mạn, chỉ là muốn dùng thái độ bình đẳng nói chuyện cùng Tá Ân. Về phương diện tu luyện tinh thần lực, Trương Nhược Trần thậm chí còn cao hơn rất nhiều so với Tá Ân, hoàn toàn không cần ngưỡng mộ ông.

Tá Ân hừ lạnh một tiếng, nói: “Tham vọng viễn vông! Muốn khắc họa Minh Văn, đầu tiên phải tu luyện tinh thần lực, tinh thần lực càng cao, tỷ lệ khắc họa thành công Minh Văn càng lớn. Nếu như tinh thần lực của ngươi còn chưa đạt đến cấp mười lăm, vậy tuyệt đối không thể khắc họa thành công được Minh Văn.”

“Cậu thanh niên, tinh thần lực của ngươi đã đạt đến cấp mười lăm chưa?”

Trương Nhược Trần hỏi: “Ý của ông là nói chỉ cần tinh thần lực của ta đạt đến cấp mười lăm là có thể thỉnh giáo ông về Minh Văn sao?”

“Ha ha! Tinh thần lực của ngươi đạt đến cấp mười lăm cũng chỉ xứng đáng làm đệ tử của ta. Muốn cùng ta bình đẳng nói những kiến thức về Minh Văn, trừ phi tinh thần lực của ngươi đạt đến cấp hai mươi.” Tá Ân ngạo nghễ nói.

Tinh thần lực đạt đến cấp hai mươi thì bình thường đã có thể trở thành luyện khí sơ nhị phẩm.

Sau khi đạt được cấp mười lăm, mỗi lần tăng một cấp tinh thần lực đều vô cùng khó khăn, muốn tu luyện đến cấp hai mươi, quả thực khó như lên trời. Nếu không luyện thì khí sơ nhị phẩm cũng không hiếm như vậy, ngay cả toàn bộ Xích Vân tông cũng không thể chiêu mộ được một người.

“Cấp hai mươi sao? Ta thử một lần.”

Ánh mắt của Trương Nhược Trần nhìn chằm chằm vào một phiến Trắc Thần thạch cách đó không xa, trực tiếp đi qua đó, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên mặt ngoài của Trắc Thần thạch.

“Cấp hai mươi? Hẳn trước giờ chưa từng tu luyện tinh thần lực, sao có thể đạt đến cấp hai mươi?” Khóe miệng Bát vương tử hơi nhếch lên, nở nụ cười lạnh.

Tá Ân nói: “Thật là một tên cuồng vọng! Cứ coi như là thiên tài tinh thần lực có thiên phú dị bẩm cũng không thể tu luyện tinh thần lực đạt đến cấp hai mươi trước năm hai mươi tuổi.”

Đôn Hương Lãng lộ ra vài phần thần sắc tò mò, năng tin Trương Nhược Trần sẽ không làm ra loại chuyện mình không nắm chắc!

Lẽ nào tinh thần lực của hấn thực sự nghịch thiên như vậy?

Trương Nhược Trần nhắm mắt lại, không ngừng truyền tinh thần lực vào Trắc Thần thạch.

“Xoạt!”

Mặt ngoài Trắc Thần thành lập tức xuất hiện từng vòng quang văn.

Một vòng quang văn, hai vòng quang văn, ba vòng quang văn...

Mỗi một đường quang văn đều đại diện cho một cấp tinh thần lực.

Khi số lượng đá quang văn trên mặt Trắc Thần thạch đạt đến vòng thứ hai mươi, Tá Ân chấn kinh đến mức cảm muốn rớt xuống, chết lặng người, nhìn Trương Nhược Trần giống như nhìn yêu nghiệt vậy.

“Không thể, không thể nào...” Sắc mặt Bát vương tử trắng bệch, miệng không ngừng lắp bắp, hoàn toàn không dám tin mọi thứ mình thấy trước mắt.

Đôn Hương Lăng cũng vô cùng khiếp sợ, nhìn chằm chằm Trương Nhược Trần, trong mắt tỏa ra tia sáng.

Khi trên mặt Trắc Thần thạch xuất hiện quang văn thứ hai mươi, Trương Nhược Trần dừng truyền tinh thần lực, thu bàn tay lại.

Tá Ân nhìn ra được Trương Nhược Trần cố tình giữ lại, cường độ tinh thần lực của hấn tuyệt đối không chỉ dừng ở cấp hai mươi.

Thái độ của ông xoay một trăm tám mươi độ, lập tức đi lên cười nói: “Thì ra Cửu vương tử điện hạ lại là một vị cường giả tinh thần lực, vừa rồi tại hạ đắc tội, mong Cửu vương tử điện hạ đừng trách phạt.”

Mới mười sáu tuổi mà tinh thần lực đã có thể đạt trên cấp hai mươi, sau này thành tựu tuyệt đối không phải chuyện người thường có thể tưởng tượng được. Nói không chừng tương lai ông còn cần Trương Nhược Trần chỉ dạy, cho nên ông lập tức thay đổi thái độ của mình, chủ động lấy lòng Trương Nhược Trần.

Trương Nhược Trần nói: “Ta chỉ muốn thỉnh giáo đại sư một chút những điều về Minh Văn và kỹ xảo khắc họa Minh Văn mà thôi.”

“Không thành vấn đề! Cửu vương tử điện hạ, mời đi theo lão phu, chúng ta đến nơi vắng lặng trao đổi học vấn về tinh thần lực và Minh Văn.” Tá Ân cười tươi như hoa nói.

Trương Nhược Trần gật đầu, đi theo Tá Ân đến một đại điện trong Minh Văn công hội. Đôn Hương Lăng cũng lập tức đi theo.

...

Đi ra từ Minh Văn công hội, sắc mặt của Bát vương tử âm trầm, trong lòng vô cùng tức giận.

“Thực đáng hận! Cái tên phế vật Trương Nhược Trần kia, trước đây ta đánh hấn một cái, hấn còn không dám đánh lại. Hiện giờ lại cười lên đầu ta, thiên tư của hấn sao có thể cao như vậy? Sao có thể...”

Bát vương tử hận đến nghiến răng nghiến lợi, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc Dương Mã Cổ Xa.

Đó là xe ngựa của Trương Nhược Trần!

Lúc này Vân Nhi ngồi trên vị trí càng xe của Dương Mã Cổ Xa, yên lặng đợi Trương Nhược Trần, thi thoảng lại nhìn về phía Minh Văn công hội.

Nhìn thấy Bát vương tử đi đến, trên mặt Vân Nhi lộ ra vài phần thần sắc sợ hãi, lập tức hành lễ, nói: “Bái kiến Bát vương tử điện hạ!”

Bát vương tử sa sầm mặt, nói: “Bỏn vương tử muốn hỏi cung, đưa ta trở về.”

Trên mặt Vân Nhi lộ ra vẻ lúng túng, có chút sợ hãi, nói: “Nhưng... nhưng đây là xe của Cửu vương tử điện hạ...”

“Bốp!”

Bát vương tử vung tay tát một cái, đánh bay Vân Nhi ra ngoài ba mét.

Mặt Vân Nhi bị đánh đến sưng tấy, năm dấu ngón tay lập tức nổi lên năm dấu ngón tay, trong miệng không ngừng thổ huyết, đầu óc mê muội, cảm thấy khó, cảm giác như mình muốn chết vậy.

Bát vương tử một chân giẫm lên người Vân Nhi, khuôn mặt hung hiểm nói: “Cửu vương tử là vương tử, bỏn vương tử không phải sao? Người chỉ là một tỷ nữ mà cũng dám chống lại mệnh lệnh của bỏn vương tử? Có tin chỉ cần bỏn vương tử nói một câu cũng có thể khiến cha mẹ người trở thành thức ăn của mãnh thú, khiến người trở thành kỹ nữ thấp hèn nhất không?”

Nói xong, Bát vương tử vung ống tay áo, bước lên Dương Mã Cổ Xa, quát: “Còn không mau kéo xe? Đắc tội với bỏn vương tử, bỏn vương tử sẽ khiến

ngươi sống không bằng chết.”

Trong lòng Vân Nhi vô cùng sợ hãi, nàng chỉ là một tỳ nữ, Bát vương tử chỉ cần nói một câu là có thể khiến nàng tan cửa nát nhà.

Nàng chặt vật đứng lên, chịu đựng đau đớn trên mặt, ngồi lên Dương Mã Cổ Xa đi về vương cung.

Bát vương tử ngồi trong xe ngựa, hai tay nắm chặt, trong mắt mang theo thần sắc âm trầm: “Trương Nhược Trần, nhất định ngươi có bảo vật quý giá nào đó, nếu không thì không có khả năng lại trở nên lợi hại trong ba tháng ngắn ngủi như vậy.”

“Ta còn có cơ hội, chỉ cần ta không chế được Lâm phi, lấy tính mạng của Lâm phi để ép buộc ngươi, nhất định ngươi sẽ phải ngoan ngoãn giao bảo vật kia ra. Chỉ cần có được bảo vật kia, tu vi của ta cũng có thể tăng mạnh, trở thành cao thủ võ đạo.”

“Đội ta trở thành cường giả võ đạo, người đầu tiên phải chết chính là Trương Nhược Trần. Còn có tiện nhân Đôn Hương Lăng kia, đến khi đó ta phải khiến cho nàng ta trở thành đồ chơi của bốn vương tử ta. Ha ha!”

Đường phố ban đêm, người đi đường cũng trở nên ít đi.

Hai người mặc hắc y đứng trên nóc nhà bên đường, nhìn chằm chằm chiếc Dương Mã Cổ Xa đi qua.

“Đó chính là xe ngựa của Cửu vương tử?” Một người cao gầy mặc hắc y âm trầm nói.

Trên lưng của hắn đeo một dây cung sắt và mười mũi tên Kinh Lô, toàn thân tản ra sát khí lạnh lẽo.

Một người béo lùn mặc hắc y khác cười lạnh nói: “Chắc chắn là hắn. Ngươi nhìn cung nữ đang kéo xe kia, giống y hệt bức họa mà Hàn cô nương đưa cho chúng ta, chính là tỳ nữ bên cạnh Cửu vương tử. Lúc này Cửu vương tử đang ở trong xe.”

“Ha ha! Ám sát một vị vương tử, quả thực khiến người ta kích động không thôi! Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này, Hàn cô nương nhất định sẽ khen thưởng hậu hĩnh cho chúng ta.”

Tên hắc y cao gầy kia rút ra một mũi tên Kinh Lô, đặt lên dây cung, nhắm chuẩn vào chiếc Dương Mã Cổ Xa kia!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Giới Nghiêm Toàn Thành

“Vụt!”

Mũi tên Kinh Lô bay đến Dương Mã Cổ Xa, phóng thẳng về phía Bát vương tử.

Mũi tên nổ tung, hóa thành một lói cầu, từng đường chớp phát ra từ trong lói cầu, để lại một lỗ máu to bằng miệng bát trên lưng Bát vương tử.

“Vụt!”

Một bóng đen béo lùn xông vào xe ngựa, lưỡi đao lóe lên, cắt lấy đầu của Bát vương tử cắt vào trong một túi da thú.

Trong miệng hắn phát ra tiếng cười âm hiểm, cầm túi lao ra khỏi Dương Mã Cổ Xa.

Sau khi giết xong liền biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Vân Nhi nhận thấy được âm thanh lạ thường, lập tức dừng Dương Mã Cổ Xa lại, nói: “Bát vương tử điện hạ, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Bát vương tử điện hạ!”

Nàng thận trọng vén màn xe lên, chỉ thấy một thi thể không đầu ở trong, trong xe toàn là máu tươi, quả thực vô cùng đáng sợ.

Vân Nhi hét chói tai, sợ hãi hôn mê bất tỉnh.

...

Hai bóng đen một cao một thấp nhanh nhẹn nhảy vào trong Vương thành, không lâu sau đi tới bờ sông hộ thành.

Hàn Thanh La chấp hai tay sau lưng, thân hình cao gầy, kéo ra một cái bóng dài dưới ánh trăng.

Nàng đứng dưới cây liễu bên bờ sông, ánh mắt nhìn chăm chăm vàng trắng sáng dưới hồ, nhàn nhạt nói: “Nhiệm vụ hoàn thành?”

“Hồi bẩm Hàn cô nương, nhiệm vụ dễ hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của chúng tôi, một phát thành công, hần ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.” Tên hắc y cao gầy nói.

Tên hắc y béo mập còn lại cười nói: “Thiếu niên thiên tài cái gì chứ, quả thực không chịu một đòn, đúng là chuyện cười.”

Hàn Thanh La gật đầu, nói: “Tu vi của hai người các ngươi đều là Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, hơn nữa lại là sát thủ chuyên nghiệp, muốn giết hần quả thực không phải chuyện khó. Có mang đầu người đến không?”

“Có!”

Tên hắc y cao gầy lấy túi da thú ra để xuống đất, mở túi ra, lộ ra một đầu người máu me đầm đìa.

Hàn Thanh La nhìn đầu người trong túi, mặt biến sắc, lạnh giọng nói: “Các ngươi xác định người mình giết là Cửu vương tử?”

Tên hắc y cao gầy và béo mập kia nhìn đầu người trong túi, trong lòng cả kinh, lúc này mới phát hiện mình giết nhầm người.

Bọn họ lập tức quỳ xuống, toàn thân run rẩy, nói: “Hàn cô nương, hãy cho chúng tôi thêm một cơ hội, chúng tôi nhất định sẽ chém đầu Cửu vương tử xuống, mang đến trước mặt cô nương.”

“Hai người không có cơ hội nữa đâu!”

Hàn Thanh La lắc đầu, nói: “Hai người không giết Cửu vương tử lại giết chết Bát vương tử. Phạm phải sai lầm lớn như vậy, ngay cả ta cũng phải chịu trách phạt nghiêm khắc, các ngươi cho rằng mình vẫn còn cơ hội sống sót hay sao?”

“Hàn cô nương tha mạng!”

“Hàn cô nương tha mạng!”

Bỗng nhiên, tên hắc y cao gầy và béo mập kia nhanh như chớp nhảy lên, lấy tốc độ nhanh nhất ra tay, đánh thẳng về phía Hàn Thanh La.

Không còn cách nào khác, nhiệm vụ thất bại, lại còn giết nhầm Bát vương tử, phạm phải sai lầm lớn như vậy, hai người bọn họ nhất định sẽ bị Hàn Thanh La xử tử.

Nếu đã là chết, vì sao không đánh một trận?

Chỉ cần giết chết Hàn Thanh La, bọn họ lập tức chạy trốn khỏi Vương thành. Sau này, trời cao biển rộng, chỉ cần bọn họ trốn đi, cứ xem như thế lực của vương hậu nương nương có lớn thế nào, cũng chưa chắc tìm được bọn họ.

Tu vi của Hàn Thanh La cũng chỉ là Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, hai người bọn họ liên thủ đánh bất ngờ, chưa chắc không có cơ hội giết chết.

Hàn Thanh La cười chế giễu, nắm ngón tay hóa thành móng vuốt, móng tay cũng trở nên vô cùng sắc bén.

“Vút!”

Móng vuốt của nàng khoét vào lồng ngực của tên hắc y cao gầy, móc ra quả tim đầy máu.

Tên hắc y cao gầy kia trơ mắt nhìn quả tim của mình bị Hàn Thanh La bóp nát, chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn, trực tiếp ngã xuống.

Sau đó Hàn Thanh La nhanh nhẹn đánh một chưởng, bàn tay bị một tầng chân khí lạnh lẽo vây quanh.

“Xoạt!”

Vùng bàn tay qua, sắc bén hơn cả lưỡi dao, chém bay đầu của tên hắc y béo mập kia.

Đều là tu vi Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, Hàn Thanh La lại cường đại hơn bọn họ rất nhiều. Cứ coi như có bảy, tám tên võ giả Hoàng Cực cảnh liên thủ lại cũng chưa chắc là đối thủ của nàng.

Nàng chuyên tu luyện về kỹ thuật giết người, một khi ra tay nhất định sẽ thấy máu.

“Bát vương tử bị giết, nhất định sẽ tạo thành chấn động lớn trong Vương thành, đã không còn cơ hội ám sát Cửu vương tử nữa rồi. Ta phải lập tức quay về Vương thành, bẩm báo tin tức cho vương hậu nương nương, sớm tìm cách ứng phó.”

Hàn Thanh La ném hai thi thể xuống sông hồ thành, lau khô máu tươi trên bàn tay, hóa thành cái bóng máu xanh, lập tức quay về Vương cung.

...

Trương Nhược Trần trao đổi với Tá Ân, hiểu được rất nhiều về Minh Văn.

Đồng thời Tá Ân cũng nói rất nhiều về luyện khí, khiến cho Trương Nhược Trần cũng sinh ra vài phần hứng thú đối với luyện khí. Đón Hương Lăng tiếp tục ở lại Minh Văn công hội học luyện khí, Trương Nhược Trần rời đi trước một bước.

Đi ra Minh Văn công hội, Trương Nhược Trần nhìn xung quanh, hơi nhíu mày, nói: “Vân Nhi tỷ tỷ đi đâu rồi? Sẽ không quay về vương cung trước chứ?”

Trương Nhược Trần cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng là Vũ thành, trị an ổn định, chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì, có lẽ có chuyện gấp nên rời đi trước.

Sau đó hắn đi đến Đan thành, định mua ít đan dược phẩm cấp cao.

Hắn vừa đi vào đại môn của Thanh Huyền các, Mặc Hàn Lâm lập tức ra đón, mỉm cười nói: “Cửu vương tử điện hạ lại muốn mua đan dược sao? Bà chủ đã căn dặn rồi, chỉ cần là Cửu vương tử mua đan dược, toàn bộ đều tính nửa giá.”

“Không ngờ bà chủ lại hào phóng như vậy?” Trương Nhược Trần có chút kinh ngạc.

Mặc Hàn Lâm cười híp mắt, nói: “Không phải đối với ai cũng hào phóng, cũng chỉ có Cửu vương tử điện hạ mới có đãi ngộ như vậy.”

Trương Nhược Trần hỏi: “Tam Thanh Chân Khí đan bao nhiêu tiền một viên?”

Tam Thanh Chân Khí đan là đan dược nhị phẩm, dược hiệu giống như Tụ Khí đan, nhưng dược lực lại mạnh hơn gấp mười lần. Hơn nữa sẽ tu luyện ra chân khí thuần khiết hơn Tụ Khí đan.

“Năm nghìn lượng bạc một viên.” Mặc Hàn Lâm xòe năm ngón tay ra, lắc lắc với Trương Nhược Trần.

Đắt quá!

Loại đan dược cấp bậc này cứ coi như là thiên tài đứng đầu đại gia tộc cũng không thể dùng mỗi ngày, phỏng chừng nửa năm mới có thể phát cho bọn họ một viên.

Luyện khí sư và luyện đan sư kiếm quá lời rồi!

Trương Nhược Trần nói: “Ta muốn mua mười viên.”

“Mười viên Tam Thanh Chân Khí đan.”

Mặc Hàn Lâm ghi lại: “Cửu vương tử có cần mua thêm đan dược nào khác không.”

“Lấy cho ta thêm một trăm viên Huyết đan nhị phẩm.” Trương Nhược Trần nói.

Huyết đan lần trước mua đã dùng hết rồi, phải mua thêm.

Với tu vi võ đạo hiện giờ của Trương Nhược Trần đã có thể tiêu hóa huyết khí của Huyết đan nhị phẩm rồi.

Võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn bình thường cũng chỉ dùng Huyết đan nhất phẩm, Trương Nhược Trần lại không sợ, chỉ cần tu vi có thể nhanh chóng tăng lên, tốn hơn nữa cũng đáng giá.

Tuy rằng giá cả của Huyết đan nhị phẩm đắt hơn rất nhiều so với Huyết đan nhất phẩm, nhưng lợi ích mang lại cũng nhiều hơn.

Huyết khí của Huyết đan nhất phẩm chỉ có thể cung cấp năng lượng cho võ giả trong vòng một ngày. Nhưng Huyết đan nhị phẩm lại có thể cung cấp năng lượng cho võ giả trong ba ngày.

“Huyết đan nhị phẩm, ba mươi lượng bạc một viên. Tổng cộng một trăm viên!” Mặc Hàn Lâm ghi lại.

Trương Nhược Trần tiếp tục tìm trên quầy hàng, bỗng nhiên nhìn thấy một đan dược tam phẩm giúp võ giả rèn luyện thân thể, Thiên Tạng Xích Hóa đan.

Hiện giờ Trương Nhược Trần cần nhất chính là tăng cường thể chất của bản thân, thân thể càng mạnh sẽ trợ giúp càng lớn đối với việc tu luyện trong tương lai.

Lấy tu luyện xem thành việc xây dựng một kiến trúc, vậy thì quan trọng nhất chính là nền móng, nền móng càng vững chắc, mới có thể xây dựng được một kiến trúc càng cao.

Tu luyện Hoàng Cực cảnh chính là rèn luyện thân thể, khai thông kinh mạch, đặt nền móng cho con đường tu luyện võ giả trong tương lai.

“Thiên Tạng Xích Hóa đan bao nhiêu tiền một viên?” Trương Nhược Trần hỏi.

Đôi mắt của Mặc Hàn Lâm lóe sáng: “Thiên Tượng Xích Hỏa đan là đan dược tam phẩm, sử dụng cốt tủy, huyết dịch của Thiên Tượng luyện chế thành, hơn nữa còn có thêm hạt sen Xích Hỏa, giá cả vô cùng đắt đỏ. Tám vạn lượng bạc một viên.”

Cứ coi như đắt hơn nữa, Trương Nhưộc Trần cũng phải mua.

Trương Nhưộc Trần hỏi: “Thanh Huyền các tổng cộng có bao nhiêu viên?”

“Tổng cộng bảy viên!” Mặc Hàn Lâm nói.

“Được! Bán hết đi!” Trương Nhưộc Trần nói.

Sau đó Trương Nhưộc Trần lại mua thêm hai mươi phần Tây Tủy dịch và một bình đan dược trị thương.

Mặc Hàn Lâm cầm bàn tính, tính toán một lúc lâu: “Mười viên Tam Thanh Chân Khí đan, năm vạn lượng bạc. Một trăm viên Huyết đan nhị phẩm, ba nghìn lượng bạc. Bảy viên Thiên Tượng Xích Hỏa đan, năm mươi sáu vạn lượng bạc. Hai mươi phần Tây Tủy dịch, bốn nghìn lượng bạc. Mười viên Thánh Niết đan, hai vạn lượng bạc. Tổng cộng là... sáu mươi ba vạn bảy nghìn lượng bạc, tính thành nửa giá là ba mươi một vạn tám nghìn năm trăm lượng.”

Cho dù Trương Nhưộc Trần đã sớm chuẩn bị tâm lý cũng bị dọa sợ, tốn hơn ba mươi vạn lượng bạc. Giá của bảy viên Thiên Tượng Xích Hỏa đan quá thực quá đắt, may mà tính nửa giá, vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được của Trương Nhưộc Trần.

“Nếu như luyện hóa toàn bộ bảy viên Thiên Tượng Xích Hỏa đan này, thể chất của ta khẳng định có thể đạt đến trình độ của kiếp trước.” Trương Nhưộc Trần thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi trả hết ba mươi một vạn tám nghìn năm trăm lượng bạc cho Thanh Huyền các, tài sản của Trương Nhưộc Trần chỉ còn tám mươi vạn lượng bạc, hơn nữa toàn bộ đều ở trong tiền trang Vũ thành.

Trương Nhưộc Trần vừa rời khỏi Thanh Huyền các liền nhìn thấy một đội quân sĩ mặc khôi giáp cưỡi ngựa chiến, phi nhanh giữa phố, cuộn cuộn khói bụi.

Một võ giả đứng một bên nhìn thấy quân sĩ đang phi vội đến, thấp giọng than thở: “Cũng không biết kẻ nào to gan như vậy, dám giết chết Bát vương tử, hiện tại toàn thành phòng bị nghiêm ngặt, ngay cả cửa ra vào của Vũ thành đều bị niêm phong!”

“Bát vương tử bị người giết chết rồi?”

Trương Nhưộc Trần nhớ rõ ràng vẫn còn gặp Bát vương tử ở Minh Văn công hội, sao chưa được bao lâu hắn đã bị người ta giết chết rồi?

“Àm ăm!”

Một đội quân sĩ xông đến, chỉnh tề quỳ rạp xuống trước mặt Trương Nhưộc Trần. Trong đó, người ngay trước mặt hắn chính là một lão thái giám, cung kính nói: “Cửu vương tử diện hạ, đại vương triệu người lập tức hồi cung!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bế Quan Tu Luyện

Bát vương tử bị ám sát ở Vương thành, ngay cả đầu cũng bị cắt đi, nếu như không tìm ra hung thủ, trừng phạt nghiêm khắc, chẳng phải tương lai ai cũng dám giết người của vương tộc hay sao?

Vân Vũ quận vương giận lôi đình, ngay trong đêm triệu kiến mười đại tướng quân trấn thủ Vương thành vào cung, đóng cửa thành, phong tỏa Vũ thành, thà bắt lầm còn hơn bỏ sót.

“ Bao nhiêu năm rồi lại có người dám ám sát người của vương tộc ngay tại Vương thành, lá gan quả không nhỏ.” Vân Vũ quận vương hừ lạnh.

Trong đại điện, mười đại tướng quân cảm thấy giống như mình nghe thấy một tiếng sấm nổ vậy, toàn thân run rẩy, lập tức quỳ xuống đất.

Mười người bọn họ đều là những người nắm giữ mấy vạn binh mã, quyền cao chức trọng, tu vi võ đạo của bản thân đều vô cùng cường đại. Nhưng Vân Vũ quận vương chỉ hừ lạnh một tiếng, toàn bộ bọn họ đã chấn kinh quỳ xuống.

Không có biện pháp, ai bảo Vân Vũ quận vương là một cường giả Thiên Cực cảnh, có thể gọi là thần thoại võ đạo chứ.

Quốc sư Tiết Tịnh Thiên cung kính đứng ở dưới, nói: “Đại vương, chuyện này liệu có liên quan đến Bái Nguyệt ma giáo hay không? Ở Vân Vũ quận

quốc, người dám đối địch với vương tộc cũng chỉ có Bái Nguyệt ma giáo và chợ đen.”

“Tuy chợ đen cũng tụ tập nhiều nhân vật tà đạo hung hãn tàn bạo nhưng bình thường bọn họ làm chuyện gì đều phải liên quan đến lợi ích. Giết chết Bát vương tử hoàn toàn không có ích lợi gì, không giống với phong cách làm việc của bọn họ.”

“Ngược lại Bái Nguyệt ma giáo bọn họ thờ phụng Ma thần, làm việc quái đản, hoàn toàn có khả năng giết Bát vương tử, lấy việc này để khiêu khích uy nghiêm của vương tộc.”

“Bái Nguyệt ma giáo?” Ánh mắt của Vân Vũ quận vương hơi trầm xuống.

Ở Vân Vũ quận quốc, thế lực cường đại nhất đương nhiên là vương tộc, nắm giữ binh mã thiên hạ, vô số cường giả, thống trị cả vương quốc.

Những tông môn, gia tộc khác ở trước mặt vương tộc chỉ có thể xem như những gia tộc nhỏ bé, căn bản không thể so sánh được.

Nhưng cũng có một số thế lực có thể kết giao với vương tộc, ví dụ như Minh Văn công hội, Bái Nguyệt ma giáo, chợ đen, tiền trang Vũ thành.

Minh Văn công hội và tiền trang Vũ thành, một bên nắm giữ tất cả luyện đan sư, luyện khí sư, ngự thú sư, kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ, còn một bên thì lại khống chế toàn bộ tài sản của hơn ba vương quốc.

Minh Văn công hội và tiền trang Vũ thành phân bố khắp Côn Lôn giới, chỉ cần một câu nói của bọn họ cũng đủ ảnh hưởng đến quyết định của Vân Vũ quận vương.

Đương nhiên Minh Văn công hội, tiền trang Vũ thành và thế lực của quốc gia hỗ trợ cho nhau, cùng tạo lợi ích, trong tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không đối địch với thế lực của quốc gia.

Trong thời đại hòa bình, Minh Văn công hội và tiền trang Vũ thành đều thuận phục thế lực của quốc gia, tiếp nhận sự quản lý của quốc gia ở một mức độ nhất định.

Thế nhưng những chuyện thật sự liên quan đến lợi ích chính, toàn bộ đều do Minh Văn công hội và tiền trang Vũ thành tự quản lý, lực lượng quốc gia cũng đừng hòng nhúng tay vào.

Chợ đen cũng giống như Minh Văn công hội và tiền trang Vũ thành, tồn tại từ xưa đến nay, hơn nữa hoàn toàn không chịu sự quản lý của quốc gia.

Chợ đen chuyên tiến hành những giao dịch hèn hạ ngầm, thuộc mặt u ám tối tăm của thế giới.

Bọn chúng nắm trong tay hơn phân nửa sát thủ, kỹ nữ, đạo tặc, hung đồ bị truy nã, thậm chí còn có hàng loạt nô lệ thương nhân và dụng binh hắc ám trong thiên hạ.

Chợ đen có thể đối kháng với tiền trang Vũ thành ở một mức độ nhất định, thế lực tương đối không lồ.

Thế lực của quốc gia có thể chèn ép chợ đen, nhưng lại không sao tiêu diệt được bọn chúng. Thậm chí ở những quận quốc khác, chợ đen còn nắm trong tay toàn bộ quân đội và triều chính của quận quốc, đem quận quốc đó trở thành thiên đường hắc ám.

Còn Bái Nguyệt ma giáo lại càng đáng sợ hơn, bọn chúng thờ phụng Ma thần, cường giả vô số, ở mỗi một quận quốc, mỗi một thành trì đều phân bố xây dựng, chuyên đối địch với quốc gia.

Thậm chí bọn họ còn muốn lật đổ sự thống trị của đế quốc trung ương đệ nhất, khống chế Côn Lôn giới.

Bái Nguyệt ma giáo đều xây dựng một tổng đà ở mỗi một quận quốc, thiết lập một tổng đà chủ. Mỗi một thành trì đều được xây dựng một phân đà, lập một đà chủ.

Ở Vân Vũ quận quốc, đương nhiên cũng có thế lực của Bái Nguyệt ma giáo.

Có người nói, vị tổng đà chủ của Bái Nguyệt ma giáo ở Vân Vũ quận quốc cũng là tu vi Thiên Cực cảnh, một vị thần thoại vô đạo.

“Nếu thật sự là người của Bái Nguyệt ma giáo giết Bát vương tử, vậy thì tuyệt đối là một tín hiệu uy hiếp. Bọn chúng đang thử thăm dò nội tình của Vân Vũ quận quốc, nói không chừng đa phần các cao thủ Ma giáo đang tập kết lại hướng về Vân Vũ quận quốc, chuẩn bị động thủ với Vân Vũ quận quốc.” Quốc sư Tiết Tịnh Thiên nói.

Quốc sư chính là huynh trưởng của vương hậu, đương nhiên biết Bát vương tử là bị người vương hậu phái đi giết nhằm.

Vì không để Vân Vũ quận vương hoài nghi đến vương hậu, hẳn chỉ có thể chuyển lực chú ý của Vân Vũ quận vương đến Bái Nguyệt ma giáo.

Một vị vương tử bị ám sát là chuyện lớn, nhưng Bái Nguyệt ma giáo lại là chuyện lớn hơn.

Phải biết rằng tám trăm năm nay, Bái Nguyệt ma giáo không chỉ tiêu diệt quận vương, đối với rất nhiều người thống trị thì nó quả thực giống như sự tồn tại của ác mộng vậy.

Nghe được lời của quốc sư, thần sắc của Vân Vũ quận vương quả nhiên trở nên nghiêm túc.

Quốc sư liếc nhìn Vân Vũ quận vương, thờ phào một hơi.

Cuối cùng cũng khiến Vân Vũ quận vương chuyển dời lực chú ý rồi, nếu như Vân Vũ quận vương hạ lệnh điều tra rõ cái chết của Bát vương tử, nói không chừng thực sự có khả năng sẽ điều tra đến vương hậu.

“Bát vương tử không thể bị Bái Nguyệt ma giáo giết được!” Trương Nhượng Trần từ ngoài đại điện đi vào, cao giọng nói.

Ánh mắt quốc sư ngưng lại, nói: “Cửu vương tử điện hạ, có cao kiến gì khác sao?”

Trương Nhượng Trần nói: “Bát vương tử ngồi trên xe ngựa của ta, cho nên mới bị người ta giết chết trên đường trở về vương cung. Rất rõ ràng, mục tiêu ám sát của tên sát thủ kia chính là ta, Bát vương tử là bị giết nhầm!” Vân Vũ quận vương gật đầu, nói: “Cửu nhi nói có lý. Bái Nguyệt ma giáo làm việc vô cùng phách lối, nếu như quả thực có mưu đồ thách thức vương tộc, tuyệt đối sẽ không ám sát Bát nhi đơn giản như vậy. Chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng! Ngoài ra để phòng bị vạn nhất, Cát Càn, người lập tức xuất cung, bí mật điều tra động tĩnh gần đây của Bái Nguyệt ma giáo.”

“Thuộc hạ, tuân lệnh!”

Thị vệ trưởng bên cạnh Vân Vũ quận vương Cát Càn chấp tay hành lễ, sau đó lui xuống. Hắn xuất cung ngay đêm đó, điều tra Bái Nguyệt ma giáo.

Sau đó Trương Nhượng Trần và mười đại tướng quân cũng rời khỏi đại điện.

Mười đại tướng quân lập tức đi điều tra nguyên nhân cái chết của Bát vương tử, bắt hung thủ.

Trương Nhượng Trần trở về Ngọc Thấu cung, đi kiểm tra thương thế của Vân Nhi xong liền tiến vào trong không gian của Thời Không tinh thạch, tiếp tục tu luyện.

Người những tên sát thủ kia muốn giết nhất định là hắn. Chuyện tối nay quả thật nguy hiểm, nếu không phải Bát vương tử ép buộc Vân Nhi hồi cung, người chết có lẽ đã là hắn rồi. Rốt cuộc là ai muốn giết hắn?

Đợt khảo hạch cuối năm hắn biểu hiện thực sự quá chói mắt, khẳng định bị người ta đổ kỵ.

Người trong cung, tình nghi lớn nhất.

Đương nhiên chợ đen và Bái Nguyệt ma giáo cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, dù sao trong vương tộc sinh ra một thiên tài bậc nhất, đối với bọn họ mà nói cũng là sự uy hiếp không nhỏ. Cách tốt nhất chính là giết chết vị thiên tài này từ trong trứng nước.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chỉ cần tu vi của ta đủ cường đại, hiển nhiên sẽ không có ai giết được. Lại nói Bát vương tử bị ám sát quả thực tạo thành động tĩnh quá lớn, trong thời gian ngắn, đối phương không thể ám sát lần hai.”

Trương Nhượng Trần không nghĩ thêm nữa, lấy ra một viên Thiên Tượng Xích Hòa đan, để trong lòng bàn tay.

Thiên Tượng Xích Hòa đan to như quả nhãn, thực sự giống như một đám lửa đang thiêu đốt vậy, tản ra khí tức vô cùng nóng bỏng.

Đan dược tam phẩm, quả nhiên khác hẳn, thực sự ẩn chứa đan khí quá nồng.

Giá của một viên Thiên Tượng Xích Hòa đan quả thật có thể so với một Chân Vũ bảo khí cấp năm. Đan dược đắt đỏ như vậy cũng chỉ có Trương Nhượng Trần mới dám mua bảy viên trong một lần.

Cũng chỉ có thân thể cường đại như Trương Nhượng Trần mới dám dùng Thiên Tượng Xích Hòa đan. Nếu đổi thành võ giả Hoàng Cực cảnh trung vị khác, không những không luyện hóa được Thiên Tượng Xích Hòa đan, thậm chí còn có nguy hiểm bị đan dược thiêu đốt cơ thể.

Nuốt Thiên Tượng Xích Hòa đan vào trong bụng, thực sự giống như nuốt vào một mặt trời chói chang nho nhỏ vậy, loại đau đớn này tuyệt đối không thua loại đau khổ của việc tu luyện trong Man Thần trì.

“Xèo xèo!”

Từng tia đan hỏa và đan khí từ trong viên Thiên Tượng Xích Hòa đan phun ra, chui vào trong kinh mạch, máu thịt, xương cốt, ngũ tạng của Trương Nhượng Trần, không ngừng tôi luyện thân thể của hắn.

Mất trọn ba ngày, Trương Nhượng Trần mới tiêu hóa hết được đan hỏa của Thiên Tượng Xích Hòa đan, cường độ thân thể tăng lên rất nhiều. Không chỉ vậy, chân khí trong Khí trì cũng tăng lên gấp đôi.

Ba ngày này, Trương Nhượng Trần chỉ tiêu hóa toàn bộ đan hỏa, đan khí mới luyện hóa được ba phần.

Lại mất thêm năm ngày, Trương Nhượng Trần mới luyện hóa hết toàn bộ đan khí của Thiên Tượng Xích Hòa đan. Chân khí trong Khí trì lại tăng lên không ít.

“Căn cứ theo tốc độ như vậy, chỉ cần luyện hóa thêm hai viên Thiên Tượng Xích Hỏa đan nữa là có thể đột phá.”

Tác dụng của Thiên Tượng Xích Hỏa đan không phải để tăng chân khí, mà là rèn luyện thân thể.

Nhưng Thiên Tượng Xích Hỏa đan thực sự quá nghịch thiên, trong khi rèn luyện thân thể cũng giúp số lượng chân khí của Trương Nhượng Trần tăng lên không ít.

Trương Nhượng Trần cũng không vội luyện hóa viên Thiên Tượng Xích Hỏa đan thứ hai, dù sao thì được lực của Thiên Tượng Xích Hỏa đan quả thực rất mạnh, nếu như dùng liên tục, thể chất Trương Nhượng Trần có cường đại đến mức cũng nhất định không tiêu được.

“Luyện tập khắc họa Không Gian minh văn cơ bản trước đã!”

Trương Nhượng Trần lấy ra Minh bút và Linh chỉ, truyền chân khí vào Minh bút, khắc họa từng vòng trên Linh chỉ.

Luyện tập cả ngày, lãng phí hơn một trăm ba mươi Linh chỉ cũng không khắc họa thành công được một đường minh văn.

Hắn cũng không tức giận, tiếp tục luyện tập, tiếp tục khắc họa.

Một tháng tiếp theo, Trương Nhượng Trần vẫn luôn ở trong không gian của Thời Không tinh thạch, cách ba ngày lại ra ngoài một lần.

Thời gian còn lại, đa phần tốn thời gian tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Chướng, Thiên Tâm Kiếm Pháp và luyện tập khắc họa tám loại Không Gian minh văn cơ bản.

Một tháng ở bên ngoài chính là ba tháng ở trong không gian Thời Không tinh thạch.

Trong ba tháng này, Trương Nhượng Trần luyện hóa được ba viên Thiên Tượng Xích Hỏa đan, cuối cùng cũng tu luyện đến Hoàng Cực cảnh trung cực đỉnh phong, có thể bắt đầu tiến vào Hoàng Cực cảnh đại cực.

“Với thể chất hiện giờ thì so với kiếp trước cũng không cách biệt nhiều. Dù sao thì kiếp trước lúc ta đột phá Hoàng Cực cảnh đại cực mới chỉ sáu tuổi.” Trương Nhượng Trần nói.

Trương Nhượng Trần chuẩn bị bắt đầu tiến vào Hoàng Cực cảnh đại cực.

“Cũng không biết có thể khai thông bao nhiêu kinh mạch? Kiếp trước khi ở Hoàng Cực cảnh đại cực, mở ra được mười bảy kinh mạch. Kiếp này có thể vượt qua không?”

Ánh mắt của Trương Nhượng Trần trở nên vô cùng kiên định, bất luận thế nào cũng nhất định phải làm được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Luân Mạch

Hiện tại, trong cơ thể Trương Nhượng Trần có mười chín đường kinh mạch, ở trong võ giả, đã được xem là khá xuất sắc.

Với tu vi Hoàng Cực cảnh trung cực, có thể chống lại võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn.

Nếu vào thời điểm đột phá Hoàng Cực cảnh đại cực, mở ra hai mươi bảy đường kinh mạch, sức chiến đấu sẽ đạt đến trình độ mạnh cỡ nào?

Dùng Tẩy Tủy dịch đầu tiên, mất hết nửa canh giờ, mở ra hai mươi đường kinh mạch.

Dùng Tẩy Tủy dịch lần hai, mất hai canh giờ, mở ra hai mươi một đường kinh mạch.

Dùng Tẩy Tủy dịch lần ba, mất bốn ngày, mở ra hai mươi hai đường kinh mạch.

Dùng Tẩy Tủy dịch lần bốn, mất nửa ngày, mở ra hai mươi ba đường kinh mạch.

Trong cơ thể số lượng kinh mạch càng nhiều, thì độ khó mở ra kinh mạch kế tiếp lại càng cao.

Liên tục mở ra bốn đường kinh mạch, chân khí trong Khí trì đã được Trương Nhượng Trần tiêu hao hơn phân nửa, cả người đau nhức, có một loại cảm giác sức cùng lực kiệt.

Hắn tạm thời dừng lại, không lập tức mở ra đường kinh mạch thứ hai mươi bốn.

Lấy ra một viên Chân Khí đan tam phẩm, để vào trong miệng, nhờ đan khí, khôi phục lại chân khí đã bị tiêu hao trong cơ thể.

Sau một khắc đồng hồ, chân khí trong Khí trì đã hoàn toàn khôi phục, cả người lại tràn đầy lực lượng.

Trương Nhược Trần đặt bức vẽ kinh mạch Cửu Thiên Minh Đế Kinh ở trước mặt, quan sát cẩn thận.

Trong bản đồ vẽ ra đường chuyển động của ba mươi sáu đường kinh mạch, Trương Nhược Trần đã sớm nhớ rất kỹ, cho dù nhắm mắt lại, cũng có thể xuất hiện trong đầu rất rõ ràng.

Ở kiếp trước, Trương Nhược Trần chỉ mở ra được ba mươi ba đường kinh mạch, còn lại ba đường, cho dù làm thế nào cũng không thể mở ra được.

Ba đường kinh mạch, theo thứ tự là Luân mạch (*), Huyết Linh mạch, Hồn mạch.

Ba đường kinh mạch, tất cả đều vô cùng huyền diệu, vượt qua nhận thức bình thường của võ giả, thậm chí vượt qua cả võ đạo. Nói cách khác, với tư chất ở kiếp trước của Trương Nhược Trần, không có khả năng mở không được.

Luân mạch là vòng tuổi của võ giả.

Người thường chỉ biết cây gỗ lớn lên sẽ có từng vòng tuổi, nhưng sau khi tu luyện Cửu Thiên Minh Đế Kinh, Trương Nhược Trần lại biết, võ giả cũng có thể tu luyện ra vòng tuổi.

Chỉ có võ giả mới mở ra được Luân mạch, mới có thể tu luyện ra vòng tuổi.

Mỗi một tầng vòng tuổi, chính là một lớp da kiên cố.

Khi tu luyện nhiều hơn một năm, vòng tuổi sẽ tăng thêm một tầng, lực phòng ngự trên làn da cũng sẽ tăng theo một bậc.

Vòng tuổi của võ giả, vô cùng mỏng manh, mắt thường không thể nhìn thấy.

Cho dù tu luyện một trăm năm, tu luyện ra một trăm tầng vòng tuổi, độ dày của da cũng không khác gì so với người thường. Lực phòng ngự trên làn da cũng đạt được đến trình độ vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối có thể luyện thành đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Huyết Linh mạch, chính là kinh mạch tương thông với máu.

Máu là trạng thái lỏng, muốn tu luyện ra một kinh mạch thể khí ở trong máu thể lỏng, hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của người thường. Ngay cả Trương Nhược Trần cũng đang hoài nghi, mạch này có tồn tại hay không?

Hồn mạch lại càng thêm huyền bí, dựa vào trong ghi chép của Cửu Thiên Minh Đế Kinh, đó là kinh mạch tồn tại trong linh hồn của võ giả, nối liền giữa cơ thể và linh hồn của võ giả.

Một khi tu luyện ra hồn mạch, võ giả có thể nhìn thấy linh hồn của chính mình, thậm chí có thể phóng xuất ra linh hồn. Một ý niệm trong đầu, linh hồn có thể bay đến ngàn dặm, nhìn thấy chuyện xảy ra ở ngoài ngàn dặm.

Luân mạch, Huyết Linh mạch, Hồn mạch, thực sự quá huyền bí, vượt qua nhận thức bình thường của võ giả, cho nên kiếp trước Trương Nhược Trần cũng không thể mở ra ba đường kinh mạch này.

Kiếp này, Trương Nhược Trần sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để mình được thăng cấp, nếu có thể mở ra ba đường kinh mạch này, thể chất chắc chắn sẽ càng mạnh hơn so với kiếp trước.

“Luân mạch là kinh mạch có khả năng tồn tại cao nhất trong ba đường kinh mạch, có lẽ sẽ có cơ hội mở ra thành công.”

Trương Nhược Trần nhìn chăm chú vào bản vẽ kinh mạch, dồn toàn lực tìm hiểu Luân mạch.

Mất hết chín ngày, Trương Nhược Trần cũng lĩnh ngộ được một chút, điều động chân khí hướng vào bên trong da, tuy nhiên làm thế nào cũng đều không thành công, ngược lại còn khiến cho khắp cả người mình bị thương.

“Lẽ nào Luân mạch vốn không tồn tại?” Cả người Trương Nhược Trần đều là mồ hôi hột, quần áo trên người đều ướt đẫm.

Trong bản vẽ Càn Khôn Thần Mộc, vang lên một tiếng nói: “Thiếu niên, không phải Luân mạch không tồn tại, chỉ là phương pháp ngươi dùng đã sai rồi.”

“Phương pháp của ta sai? Vậy phương pháp nào mới đúng?” Trương Nhược Trần nói.

“Ngươi thả bản tọa ra ngoài, bản tọa sẽ nói cho ngươi biết. Ngươi yên tâm, bản tọa không có ý xấu, cho dù muốn gây bất lợi cho ngươi, không phải còn có bản vẽ Càn Khôn Thần Mộc trấn áp hay sao? Chỉ cần một ý niệm trong đầu của ngươi, là có thể một lần nữa nhốt bản tọa vào trong bản vẽ.” Một tiếng nói truyền ra.

Ý niệm trong đầu của Trương Nhược Trần khẽ động, bản vẽ Càn Khôn Thần Mộc lập tức bay ra ngoài từ mi tâm.

Cầm bản vẽ Càn Khôn Thần Mộc ở trong tay, rút vào chân khí, mở ra phong ấn, thả ra Hắc Sắc Cự Miêu.

“Bây giờ ngươi có thể nói! Như thế nào mới có thể mở ra Luân mạch?” Trương Nhượng Trần nói.

Hắc Sắc Cự Miêu nói: “Đáp án đang ở trong tay ngươi.”

“Trong tay của ta?”

Trương Nhượng Trần nhìn về Tiếp Thiên Thần Mộc ở bên trong bức họa cuộn tròn, bỗng nhiên giống như ngộ ra điều gì đó: “Tiếp Thiên Thần Mộc?”

Con mèo lớn màu đen gật đầu nói: “Ngươi xem bản thân mình thành một người, tất nhiên sẽ không thể mở được Luân mạch. Nếu ngươi xem chính mình thành một cái cây, có lẽ sẽ không còn là việc khó nữa!”

Nghe nói như thế, linh quang trong đầu Trương Nhượng Trần lóe lên, cuối cùng cũng đã từ trong đuôi mù bước ra, lập tức xếp bằng ngồi dưới đất, nhìn chăm chú vào bức họa Tiếp Thiên Thần Mộc, tưởng tượng mình chính là Tiếp Thiên Thần Mộc.

Liên tiếp hai ngày, cơ thể Trương Nhượng Trần vẫn không nhúc nhích, giống như một gốc cây thần thụ vạn năm, ngay cả hô hấp dường như cũng dừng lại.

Lúc này, hắn đã tiến vào một cảnh giới huyền diệu khó giải thích, dưới sự chi phối trong vô ý thức, uống một lọ Tẩy Tủy dịch vào trong bụng, Luân mạch lập tức bắt đầu mở.

Sau một canh giờ, bên ngoài làn da của Trương Nhượng Trần tản ra một lớp vàng sáng nhàn nhạt.

Một dây nhỏ màu trắng đang di chuyển trên da của hắn, giống như một cái lưới lớn, bao vây cả cơ thể hắn.

“Hắn thực sự đã mở ra thành công rồi! Luân mạch thật sự có tồn tại?” Hắc Sắc Cự Miêu tròn to đôi mắt, vô cùng kinh ngạc.

Thực ra nó vốn không biết Luân mạch, chỉ muốn Trương Nhượng Trần thả nó ra ngoài, cho nên mới thuận miệng nói loạn một câu.

“Thành công rồi!”

Trương Nhượng Trần vô cùng hưng phấn, rốt cuộc đã thành công mở ra Luân mạch.

Kinh mạch tựa như một tia sáng, xuyên thẳng qua làn da.

Chỉ cần hắn vận chuyển chân khí, bên ngoài làn da tựa như có thêm một tầng áo giáp vô hình. Cho dù đứng yên ở đó, đao kiếm binh thường cũng không thể đâm thủng qua làn da của hắn.

Đây là đường kinh mạch thứ hai mươi bốn!

Lòng tin của Trương Nhượng Trần tăng lên, lập tức tiếp tục mở ra kinh mạch, tiến vào Hoàng Cực cảnh đại cực.

Lại qua bốn ngày, tổng cộng mở ra hai mươi bảy đường kinh mạch, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới Hoàng Cực cảnh đại cực.

Sau khi đột phá cảnh giới, lượng chân khí trong Khí trì đã mở rộng gấp mười lần.

“Hai mươi bảy đường kinh mạch, thật sự là quá tốt! Chỉ cần tiếp tục cố gắng, nhất định có thể vượt qua kiếp trước. Với lực lượng của ta bây giờ, ước chừng một quyền là có thể đánh bay vô giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn.”

Vô giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn có thể bộc phát ra lực lượng tương đương với hai mươi lăm con trâu.

Lúc Trương Nhượng Trần vừa mới đột phá Hoàng Cực cảnh trung cực, thi triển ra Long Tượng Bàn Nhược Quyền, là có thể bộc phát ra lực lượng tương đương với hai mươi lăm con trâu. Lúc tu vi của hắn đạt đến Hoàng Cực cảnh trung cực đỉnh phong, càng có thể bộc phát ra lực lượng tương đương với ba mươi sáu con trâu.

Hiện tại, đột phá đến Hoàng Cực cảnh đại cực.

Cho dù không sử dụng Long Tượng Bàn Nhược Quyền, chỉ tiện tay đánh một kích, đã là lực lượng của ba mươi sáu con trâu. Nếu như thi triển ra Long Tượng Bàn Nhược quyền, càng có thể đạt đến lực lượng của bốn mươi chín con trâu.

Bây giờ Trương Nhượng Trần có thể bộc phát mạnh nhất, chính là lực lượng tương đương với bốn mươi chín con trâu, gấp hai lần lực lượng so với vô giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn.

Vô giả Hoàng Cực cảnh bình thường có thể đạt tới lực lượng mạnh nhất là một trăm con trâu, được gọi là “lực lượng cực cảnh”, không có ai có thể vượt qua giới hạn này.

Cho dù ngươi tu luyện vũ kỹ lợi hại hơn nữa, thể chất mạnh mẽ, cũng không thể vượt qua giới hạn kia.

Trên thực tế, từ trước cho đến nay Trương Nhựt Trần chưa từng gặp qua người có thể phát ra lực lượng bằng một trăm con trâu ở Hoàng Cực cảnh. Có thể đến gần giới hạn một trăm này, nhưng tuyệt đối không có khả năng đạt được một trăm.

Kiếp trước của hắn, ở Hoàng Cực cảnh, thời điểm mạnh nhất, cũng chỉ có thể bộc phát ra lực lượng của bốn mươi chín con trâu.

“Thiếu niên! Không thể không nói, ngươi đã sắp đuổi kịp lúc bản tọa còn trẻ rồi!” Hắc Sắc Cự Miêu nói khoác mà không biết ngượng.

Trương Nhựt Trần từ từ bình phục lại tâm tình kích động của mình, nhìn thoáng qua Hắc Sắc Cự Miêu nói: “Tám loại minh văn không gian cơ bản, hiện tại ta có thể vẽ ra sáu loại, Điểm Hình minh văn, Hoàn Hình minh văn, Tung Hình minh văn, Cao Hình minh văn, Tuyến Hình minh văn, Bình Hình minh văn. Nhưng còn dư lại hai loại minh văn, cho dù vẽ như thế nào cũng không thể vẽ ra được, ngươi có biết là xảy ra chuyện gì không?”

“Cái gì? Ngươi đã có thể vẽ ra sáu loại minh văn? Sao có thể nhanh như vậy?” Hắc Sắc Cự Miêu dùng sức lắc đầu, không tin lời nói của Trương Nhựt Trần.

Trên thực tế, trước khi tiến vào Hoàng Cực cảnh đại cực, Trương Nhựt Trần cũng đã vẽ ra được sáu loại minh văn không gian cơ bản. Luyện tập trong ba tháng, sao có thể không có thành quả được?

Trương Nhựt Trần trực tiếp lấy ra sáu Linh chỉ, dùng Minh bút vẽ trên Linh chỉ, rất nhanh đã vẽ ra sáu loại minh văn, hiện ra trên Linh chỉ.

Hắc Sắc Cự Miêu bò qua, nhìn chăm chăm vào sáu minh văn trên Linh chỉ, gật đầu nói: “Lợi hại! Quả nhiên là sáu loại minh văn không gian cơ bản! Tám loại minh văn cơ bản, bây giờ ngươi cũng chỉ còn lại Trương Hình minh văn và Súc Hình minh văn là vẫn chưa có cách nào vẽ ra được? Thực ra cũng rất bình thường, Trương Hình minh văn và Súc Hình minh văn vốn khó hơn nhiều so với minh văn khác, không thể dễ dàng vẽ thành công như vậy. Thiếu niên, trên người ngươi có ngọc khí không?”

“Ngọc khí?”

Trương Nhựt Trần hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn lấy ra một viên ngọc ban chỉ đeo trên ngón cái, để vào lòng bàn tay hỏi: “Ngươi muốn ngọc khí làm gì?”

Hắc Sắc Cự Miêu nhìn thoáng qua một viên ngọc ban chỉ, gật đầu nói: “Chất ngọc xem như không tệ, có thể dùng để luyện khí.”

“Luyện khí?” Trương Nhựt Trần hỏi.

Hắc Sắc Cự Miêu nói: “Không sai, chính là luyện khí. Ngươi đã học xong sáu loại minh văn không gian cơ bản, có thể bắt đầu luyện chế ra không gian loại Chân Vũ bảo khí đơn giản nhất, không gian giới chỉ. Trong thiên hạ, chỉ có ngươi mới có thể luyện chế được.”

“Không gian giới chỉ là gì?” Trương Nhựt Trần hỏi.

Hắc Sắc Cự Miêu tiếp tục nói: “Chính là xây dựng ra một không gian độc lập trong giới chỉ. Nếu như tinh thần lực và tu vi của ngươi đủ mạnh, thậm chí có thể dùng nhẫn đề chứa đựng cả một tòa núi lớn. Đương nhiên, lấy tu vi bây giờ của ngươi, có thể mở ra một không gian cỡ một mét vuông, cũng đã rất giỏi rồi.”

(*) Luân mạch: Là kinh mạch kết nối linh hồn với thể giới bên ngoài, còn được gọi là luân xa trong Phật giáo.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Không Gian Giới Chỉ

Ở kiếp trước, Trương Nhựt Trần gặp qua một bảo vật, tên là “Tu Di Hồn Nguyên Bao”, chỉ là một túi lớn bằng bàn tay, tuy nhiên lại có thể thu được một tòa núi cao.

Tu Di Hồn Nguyên Bao, chính là bảo vật vô cùng quý báu, toàn bộ Côn Luân giới có không đến mười cái. Có người nói, được lưu truyền từ thời đại trung cổ cho tới nay, được luyện ra từ một vị thánh giả.

Cũng có rất nhiều luyện khí sư, muốn bắt chước theo Tu Di Hồn Nguyên Bao, cuối cùng tất cả đều thất bại.

Kiếp trước Trương Nhựt Trần là con của Minh Đế, hiểu biết sâu rộng, nếu không cũng sẽ không biết thế gian này còn có bảo vật “Tu Di Hồn Nguyên Bao”.

“Ồ trong chiếc nhẫn mở ra một không gian riêng biệt, cùng với đặc tính của Tu Di Hồn Nguyên Bao chẳng phải rất giống nhau sao?” Trương Nhược Trần có chút kinh ngạc.

Hắc Sắc Cự Miêu nói: “Tu Di Hồn Nguyên Bao là bảo vật không gian được luyện chế từ Tu Di thánh tăng, đến thời đại này của mọi người, coi như còn lưu lại bảo vật không gian, số lượng đã ít lại càng ít, mỗi một món đều vô cùng trân quý.”

“Tu Di Hồn Nguyên Bao, là do Tu Di thánh tăng luyện chế được, chuyện này không kỳ lạ. Ta cũng tới thử một lần xem có thể luyện chế ra một chiếc bảo vật không gian hay không!”

Trong lòng Trương Nhược Trần có chút kích động, nếu thật sự có thể luyện chế ra được bảo vật không gian, tùy tiện xuất ra một chiếc, cũng có thể bán ra giá trên trời.

Hắn nắm Minh bút ở trong tay, điều động chân khí trong cơ thể rồi rót vào Minh bút.

Minh bút lập tức tản ra ánh sáng màu trắng, một ánh sáng màu trắng từ ngòi bút kéo dài ra ngoài, đi vào bên trong ngọc ban chỉ.

Trương Nhược Trần vô cùng cẩn thận khống chế Minh bút, bên trong ngọc ban chỉ khắc một minh văn không gian cơ bản.

Khắc minh văn, là một việc vô cùng tỉ mỉ, rất tiêu hao tinh thần lực.

“Xoạt!”

Minh văn thứ nhất đã khắc thành công!

Trương Nhược Trần không ngừng cố gắng, rất nhanh đã khắc thành công minh văn thứ hai!

Đạo thứ ba, đạo thứ tư, thứ năm, thứ sáu.

Khắc thành công sáu đạo minh văn, mặt ngoài ngọc ban chỉ xuất hiện một lớp vàng sáng nhàn nhạt, từng sợi đường văn màu trắng xuyên thẳng qua mặt ngoài của ngọc ban chỉ.

Sau một lát, vàng sáng biến mất, những đường văn màu trắng cũng chìm vào ban chỉ.

“Khắc thành công rồi à?”

Trương Nhược Trần lập tức rút chân khí vào ngọc ban chỉ.

Mặt ngoài ngọc ban chỉ, lại xuất hiện một lớp vàng sáng và từng sợi đường văn. Trương Nhược

Trần đưa ngón tay thăm dò, toàn bộ tay cảm giác giống như tiến vào bên trong chiếc nhẫn.

“Quả nhiên thành công rồi! Bên trong không gian ngọc ban chỉ, có khoảng một thước vuông. Trong không gian giới chỉ này chứa sáu đạo minh văn, thuộc về Chân Vũ bảo khí cấp ba” Trương Nhược Trần rất vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên hắn luyện chế không gian giới chỉ, nhưng lại luyện chế thành công!

Hắc Sắc Cự Miêu nói: “Không nên đắc ý quá sớm, bây giờ ngươi chỉ mới học xong sáu loại minh văn không gian cơ bản, vốn không thể khống chế mở ra kích cỡ của không gian. Chờ ngươi học xong Trương Hình minh văn và Súc Hình minh văn, đến lúc đó, ngươi luyện chế không gian giới chỉ kích cỡ trong đó tuyệt đối không chỉ có một thước vuông.”

“Hơn nữa, bây giờ ngươi chỉ mới khắc sáu loại minh văn trên mặt ngọc ban chỉ, minh văn này cũng không vững chắc, va chạm nhẹ cũng sẽ biến mất.”

“Ngươi nhất định phải sử dụng phương pháp luyện khí, dùng lửa luyện ra không gian giới chỉ, khiến cho minh văn ở trong không gian giới chỉ càng thêm vững chắc. Nếu như điều chỉnh độ lửa không tốt, rất có thể sẽ hủy đi không gian giới chỉ.”

Trương Nhược Trần gật đầu nói: “Ngay bây giờ ta sẽ đi Minh Văn công hội một chuyến, mượn luyện khí lô của Tá Ân, luyện chế ra không gian giới chỉ hoàn hảo.”

“Chờ một chút, bản tọa cũng muốn đi ra ngoài.”

Bốn chân của Hắc Sắc Cự Miêu đập một cái, một tiếng vèo bay ra khỏi Thờ Không tinh thạch.

Trương Nhược Trần nhìn Hắc Sắc Cự Miêu đứng ở trong phòng, khẽ nhú mày một cái, quyết định thu nó vào Càn Khôn Thần Mộc.

Hắc Sắc Cự Miêu cáo già, liếc mắt liền nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Trương Nhược Trần, lập tức quỳ trên mặt đất khóc lóc kể lể nói: “Thiếu niên, bản tọa bị nhốt trong bản vẽ Càn Khôn Thần Mộc đã mười vạn năm, cho dù đã từng mắc phải sai lầm lớn, nhưng cũng đã chuộc tội rồi. Ta chỉ là một con mèo, ta khát vọng tự do, ta khát vọng cuộc sống mới. Meo meo! Ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu không phải bản tọa chỉ điểm, ngươi có thể mở ra Luân mạch sao? Nếu không phải bản tọa chỉ điểm, ngươi có thể luyện chế ra không gian giới chỉ sao?”

Trương Nhược Trần suy nghĩ một chút nói: “Được rồi! Tạm thời sẽ không thu người vào Càn Khôn Thần Mộc, nhưng người phải luôn ở bên cạnh ta.”

“Đó là tất nhiên.” Hắc Sắc Cự Miêu vui vẻ hoa tay múa chân, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Bên ngoài phòng, truyền tới một tiếng bước chân.

“Cửu đệ, người còn đang bế quan tu luyện sao?”

Tiếng nói của Cửu quận chúa Trương Vũ Hi.

Trương Nhược Trần đẩy cửa ra, đi ra ngoài nhìn thấy Cửu quận chúa đứng ở bên ngoài.

“Cửu tỷ, người có chuyện gì?”

Ngày hôm nay, Cửu quận chúa ăn mặc vô cùng xinh đẹp, váy bách điệp màu trắng khảm sợi tơ màu bạc, tóc dài màu đen búi lên đỉnh đầu, đai lưng màu xanh quần lấy vòng eo thon nhỏ, trong tay ôm một thanh bảo kiếm phi thủy màu lục bích.

Cửu quận chúa nhìn thấy Trương Nhược Trần, lập tức vui vẻ nói: “Ta nghe nói tu vi của người đã đột phá đến Hoàng Cực cảnh trung cực, cho nên muốn đến tỷ thí với người.”

Sau khi qua khảo hạch cuối năm, mới trôi qua không đến hai tháng.

Cửu quận chúa vốn không nghĩ đến, Trương Nhược Trần không chỉ đột phá đến trung cực, mà đã đạt tới đại cực.

Trương Nhược Trần nói: “Xem ra tu vi của Cửu tỷ cũng có đột phá, đạt được Hoàng Cực cảnh đại cực rồi?”

Cửu quận chúa lắc đầu nói: “Muốn đạt được Hoàng Cực cảnh đại cực đâu dễ dàng như vậy? Bây giờ ta chỉ mới đạt tới trung cực đỉnh phong, nhưng ta lại tu luyện kiếm ý đến cảnh giới kiếm tùy tâm. Hiện tại dù ta chưa đạt đến đại cực, nhưng đã có thể đánh bại võ giả đại cực.”

Trương Nhược Trần gật đầu, còn trẻ như vậy đã tu luyện đến cảnh giới kiếm tùy tâm, đúng là không phải một chuyện dễ dàng.

Đương nhiên, Cửu quận chúa và Lâm Ninh San cũng chỉ là cảnh giới kiếm tùy tâm sơ cấp, Trương Nhược Trần đã đạt được cảnh giới kiếm tùy tâm cao cấp, vốn không thể so sánh.

Tùy tiện ra một chiêu, Trương Nhược Trần có thể đánh bại các nàng.

Trương Nhược Trần nói: “Nhưng bây giờ ta không có thời gian luận bàn với Cửu tỷ, ta muốn đi đến Minh Văn công hội trước.”

“Không sao! Ta cùng đi Minh Văn công hội với người.” Đôi mắt đẹp của Cửu quận chúa nhẹ nhàng chớp mắt, tựa như không phải tìm Trương Nhược Trần để luận bàn võ nghệ, chỉ là muốn chơi đùa với Trương Nhược Trần.

Nói xong, nàng đi về phía Trương Nhược Trần, kéo cánh tay của Trương Nhược Trần, không hề có chút cảm kỵ nào, lộ ra dáng vẻ vô cùng thân mật.

Mặc dù Trương Nhược Trần có chút cảm giác không được tự nhiên, có điều nghĩ đến nàng là thân tỷ đệ với mình, cùng cha khác mẹ, có quan hệ huyết thống thân thiết, tất nhiên cũng không thể không được tự nhiên.

“Meo meo!”

Hắc Sắc Cự Miêu tựa như đi tản bộ, từ trong phòng đi ra.

Lúc này, cơ thể của Hắc Sắc Cự Miêu đã nhỏ đi rất nhiều, chẳng qua là mập hơn một vòng so với con mèo bình thường.

“Cửu đệ, người còn nuôi mèo nữa, thật đáng yêu, nó tên gì?” Cửu quận chúa lập tức ôm Hắc Sắc Cự Miêu, vuốt lông của nó.

“Meo meo!”

Hắc Sắc Cự Miêu cố ý tỏ ra vẻ ngoan ngoãn, đôi mắt tròn chuyển động, lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm ngón tay ngọc của Cửu quận chúa.

Trương Nhược Trần nhìn thoáng qua con Hắc Sắc Cự Miêu kia, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Người cứ gọi nó là Tiểu Hắc!”

“Tiểu Hắc!”

Cửu quận chúa đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng vỗ đỉnh đầu của Hắc Sắc Cự Miêu.

Nàng vốn không biết trong lòng của Hắc Sắc Cự Miêu vào lúc này vô cùng tức giận, bản tọa chính là đồ thiên sát địa chi hoàng, sao có thể gọi là Tiểu Hắc?

Sỉ nhục!

Tuyệt đối là sỉ nhục bổn hoàng!

“Quên đi! Nhịn! Mèo ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!” Trong đầu Hắc Sắc Cự Miêu nghĩ như vậy.

Đi xe ngựa hoàng gia của Cửu quận chúa, một lần nữa Trương Nhược Trần đi tới Minh Văn công hội, mượn dùng luyện khí lô của Tá Ân, luyện chế không gian giới chỉ.

Quá trình luyện chế không gian giới chỉ đặc biệt thuận lợi, rất nhanh không gian giới chỉ đã ra lò, biến thành một kiện thành phẩm.

Chân Vũ bảo khí cấp ba, không gian giới chỉ.

Toàn bộ quá trình luyện chế, Tá Ân vẫn đứng ở một bên, trong miệng phát ra tiếng chặc chặc than thở: “Cửu vương tử điện hạ đúng là luyện khí sư trời sinh, lần đầu tiên luyện chế ra đồ vật, đã có thể khống chế lửa đến trình độ tuyệt diệu như vậy, thật khiến cho người khác không thể không bội phục.”

Trương Nhược Trần cũng không kiêu ngạo, khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Bây giờ ta khống chế ngọn lửa, trình độ tương đương với luyện khí sư cấp mấy?”

“Trình độ luyện khí sư đỉnh phong nhất phẩm.”

Tá Ân lại nói: “Ngươi phải biết rằng, lần đầu tiên ngươi luyện chế Chân Vũ bảo khí mà đã đạt đến trình độ như vậy, ta tin rằng rất nhanh là có thể đạt đến trình độ luyện khí sư nhị phẩm.”

Luyện khí sư nhị phẩm, ở Vân Vũ quận quốc, đã có thể nhận được địa vị khá tốt.

Nếu như đồng ý đi vào một tông môn hoặc là gia tộc, lập tức có thể nhận được đãi ngộ của cấp bậc trưởng lão, thậm chí còn tôn quý hơn một chút so với địa vị của trưởng lão bình thường.

Tá Ân lại than thở một tiếng nói: “Tinh thần lực của ta, thực ra đã đạt đến trình độ luyện khí sư tam phẩm, cũng là vì khống chế lửa còn kém một chút, cho nên vẫn như trước chỉ có thể xem là luyện khí sư nhị phẩm.”

Tinh thần lực của luyện khí sư nhất phẩm, bình thường ở cấp mười lăm đến cấp hai mươi.

Tinh thần lực của luyện khí sư nhị phẩm, bình thường ở cấp hai mươi đến cấp hai mươi lăm.

Tinh thần lực của luyện khí sư tam phẩm, bình thường ở cấp hai mươi lăm đến cấp ba mươi.

Tinh thần lực của luyện khí sư tứ phẩm, bình thường ở cấp ba mươi đến cấp ba mươi lăm.

Đệ nhất luyện khí sư ở Vân Vũ quận quốc, chính là luyện khí sư tứ phẩm Không Đồng, tinh thần lực đạt đến cấp ba mươi bốn, có thể nói là người có tinh thần lực cao nhất ở Vân Vũ quận quốc.

Địa vị của Không Đồng ở Vân Vũ quận quốc, cho dù so sánh với Vân Vũ quận vương thì cũng không kém bao nhiêu.

Nếu như Vân Vũ quận vương tìm nàng luyện khí, cũng phải đích thân đến cửa thăm hỏi, dùng thái độ địa vị ngang nhau để trao đổi với nàng. Bởi vì Không Đồng không chỉ là một vị luyện khí sư tứ phẩm, mà còn là hội trưởng của Minh Văn công hội ở Vân Vũ quận quốc, thân phận vô cùng tôn quý.

Tá Ân tò mò hỏi: “Cửu vương tử điện hạ, ngươi luyện chế ban chỉ, rốt cuộc nó là vật gì vậy? Chẳng lẽ là một loại Chân Vũ bảo khí phòng ngự?”

Trương Nhược Trần cười nói: “Cái này... Tạm thời giữ bí mật!”

Nói xong lời này, Trương Nhược Trần liền đi ra phòng luyện khí, trong lòng suy nghĩ đến chuyện đi mua một luyện khí lô.

Thế nhưng luyện khí lô tốt nhất trong vương thành chỉ có thể mua ở Thanh Huyền các, muốn đi Thanh Huyền các, chắc chắn sẽ gặp phải bà chủ có thể câu đi hồn phách nam nhân.

Tần Nhã thực sự quá lẳng lơ, quá quyến rũ, quá mê người, nhưng lại muốn chủ động câu dẫn hắn, dụ dỗ hắn phạm tội, nghĩ đến đây Trương Nhược Trần có chút đau đầu.

Gặp phải một yêu nữ như vậy, có người đàn ông nào dám nói mình nhất định sẽ khống chế được?

“Nếu để cho Cửu quận chúa đi cùng với ta, có lẽ bà chủ sẽ khiêm tốn một chút.” Trương Nhược Trần gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tổng Đà Chủ Của Bái Nguyệt Ma Giáo

Đi ra phòng luyện khí, Trương Nhược Trần nhìn thấy Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng. Hai người họ đều là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, duyên dáng yêu kiều, thanh thuần ôn nhu, tạo một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Lúc này, các nàng đang tranh giành Tiểu Hắc.

"Tiểu Hắc! Ngươi có muốn chơi với bốn quận chúa không?" Cửu quận chúa dùng giọng uy hiếp nói.

Đôn Hương Lăng môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng, ôn nhu nói: "Tiểu Hắc, đi cùng với ta! Ta dẫn ngươi đi ăn món ngon!"

Cửu quận chúa bắt lấy hai lỗ tai của Tiểu Hắc, Đôn Hương Lăng bắt lấy đuôi của Tiểu Hắc, tranh giành đối nghịch với nhau, kéo qua kéo lại. Các nàng đều muốn giành lấy Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc lúc này, thật là khổ không thể tả. Nếu không phải sợ Trương Nhược Trần lại phong ấn vào trong bức tranh, thì nó đã ra tay làm thịt hai nữ nhân này rồi.

Thật là quá đáng!

Bốn tọa chính là đồ thiên sát địa chi hoàng, từ lúc nào lại biến thành đồ chơi cho hai nữ nhân này tranh đoạt?

"Két!"

Cửa sắt của phòng luyện khí mở ra.

Nhìn thấy Trương Nhược Trần và Tá Ân đi ra, Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng gần như cùng đồng thời buông tay, lập tức khôi phục lại hình tượng thực nữ.

Cửu quận chúa nhẹ nhàng chỉnh lại ống tay áo và áo bào của mình, có vẻ cao quý mà trang nhã. Đôn Hương Lăng vươn ngón tay ngọc nhẹ nhàng sờ lên mái tóc dài của mình, có vẻ ôn nhu mà thanh thuần.

"Thình thịch!"

Tiểu Hắc ngã ầm trên mặt đất, ngã thất điên bát đảo, nhìn đâu cũng thấy ánh sao lấp lánh.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ tới hai mỹ nhân trong tứ đại mỹ nhân của Vân Vũ quận quốc lại vì tranh đoạt một con mèo mà đánh đập tàn nhẫn?

Thật sự chỉ vì tranh đoạt một con mèo?

Không thể không nói, Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng đều vô cùng xinh đẹp, có thể nói là tuyệt sắc nhân gian. Vô gia khác, có thể gặp được một vị trong đó đều mừng rỡ như điên, hận không thể đem hết của cải của mình đều hiến tặng cho các nàng, chỉ mong có thể làm cho mỹ nhân cười.

Trương Nhược Trần cũng không để ý các nàng có phải là một trong tứ đại mỹ nhân hay không, chỉ thần nhiên nói: "Cửu tỷ, cùng ta đi đến Thanh Huyền các, ta muốn mua một luyện khí lò."

"Được!"

Cửu quận chúa lập tức ôm Tiểu Hắc ở dưới đất, dáng vẻ tỏ ra vài phần đắc ý, khóe mắt ngược lên nhìn về phía Đôn Hương Lăng.

"Cửu vương tử điện hạ, đúng lúc Hương Lăng cũng muốn đến Thanh Huyền các, không biết có thể cùng đi với các ngươi không?" Giọng nói của Đôn Hương Lăng dịu dàng, giọng điệu mang theo vài phần linh hoạt.

Trương Nhược Trần cảm thấy không có gì không ổn, liền đồng ý.

Minh Văn công hội rất gần với Thanh Huyền các, cho nên ba người họ cũng không đi xe, mà đi bộ đến Thanh Huyền các.

Chuyện làm cho Trương Nhược Trần không thể đoán trước, cuối cùng đã xảy ra!

Phải biết rằng, Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng đều xinh đẹp động lòng người, quốc sắc thiên hương, là nữ thần trong mơ của rất nhiều võ giả. Người theo đuổi các nàng, nhiều không đếm xuể, đủ xếp hàng dài từ Minh Văn công hội đến cửa thành của Vương thành.

Bình thường muốn gặp được một vị trong đó đều khó như lên trời, nhưng hôm nay, hai vị giai nhân tuyệt sắc lại đi theo phía sau của một người thiếu niên, tất nhiên sẽ tạo thành một chuyện chấn động lớn ở Vũ thành.

"Đó không phải là ái nữ của tông chủ Xích Vân tông, một trong tứ đại mỹ nhân của Vân Vũ quận quốc sao? Quả thực rất đẹp, giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh."

"Nữ tử đứng bên cạnh Đôn cô nương là ai vậy? Về đẹp của nàng, gần như không thua kém Đôn cô nương."

"Ngay cả Cửu quận chúa mà người cũng không nhận ra? Cửu quận chúa và Đôn cô nương đều là mỹ nhân nổi danh, ở trong Vương thành, người theo đuổi nàng nhiều không đếm xuể, hơn nữa phần lớn đều có thân phận hiển quý, tu vi võ đạo cao cường."

Trên lầu các cách đó không xa, hai nam tử trẻ tuổi ngồi đối diện nhau, cũng nhìn thoáng qua ba người Trương Nhượng Trần đang đi ở phía dưới.

Ánh mắt của Liễu Thừa Phong nhìn chăm chú vào trên người Trương Nhượng Trần, ánh mắt lạnh lẽo nói: "Đôn Hương Lăng và Cửu quận chúa lại có thể đi cùng với hắn, từ lúc nào trong Vương thành lại xuất hiện một thiếu niên như vậy?"

Nam tử ngồi đối diện với Liễu Thừa Phong, tên là Tư Đồ Các, chính là đại ca của Tư Đồ Lâm Giang.

Tư Đồ Các cười nói: "Liễu huynh, ngay cả hắn mà người cũng không nhận ra, hắn chính là con trai thứ chín của Vân Vũ quận vương, mới gần đây đã giành được hạng nhất trong cuộc khảo hạch cuối năm, hiện tại hắn chính là thiếu niên thiên tài quyền thế mạnh nhất trong Vương thành. Có mỹ nhân nào lại không thích thiên tài? Huống chi thân phận của Cửu vương tử tôn quý, thiên tư tuyệt diệu, càng là đối tượng ngưỡng mộ của thiếu nữ trẻ tuổi."

Liễu Thừa Phong cười nhạt. "Ta tưởng là ai, thì ra là hắn. Hạng nhất trong khảo hạch cuối năm thì sao chứ? Chỉ là hạng nhất trong những thiếu niên ở Vương tộc và Vương thân quốc thích, so với toàn bộ thiếu niên trong Vương thành, có lẽ hắn chỉ có thể đứng vào một trong mười người đứng đầu mà thôi. Đặt trong toàn bộ thiếu niên ở Vân Vũ quận quốc, có lẽ ngay cả hai mươi người đứng đầu hắn cũng không chen vào được. Ta nhớ tu vi của hắn chỉ là Hoàng Cực cảnh tiểu cực! Buồn cười!"

Liễu Thừa Phong hơi nhếch miệng cười, lộ ra vẻ vô cùng khinh miệt.

Tư Đồ Các có xem qua trận chiến giữa Trương Nhượng Trần và Tư Đồ Lâm Giang, biết Trương Nhượng Trần rất lợi hại nói: "Hắn lấy tu vi Hoàng Cực cảnh tiểu cực, đã có thể đánh bại thiếu niên thiên tài Hoàng Cực cảnh đại cực, tuyệt đối không phải là một người dễ trêu chọc. Nếu tu vi của hắn đột phá đến Hoàng Cực cảnh trung cực, có lẽ hắn có thể đánh bại võ giả đại viên mãn."

Liễu Thừa Phong nói: "Sao có thể chứ? Kinh mạch trong cơ thể của võ giả đại viên mãn vô cùng cố định, võ thể đại thành, võ giả Hoàng Cực cảnh đại cực không thể so sánh được. Cho dù hắn đột phá đến Hoàng Cực cảnh trung cực, ở trong tay võ giả đại viên mãn nhất định cũng chỉ đầu đến ba chiêu."

Tư Đồ Các cười nói: "Tu vi võ đạo của Liễu huynh, trong những thiếu niên ở Vương thành này đã đủ tư cách xếp vào ba vị trí đầu, đạt được Hoàng Cực cảnh đại viên mãn đỉnh phong, cho dù Cửu vương tử thực sự có thiên tư tuyệt diệu, trước khi hắn vẫn chưa đạt được Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, tuyệt đối không phải là đối thủ của Liễu huynh."

Thiếu niên, chỉ là võ giả dưới hai mươi tuổi.

Lúc Liễu Thừa Phong mười bảy tuổi thì đã đạt được Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, ngoại trừ vị Thất vương tử có tư chất nghịch thiên đứng trên hắn. Những thiếu niên thiên tài khác, không có người nào chịu được một chiêu của hắn.

Trên mặt Liễu Thừa Phong lộ ra vẻ cười đắc ý, giọng nói mỉa mai: "Đáng tiếc vị Cửu vương tử kia còn quá yếu, nếu không, thật ra cũng là một đối thủ không tệ. Lấy tu vi bây giờ của hắn, ta hoàn toàn không có hứng thú."

Tư Đồ Các cười nói: "Liễu huynh có hứng thú với Hương Lăng cô nương sao? Chỉ tiếc hình như Hương Lăng cô nương thích Cửu vương tử hơn, nếu như Liễu huynh thực sự thích Hương Lăng cô nương, cần phải chủ động một chút mới được, nếu không, nàng sẽ trở thành nữ nhân của Cửu vương tử."

"Hừ! Lấy địa vị của tiền trang ở Vũ thành của bốn công tử, cũng chưa chắc kém hơn so với Cửu vương tử. Muốn một nữ nhân, còn không phải chỉ là một câu nói?" Liễu Thừa Phong nói.

Phụ thân của Liễu Thừa Phong là Liễu Truyền Thần, chính là trang chủ của tiền trang Vũ Thành ở Vân Vũ quận quốc. Tài lực của tiền trang Vũ Thành rất mạnh, lôi kéo được nhiều cường giả.

Có thể nói, Liễu Truyền Thần nắm giữ một nguồn lực lượng rất lớn, đã khống chế mạch máu kinh tế của Vân Vũ quận quốc.

Liễu Thừa Phong chính là con trai của Liễu Truyền Thần, ở trong đám thiếu niên, tất nhiên cũng là người có thể kêu mưa gọi gió.

Nếu như hắn thực sự muốn có được Đôn Hương Lăng, chỉ cần truyền đạt một chút ý tứ của mình cho tông chủ của Xích Vân tông, tông chủ của Xích Vân tông nhất định sẽ mừng rỡ gả con gái của mình cho hắn. Nếu như có thể kết thân với tiền trang Vũ Thành, đối với Xích Vân tông chỉ có lợi, không có hại.

Thế nhưng, Liễu Thừa Phong cũng không phải muốn cưới Đôn Hương Lăng, chỉ là muốn đùa giỡn một chút, giống như đùa giỡn một kỹ nữ vậy.

Lấy thân phận và tư chất võ đạo của hắn, cũng đã sớm có đối tượng quan hệ thông gia tốt hơn. Chỉ là con gái của một tông chủ, dùng để ngủ một đêm là được, chơi chán rồi thì trực tiếp ném đi.

...

Khí thì, Thanh Huyền các.

Tần Nhã khỏa thân, cơ thể trắng như tuyết, thoải mái nằm trên ngọc thạch trong hồ tắm.

Trong hồ tắm, là một loại chất lỏng màu ngà sữa, tản ra hàn khí nhàn nhạt màu trắng, để cơ thể mềm mại có lõi có lỗm của nàng hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Ngực của nàng đầy đặn, eo ngọc rất nhỏ, đôi chân thẳng tắp, toàn bộ cơ thể như ẩn như hiện trong nước, rất mê người.

Nếu có nam tử nhìn thấy cảnh như vậy, không thể không phun máu.

Lúc này, Mặc Hàn Lâm đang ở bên ngoài hồ tắm, cả người đều căng thẳng, không dám nhìn về phía trong hồ tắm, giọng nói có chút run: "Tổng đà chủ, một nửa tài vụ của tiền trang Vũ Thành ở Vân Vũ quận quốc đã bị chúng ta từng bước xâm chiếm, không thể cùng đánh một trận với chúng ta, có nên ra tay với Liễu Truyền Thần hay không, phân rã toàn bộ tiền trang Vũ Thành ở Vân Vũ quận quốc?"

Tần Nhã híp lại đôi mắt đẹp, từng sợi lông mi thật dài hơi rung động, rơi xuống từng hạt nước.

Gương mặt nàng trong sáng, đôi môi đỏ hồng nhẹ nhàng chuyển động nói: "Không vội! Thực lực của tiền trang Vũ Thành vẫn rất mạnh, không chỉ đơn giản như bề ngoài đâu. Hơn nữa, nếu chúng ta ra tay với tiền trang Vũ Thành, thế lực triều đình ở Vân Vũ quận quốc nhất định sẽ nhúng tay vào."

"Vân Vũ quận vương sẽ không cho phép mạch máu kinh tế của Vân Vũ quận quốc bị chúng ta khống chế, huống chi, chợ đen cũng đã sớm muốn ra tay với tiền trang Vũ Thành, để cho bọn họ đầu trước! Chúng ta chỉ núp trong bóng tối, tiếp tục chờ đợi thời cơ!"

Mặc Hàn Lâm khẽ gật đầu.

"Lộc cộc!"

Tiếng bước chân vang lên.

Một thị nữ đi đến, khom người cúi đầu về phía bồn tắm nói: "Bà chủ, Cửu vương tử điện hạ đến Thanh Huyền các, hẳn muốn mua một luyện khí lò Chân Vũ bảo khí cấp bảy."

Mặc Hàn Lâm ngồi ở chỗ này, cũng đã sớm chảy mồ hôi lạnh, sao có thể bỏ qua cơ hội này, lập tức đứng dậy nói: "Bà chủ, ta đi chiêu đãi hân!"

"Đợi đã! Nếu là Cửu vương tử điện hạ, sao ta lại có thể không tự mình đi chiêu đãi?"

Tần Nhã mở ra đôi mắt đẹp, lập tức bước ra từ trong hồ tắm, mặc vào một tầng voan mỏng màu đỏ, bọc lại cơ thể mê người. Từng hạt nước chảy xuống từ trên lưng trắng nõn, rơi lách tách trên ngọc thạch.

Trương Nhược Trần là nam tử đầu tiên không bị nàng cảm dỗ, tinh thần lực và ý chí tuyệt đối cách xa người thường, Tần Nhã cảm thấy vô cùng hứng thú với hân.

Hơn nữa, nàng hoài nghi phía sau Trương Nhược Trần có một vị cường giả siêu cấp, nếu không Trương Nhược Trần không thể trong vòng ba tháng mà tu vi đã đạt đến Hoàng Cực cảnh tiểu cực.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tiền Trang Vũ Thành

"Cửu vương tử điện hạ, toàn bộ Vân Vũ quận quốc tổng cộng chỉ có hai lò luyện khí Chân Vũ bảo khí cấp bảy, một lò trong đó, do hội trưởng Minh Văn công hội nắm giữ. Lò còn lại, chính là ở ngay trước mặt ngươi."

Tần Nhã dẫn Trương Nhược Trần đi vào kho binh khí, đi đến bên dưới lò luyện khí Thanh Đồng cao hơn ba thước.

Lần này không phải hai người họ đơn độc vào đây, Cửu quận chúa, Đơn Hương Lăng, Mặc Hàn Lâm cũng đi cùng.

Trương Nhược Trần nhìn cái đại đỉnh ở trước mặt, gật đầu, cái Thanh Đồng đại đỉnh này khiến hân hết sức hài lòng, nói: "Giá cả của lò luyện khí này chắc là rất cao phải không?"

Nếu không đắt, sớm đã bị luyện khí sư khác mua mất rồi.

Tần Nhã khẽ nở nụ cười, nói: "Đương nhiên là vô cùng đắt, luyện khí sư khác hỏi giá, giá cả mà nô gia nói cho họ đều là hai trăm vạn lượng bạc trở lên, nếu là Cửu vương tử điện hạ, nô gia đương nhiên sẽ tính một nửa giá, một trăm vạn lượng bạc, không thể ít hơn nữa!"

“Một trăm vạn lượngbạc, cũng đắt quá rồi, người đây là đi ăn cướp sao?” Cửu quận chúa nhìn thấy Tần Nhã rất chướng mắt, có chút không vui nói.

Đôn Hương Lăng cũng thăm giật mình, nên biết rằng, toàn bộ Xích Vân Tông cả năm thu nhập cũng chỉ khoảng năm mươi vạn đồng bạc. Một cái lò luyện khí, lại muốn bán một trăm vạn đồng bạc.

Mắc quá!

Trương Nhược Trần lắc đầu nói: “Không đắt, rất rẻ. Bình khí Chân Vũ bảo khí cấp bảy, ít nhất cũng là một trăm vạn lượng bạc. Lò luyện khí Chân Vũ bảo khí cấp bảy càng đắt hơn, ít nhất cũng là hai trăm vạn đồng bạc, bà chủ, người làm ăn như vậy, không sợ chịu thiệt đến không còn vốn hay sao?”

“Bạc có nhiều hơn, cũng không thể lấp được nội tâm đang trống rỗng? Nếu như Cửu vương tử có thể ở cùng nô gia một đêm, lò luyện khí này coi như tặng cho người, được không?” Tần Nhã nháy mắt, ánh mắt chứa đựng tình ý nhìn Trương Nhược Trần, mê hoặc câu dẫn.

Trương Nhược Trần ho khan hai tiếng, nói: “Ta sẽ nhanh chóng gom đủ một trăm vạn lượngbạc, hy vọng bà chủ tạm thời đừng đem bán lò luyện khí này đi. Tại hạ... Cáo từ trước!”

Nói xong lời này, Trương Nhược Trần giống như chạy trốn, lao ra khỏi kho binh khí.

Cửu quận chúa đuổi theo, nói: “Cửu đệ, người thật sự muốn mua cái lò luyện khí kia sao, một trăm vạn lượngbạc không phải là con số nhỏ, tuy tháng nào Vương tộc cũng phátbạc cho các vị vương tử và quận chúa, nhưng, căn bản không thể nào gom đủ một trăm vạn lượngbạc.”

“Một tháng ta có thể lãnh được ba ngàn lượng bạc để tiêu xài, trong các vị quận chúa, đã là nhiều nhất rồi, người một tháng chắc nhiều nhất cũng chỉ được lãnh năm ngàn lượngbạc.”

Trương Nhược Trần nói: “Cửu tỷ, người yên tâm đi, không cần lấybạc của Vương tộc, ta cũng có thể gom đủ một trăm vạn lượng bạc.”

Lò luyện khí Chân Vũ bảo khí cấp bảy, không phải ở đâu cũng có thể mua được, đương nhiên hẳn sẽ không bỏ lỡ.

Chỉ cần sở hữu lò luyện khí, như vậy mới có thể không ngừng luyện chế ra không gian giới chỉ, đến lúc đó, còn lo thiếubạc hay sao?

Bây giờ, hẳn còn lại tám trăm nghìn lượngbạc, toàn độ cất ở tiền trang Vũ Thành.

Làm cách nào kiếm hai trăm nghìn lượngbạc còn lại?

Trương Nhược Trần nhìn chiếc nhẫn không gian mà mình đang đeo trên ngón cái, đột nhiên, trên mặt hiện lên một nụ cười, nói: “Tiền trang Vũ Thành!”

Tần Nhã từ trong kho binh khí đi ra, khép lại nụ cười trên mặt, ánh mắt nhìn về phía Trương Nhược Trần, Cửu quận chúa, Đôn Hương Lăng rời đi, nói: “Trong cuộc khảo hạch cuối năm, hẳn có thể làm được nhất tâm nhị dụng, hiển nhiên đã tu luyện tinh thần lực đạt cấp hai mươi trở lên.

Mặc Hàn Lâm đứng phía sau Tần Nhã, khuôn mặt khê động, nói: “Hắn mới mười sáu tuổi, chắc không thể tu luyện tinh thần lực đến cấp hai mươi đâu!”

“Ta vốn dĩ cũng cảm thấy là không thể nào, dù sao tinh lực của một người cũng có hạn, không thể nào có thiên phú vô đạo nghịch thiên, tinh thần lực cũng nghịch thiên được, nhưnghắn tới mua lò luyện khí, rõ ràng là muốn trở thành một luyện khí sư, nói không chừng, tinh thần lực của hắn thực sự rất lợi hại!”

Ánh mắt Tần Nhã khê nhăm, nói: “Mặc Hàn Lâm, người đi Minh Văn công hội điều tra xem, Cửu vương tử trong khoảng thời gian gần đây, chắc chắn có đi đến đó, ta muốn biết, tinh thần lực của hắn rốt cuộc đạt đến trình độ nào rồi?”

“Ta sẽ đi điều tra ngay bây giờ!” Mặc Hàn Lâm hướng về phía Tần Nhã cúi đầu, lập tức lui xuống.

“Tên tiểu tử này, người càng ngày càng khiến ta tò mò rồi đấy!” Tần Nhã lè cái lưỡi màu hồng ra, nhẹ nhàng liếm bờ môi đỏ mọng, cười như một con hồ ly tinh.

Ngồi trên xe ngựa, Trương Nhược Trần, Cửu quận chúa, Đôn Hương Lăng, đi về phía Tiền Trang Vũ Thành.

Cửu quận chúa hỏi: “Cửu đệ, người đi tiền trang Vũ Thành làm gì? Chẳng lẽ người cất một trăm vạn đó?”

Trương Nhược Trần cười, nói: “Lúc trước đúng là có một trăm vạn lượngbạc, nhưng ta đã dùng đi không ít, bây giờ chỉ còn khoảng tám mươi vạn lượngbạc.”

Nghe những lời này, Đôn Hương Lăngngồi trên xe ánh mắt liền sáng lên.

“Tám mươi vạn lượng bạc? Sao lại có thể? Cửu đệ, người lấy từ đâu ra tài phú lớn như vậy?” Cửu quận chúa vô cùng kinh ngạc, không thể nào tin được.

Đừng nói là Cửu quận chúa, cho dù là bất kỳ gia chủ nào của một gia tộc trong Vương thành, cũng rất khó một lần một có thể lấy ra tám mươi vạn lượngbạc.

Tuy Lâm gia có thể lấy ra một trăm hai mươi vạn lượngbạc để mua kiếm pháp linh cấp hạ phẩm, nhưng đó là tài lực của cả gia tộc, không phải tài lực của

một mình Lâm Phụng Tiên.

Lâm Phụng Tiên một lần một có thể lấy ra năm mươi vạn lượng bạc, đã giàu lắm rồi!

Trương Nhược Trần cũng không tránh né gì, dù sao đi nữa đợi hấn mua được lò luyện khí, số lượng tài phú mà hấn sở hữu vẫn sẽ bị bại lộ.

Huống hồ, với thân phận hiện giờ của hấn, sợ rằng trong Vương thành không có mấy người cả gan dám cướp bạc của hấn.

Đôn Hương Lăng ôn nhu nói: “Cho dù Cửu vương tử điện hạ đang có tám mươi vạn, nhưng muốn mua lò luyện khí, vẫn còn thiếu hai mươi vạn nữa.”

Trương Nhược Trần nói: “Cho nên, ta muốn đến tiền trang Vũ Thành kiếm một mối làm ăn, còn làm ăn về cái gì, tạm thời vẫn chưa thể nói các người biết.”

Tiền trang Vũ Thành chắc chắn có hứng thú với nhần không gian.

...

Tiền trang Vũ Thành, được tu sửa vô cùng hoa lệ, lúc nào cũng có nhiều thị vệ mặc áo giáp canh giữ tại bốn phương tám hướng của tiền trang.

Nếu như nói về sức phòng ngự, sức phòng ngự của tiền trang Vũ Thành chỉ đứng sau vương cung của Vân Vũ quận quốc.

Trương Nhược Trần, Cửu quận chúa, Đôn Hương Lăng vừa bước từ trên xe xuống, một bóng người liền đi tới.

“Bái kiến Cửu vương tử điện hạ, Cửu quận chúa! Lão hủ chính là quản sự thứ chín của tiền trang Vũ Thành, xin thỉnh an hai vị.” Một lão giả để một chòm râu trên mặt, lập tức chào đón, trên mặt mang nụ cười, cung kính khấu đầu trước Trương Nhược Trần và Cửu quận chúa.

Trương Nhược Trần nói: “Ngươi quen biết ta?”

Quản sự thứ chín cười nói: “Nếu ngay cả Cửu vương tử mà lão còn không biết, thì không xứng làm quản sự của tiền trang Vũ Thành.”

Trương Nhược Trần gật đầu, nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì dễ làm rồi! Ta có một mối làm ăn lớn muốn bàn bạc cùng trang chủ của tiền trang Vũ Thành, vẫn mong quản sự đại nhân giúp ta đi bẩm báo.”

“Hừ! Ngươi tưởng ngươi là ai? Chỉ là một tên vương tử, còn muốn trang chủ đích thân bàn bạc cùng ngươi? Nếu là Vân Vũ quận vương đích thân đến thì còn tạm được.” Liễu Thừa Phong bước ra từ cửa lớn của tiền trang Vũ Thành, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, thần thái kiêu ngạo, thần sắc trong mắt mang theo vài phần xấu xa.

Dường như hấn muốn tranh đua cùng Trương Nhược Trần, cho nên cũng mang theo hai thị nữ trẻ tuổi xinh đẹp khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Chỉ là, hai thị nữ của hấn, so với Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng, bất luận là tướng mạo hay khí chất đều kém rất xa.

Liễu Thừa Phong ngạo mạn nói: “Nếu ngươi có mối làm ăn thật, với thân phận của bổn công tử, hoàn toàn có thể bàn bạc cùng ngươi.”

Trương Nhược Trần quan sát Liễu Thừa Phong một hồi, thần nhiên nói: “Mối làm ăn mà ta muốn bàn, với thân phận của ngươi, e rằng chưa đủ tư cách.”

“Cái gì? Ngươi biết bổn công tử có thân phận gì không?” Khuôn mặt Liễu Thừa Phong tỏ ra vẻ lạnh lùng.

“Thật đúng là không rõ lắm.” Trương Nhược Trần nói.

Liễu Thừa Phong nói: “Vậy ngươi nghe cho kỹ! Bổn công tử chính là con trai của trang chủ tiền trang Vũ Thành, Liễu Thừa Phong, cho dù ngươi chưa gặp qua ta, cũng có nghe qua tên của ta chứ?”

“Thật xin lỗi! Ta quả thực chưa từng nghe qua!”

Trương Nhược Trần không để ý đến Liễu Thừa Phong, nói với quản sự thứ chín: “Quản sự đại nhân, xin ngài bẩm báo một tiếng với trang chủ, nếu như trang chủ không muốn gặp ta, ta lập tức đi ngay.”

“Cửu vương tử điện hạ ngài chờ chút.”

Quản sự thứ chín lập tức đi bẩm báo cho trang chủ của tiền trang Vũ Thành.

Nếu là Trương Nhược Trần của trước kia, đương nhiên sẽ không được coi trọng như vậy, nhưng bây giờ đã khác, biểu hiện của hấn tại cuộc thi khảo hạch cuối năm, đã âm thầm trở thành mối quan tâm của các thế lực lớn trong Vương Thành.

Không ai có thể khinh thường một tuyệt đỉnh thiên tài, không ai nói trước được sau này hấn có phải là quận vương của Vân Vũ quận quốc hay không?

Nhìn thấy Trương Nhược Trần không để ý tới mình, trong lòng Liễu Thừa Phong càng thêm phẫn nộ, cảm giác bản thân mất mặt trước Đôn Hương Lăng.

“Người cứ chờ đó! Phụ thân ta tuyệt đối sẽ không gặp người. Chỉ với chút tu vi võ đạo của người, trong mắt phụ thân ta, chỉ có thể được xem là một con cháu cháu nhỏ.” Liễu Thừa Phong cười nhạt nói.

Trương Nhược Trần chỉ khoanh tay, lặng lặng chờ đợi, căn bản không muốn để ý đến Liễu Thừa Phong.

Trong mắt của Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng cũng lộ ra vẻ khinh thường, cảm thấy Liễu Thừa Phong thật không có tố chất, hơn nữa còn quá cuồng ngạo, so với Cửu vương tử còn kém xa.

...

“Cửu vương tử? Hắn muốn làm ăn với ta?”

Liễu Truyền Thần chấp hai tay sau lưng, đứng ở bên hồ, khí tức trên người phát ra, tựa như một ngọn núi nguy nga, làm cho người khác có cảm giác xa vời.

“Đúng vậy! Nếu như trang chủ không gặp, bây giờ lão sẽ nói hắn đi ngay. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Quản sự thứ chín quỳ dưới đất, tiếp tục nói: “Là một chuyện khác, thân phận của người thần bí bán kiếm pháp linh cấp hạ phẩm ở trung tâm đấu giá lần trước, đã điều tra rõ, chính là tên Cửu vương tử kia, ở tiền trang Vũ Thành tài phú của hắn có tổng cộng tám mươi vạn lượng bạc.”

“Ồ! Tuổi còn nhỏ mà đã sở hữu tài phú nhiều như vậy rồi! Máy tháng này, rốt cuộc hắn đã đạt được kỳ ngộ như thế nào?”

Khóe miệng Liễu Truyền Thần lộ ra một nụ cười, nói: “Xem ra vẫn là nên gặp hắn, nói không chừng có thể mang bất ngờ đến cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tứ Đại Danh Bảng

“Cửu vương tử diện hạ, mời đi theo ta, trang chủ đang đợi ngài ở bên trong.”

Quản sự thứ chín đi phía trước dẫn đường, dẫn theo Trương Nhược Trần đi vào tiền trang Vũ Thành.

Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng đợi ở bên ngoài, với thân phận của họ, vẫn chưa đủ tư cách gặp mặt trang chủ của tiền trang Vũ Thành.

Sau khi Trương Nhược Trần và quản sự thứ chín rời đi, ánh mắt của Liễu Thừa Phong co lại, thầm nghĩ trong bụng: “Đáng ghét! Phụ thân sao lại đồng ý gặp hắn, hắn có tài đức gì?”

Sau đó, ánh mắt của Liễu Thừa Phong nhìn về phía Đôn Hương Lăng và Cửu quận chúa, lập tức thu lại ánh mắt lạnh lùng, lộ ra một nụ cười tự cho rằng mình có tư thái oai hùng, khẽ chấp tay, nói: “Hương Lăng cô nương, Liễu mẫu đã sớm nghe danh của cô nương, không biết có thể mời cô nương cùng ta du ngoạn Vương thành được hay không?”

Hắn thấy, với thân phận của hắn, một đứa con gái của Tông chủ Xích Vân Tông sao lại có thể không nể mặt hắn.

Chỉ cần được đơn độc ở cùng nàng, còn sợ không có cơ hội giữ nàng lại hay sao?

...

Liễu Truyền Thần tại Vân Vũ quận quốc giống như một nhân vật trong truyền thuyết, nắm giữ toàn bộ võ lực và tài vụ trong tiền trang Vũ Thành của Vân Vũ quận quốc, được xếp vào thập đại nhân vật của Vân Vũ quận quốc.

Trừ phi là nhân vật có cấp bậc như Vân Vũ quận vương, còn võ giả thông thường muốn gặp mặt hắn đều khó như lên trời.

Ánh mắt đầu tiên của Trương Nhược Trần khi nhìn thấy Liễu Truyền Thần, liền có thể cảm giác được, tu vi võ đạo của người này thâm sâu khó đoán, trên dưới toàn thân đều phát ra khí thế mạnh mẽ.

Nếu là một võ giả bình thường, đứng trước mặt Liễu Truyền Thần, sớm đã run rẩy rồi, căn bản không dám nhìn thẳng hắn.

Trương Nhược Thần đầu phải một người bình thường, vô cùng ung dung nói: “Nghe đại danh của trang chủ đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên khí độ bất phàm.”

“Cửu vương tử chính là nhân trung long phụng, bốn trang chủ cũng đã sớm được nghe danh!” Liễu Truyền Thần đứng ở phía trên của phòng khách, cố ý đem khí thế trong cơ thể phát ra, lấy nó để răn đe Trương Nhược Trần.

Nhất cử nhất động của Trương Nhược Trần đều nằm trong tầm mắt của hắn, trong lòng thầm ngưỡng mộ, tên này trầm ngâm bình tĩnh, không kiêu ngạo không xua nịnh, nếu Thừa Phong có được một nửa tính cách như hắn, thì tốt biết bao?

Trương Nhược Trần ngồi đối diện Liễu Truyền Thần, nói: “Lời khách sáo, cũng không nói nhiều, bốn vương tử đến tiền trang Vũ Thành lần này, là muốn làm ăn với trang chủ, ta tin sau khi trang chủ nhìn qua vật này, nhất định sẽ không thất vọng.”

Trong lúc nói, Trương Nhược Trần tháo ra chiếc nhẫn không gian để ở trên bàn, đưa về phía Liễu Truyền Thần.

“Chỉ là một chiếc nhẫn bằng ngọc?” Liễu Truyền Thần nhận lấy chiếc nhẫn ngọc, khẽ chau mày.

Trương Nhược Trần nói: “Trang chủ thử truyền chân khí vào trong nhẫn xem?”

Liễu Truyền Thần lập tức truyền chân khí vào chiếc nhẫn ngọc, kích hoạt sáu đạo Không Gian Minh Văn trong chiếc nhẫn, một vầng sáng màu trắng ở trên chiếc nhẫn hiện ra.

Liễu Truyền Thần đưa ngón tay về phía nhẫn ngọc, toàn bộ bàn tay lập tức biến mất, tựa như nhẫn ngọc đã nuốt chửng.

“Chuyện này...”

Ánh mắt của Liễu Truyền Thần lập tức trở nên lóe sáng, mang theo vài phần kinh ngạc, có chút kích động nói: “Bên trong nhẫn tự tạo thành không gian! Không biết từ đâu Cửu vương tử có được bảo vật không gian này?”

Trương Nhược Trần nói: “Chuyện này... E rằng không tiện nói.”

Liễu Truyền Thần thu hồi chân khí, ổn định sự kích động trong lòng nói: “Toàn bộ Côn Lôn giới, số lượng bảo vật không gian không đến mười cái, mỗi một cái đều vô cùng quý giá. Nhưng phẩm giới của chiếc bảo vật không gian mà Cửu vương tử mang ra hình như hơi thấp, không gian cũng rất nhỏ hẹp, chỉ có thể được coi là Chân Vũ bảo khí cấp ba thôi!”

Trương Nhược Trần nói: “Nếu ta bán bảo vật không gian này cho trang chủ, thì sẽ được giá bao nhiêu?”

Liễu Truyền Thần cảm thấy rất hứng thú với bảo vật Không Gian này, nhưng trên mặt lại ra vẻ lạnh nhạt, nói: “Thường thì Chân Vũ bảo khí cấp ba có giá ba ngàn lượng bạc đến một vạn lượng bạc. Nếu đây là bảo vật không gian, đương nhiên sẽ được mua với giá cao nhất, một vạn lượng bạc.”

“Hai mươi vạn.” Trương Nhược Trần trực tiếp nâng giá lên gấp hai mươi lần.

Liễu Truyền Thần mỉm cười, lắc đầu, nói: “Cửu vương tử diện hạ, người đây không phải là tới để làm ăn! Người đến đây là để ăn cướp, làm ăn, không phải như vậy đâu. Nếu như không gian lớn nhỏ của bảo vật không gian này có thể lớn hơn gấp mười lần, bốn trang chủ có thể ra giá hai mươi vạn. Nhưng không gian bên trong của bảo vật này thực sự quá nhỏ! Như vậy đi! Bốn trang chủ lấy danh nghĩa của bản thân ra giá hai vạn.”

“Mười lăm vạn!” Trương Nhược Trần nói.

“Ba vạn!” Liễu Truyền Thần nói.

“Mười hai vạn!” Trương Nhược Trần nói.

“Bốn vạn!” Liễu Truyền Thần nói.

Trương Nhược Trần nhượng bộ lần cuối cùng, nói: “Mười vạn, không thể ít hơn nữa.”

“Được! Mười vạn, giao dịch thành công!”

Liễu Truyền Thần cười to, lập tức đeo nhẫn không gian vào tay, nhìn thật kỹ, cười nói: “Mười vạn này gửi vào thẻ quý tộc ba sao ở tiền trang Vũ Thành của Cửu vương tử diện hạ, hay là trực tiếp quy đổi thành linh thạch?”

Trong lòng Trương Nhược Trần thầm mừng một tiếng lão hồ ly, nói: “Gửi vào thẻ quý tộc ba sao đi!”

Muốn mua lò luyện khí, vẫn còn thiếu mười vạn.

Phải nghĩ ra cách khác!

Trương Nhược Trần cầm lấy thẻ quý tộc ba sao mà Liễu Truyền Thần đưa qua, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến: “Nếu đã tới tiền trang Vũ Thành, sao lại có thể không đi đấu trường Vũ Thành chứ? Ở đấu trường Vũ Thành, có lẽ sẽ kiếm đủ mười vạn còn thiếu.”

Đấu trường Vũ Thành là sân đấu võ mà tiền trang Vũ Thành lập ra, lịch sử lâu đời, đại diện cho tinh thần võ đạo của võ giả, là một chỗ tốt để thành danh. Chỉ cần có đủ tự tin với tu vi của mình, đại đa số đều đến đấu trường Vũ Thành để chứng minh thực lực của bản thân.

Nếu như có thể thắng mười trận liên tiếp tại đấu trường Vũ Thành, sẽ được thưởng rất nhiều bạc, hơn nữa, còn có thể được xếp vào danh bảng do tiền trang Vũ Thành lập nên.

Một khi được xếp vào danh bảng, liền có thể nổi danh khắp thiên hạ.

Nếu chiến lực của người đủ mạnh mẽ, xếp hạng trong danh bảng đủ cao, thậm chí ngay cả các quận quốc khác, cũng biết đến tên của người.

Tiền trang Vũ Thành tổng cộng lập ra tứ đại danh bảng, bao gồm: Hoàng bảng, Huyền bảng, Địa bảng, Thiên bảng.

Tiền trang Vũ Thành phân bố khắp thiên hạ, mạng lưới tin tức vô cùng phát triển, không những có thể phân tích biểu hiện của võ giả ở trên đấu trường, hơn nữa, còn thu thập tin tức khác của võ giả, tiến hành chỉnh lý quy nạp, chọn những người tốt nhất để lập nên danh sách.

Cho nên, tứ đại danh bảng của tiền trang Vũ Thành, độ chuẩn xác đều cực cao.

Đương nhiên, người cũng phải tiến vào đấu trường Vũ Thành để chiến đấu, mới có thể trở thành thành viên của danh bảng, nếu không, thiên hạ rộng lớn, võ giả rất nhiều, tiền trang Vũ Thành nhất định không thể thống kê được.

Thắng liên tiếp mười trận tại Hoàng Cực chiến đài, có thể được xếp vào Hoàng bảng, trận thắng liên tiếp càng nhiều, xếp hạng trong Hoàng bảng dĩ nhiên là càng cao.

Thắng liên tiếp mười trận tại Huyền Cực chiến đài, có thể được xếp vào Huyền Bảng.

Thắng liên tiếp mười trận ở Địa Cực chiến đài, có thể được xếp hạng ở Địa bảng.

Thắng liên tiếp mười trận ở Thiên Cực chiến đài, có thể được xếp hạng ở Thiên bảng.

Bởi vì võ giả của Địa Cực Cảnh và Thiên Cực Cảnh rất ít, cho nên, ở Vân Vũ quận quốc không thành lập Địa Cực chiến đài và Thiên Cực chiến đài.

Với tu vi hiện giờ của Trương Nhượng Trần, chỉ có thể tham gia đấu võ ở Hoàng Cực chiến đài.

Chỉ cần có thể thắng liên tiếp mười trận ở Hoàng Cực chiến đài, không những có thể đạt được phần thưởng mười vạn đồng bạc, hơn nữa, còn có thể trở thành thành viên của Hoàng bảng.

Toàn bộ Vân Vũ quận quốc, hiện giờ cũng chỉ có hai mươi bảy vị võ giả Hoàng bảng, từng người đều xưng vương xưng bá ở Hoàng Cực Cảnh, thậm chí có thể nói là vô địch.

Sự thay đổi của võ giả Hoàng bảng kỳ thực rất lớn, bởi vì, tu vi tự thân của võ giả Hoàng bảng vốn đã đạt đến Hoàng Cực cảnh đại viên mãn đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá đến Huyền Cực cảnh, một khi đột phá đến Huyền Cực cảnh, đương nhiên sẽ không còn là võ giả của Hoàng bảng.

Đương nhiên, những võ giả già của Hoàng bảng ra đi, thì sẽ có những võ giả Hoàng bảng mới được sinh ra, nói tóm lại, võ giả Hoàng bảng của Vân vũ quận quốc, vẫn luôn duy trì ở con số hai đến ba mươi.

Võ giả Hoàng bảng của Vân Vũ quận quốc có một danh sách riêng, không xếp hạng cùng với võ giả Hoàng bảng của những quận quốc khác. Cũng có thể nói, võ giả Hoàng bảng của Vân Vũ quận quốc chỉ có xếp hạng nhất đến hạng hai mươi bảy.

Liễu Thừa Phong chính là một võ giả Hoàng bảng, có trận thắng liên tiếp nhiều nhất là mười ba trận ở đấu trường Vũ Thành, xếp thứ mười một trong Hoàng bảng.

Trong số thiếu niên đời này tại Vương Thành, hẳn được xem là một tên mạnh nhất, mười vị xếp hạng cao hơn hẳn, toàn bộ đều là những võ giả lão bối đã tu luyện cả chục năm.

Những vị võ giả lão bối đó không thể đột phá đến Huyền Cực Cảnh, liền tinh luyện vũ kỹ, nâng cao kinh nghiệm chiến đấu của mình, sở hữu các loại thủ đoạn kỳ quái khó lường, các võ giả trẻ tuổi căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

Trương Nhượng Trần đem ý nghĩ của mình, nói với Liễu Truyền Thần.

“Cửu vương tử muốn đi tham gia đấu võ của Hoàng Cực chiến đài?”

“Voi tu vi hiện giờ của Cửu vương tử... Sợ rằng vẫn có chút miễn cưỡng đó! Nếu như Cửu vương tử tu luyện thêm ba, năm năm, tu vi đạt đến Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, nhất định có thể trở thành một vị võ giả Hoàng bảng cường đại.” Liễu Truyền Thần nói.

Liễu Truyền Thần cũng nhìn không thấu tu vi của Trương Nhượng Trần, chỉ biết là trong cuộc khi khảo hạch cuối năm cách đây không lâu, Trương Nhượng Trần chỉ đạt được Hoàng Cực cảnh tiểu cực.

Cho dù tu vi của hắn lại có đột phá, đạt đến Hoàng Cực cảnh trung cực, cũng tuyệt đối không thể trở thành võ giả Hoàng bảng, có thể thắng ba trận liên tiếp tại đấu trường Vũ Thành đã là tốt lắm rồi!

“Có thể trở thành võ giả Hoàng bang hay không, cũng phải đấu qua mới biết, không phải sao?” Trương Nhượng Trần nói.

“Nếu như Cửu vương tử đã có lòng tin như vậy, bốn trang chủ cũng không khuyên nữa! Đúng lúc, hôm nay ta cũng muốn đi tuần tra đấu trường Vũ Thành.”

Liễu Truyền Thần đứng dậy, cùng Trương Nhượng Trần đi ra ngoài.

Vừa đi ra đến cửa lớn của Tiền Trang Vũ Thành, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng cãi nhau.

“Bốn công tử có lòng mời người cùng du ngoạn Vương thành, người lại dám từ chối, người không cần thể diện nữa sao? Người đâu, bắt tên tiện nhân này lại cho ta, tắm rửa sạch sẽ, đưa đến phòng của bốn công tử.” Liễu Thừa Phong tức giận nói.

Sau khi Đôn Dương Lăng từ chối Liễu Thừa Phong, hấn lập tức thẹn quá thành giận, cảm thấy thật mất mặt. Cho nên, hấn định sử dụng thủ đoạn cứng rắn, mềm không được thì phải dùng cứng thôi.

Hai tên thị vệ lập tức đi về phía Đôn Hương Lăng, chuyện này không còn lạ gì đối với bọn họ, nữ nhân mà Liễu công tử thích, cho dù là con gái của Tông chủ cũng đừng mong chạy thoát.

Xích Vân Tông nào dám đắc tội tiền trang Vũ Thành?

Liễu công tử chơi chán rồi, không chừng bọn chúng còn có thể húp được một miếng canh.

Đôn Dương Lăng thay đổi sắc mặt, nói: “Liễu Thừa Phong, người cũng là một tên võ giả Hoàng bang, hơn nữa còn là con trai của trang chủ Tiền Trang Vũ Thành, nhưng sao phẩm hạnh lại kém như vậy?”

Liễu Thừa Phong cười một tiếng thật dài, nói: “Phẩm hạnh của bốn công tử có tốt hay không, tôi nay người sẽ biết thôi! Bốn công tử khuyên người tốt nhất đừng nên phản kháng, người chắc chắn biết đắc tội với tiền trang Vũ Thành sẽ có kết cục như thế nào, đến lúc đó, đừng nói là người, toàn bộ Xích Vân Tông trong vòng một đêm sẽ tan tành mây khói.”

Đôn Dương Lăng cắn chặt môi, trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng nàng quả thật không dám đắc tội với tiền trang Vũ Thành. Thực lực của tiền trang Vũ Thành quá lớn, chỉ cần một câu nói, có thể làm cho Xích Vân Tông bị hủy diệt.

Trong lúc Liễu Thừa Phong ngông cuồng cười không dứt, Trương Nhượng Trần và Liễu Truyền Thần đi ra từ cửa lớn của tiền trang Vũ Thành.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hoàng Cấp Vũ Đấu Cung

“Hừ!”

Liễu Truyền Thần phát ra một tiếng hừ lạnh lùng, chấp hai tay sau lưng, đi ra bên ngoài, thấp giọng nói: “Còn không mau xin lỗi Đôn cô nương?”

Liễu Thừa Phong nghe thấy tiếng của Liễu Truyền Thần, lập tức xoay người nhìn lại, sắc mặt thay đổi, ngông cuồng và kiêu ngạo lúc nãy trong chớp mắt đã biến mất sạch sẽ.

“Phụ... Phụ thân... Ta chỉ đang nói đùa với Hương Lăng cô nương... Thôi, ta đi xin lỗi Hương Lăng cô nương ngay bây giờ...” trong lòng Liễu Thừa Phong vô cùng lo sợ, lập tức trở nên run rẩy.

Nhìn thấy bộ dạng của Liễu Thừa Phong, trong lòng Liễu Truyền Thần thở dài, càng thêm thất vọng, lắc đầu, nói: “Nghịch tử đã làm cho Cửu điện hạ chê cười rồi, bây giờ chúng ta đi đấu trường Vũ Thành thôi!”

Dưới sự hướng dẫn của Liễu Truyền Thần, không bao lâu, Trương Nhượng Trần, Cửu quận chúa, Đôn Hương Lăng đã đi đến đấu trường Vũ Thành.

Đấu trường Vũ Thành, biển người mênh mông, nơi nào cũng có thể thấy võ giả có tu vi cường đại.

Đương nhiên, cũng có nhiều võ giả có tu vi vô đạo thấp, bọn họ đứng bên ngoài đấu trường, quan sát và học tập kỹ nghệ chiến đấu của võ đạo cường giả.

Liễu Truyền Thần đi đến đấu trường Vũ Thành, liền lập tức rời đi, đi đến một cung điện sâu nhất trong đấu trường, có chuyện quan trọng phải làm.

Trương Nhượng Trần, Cửu Quận chúa, Đôn Dương Lăng đi vào Hoàng cấp Vũ Đấu cung.

Hoàng cấp Vũ Đẩu cung là một kiến trúc vòng, vô cùng cổ xưa, tổng cộng chia là sáu tầng, mỗi một tầng đều có ba trăm sáu mươi đài quan sát, mỗi đài quan sát có thể thấy rõ vị trí trung tâm cuộc chiến đấu ở Hoàng cấp chiến đài.

Mỗi người nộp mười lượng bạc, thì có thể đi vào Hoàng cấp Vũ Đẩu Cung.

“Cửu đệ, ngươi thật sự muốn tham gia đấu võ? Tu vi của ngươi hiện giờ vẫn còn quá kém, có khác biệt rất lớn với Hoàng bảng võ giả” Cửu quận chúa nói.

Cửu công chúa cũng không phải là xem thường Trương Nhược Trần, chỉ là nàng hiểu rất rõ sự tàn khốc của đấu trường Vũ Thành, những người dám bước lên chiến đài, đều không phải kẻ yếu kém.

Đôn Hương Lăng nói: “Ta nghe nói trước khi bước lên chiến đài, võ giả đều phải ký vào khế ước sinh tử, bởi vì, những võ giả dám bước lên chiến đài đều là những kẻ điên, đều muốn nhất chiến thành danh, đều sử dụng những chiêu thức liều mạng, nếu sơ ý sẽ bị đánh đến trọng thương, thậm chí có thể chết trên chiến đài.”

“Đừng thế! Cửu đệ, hay là đệ tu luyện đến Hoàng Cực cảnh đại viên mãn mới đến tham gia võ đấu đi! Tiền còn thiếu để mua lò luyện khí, có thể thỉnh cầu với phụ hoàng, với thiên phú của đệ, cho dù có muốn một trăm ngàn lượng bạc, phụ hoàng nhất định vẫn cho đệ.” Cửu quận chúa khuyên nhủ.

Trương Nhược Trần nói: “Xem tình hình rồi tính sau!”

Lúc này, một tên võ giả trung niên ba mươi mấy tuổi bước lên chiến đài, trong tay hắn cầm một cây trường thương màu đỏ thẫm, trên người phát ra một luồng khí thế cường đại, nói: “Ta là đại đệ tử của Thiên Hạc Tông, Nhiếp Hành, lần đầu tiên đến Hoàng cấp Vũ Đẩu cung, ai muốn làm đối thủ thứ nhất của ta?”

Đôn Hương Lăng nói: “Nhiếp Hành, ta có nghe qua tên của hắn, lúc hắn hai mươi hai tuổi, đã đạt đến Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, đã ở trong Hoàng Cực cảnh đại viên mãn mười lăm năm, thực lực tương đối mạnh, chắc chắn có thể thắng liên tiếp bảy, tám trận.”

ở Côn Lôn giới, số lượng tông môn và gia tộc nhiều không kể, có những tông môn nhỏ chỉ có trên dưới mười đệ tử.

Những đại tông môn có số lượng đệ tử vượt quá ngàn vạn, thống trị hơn mười quận quốc trong giới võ đạo, thực lực lớn mạnh không gì sánh bằng.

Cho nên, tông môn và gia tộc bị chia làm “Ba đạo chín cấp”.

Giống như, Đôn Hương Lăng ở “Xích Vân Tông”, Nhiếp Hành ở “Thiên Hạc Tông”, đều thuộc tông môn cấp bảy.

Vân Vũ quận quốc, tổng cộng có một tông môn cấp sáu, năm tông môn cấp bảy, mười bảy tông môn cấp tám, số lượng của tông môn cấp chín không thể đếm xuể.

Những tông môn này, toàn bộ đều chịu sự quản lý của thế lực quan phủ.

Nếu không chịu quản lý, đều là những Tông môn tà đạo, đều sẽ gặp phải sự đuổi đánh và tiêu diệt của các thế lực quan phủ.

Cửu quận chúa nói: “Tu vi của Nhiếp Hành quả thực rất mạnh, nhưng cường giả trong Vũ Đẩu cung này rất nhiều, ta đoán hắn chỉ có thể thắng liên tiếp sáu trận.”

Đôn Hương Lăng nói: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đặt cược đi!”

“Tốt!”

Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng cùng đi đến khán đài cao nhất của Hoàng cấp Vũ Đẩu cung, tham gia đánh cược.

“Ta đặt một ngàn lượng bạc, cược Nhiếp Hành thắng liên tiếp sáu trận.” Cửu quận chúa lấy ra một viên Linh Tinh, đặt trên bàn cược có một ô vuông viết số “Sáu”.

“Ta đặt năm trăm lượng bạc, Nhiếp Hành thắng liên tiếp tám trận.” Đôn Hương Lăng lấy ra một túi bạc, đặt trên bàn cược có một ô vuông viết số “Tám”.

“Nếu đã như vậy, thì ta đặt con số ở giữa vậy!”

Trương Nhược Trần cũng có vài phần hứng thú, lấy ra một viên Linh Tinh, để trên bàn đặt cược có một ô vuông viết số “Bảy”.

Rất nhiều người tham gia đặt cược, nếu như mỗi một lần đều đặt trúng, cũng có thể thu hoạch số lượng lớn tài phú.

Thực lực của Nhiếp Hành quả thực rất mạnh, thậm chí có người cược hắn thắng liên tiếp mười trận, trở thành võ giả Hoàng bảng, mặc dù xác suất rất thấp, nhưng nếu Nhiếp Hành thành công, như vậy người đã đặt cược hắn sẽ thắng được rất nhiều tiền.

Võ giả thứ nhất bước lên chiến đài khiêu chiến với Nhiếp Hành, nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, tu vi đạt đến Hoàng Cực cảnh đại viên mãn.

“Rầm!”

Nhiếp Hành đứng ở trung tâm của hoàng cấp chiến đài, chỉ trong vòng một chiêu, đã đánh tên võ giả Hoàng Cực cảnh đại cực bay ra, rơi xuống hoàng cấp chiến đài.

Trận thứ nhất thắng!

Trận thứ hai thắng!

...

Trận thứ năm thắng!

Trận thứ sáu thắng!

Nhiếp Hành thắng liên tiếp sáu trận, khiến Hoàng cấp Vũ Đẩu cùng chấn động vô cùng mạnh, các võ giả trên khán đài không ngừng hò hét. ở Hoàng cấp Vũ Đẩu cung, mỗi ngày có thể có một võ giả thắng liên tiếp sáu trận, quả thật rất đáng gờm.

Nên biết rằng, càng về sau, đối thủ Nhiếp Hành gặp phải càng mạnh.

Đến trận thứ bảy, chỉ có võ giả được ghi chép lại thắng liên tiếp bảy trận ở Hoàng cấp Vũ Đẩu cung, mới có thể khiêu chiến với hắn,

Phàm là võ giả đã được ghi chép lại thắng liên tiếp bảy trận ở Hoàng cấp Vũ Đẩu cung, có người nào yếu kém?

Nhiếp Hành trong trận thứ bảy, cuối cùng đã gặp được một kinh địch.

Hoàng Trần Long, võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, ba lần thắng liên tiếp bảy trận, nhưng tiếc là ba lần đều bị bại ở trận thứ tám. Thực lực của hắn tương đối mạnh.

Nhiếp Hành và Hoàng Trần Long giao thủ nửa canh giờ, cuối cùng thi triển ra một chiêu võ kỹ Nhân cấp trung phẩm “Tuyệt Hoa Thương Pháp” đâm xuyên vào ngực của Hoàng Trần Long, khiến cho Hoàng Trần Long trọng thương, từ chiến đài bay thẳng xuống phía dưới.

Nhưng, Nhiếp Hành cũng trúng một chiêu của Hoàng Trần Long, bị nội thương.

Trong miệng hắn, phun trào ra từng giọt máu tươi.

Lúc này, một tên nam tử khoảng hai mươi tuổi bước lên chiến đài, trên tay cầm một chiếc quạt gấp màu trắng: “Ngươi đã bị trọng thương, không thể thắng liên tiếp tám trận, tự nhận thua đi!”

Cuộc chiến trên Vũ Đẩu trường, chính là tàn khốc như vậy, căn bản sẽ không cho người thời gian nghỉ ngơi và dưỡng thương, nhất định phải liên tục chiến đấu.

Muốn thắng liên tiếp mười trận, quả thực khó như lên trời.

Cho dù với thực lực cường đại của Nhiếp Hành, sau khi đánh liên tiếp bảy trận, chân khí trong cơ thể đã tiêu hao một nửa, hơn nữa còn bị trọng thương.

Với tình trạng bây giờ của hắn, muốn thắng liên tiếp mười trận, gần như là chuyện không thể.

Nhiếp Hành cắn chặt hàm răng, nhìn tên nam tử đang cầm quạt gấp trên tay, nói: “Ai nói ta không thể đánh trận thứ tám? Ngươi là người nào?”

“Hắc hắc! Bỏ công tử đến từ phủ quốc sư, tên là Tiết Bệnh Sinh, hai lần thắng liên tiếp tám trận ở Hoàng cấp Vũ Đẩu cung.” Tiết Bệnh Sinh cười nhạt, nhẹ nhàng đưa chiếc quạt gấp trên tay.

“Đánh đi!”

Nhiếp Hành điều động chân khí toàn thân, truyền vào trường thương.

Thanh trường thương trên tay hắn, lập tức phát ra một tầng hào quang như hóa diễm, một thương đâm về phía Tiết Bệnh Sinh.

“Ào!”

Mắt Nhiếp Hành chợt nhòe đi, bóng dáng Tiết Bệnh Sinh đã không thấy đâu.

Tiết Bệnh Sinh thi triển một bộ pháp nhân cấp thượng phẩm, trong chớp mắt, liền xuất hiện trước mặt Nhiếp Hành, cánh quạt trên tay hắn vừa vung lên, máu tươi hiện ra, đầu của Nhiếp Hành liền bay ra ngoài.

Tiết Bệnh Sinh nhìn thi thể đang nằm dưới đất, ánh mắt lộ ra một nụ cười mỉa mai, nói: “Bảo ngươi chịu thua, ngươi lại không nghe. Ôi! Thật ngu ngốc!”

Một tên võ giả cường đại của Hoàng Cực cảnh đại viên mãn cứ như vậy chết trên chiến đài!

Những sư đệ và sư muội của Nhiếp Hành lập tức xông lên chiến đài, tất cả đều khóc lóc, đưa thi thể Nhiếp Hành xuống dưới.

Không còn cách nào khác, ai kêu trước khi lên chiến đài hẳn đã ký khế ước sinh tử chứ?

Hoàng cấp Vũ Đẩu cung mỗi ngày đều có vài người chết, mọi người đều không cảm thấy lạ.

Thực ra, chủ yếu cũng vì tu vi của Tiết Bệnh Sinh cao hơn Nhiếp Hành rất nhiều, cho nên, Nhiếp Hành ngay cả cơ hội nhận thua cũng không có, liền bị Tiết Bệnh Sinh giết chết.

“Ôi! Đã biết rõ thực lực chênh lệch lớn như vậy, nhưng lại không nhận thua, thật là cố chấp. Thành danh tuy quan trọng, nhưng tính mạng càng quan trọng hơn.” Cửu quận chúa thở dài than.

Đôn Dương Lăng cũng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Với thiên phú của Nhiếp Hành, tu luyện thêm mười năm, hoàn toàn có cơ hội trở thành cường giả Huyền Cực Cảnh. Rất nhiều võ giả có thiên phú cường đại, đều ngã xuống như vậy.”

“Oa! Cửu đệ, người thắng cược rồi! Mau đi xem thử thắng được bao nhiêu?” Cửu quận chúa nói.

“Chỉ là ta may mắn mà thôi!” Trương Nhượng Trần cũng chỉ là thuận tay đặt cược, chưa nghĩ qua thực sự sẽ thắng cược.

Tuy Nhiếp hành chết trên chiến đài, nhưng hán quả thật đã thắng liên tiếp bảy trận.

Trương Nhượng Trần đã ở trên bàn đặt cược một viên Linh Tinh, lại thắng được tám viên Linh Tinh.

“Sắp rồi! Ta cũng muốn lên chiến đài thử một lần!”

Trương Nhượng Trần ký khế ước sinh tử, giao nộp một viên Linh Tinh, bước về phía chiến đài.

“Cửu đệ, ta biết không ngăn được đệ, nhưng, đệ phải hứa với ta, nếu như gặp phải đối thủ không thể đánh thắng, phải lập tức nhận thua.” Cửu quận chúa ân cần nói.

Cửu quận chúa cảm thấy Trương Nhượng Trần chỉ là muốn cảm thụ bầu không khí khi đứng trên chiến đài, chứ không phải thực sự muốn tham gia đấu võ.

Dù sao tu vi của hắn mới chỉ là Hoàng Cực cảnh trung cực, chênh lệch khá xa so với tu vi của Nhiếp Hành, có thể thắng liên tiếp ba trận, cũng đã giỏi lắm rồi.

“Yên tâm đi! Ta tự biết chừng mực!”

Trương Nhượng Trần khẽ cười, ra vẻ vô cùng thoải mái, từng bước đi lên chiến đài.

Hắn vừa bước lên chiến đài, Hoàng cấp Vũ Đẩu cung liền vang lên một luồng báo động.

“Tên thiếu niên trẻ tuổi này là ai? Trẻ tuổi như vậy đã dám đến chiến đấu ở Hoàng cấp Vũ Đẩu cung?”

“Có lẽ là muốn được thành danh! Những thiếu niên nhiệt huyết như vậy nhiều lắm, mỗi tháng đều chết mấy chục người, không có gì kỳ lạ cả.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bách Chiến Bách Thắng

Đối thủ thứ nhất của Trương Nhượng Trần là một võ giả thiếu niên mặc áo choàng màu vàng, nhìn qua chừng mười tám mười chín tuổi, tu vi đạt đến Hoàng Cực cảnh trung cực.

Có thể mới chừng ấy tuổi mà tu luyện đến trung cực cũng được xem là một võ giả thiên tài.

Võ giả thiếu niên hoàng bào ôm một thanh chiến đao sắc bén nói: “Hắc gia, Hắc Thập Thất, là người đầu tiên đến khiêu chiến các hạ, các hạ xin rút kiếm!”

Trương Nhượng Trần dùng tay phải ấn lấy chuôi Thiêm Hồn kiếm nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Người còn không xứng để ta rút kiếm, nếu rút kiếm ra sợ rằng sẽ làm người bị thương.”

“Ngông cuồng!”

Võ giả thiếu niên hoàng bào truyền chân khí vào đại đao, kích hoạt hai đạo Minh Văn trong đại đao, trọng lượng của đại đao tăng lên đến hai trăm tám mươi bảy cân.

Hắn dùng hai tay khua đại đao liên tục, rất nhanh xông đến phía Trương Nhượng Trần.

Với thể khí của hắn cho dù là võ giả Hoàng Cực cảnh đại cực cũng không dám trực chiến với hắn.

“Xoẹt!”

Trương Nhượng Trần đứng tại chỗ không hề cử động, cánh tay vừa nhấc bao kiếm lập tức vung ra đâm thẳng vào cổ võ giả thiếu niên hoàng bào.

“Bịch!”

Đại đao rơi xuống đất.

Thiếu niên hoàng bào kêu thảm một tiếng, thất điên bát đảo rơi xuống chiến đài.

Hắn bung cổ, bước lên chiến đài nhặt đại đao lên, hơi kính sợ nhìn Trương Nhượng Trần chăm chăm, nói: “Đa tạ ơn tha mạng.”

May là kiếm của Trương Nhượng Trần không ra khỏi vỏ bằng không đầu hắn đã lìa khỏi cổ rồi.

Trận thứ hai, thắng!

Trận thứ ba, thắng!

Trận thứ tư, thắng!

Ba trận kế tiếp Trương Nhượng Trần liên tục chiến thắng.

Hắn đứng vững như bàn thạch giữa chiến đài, từ đầu đến cuối hoàn toàn không di chuyển một bước.

Phàm là đối thủ khiêu chiến bất luận tu vi mạnh yếu tất cả đều bị cùng một chiêu đánh ngã xuống chiến đài, không có ngoại lệ.

“Thiếu niên này sao lại mạnh như vậy? La Thiên có tu vi Hoàng Cực cảnh đại cực cũng bị hắn dùng bao kiếm đánh ngã xuống chiến đài ngay cả lực đánh trả cũng không có.” Một thiếu nữ quý tộc mười sáu tuổi hiếu kỳ dán mắt nhìn Trương Nhượng Trần.

Trương Nhượng Trần thực sự quá trẻ tuổi thực lực lại quá kinh khủng. Võ giả Hoàng Cực cảnh đại cực, đừng nói là khiến hắn xuất kiếm, thậm chí khiến hắn lùi một bước đều không làm được.

“Chắc là hắn đã tu luyện được cảnh giới kiếm tùy tâm, nếu như không phá được kiếm ý của hắn thì bất cứ ai cũng bị một chiêu ngã xuống chiến đài.”

Tiết Bệnh Sinh gấp quạt giấy trong tay, cười nói: “Ha ha! Chẳng lẽ các ngươi không biết thân phận của hắn?”

“Thân phận gì?” Mọi người hỏi.

Tiết Bệnh Sinh nói: “Hắn chính là Cửu vương tử của Vân Vũ quận quốc, lúc khảo hạch tu luyện cuối năm với tu vi tiểu cực cảnh mà đã có thể đánh bại thiên tài đại cực cảnh, với tốc độ tu luyện của hắn chắc chắn hiện tại đã đạt đến trung cực. Trừ phi là võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn ra tay, bằng không không có ai có thể đánh bại hắn.”

“Ha ha! Thì ra là kỳ tài võ học danh tiếng lẫy lừng Cửu vương tử, ta đến gặp hắn một lúc.”

Trên chiến đài, một đại hán đầu tròn cầm hai thiết chùy, vượt qua khoảng cách hơn mười mét bay lên chiến đài.

“Cửu vương tử điện hạ, Quách Tứ Hải ta tới đấu trận thứ năm với ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận, hai thiết chùy này của ta cộng lại nặng đến tám trăm cân, một khi bị đánh trúng cho dù là người sắt cũng bị đánh vỡ.” Quách Tứ Hải nói.

Phàm là võ giả có thể thắng năm trận Hoàng cấp Vũ đấu Cung liên tiếp hầu hết đều là tu vi Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, chỉ có số ít thiên tài chỉ mới tu vi Hoàng Cực cảnh đại cực.

Quách Tứ Hải là một võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, thân cao tám thước, cánh tay còn to hơn cả bắp đùi Trương Nhượng Trần, toàn thân đầy những bắp thịt cỡ bàn tay.

“Quách Tứ Hải là trời sinh thân lực, tại cảnh giới Hoàng Cực cảnh đại viên mãn có thể bộc phát sức mạnh của ba mươi hai con trâu, e là Cửu vương tử sẽ bại!”

Nghe thấy mọi người nghị luận Cửu quận chúa cũng bắt đầu lo lắng, dù gì thì đó cũng là một võ giả đại viên mãn.

Võ giả đại viên mãn và võ giả đại cực, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

“Hừm!”

Quách Tứ Hải hét lên một tiếng, hai cánh tay xoay tròn hai thiết chùy chuyển động như cối xay gió.

“Khoáng Vũ Chùy Pháp!”

Quách Tứ Hải thi triển một võ kỹ nhân cấp hạ phẩm, bộc phát ra toàn bộ sức mạnh của cơ thể, đồng thời oanh kích hai thiết chùy về phía Trương Nhượng Trần.

Một thiết chùy tấn công đầu Trương Nhượng Trần, một thiết chùy tấn công hai chân Trương Nhượng Trần.

Với sự tấn công điên cuồng như vậy cho dù tu vi của Trương Nhượng Trần có mạnh cỡ nào cũng nhất định phải lùi.

Chỉ cần Trương Nhượng Trần lùi lại hắn sẽ liên tiếp tấn công với thế lôi đình mà đánh bại Trương Nhượng Trần.

“Dừng!”

Trương Nhượng Trần vẫn cứ dùng một chiêu, dùng bao kiếm đánh vào một thiết chùy trước mặt.

Thiết chùy kia lập tức chuyển hướng đụng trúng ngực Quách Tứ Hải.

“Bụp!”

Quách Tứ Hải và hai thiết chùy đồng thời rơi xuống chiến đài.

“Sao... sao lại như vậy?”

Quách Tứ Hải ôm ngực đầm đìa máu, khó khăn đứng dậy nhìn chăm chăm Trương Nhượng Trần đang đứng nghiêm giữa chiến đài. Lúc này hắn không nhìn rõ Trương Nhượng Trần vùng bao kiếm như thế nào.

Hắn chỉ biết bản thân bị chính cây thiết chùy trong tay đánh ngã xuống chiến đài.

“Đĩ nhiên Quách Tứ Hải cũng không thể khiến hắn xuất kiếm, sao lại mạnh đến thế?”

Ánh mắt Tiết Bệnh Sinh hơi nghiêm trọng, nói: “Cảnh giới kiếm ý của Cửu vương tử, ít nhất đã đạt tới cảnh giới kiếm tùy tâm trung cấp, thậm chí có thể đạt đến cảnh giới kiếm tùy tâm cao cấp.”

“Không thể nào! Cho dù là võ giả Huyền Cực cảnh cũng rất ít người có thể tu luyện tới cảnh giới kiếm tùy tâm cao cấp.”

Tiết Bệnh Sinh khẽ nhếch miệng cười, nói: “Chờ xem! Bây giờ mới chỉ trận đấu thứ năm, võ giả xuất hiện sau sẽ càng lúc càng mạnh, rồi sẽ có người nghiệm ra được yếu mạnh của hắn, nếu hắn có thể kiên trì đến trận thứ tám đích thân ta sẽ lên chiến đài đánh bại hắn.”

Lập tức, Cửu quận chúa và Đôn Hương Lăng cũng vô cùng khiếp sợ, sức mạnh của Trương Nhượng Trần hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

“Một chiêu đánh bại võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn! Chẳng lẽ tu vi của Cửu đệ đã đột phá đến Hoàng Cực cảnh đại cực rồi ư? Cửu quận chúa nói.

“Nhất định là cảnh giới Hoàng Cực cảnh đại cực!”

“Khảo hạch cuối năm mới qua bao lâu? Tu vi của Cửu vương tử điện hạ lại thăng lên hai cảnh giới, thật sự không thể tưởng tượng được.” Đôn Hương Lăng nói.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến thực sự nàng không tin rằng trên đời này lại có thiên tài nghịch thiên như vậy.

Một võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn bước lên chiến đài. Đó là một nữ tử mặc thanh sam chừng hai mươi tuổi, cũng dùng kiếm.

Nữ tử thanh sam đứng đối diện Trương Nhượng Trần quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của Trương Nhượng Trần, muốn nhìn ra sơ hở trên người Trương Nhượng Trần.

“Lại không hề có sơ hở! Nếu không có kẽ hở chỉ có thể khiến hắn lộ ra sơ hở thôi.”

“Xoẹt!”

Nữ tử thanh sam đạp chân theo nhịp bước tốc độ nhanh như chớp cầm Ngự Trường Kế kiếm tấn công vào hai chân Trương Nhượng Trần.

Cho dù không thể tấn công Trương Nhựt Trần, chỉ cần khiến hắn di chuyển cũng là một loại thành quả.

Chỉ cần hắn di chuyển thì khẳng định sẽ lộ ra sơ hở, đến lúc đó muốn tấn công hắn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cuối cùng Trương Nhựt Trần cũng lộ ra ánh mắt nghiêm túc, kiếm pháp của nữ tử thanh sam vô cùng lợi hại, cũng đạt đến cảnh giới kiếm tùy tâm. Mặc dù chỉ là cảnh giới kiếm tùy tâm sơ cấp nhưng đã mạnh hơn nhiều so với Hoàng Cực cảnh đại viên mãn khác.

Trương Nhựt Trần nhắm hai mắt lại chỉ dùng tai nghe thanh âm kiếm phong thăng trời.

“Keng!”

Hắn vùng bao kiếm chỉ hướng trên không ngăn nữ tử thanh sam chém về phía chân hắn.

Nữ tử thanh sam hơi sững sờ chợt nhanh chóng biến chiêu liên tiếp thi triển ba chiêu kiếm pháp. Mỗi một chiêu đều bị Trương Nhựt Trần ngăn trở chuẩn xác.

Lúc nàng muốn sử dụng chiêu thứ tư, bùm một tiếng, ngực nàng bỗng đau đớn xương sườn giống như bị chặt đứt.

Trương Nhựt Trần giờ bao kiếm vào ngực nữ tử thanh sam, thản nhiên nói: “Ngươi bại rồi!”

Cũng may chỉ là bao kiếm, nếu là lưỡi kiếm thì đã đâm xuyên vào tim nàng.

Nữ tử thanh sam thu hồi Ngự Trường Kế kiếm, chấp tay cúi đầu nói với Trương Nhựt Trần: “Cửu vương tử điện hạ không hổ là kỳ tài võ học, ta thua tâm phục khẩu phục!”

Lại một vị võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn chiến bại, vẫn không hề khiến Cửu vương tử dù chỉ là lùi một bước.

“Mẹ kiếp, hắn mới chỉ mười sáu tuổi mà tu vi võ đạo lại có thể đạt đến cảnh giới như vậy, không thể để hắn sống sót, tuyệt đối không thể để hắn sống sót.”

Liễu Thừa Phong vô cùng tức giận nói với một thị vệ sau lưng hắn: “Gọi Hàn Phủ tới đây, cứ nói đã đến lúc bốn công tử dùng hắn rồi.”

“Bây giờ thuộc hạ sẽ đi mời Hàn gia!” Thị vệ kia lập tức lui xuống.

Liễu Thừa Phong nhìn chằm chằm Đôn Hương Lăng đang đứng xem dưới đài, ánh mắt hắn lộ vẻ phóng đãng, cười nói: “Đôn Hương Lăng, đợi đến lúc Trương Nhựt Trần chết trên chiến đài, bốn công tử xem còn ai có thể cứu được nàng? Khả khả!”

Bởi vì biểu hiện nghịch thiên của Trương Nhựt Trần mà toàn bộ Hoàng cấp Vũ đấu Cung đều trở nên nhốn nháo, khắp nơi vang lên tiếng hò reo đình tại như ở.

Cuối cùng, Trương Nhựt Trần nghênh đón người thứ bảy lên chiến đài.

Hồng Đào, tu vi Hoàng Cực cảnh đại viên mãn, người mở ra Huyền Băng Thần Võ ấn ký, đã bốn lần liên tiếp thắng liền bảy trận tại Hoàng cấp Vũ đấu Cung.

Hơn nữa hắn cũng đạt đến cảnh giới tùy tâm sơ cấp.

Có điều hắn không sử dụng kiếm mà dùng roi, roi tùy tâm.

“Hong Đào bá kiển Cửu vương tử điện hạ, nếu lát nữa có gì đặc tội vẫn mong Cửu vương tử điện hạ lượng thứ.” Hồng Đào thể hiện sự nho nhã lễ độ, trên mặt luôn nở nụ cười, nhưng mà ánh mắt của hắn vô cùng sắc bén.

Hồng Đào nhẹ nhàng sờ nơi cổ tay, rút ra một sợi dây màu vàng.

Sợi dây màu vàng dài chừng ba mét, độ dày chỉ như đầu ngón tay út, giống như được luyện chế từ gân của một mãnh thú nào đó.

“Bộp!”

Cánh tay Hồng Đào vùng lên, dây vàng lập tức xoay tròn quả thực giống như một con linh xà quay quanh cơ thể hắn, vô cùng linh hoạt, phát lên từng vòng ánh sáng màu vàng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chiến Đấu Không Ngừng

Trong binh khí roi chính là khắc tinh của kiếm.

Lấy nhu khắc cương, lấy dài đánh ngắn.

Giống như Hồng Đào lúc này, đứng ngoài hơn mười mét mà có thể tấn công Trương Nhượng Trần.

Roi pháp của hắn biến hóa khôn lường, giống như cầm trong tay một con hoàng xà dài, hoàng xà dài uốn lượn ngoằn ngoèo trong không khí phát ra tiếng xé gió chói tai.

Đầu nhọn của roi dài là một gai nhọn dài ba tấc sắc bén hơn cả mũi kiếm.

“Có chút thú vị!”

Cuối cùng Trương Nhượng Trần cũng động rồi!

Hắn vận chân khí truyền vào hai chân, hai mươi bảy kinh mạch toàn thân đồng thời chuyển động, chân đạp bước tới hóa thành một đạo tàn ảnh xuyên trong roi vàng.

Trong nháy mắt Trương Nhượng Trần xuyên qua hơn mười mét đến trước người Hồng Đào.

Hồng Đào biến sắc đang muốn thu lại roi tấn công về phía Trương Nhượng Trần.

“Bụp!”

Trương Nhượng Trần dùng bao kiếm trong tay đánh vào cổ Hồng Đào.

Trọng tâm của Hồng Đào không vững nên lật nghiêng ra ngoài roi xuống chiến đài.

Ngay lúc đang roi xuống chiến đài Hồng Đào lập tức xoay người giữa không trung hai chân đạp đất vững vàng đứng trên mặt đất, không thấm hại như sáu người trước đó.

Hồng Đào đứng dưới chiến đài nhìn Trương Nhượng Trần: “Ta bại rồi!”

Nhịp bước vừa rồi Trương Nhượng Trần thi triển thực sự rất nhanh, cho dù đấu một lần nữa khẳng định hắn sẽ vẫn bại.

Lại là một chiêu!

“Vội tu vi của Hồng Đào lại không thể cản được một chiêu của hắn, cũng biến thái quá rồi?”

Tiết Bệnh Sinh nhẹ nhàng lắc quạt khoe miệng cười tà dị: “Có chút thú vị!”

“Trận thứ tám, để ta đến chấm dứt tiến độ toàn thắng của ngươi.” Tiết Bệnh Sinh hóa thành một bóng dáng màu trắng nhẹ người nhảy lên giống như một chiếc lá cây nhẹ nhàng rơi xuống trên chiến đài.

“Tiết Bệnh Sinh!” Trương Nhượng Trần nói.

Trước đây Trương Nhượng Trần đã chứng kiến trận đấu giữa Tiết Bệnh Sinh và Nhiếp Hành, chỉ một chiêu, Tiết Bệnh Sinh đã giết chết Nhiếp Hành.

Người này tốc độ cực nhanh, tuyệt đối là một đối thủ mạnh.

Tiết Bệnh Sinh khẽ cười, nói: “Tiết mỗ đã gặp rất nhiều thiên tài, ngoài Thất vương tử điện hạ, thì tài năng của Cửu vương tử điện hạ là cao nhất. Khảo hạch cuối năm vừa qua chưa đầy hai tháng, Cửu vương tử điện hạ lại liên phá hai cảnh giới, đạt đến Hoàng Cực cảnh đại cực. Bội phục! Thật sự bội phục!”

Trương Nhượng Trần nói: “Ngươi là người của phủ quốc sư?”

“Đúng vậy.” Tiết Bệnh Sinh nói.

“Ngươi có nắm chắc sẽ đánh bại ta?” Trương Nhượng Trần nói.

Tiết Bệnh Sinh cười nói: “Ưu thế lớn nhất của Cửu vương tử điện hạ là kiếm đạo đạt đến cảnh giới kiếm tùy tâm cao cấp. Bất lợi lớn nhất là chân khí trong cơ thể không đủ, Cửu vương tử điện hạ vừa mới đột phá lên đại cực phải không?”

Trương Nhượng Trần không nói gì.

Tiết Bệnh Sinh tiếp tục nói: “Tốc độ của Cửu vương tử điện hạ rất nhanh nhưng tốc độ của Tiết mỗ cũng không chậm, Cửu vương tử điện hạ muốn dựa vào tốc độ để thắng, với người khác hữu hiệu, với Tiết mỗ lại không có hiệu quả rồi. Nếu như so sức mạnh, với tu vi Hoàng Cực cảnh đại viên mãn của Tiết mỗ e là so với Cửu vương tử điện hạ cũng thắng một bậc?”

“Thật sao?” Trương Nhượng Trần nói.

Tiết Bệnh Sinh gật đầu, nói: “Cửu vương tử điện hạ, trước mặt Tiết mỗ, người nên rút kiếm rồi!”

“Nếu ta cảm thấy thực lực của ngươi đủ mạnh, tự nhiên sẽ rút kiếm.” Trương Nhượng Trần nói.

“Vậy Cửu vương tử điện hạ phải cẩn thận rồi! Thiết Cốt Phiến của Tiết mỗ là một Chân Vũ bảo khí cấp ba, đã có chín vị võ giả Hoàng Cực cảnh đại viên mãn chết dưới Thiết Cốt Phiến.”

Mí mắt Tiết Bệnh Sinh khép lại, quạt giấy vốn đang gấp, soạt một tiếng được mở ra, mỗi phiến lá quạt đều vươn ra một mảnh kiếm nhỏ sắc bén dài ba thước.

“Vù!”

Tốc độ của Tiết Bệnh Sinh quả nhiên cực nhanh, giống như một cái bóng màu trắng quỷ mị chớp mắt đã đứng trước mặt Trương Nhượng Trần.

Hắn tu luyện một loại thân pháp nhân cấp thượng phẩm gọi là “Lăng Hư Bát Bộ” mỗi bước đều dài một trượng.

Liên tiếp bước ra tám bước, xuất hiện tám đạo tàn ảnh trên chiến đài.

Giống như tám Tiết Bệnh Sinh cùng lúc cùng hướng tấn công Trương Nhượng Trần.

Trương Nhượng Trần bất động, hai chân không di chuyển, không ngừng khua bao kiếm.

Mỗi lần tấn công sẽ phát ra tiếng va chạm kim loại trong không khí tỏa ra từng đóm lửa.

“Keng Keng!”

Trong nháy mắt Trương Nhượng Trần và Tiết Bệnh Sinh giao thủ hơn hai mươi chiêu, giống như một đoàn ảo ảnh đang giao chiến trên chiến đài, võ giả tu vi thấp căn bản không thấy rõ họ ra tay như thế nào chỉ có thể nhìn thấy từng cái bóng.

Liễu Thừa Phong đứng tại nơi cao nhất trên khán đài Hoàng cấp Vũ Đâu Cung chăm chú nhìn dưới chiến đài, hừm một tiếng: “Tiết Bệnh Sinh lại có thể cùng hán bất phân thắng bại, thật khó lường!”

“Bái kiến Liễu công tử!” Hàn Phủ quỳ trên mặt đất, cung cung kính kính bái kiến Liễu Thừa Phong.

Thân thể Hàn Phủ vô cùng cao to, chừng hai mét sáu, hai mét bảy, chỉ một nắm đấm mà còn to hơn cả đầu của người bình thường, trên người đầy những vết đốm báo màu vàng.

Trong cơ thể hán có huyết mạch mãnh thú Hóa Sư Báo, vốn cũng không phải loài người thuần chủng mà tới từ Hóa Báo bán nhân tộc.

Tại Côn Lôn giới có rất nhiều bán nhân trở thành một chủng tộc độc lập ví như: Man Long bán nhân tộc sức mạnh cường đại, Man Tượng bán nhân tộc, Ma Viên bán nhân tộc, cũng có Ngọc Hồ bán nhân tộc mỹ mạo vang danh thiên hạ, Nguyệt Ngư bán nhân tộc...

Địa vị của bán nhân tộc thật ra rất thấp kém, đa phần đều bị bắt làm nô lệ.

Hàn Phủ chính là một nô lệ bán nhân tộc, bởi vì tại Hoàng cấp Vũ Đâu Cung có kỷ lục thắng liền chín trận nên Liễu Thừa Phong mới mua hán với giá rất cao.

Liễu Thừa Phong nói: “Đứng dậy đi! Nhìn thấy thiếu niên trên chiến đài kia không?”

Hàn Phủ đứng dậy, chăm chú nhìn Trương Nhượng Trần trên chiến đài, nói: “Hán rất mạnh!”

Liễu Thừa Phong nói: “Đương nhiên rất mạnh, cho nên nếu Tiết Bệnh Sinh bại dưới tay hán, trận tiếp theo ngươi phải ra tay giết hán.”

“Hàn Phủ nhất định sẽ không khiến công tử thất vọng cho dù là đồng quy vu tận cũng sẽ giết chết hán.” Hàn Phủ đáng vẻ chém sắt như chém bùn nói.

Liễu Thừa Phong gật đầu, nói: “Tiết Bệnh Sinh đã thăm dò ra thực lực thật sự của hán, ngươi hãy xem kĩ hán và Tiết Bệnh Sinh chiến đấu, rất có lợi cho trận đấu tiếp theo của ngươi.”

Hàn Phủ gật đầu.

“Tiết Bệnh Sinh cũng quá mạnh rồi, vạn nhất có sơ sót gì thì phải làm sao?” Cửu quận chúa hơi lo lắng.

Tiết Bệnh Sinh tuyệt đối không dám giết chết Trương Nhượng Trần, nhưng mà lỡ như xảy ra điều bất trắc thì sao?

Tiết Bệnh Sinh không so với những võ giả đại viên mãn khác được, hắn là một cường giả thật sự, hơn nữa các phương diện đều có vẻ áp chế Trương Nhượng Trần, Trương Nhượng Trần muốn thắng hầu như là chuyện không thể.

Toàn bộ võ giả khắp Hoàng cấp Vũ Đẩu Cung đều khản trương, đều muốn biết Trương Nhượng Trần có đánh bại được Tiết Bệnh Sinh hay không?

Hắn có thể thắng liền tám trận hay không?

“Nên kết thúc rồi!”

Ánh mắt Trương Nhượng Trần trở nên sắc bén, bao kiếm đâm ra, nói: “Thiên Tâm Phá Mail!”

Tốc độ xuất kiếm nhanh gấp ba lần, kiếm khí hóa thành ánh sáng màu trắng xuyên qua hư không đâm về phía ẩn đường Tiết Bệnh Sinh.

Tiết Bệnh Sinh biến sắc, lập tức lùi lại.

Nhưng muộn rồi!

“Vụt!”

Phản mũi bao kiếm chạm vào ẩn đường Tiết Bệnh Sinh.

Đầu óc Tiết Bệnh Sinh choáng váng, không thể chịu đựng mà trực tiếp ngã trên chiến đài, hôn mê bất tỉnh.

Cũng may chỉ là bao kiếm, nếu là lưới kiếm thì ẩn đường Tiết Bệnh Sinh đã bị đâm thủng.

Một lão đầy tớ của phủ quốc sư lập tức xông lên chiến đài, vái Trương Nhượng Trần một cái, nói: “Đạ ta Cửu vương tử điện hạ đã hạ thủ lưu tình!”

Nói xong, lão đầy tớ kia ôm Tiết Bệnh Sinh đang hôn mê đi xuống chiến đài lập tức rời khỏi Hoàng cấp Vũ Đẩu Cung.

Thắng liền tám trận!

Toàn bộ Hoàng cấp Vũ Đẩu Cung đều nhốn nháo cả lên, chỉ mới mười sáu tuổi, mở ra kỷ lục thắng liền tám trận, tuyệt đối là chuyện vô cùng không bình thường.

Dù là võ giả Hoàng Bàng Liễu Thừa Phong, lúc mười sáu tuổi cũng không hùng mạnh như vậy.

“Cửu đệ cũng quá mạnh rồi! Nếu phụ vương biết được chuyện này nhất định sẽ lại cao hứng mở tiệc chiêu đãi quần thần.” Cửu quận chúa thở một hơi thật dài, thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Nhưng mà nàng phát hiện sau khi Trương Nhượng Trần thắng liền tám trận cũng không xuống chiến đài, hắn còn muốn tiếp tục trận đấu thứ chín ư?

Vào thời khắc này Hàn Phủ lực lưỡng từng bước leo lên chiến đài.

Trên tay hắn cầm một rìu chiến nặng một nghìn hai trăm cân, toàn thân bị che bởi áo giáp kim loại, áo giáp kim loại không phải là che phủ ngoài thân thể mà là khảm nạm trong xương khớp và máu thịt nối thân thể thành một thể.

“Lại là... Hàn Phủ, nguy rồi!”

Sắc mặt Cửu quận chúa hơi nhợt nhạt, lập tức kêu to về hướng chiến đài: “Cửu đệ, nhanh nhận thua, Hàn Phủ là một tên võ phong, võ giả giao thủ với hắn không có một ai có thể sống sót.”

Đôn Hương Lăng biến sắc, nói: “Hàn Phủ là nô bộc của Liễu Thừa Phong, nhất định hắn sẽ giết ngươi trên chiến đài, Cửu vương tử, nhận thua đi, thân phận ngươi tôn quý không cần thiết phải liều mạng với một tên điên khát máu người đâu.”

Hàn Phủ đứng trên chiến đài cười lớn một tiếng: “Tiểu tử, ngươi đã nghe chưa, hai cô gái bảo ngươi nhận thua, nếu ngươi không nhận thua, rìu chiến của Hàn Phủ nhất định chém ngươi thành hai khúc.”

Trương Nhượng Trần nhìn lên nơi cao nhất trên khán đài đúng lúc nhìn thấy Liễu Thừa Phong đứng phía trước.

Liễu Thừa Phong cũng nhìn chăm chăm Trương Nhượng Trần, trên mặt hiện lên nụ cười mỉa mai, cất cao giọng nói: “Nếu như Cửu vương tử điện hạ sợ chết vẫn là nên sớm nhận thua, lỡ như không cẩn thận chết trên chiến đài thì bổn công tử thật sự không biết nên giải thích như thế nào với quận vương đại nhân.”

Trương Nhượng Trần nói: “Thật ư? Còn chưa đâu, chưa biết ai chết ai sống đâu!”

“Không biết trời cao đất dày! Hàn Phủ, cho Cửu vương tử điện hạ mở mang một chút sức mạnh của ngươi, đừng để Cửu vương tử điện hạ coi thường!”

Liều Thừa Phong âm trầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.